

Giới thiệu Phù Thế Phù Thành

Truyện Phù Thế Phù Thành, một câu chuyện tình cảm với nhiều câu chuyện tình yêu trai gái tình yêu gia đình và những con người có những tuổi thơ cơ cực khổ sở và những mối hận thù không thể chôn vùi.

Câu chuyện kể về những người vớ nhiều cảnh ngộ khác nhau, đều có một số phận bi thương, những mối hận thù không bao giờ kết. Với mỗi một người tình yêu cũng khác, con đường để đi tới tình yêu của họ cũng chẳng giống nhau. Sự thành công hay thất bại trong tình yêu và hôn nhân chưa hẳn là không tốt những yếu tố đó giúp họ trưởng thành hơn, chững chạc hơn. Có những thứ dễ dàng bị đánh mất, nhưng cũng có những thứ mãi mãi thuộc về bạn.

Trong cuộc đời có thể bạn lựa chọn con đường riêng cho mình hoặc dừng lại ở bức thành ảo tưởng. Tương chừng rất vững chãi nhưng thật chất lại rất mong manh không dám đối diện với sự thật chính bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bà cô họ và vị hôn phu

Giả sử có hai người phụ nữ, một người có gia cảnh thanh bạch, phẩm hạnh đoan trang, nhưng đã từng ly hôn, còn một người có tình sử phong phú, từng có tình cảm thân thiết với một vài bạn trai, nhưng bây giờ thì đã chia tay, xin hỏi, hai người đó, ai sẽ dễ dàng được chấp nhận hơn?

Không cần Tăng Dục nói ra thì Triệu Tuần Tuần cũng biết cô sẽ không do dự mà đáp rằng: tất nhiên là người thứ hai rồi. Vì người thứ nhất là phụ nữ đã ly hôn, còn người thứ hai là cô gái chưa lấy chồng, quá đơn giản. Điều này giống như hai chữ “em chồng” và “chị dâu”, cả hai đều có “bộ nữ” bên cạnh, cùng thuộc một thế hệ, thậm chí là cùng tuổi, nhưng cảm giác mang lại cho người ta hoàn toàn không giống nhau. Chữ “em chồng” linh hoạt, điệu đà, chữ “chị dâu” mộc mạc, ầm áp, lý do cũng giống như trên. Cái gọi là anh hùng không cần biết đến xuất thân, chỉ cần xem đã kết hôn hay chưa là như thế.

Tất nhiên Tăng Dục và Triệu Tuần Tuần không phải là em chồng và chị dâu, họ là chị em gái, và nói một cách chính xác hơn, họ là chị em trong gia đình rõ ràng rạch ròi, không có quan hệ máu mủ. Năm Triệu Tuần Tuần mười bốn tuổi, mẹ cô đã kết hôn cùng với cha của Tăng Dục và mang cô tới ở cùng. Tăng Dục lớn hơn Triệu Tuần Tuần năm tháng, vì thế được gọi là chị. Qua mười bốn năm rồi, Triệu Tuần Tuần đã trở thành vợ của người ta, cuộc hôn nhân của cô tương đối tốt, còn Tăng Dục thì vẫn là gái già chưa chồng.

Triệu Tuần Tuần rất miễn nguyện với cuộc hôn nhân của mình, cái thứ lý luận ly hôn với chưa kết hôn của Tăng Dục lại càng làm cho cô thêm yêu quý cuộc hôn nhân của mình, hoặc nói một cách khác là cô yêu quý tất cả những gì ổn định và vững chắc. Đại sư Tiền! nói rằng, hôn nhân là bức tường vây, người ngoài thì muốn vào, còn người bên trong lại muốn thoát ra, nhưng Triệu Tuần Tuần thì không như vậy, cô đã bước chân vào và không có ý định bước ra. Cuộc hôn nhân giữa cô và Tạ Bằng Ninh giống như một bức tường vững chãi, còn cô thì ở trong bức tường đó, tháng ngày trôi qua yên bình, chỉ mong thời gian cứ trôi đi như thế.

Nhưng hai giờ đêm hôm nay, đúng lúc đang mơ giấc mơ ngọt ngào bên bạn trai, Tăng Dục nhận được điện thoại của Triệu Tuần Tuần. Tín hiệu ở đầu dây bên kia rất yếu, giọng nói cứ thì thào, thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng vọng lại nữa, có lẽ nó được phát ra từ một góc của nhà vệ sinh. Tránh làm người bên cạnh thức giấc, Tăng Dục cố nén giọng, nói gần như rít qua kẽ răng với Triệu Tuần Tuần: “Làm gì mà cô gọi điện cứ như thể cháy nhà thế hay là bị cướp đột nhập?”.

Đầu tiên Triệu Tuần Tuần hạ giọng chỉnh sự sai lầm về thường thức cho Tăng Dục: “Số điện thoại cứu hỏa là 119, gọi cảnh sát là 110, trong hai trường hợp ấy em sẽ không gọi cho chị”. Rồi cô ngập ngừng một lát, trước khi Tăng Dục nổi cáu, vội vàng bổ sung, “Em nghĩ, có thể là mình sẽ ly hôn. Em muốn nhờ chị giúp cho một chút, có được không?”.

Điều cần nói rõ là, mặc dù là người cùng một nhà, cùng lớn lên dưới một mái hiên trong nhiều năm, nhưng trên thực tế họ không có tình cảm chị em, thậm chí là tình cảm bạn bè. Kể từ khi biết về nhau, hai người không bao giờ đồng ý với quan điểm về thế giới, về giá trị, cách đối nhân xử thế và quan điểm chọn bạn đời của nhau. Tóm lại là họ không hợp nhau, nhưng vì Triệu Tuần Tuần không có nhiều bạn, những nơi gửi gắm tâm sự không nhiều, nên mỗi khi có chuyện gì là Tăng Dục lại trở thành sự lựa chọn tốt nhất để cô trút hết mọi thứ.

Tăng Dục cũng không có cơ hội từ chối, nhưng cô lần nào cũng vừa to mồm phê phán sự hoang đường của Triệu Tuần Tuần, vừa hỏi cận kề sự việc một cách hiếu kỳ, vì thế mới dẫn tới nông nổi như ngày hôm nay. Cũng như vậy, Triệu Tuần Tuần cam lòng trở thành thùng rác của Tăng Dục mà không hề kêu ca phàn nàn, mỗi khi Tăng Dục kể lể về tình sử lâm ly của mình, Triệu Tuần Tuần không những im lặng nghe, mà còn cam đoan không để lộ ra ngoài. Nhưng tiền đề để sử dụng cái thùng rác ấy là người sử dụng nó không để cho cô phát biểu về suy nghĩ và cảm nhận của mình. Đối với người như Triệu Tuần Tuần, nếu ai nói với cô rằng trên người họ có chỗ ngứa, thì cô sẽ có đủ khả năng để làm cho người ấy tin rằng trên người mình có một khối u ác tính.

Sau khi Triệu Tuần Tuần nói xong câu trên, Tăng Dục tỉnh ngủ hẳn, cô quên mất lúc này là hai giờ sáng, quên cả người đàn ông đang ngủ say sưa bên cạnh mình, ngồi xồm trên giường truy vấn đối phương về lý do. Điều mà cô muốn biết là, vì sao người phụ nữ yêu cuộc sống hôn nhân, luôn cố giữ lấy bức tường vây kia lại có ý định ly hôn.

Sự thực chứng minh là Triệu Tuần Tuần đang ở trong nhà vệ sinh thật, nhân lúc chồng ngủ say, cô lén vào trong nhà vệ sinh để gọi điện cho Tăng Dục.

Cô nói cho Tăng Dục biết, hai hôm nay Tạ Bằng Ninh có điều gì đó rất khác thường, buổi sáng khi ra khỏi nhà anh ta thất một chiếc cà vạt rất không hợp với áo sơ mi, rồi giữa chừng trên đường đi làm lại quay về nhà thay, thời gian tắm buổi tối cũng lâu gấp đôi mọi khi, lúc ra khỏi nhà tắm thì lại vứt khăn mặt sai chỗ quy định, rồi còn tra thời gian của các chuyến bay trước khi đi ngủ nữa... Tất cả những điều bất thường này cho thấy, nhất định anh đang có chuyện, hơn nữa đó không phải là chuyện bình thường, có lẽ có người nào đó sắp xuất hiện, một người mà khiến anh rất quan tâm và có khả năng làm ảnh hưởng đến sự bền chắc của cuộc hôn nhân của cô.

Tăng Dục nghe xong, định “thăm hỏi” cả nhà Triệu Tuần Tuần, nhưng nghĩ tới sức sát thương và tầm ảnh hưởng khá lớn nên thôi. Cô hận rằng một lần nữa mình lại rơi vào cạm bẫy vừa tắm tối vừa hoang đường của đối phương, lại đúng vào những giây phút tuyệt vời như thế này nữa chứ, vì thế cô càng thấy không thể tha thứ cho Triệu Tuần Tuần được. “Vì những điều đó mà cô nghi ngại anh ta sẽ ly hôn với cô chứ gì? Vì sao cô không cho rằng anh ta đeo sai cà vạt là do mắt bị hoa, còn thời gian ở trong nhà vệ sinh lâu là vì táo bón?”

Triệu Tuần Tuần nói: “Không thể thế được, anh ấy vốn là người rất ngăn nắp, làm việc cũng chưa bao giờ rối tinh lên như vậy, em dự cảm có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra”.

“Cô có dự cảm? Nếu dự cảm của cô mà chính xác thì chắc thế giới này đã bị hủy diệt không biết bao nhiêu lần rồi”, Tăng Dục đáp không cần suy nghĩ.

Lần này thì Triệu Tuần Tuần im lặng một hồi lâu.

Tăng Dục hơi hối hận vì thái độ quá cứng nhắc của mình, cứ cho Triệu Tuần Tuần là người lạ đi chẳng nữa thì lúc này cũng cần một lời an ủi.

Khi cô đang sắp xếp các câu nói trong đầu thì Triệu Tuần Tuần nói tiếp, và cách nói ấy cho thấy cô đã suy nghĩ rất lung rồi đưa ra một quyết định khó khăn.

“Trong tay em có một chút tiền riêng, Bằng Ninh không biết điều này, em định chuyển vào tài khoản của chị, chị giữ hộ cho em, chẳng may mà...”

Chẳng may chồng cô thay lòng đổi dạ thật sự và không cho cô một thứ gì.

Chẳng may mà sau khi ly hôn xong cô trắng tay, đến cả tiền tiêu riêng cũng bị chồng giành lấy hết.

Vừa mới rồi Triệu Tuần Tuần còn đang lo lắng cho cuộc hôn nhân của mình, ấy thế mà chỉ ít phút sau đã tính đến đường rút lui.

...

Dường như Tăng Dục đã mất hết kiên nhẫn để nói chuyện với Triệu Tuần Tuần, cô chỉ hỏi: “Vì sao cô lại muốn tôi giúp cô giữ số tiền ấy?”.

Triệu Tuần Tuần hỏi lại: “Chị nói xem, em còn có thể nhờ ai được nữa? Chẳng nhẽ lại nhờ mẹ em?”.

Tăng Dục ngẫm nghĩ một lát, lý do đó xem ra cũng được.

Mẹ đẻ của Triệu Tuần Tuần, mẹ kế của Tăng Dục là một phụ nữ trung tuổi luôn theo đuổi đồng tiền, thích quản lý tài chính. Bà chơi cổ phiếu, nhưng sau khi đưa cho người môi giới cả đồng tiền rồi mà vẫn không hiểu cổ phiếu dùng để làm gì; bà tích góp từng hào từng xu gửi vào ngân hàng, nhưng lại thường xuyên không tìm thấy sổ tiết kiệm của mình ở đâu; bà có thể lý luận hàng chục phút với một người bán rau vì một hào, để rồi trong lúc mải lý sự với người bán rau thì ví tiền bị kẻ gian lấy mất. Có lúc Tăng Dục cũng đã từng cho rằng, mọi chuyện, mọi sự vật tồn tại trên thế gian này đều có lý do của nó, cũng chính vì Triệu Tuần Tuần lớn lên bên cạnh mẹ nên cô mới đi theo một thái cực khác, lúc nào cũng lo lắng đề phòng.

Trong những năm qua, Tăng Dục đã từng giữ hộ chìa khóa dự phòng để mở chiếc tủ bảo hiểm, trong tủ lại chứa chìa khóa dự phòng khác, bản phô tô giấy tờ chứng nhận, giấy đảm bảo, các tài liệu phô tô về bệnh sử... cho Triệu Tuần Tuần. Triệu Tuần Tuần muốn rằng, cho dù cuộc sống của mình có bị hủy hoại đến tận cùng, cho dù những nơi có dấu vết về sự tồn tại của cô đều bị thiêu rụi hoặc bị cát vùi lấp, thì cô vẫn có thể tiếp tục sống. Tăng Dục còn tin rằng, giả sử nơi cất giữ mọi thứ dự phòng của Triệu Tuần Tuần ở chỗ cô có bị hủy diệt hoàn toàn thì Tuần Tuần vẫn còn có một sự chuẩn bị ở nơi khác.

Tăng Dục nói: “Giữ hộ tiền cho cô thì cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ có điều một thời gian sau cô sẽ thấy là mình đã quá nhạy cảm mà thôi”.

Lần này thì dường như Triệu Tuần Tuần đã cười, “Em mong là như thế hơn bất cứ ai”.

Ngày hôm sau, cái người trong “dự cảm” của Triệu Tuần Tuần quả nhiên đột ngột xuất hiện.

Buổi trưa, khi cô vừa mới thay giặt xong ga trải giường, là xong vết nhăn cuối cùng thì nhận được tin nhắn của Tạ Bằng Ninh, trong đó là số chuyến bay và thời gian đến, kèm theo một lời nhắn: Cô từ Thượng Hải về thăm người thân, em đi cùng anh ra đón cô.

Triệu Tuần Tuần liền nghĩ, xong rồi, lần này không biết mình sẽ bị Tăng Dục cười cho đến như thế nào nữa. Cô không ngờ người mà cô chuẩn bị đón lại là người thân. Mặc dù lấy nhau đã ba năm, nhưng cô không hề biết rằng Tạ Bằng Ninh còn có một người cô ở Thượng Hải. Nhưng cũng phải nói lại là, Tạ Bằng Ninh chưa khi nào nói với cô về chuyện này và cô cũng không khi nào hỏi.

Tạ Bằng Ninh rất ghét những người đến muộn, thấy thời gian cũng không còn nhiều nữa, Tuần Tuần không dám để nhờ, thay nhanh cái áo rồi vội vàng gọi xe ra sân bay. Còn Tạ Bằng Ninh thì sau khi hết giờ làm sẽ đi thẳng ra sân bay và họ gặp nhau ở đó.

Khi Triệu Tuần Tuần đến thì đã thấy Tạ Bằng Ninh ở đó. Triệu Tuần Tuần hỏi: “Hôm nay cuối tuần, e rằng khó tìm chỗ ăn cơm, hay là chúng ta đặt chỗ

trước?”.

Tạ Bằng Ninh đáp: “Không cần đâu, bà ngoại và bố mẹ đã đặt khách sạn rồi, chỉ còn chờ chúng ta đón cô tới nữa thôi”.

Triệu Tuấn Tuấn “vâng” một tiếng, rất rõ ràng là chuyện bà cô của chồng về thăm mọi người không phải là chuyện gì bất ngờ, người duy nhất trong đại gia đình không biết tin này chính là cô. Dù vậy cô cũng không lấy làm tức giận, vẫn là nguyên nhân đó, Tạ Bằng Ninh không nói, cô cũng không hỏi, hơn nữa họ lại không sống cùng bố mẹ chồng, không biết tin cũng là chuyện bình thường thôi. Chuyện trên đời này thì có quá nhiều, biết ít chút nào thì đỡ nhọc lòng chút ấy.

Theo lịch trình thì máy bay đã hạ cánh, loa phát thanh ở cửa ra cũng nhắc lại một lần nữa, nhưng Triệu Tuấn Tuấn căng mắt lên mà cũng không sao nhận ra được bà cô của chồng trong cả đám đông ồn ào ấy, vì thế cô không khỏi lấy làm lạ. Quay sang nhìn thì thấy Tạ Bằng Ninh không có vẻ nôn nóng như cô, anh đứng ở cửa ra số ba, chăm chú nhìn lên chiếc màn hình tinh thể lỏng. Triệu Tuấn Tuấn thấy thế cũng nhìn theo, đó là một đoạn quảng cáo về thị trường nhà đất, trước đây Tạ Bằng Ninh không bao giờ tỏ ra hứng thú với những chương trình như vậy.

“Liệu cô có lạc đường không? Hay là gọi điện thoại thử xem?”, Triệu Tuấn Tuấn hỏi, ý muốn thăm dò.

Tạ Bằng Ninh quay sang nhìn cô, nét mặt thoáng chút ngạc nhiên. Nhìn kỹ Tạ Bằng Ninh, Triệu Tuấn Tuấn không khỏi phải thừa nhận rằng, bức tường vây của cô không những có nền móng vững chắc mà còn rất ngay ngắn, thẳng thắn nữa. Tạ Bằng Ninh là kiểu người thích hợp với cách ăn mặc kín chu, đối với một số người khi khoác lên mình chiếc áo trắng, quần Âu, người khác nhìn có cảm giác như là người môi giới bất động sản, nhưng cũng bộ quần áo cứng nhắc ấy khi mặc trên người Tạ Bằng Ninh thì lại thấy rất đẹp. Tạ Bằng Ninh không phải là kiểu người khiến người khác vừa nhìn thấy đã sáng mắt lên vì vẻ đẹp trai, anh có một khuôn mặt mà mọi đường nét trên đó đều rất hài hòa, thêm nữa, cử chỉ cũng rất đúng mực, không nói nhiều, nhưng câu nào cũng rất ngắn gọn rõ ràng, giọng trầm ấm, nhẹ nhàng, khiến người nghe cảm thấy rất dễ chịu. Trước khi được điều về Sở Y tế, anh đã từng là một bác sĩ khoa Tai Mũi Họng, về chuyên môn thì khỏi phải bàn, vì thế trong quá trình điều trị anh được bệnh nhân rất tin tưởng. Ba năm trước, vừa nhìn thấy anh lần đầu, Triệu Tuấn Tuấn không thể tin được rằng có ngày người đàn ông ấy lại thuộc về cô.

“Không cần đâu, chờ thêm chút nữa đã. Cô thường chậm chạp như vậy mà”, Tạ Bằng Ninh trả lời.

Quả nhiên, vừa dứt lời, Tạ Bằng Ninh nhìn về phía trước, rồi hất cằm nói với Triệu Tuấn Tuấn: “Nhìn kia, cô ra rồi”.

Triệu Tuấn Tuấn nhìn thấy một bà già to béo, tóc bạc phơ, thâm nghĩ, bà cô này không biết cách giữ gìn hình thể như mẹ chồng. Triệu Tuấn Tuấn đang định mỉm cười chạy tới đón, thì không ngờ bước được một bước mới phát hiện ra hướng mà ngôn ngữ hình thể của Tạ Bằng Ninh thể hiện.

Anh lách qua bà già to béo đó, đưa tay đón lấy túi hành lý của cô gái trẻ bên cạnh.

Không lẽ đây là em họ của nhà cô?

Bà già dần dần đi xa khỏi tầm mắt của Triệu Tuấn Tuấn, cô nghe thấy chồng mình nói với cô gái: “Sao lại lâu thế? Cháu cứ tưởng là cô nói nhầm số chuyến bay”.

Thế giới quan của Triệu Tuấn Tuấn một lần nữa gặp phải cú sốc mạnh. Cô có thể tưởng tượng ra cái vẻ mặt của mình còn kỳ quặc hơn cả Tạ Bằng Ninh lúc trước.

“Đây là... cô ư?”, Triệu Tuấn Tuấn cố nặn ra một nụ cười, hỏi.

Tạ Bằng Ninh gật đầu: “Đây là con gái của em trai ông ngoại anh, tên cô là Thiệu Giai Thuyền”.

Lúc đó cô gái kia mới đưa mắt nhìn Triệu Tuấn Tuấn, “Cô là Tuấn Tuấn phải không? Bằng Ninh đúng là có mắt nhìn đấy”. Cách trả lời ấy đúng là của bẻ trên, nếu cô ấy mà nói thẳng ra rằng “Cháu là cháu dâu họ đúng không?” thì chắc Triệu Tuấn Tuấn sẽ đập đầu mà chết ở đại sảnh của sân bay mất thôi. Bởi vì, người mà được gọi là “cô” ấy chỉ khoảng hai mươi năm, hai mươi sáu tuổi là cùng, ít hơn Triệu Tuấn Tuấn tới mấy tuổi, hơn nữa trông đầy sức sống và rất xinh đẹp.

Triệu Tuấn Tuấn chỉ còn biết cười và trả lời: “Đúng ạ, cháu là Triệu Tuấn Tuấn. Cháu không nghĩ là cô lại trẻ như vậy”.

Thiệu Giai Thuyền nói: “Thực ra, tôi kém Bằng Ninh sáu tuổi, nhưng chẳng có cách nào khác, mặc dù cậu ấy cũng không muốn như thế, song bẻ bực là như vậy rồi. Bằng Ninh, cậu nói xem, có phải thế không?”.

Tạ Bằng Ninh tránh không trả lời, đưa Thiệu Giai Thuyền đi ra ngoài, “Bà ngoại và mọi người đã tới khách sạn, đang đợi cô tới đó ăn tối, chắc là đang nóng ruột lắm”.

Thiệu Giai Thuyền đứng yên không nhúc nhích, nói: “Ôi, tôi không thể đi được rồi, khi nhận hành lý chúng tôi mới phát hiện ra thiếu mất một túi”.

“Hành lý ư?” Tạ Bằng Ninh nhìn chiếc va ly hành lý to đùng trong tay, lúc đó mới chú ý đến từ “chúng tôi” mà Thiệu Giai Thuyền nói tới.

Lúc này Thiệu Giai Thuyền cũng mới nhớ ra rằng mình quên chưa giới thiệu, cô quay đầu lại, kéo tay người đứng ở phía sau cách đó không xa, cười rạng rỡ nói với Tạ Bằng Ninh và Triệu Tuấn Tuấn: “Đây là ông xã của tôi...”.

Bây giờ thì Triệu Tuấn Tuấn đã rõ, người bẻ trên của nhà họ Tạ đến, không chỉ có cô mà còn có cả chồng cô nữa!

Chàng trai ấy, trước đó cứ cúi đầu xem gì đó trên điện thoại, Triệu Tuần Tuần không để ý gì đến anh ta và cứ tưởng đó là người qua đường. Bấy giờ thì chàng trai đó đứng bên cạnh Thiệu Giai Thuyền, mỉm cười với “vợ chồng đưa cháu họ”. Triệu Tuần Tuần liếc nhìn người ấy một cái, rồi cúi đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn lại người ấy một lần nữa. Không ngờ lúc đó ánh mắt của người ấy cũng đang dừng ở trên người cô, khiến cô cảm thấy bối rối. Mặc dù nói rằng ai cũng yêu cái đẹp, nhưng không thể để chuyện đó xảy ra với chồng của bạn, huống hồ đây lại là chồng của cô họ.

Tạ Bằng Ninh đứng bên cạnh dường như cũng ngây người một lát rồi mới nhớ ra là dù sao cũng cần phải có lễ độ, nên hướng về người ấy gật đầu chào. Thì ra anh cũng không biết đến người họ hàng ấy. Nhưng Triệu Tuần Tuần thấy cảm phục vì sự trầm tĩnh của anh, anh không hề hỏi xem cô đã lấy chồng lúc nào, mà chỉ nhìn Thiệu Giai Thuyền, nói: “Liệu hành lý có thể tìm thấy ngay không?”.

Thiệu Giai Thuyền đáp: “E rằng không được, nhiều khả năng là nhân viên của hãng hàng không đã trả nhầm mất rồi. Vì vậy chúng tôi phải ở lại làm thủ tục đây”.

Tạ Bằng Ninh nhìn đồng hồ, “Để cháu cùng vào hỏi xem sao. Tốt nhất là nhanh chóng về nhà. Biết cô về, cả gia đình anh họ từ huyện cũng lên cả, con trai anh ấy ngày mai còn đi học, ăn tối xong họ phải quay trở về ngay. Còn có cả bà di nữa, bà từ rất xa tới, bởi đã lâu mọi người không được gặp cô nên rất mong được đoàn tụ một bữa”.

“Tôi biết”, về mặt của Thiệu Giai Thuyền cũng rất lo lắng, “Nhưng chúng tôi vừa hỏi rồi, nhân viên phụ trách làm thủ tục giải quyết các vấn đề về thất lạc hành lý đã thay ca và đi ăn cơm rồi, phải chờ một lúc nữa họ mới quay về. Và lại cũng không thể vứt bỏ hành lý mà ra về được, đúng không?”.

Người yêu của Thiệu Giai Thuyền từ nãy đến giờ vẫn im lặng, bây giờ mới lên tiếng, anh vỗ vai Thiệu Giai Thuyền, nói: “Hay là mọi người cứ về trước đi, để anh chờ ở đây là được rồi. Để cho cả nhà lớn bé phải đợi như vậy cũng không ổn. Hơn nữa, túi hành lý ấy là của anh”.

“Không được, em làm sao có thể để anh ở lại đây một mình được!” Thiệu Giai Thuyền ngả đầu vào vai người yêu, từ chối không chút đắn đo.

Người yêu của Giai Thuyền cũng đưa tay ôm lấy cô, cười: “Ngốc ạ, chúng ta còn có cả một khoảng thời gian rất dài ở bên nhau, đâu cần một chút thời gian này?”.

Trước cảnh thân thiết của hai người ấy, Tạ Bằng Ninh và Triệu Tuần Tuần không khỏi cảm thấy mất tự nhiên. Tạ Bằng Ninh hắng giọng hai cái, cuối cùng tìm ra một biện pháp dung hòa nhất.

“Hay là thế này, để anh đưa Giai Thuyền về trước, còn Tuần Tuần ở lại cùng với... chủ đề giải quyết chuyện hành lý, sau đó anh sẽ cố gắng quay lại thật nhanh để đón hai người. Nếu giải quyết vấn đề hành lý ở đây xong sớm thì em cứ chủ động gọi taxi về. Em biết khách sạn ấy ở chỗ nào rồi, đúng không?”

“Sao cơ, em ư?” Triệu Tuần Tuần chỉ còn biết đáp lại như thế.

Ông chú trẻ măng, cười nói: “Tôi đường đường là một đại nam nhi mà lại cần có người kèm sao? Hơn nữa, tôi cũng đã từng ở thành phố G mấy năm rồi...”.

Tạ Bằng Ninh cắt ngang lời của chú, “Chú là khách, dù nói thế nào cũng không thể để chú ở đây một mình được. Thật lòng xin lỗi, nếu không phải vì một nửa số người trong gia đình phải trở về nhà ngay trong tối nay thì cũng không đến mức phải vội thế đâu”.

Thiệu Giai Thuyền vẫn có vẻ không được thoải mái lắm, nhưng dù sao thì sự mong ngóng của người thân cũng rất gấp gáp, trong chốc lát không thể nghĩ ra cách gì tốt hơn, bèn dặn dò người yêu thêm mấy câu rồi theo Tạ Bằng Ninh vội vàng ra xe.

Khi bóng hai người khuất sau cánh cửa, chỉ còn lại Triệu Tuần Tuần và người chú rể mới gặp lần đầu tiên. Cô không thể tìm được lời nào để bắt đầu nên chỉ biết mỉm cười, đối phương cũng mỉm cười và nhún vai đáp lại. Triệu Tuần Tuần nghĩ thầm, không biết thế này gọi là gì nữa? Không lẽ ngoài cô ra không có ai cảm thấy kỳ quặc? Cứ cho là theo phép tắc đi, tại sao lại không phải là cô đưa bà cô họ đó đến chỗ khách sạn trước, còn Tạ Bằng Ninh ở lại cùng với ông chú rể này giải quyết chuyện hành lý bị thất lạc? Ít nhất thì như thế cũng tránh được việc hai người một nam, một nữ lại lăm lăm nhìn nhau, mà đó lại là một bậc bề trên không ra thể thống gì. Chuyện này đích thực là do Tạ Bằng Ninh gây ra. Nhưng đáng tiếc là Triệu Tuần Tuần đã quen với việc nghe theo mọi sắp đặt của anh, luôn coi mỗi lời anh nói là một mệnh lệnh, phản đối quyết định của Tạ Bằng Ninh là điều cô không làm nổi.

Chẳng lẽ Tạ Bằng Ninh nghĩ rằng chỉ có anh với Thiệu Giai Thuyền về thì mới gọi là cả nhà đoàn tụ? Nói như thế cũng đúng, nhưng dù sao cũng không thể thay đổi được sự thật về không khí kỳ quặc lúc này.

“Đọc đường chắc... chú vất vả lắm. Hay là chúng ta vào quán trà ngồi chờ một lúc đi?”, Triệu Tuần Tuần hỏi, cố nén sự bối rối trong lòng.

Không ngờ đối phương bật cười, “Cô gọi tôi là chú khiến tôi nổi hết cả da gà. Giai Thuyền cố tỏ ra là bậc bề trên làm gì nhỉ, cha của cô ấy cũng chỉ là em họ xa của ông ngoại chồng cô thôi mà, chẳng qua nhà họ ít người thân thích, vì thế mới năng qua lại với nhau. Từ nay về sau cô đừng gọi cô ấy là cô trẻ nữa, để xem cô ấy như thế nào”.

“À, vâng...”, Triệu Tuần Tuần ngây người đáp lại.

“Tuần Tuần này, để cô phải ở lại cùng tôi, thật lòng rất lấy làm xin lỗi.”

Anh ta không cho cô gọi mình là chú rể, lại gọi cô bằng cái tên Tuần Tuần rất ngọt ngào và thân thiết. Triệu Tuần Tuần muốn nói rằng, thực ra tôi cũng rất ngượng, nhưng không sao thốt ra lời, nên chỉ cười khan, “Có gì đâu, người trong nhà cả, không cần phải khách sáo thế đâu”.

“Thực ra, tôi và Thiệu Giai Thuyền chưa kết hôn, chúng tôi mới chỉ dự định như thế thôi.”

Triệu Tuần Tuần ngó người ra, nhưng không biết nên tiếp tục như thế nào. Chủ rể ời là chú... à không, chàng trai trẻ tuổi kia ời, anh nói với tôi điều đó để làm gì?

“...” Triệu Tuần Tuần không biết bây giờ phải gọi anh ta là gì, cô hơi nhăn nhó, chỉ vào phòng trực ban nói: “Tôi đi xem xem họ đã tới chưa”.

Anh ta lập tức đi theo cô, dường như anh ta cũng đã đoán được suy nghĩ của cô.

“Vì sao cô không gọi tên tôi?”

Triệu Tuần Tuần nghĩ, tôi có biết anh là ai đâu? Nhưng rồi cô bỗng nhớ ra lúc mới gặp Thiệu Giai Thuyền đã giới thiệu tên anh ta rồi, chỉ có điều lúc đó cả cô và Tạ Bằng Ninh đều đang trong cơn sững sốt về một ông chủ rể từ trên trời rơi xuống, vì thế không nghe rõ những câu sau.

May mà chính người dẫn cô vào thế bí cũng là người giải thoát cho cô.

Anh ta nửa cười nửa không đi tới trước mặt cô, rồi nói một câu rất ngắn gọn: “Trì Trình”.

“Một cái tên rất đẹp”, để tỏ rõ sự chân thành, Triệu Tuần Tuần ngẫm nghĩ một giây rồi mới nói. Không ngờ anh ta lại tiếp tục đưa ra câu hỏi để cô có dịp mở mang tầm nhìn.

“Đẹp như thế nào?”, anh ta hỏi với vẻ mặt rất chân thật.

“À...” Triệu Tuần Tuần cắn môi đến gần rách, “Giang sơn bát ngát, rất có khí thế”.

“Nhưng đáng tiếc là không phải hai chữ đó.”

“Thành trì, có thành lại có trì, cũng rất hay.”

“Cũng không phải là chữ ‘cheng’ 2 ấy.”

Bỗng nhiên Triệu Tuần Tuần nhớ đến hoàn cảnh khó khăn trong giờ Hóa học khi bị cô giáo gọi mà không trả lời được hỏi còn đi học. Không lẽ cô lại nói rằng, tôi chẳng cần biết anh là “Trì” gì, “Trình” gì. Nhưng bởi vì cô là Triệu Tuần Tuần, từ nhỏ đã được giáo dục rằng phải có phép tắc, có trên có dưới, luôn được coi là một đứa bé ngoan ngoãn, lễ phép.

“Vậy, xin hỏi đó là chữ ‘cheng’ nào?!”

Bi kịch là ở chỗ Triệu Tuần Tuần đã bị cử chỉ của anh ta khiến cho sững sốt đến vô cùng, cô chỉ nhớ là lòng bàn tay ngứa râm ran, còn đường vân các ngón tay của anh ta như thế nào thì cô chưa kịp nhìn.

“Chữ ‘Trình’ có dấu chấm thủy và chữ ‘Đặng’, trong chữ ‘đặng sơn’ ấy”. Anh ta cười đáp.

Nếu anh ta nói sớm thì có phải là đỡ tốn lời và động tác vẽ chữ vừa rồi không? Nghĩ thế, Triệu Tuần Tuần đáp không mấy hứng thú: “À, đó là chữ ‘Trình’ trong ‘Dương trình hồ đại áp giải’ chữ gì?”

“Nếu cô nói rằng đó là chữ Trình với nghĩa trong sạch thì tôi càng cảm ơn cô hơn.”

Nói rồi anh ta cho hai tay vào túi quần, nghiêng đầu cười với cô, một nụ cười rất trong sáng. Tuổi trẻ thật là tuyệt, hình thức ưa nhìn nữa thì càng hay, thấy đáng điệu ấy của anh ta nên Triệu Tuần Tuần quyết định bỏ qua mọi chuyện. Chủ rể gì chứ, nhìn thì cũng thấy anh ta chỉ bằng tuổi Thiệu Giai Thuyền là cùng, chỉ là đứa trẻ còn hơi sữa. Tất nhiên sự lượng thứ này chỉ diễn ra trước lúc Trì Trình nói tiếp.

“Triệu Tuần Tuần, sao tên cô lại là Triệu Tuần Tuần?”

“Vì gọi thế cho tiện mồm”

“Tiện mồm ư? Tuần Tuần, Tuần Tuần, không biết rốt cuộc thì có ý nghĩa gì, là ‘Tuần’ trong chữ tìm kiếm, hay là chữ ‘Tuần’ trong chữ cá tuần long?”

“Chữ ‘Tuần’ trong ‘Bát Tuần lão mẫu’?” Triệu Tuần Tuần hơi bực mình.

“Rất ít khi thấy dùng chữ này để đặt tên, có phải là...”

“Là vì khi vừa mới sinh tôi ra ở bệnh viện, suýt nữa cha mẹ tôi đã để mất tôi, họ đã phải tốn khá nhiều công sức mới tìm về được, nhưng chữ ‘Tuần’ trong chữ ‘tìm kiếm’ càng hiếm khi được dùng để đặt tên, vì thế họ đã tìm một chữ đồng âm thay cho chữ đó, thế nên tôi được gọi là Triệu Tuần Tuần.”

Triệu Tuần Tuần dùng sự thật để chấm dứt chủ đề này, mặc dù đó là chuyện mà cô rất ít khi nói với người khác.

May thay, đúng lúc đó thì các nhân viên sau khi com no rượu say đã quay về vị trí làm việc, Triệu Tuần Tuần vui mừng chạy đến chỗ họ, rồi nhanh chóng làm xong thủ tục thất lạc hành lý.

Trên đường tới khách sạn, Triệu Tuần Tuần ngồi trên ghế trước của taxi giả vờ ngủ, khi tới khách sạn, lúc từ cổng vào phòng mà gia đình đặt sẵn, Tri Trinh im lặng suốt dọc đường đã nói lời xin lỗi cô.

“Xin lỗi, vì tôi nghĩ, hai người chưa quen mà phải ở cùng nhau thì quả rất ngượng ngùng, tôi làm thế cũng vì muốn thay đổi không khí một chút. Không ngờ lại trở thành trò ngốc nghếch, khiến cô phật lòng, đó là lỗi của tôi.”

Anh ta cúi đầu nhìn Tuần Tuần, điệu bộ áy náy trông đến tội nghiệp. Anh ta nói rất có lý, Triệu Tuần Tuần lập tức cảm thấy mình mới chính là người bụng dạ hẹp hòi, những lời nói và cử chỉ của mình lúc trước có phần quá đáng, nên vội vàng nói.

“Tôi không phiền lòng gì đâu, chỉ là hơi mệt thôi.”

Tri Trinh gật đầu, “Nếu tôi bị một nửa của mình để ở lại cùng với một người bà con lạ hoắc, lại là một người khác giới thì chắc tôi cũng sẽ cảm thấy rất mệt”.

Nói thẳng một chuyện khó xử vốn còn khó khăn hơn cả chính bản thân chuyện ấy. Mặt của Triệu Tuần Tuần thoát đồ ửng lên, “Không có chuyện gì đâu. Đó không phải là lỗi của anh”.

“À, thế thì là lỗi của chồng cô sao?”, Tri Trinh nhướn mày hỏi.

Lần này thì Triệu Tuần Tuần nhìn Tri Trinh một cái, không nói câu gì. Người phục vụ nhanh nhẹn đẩy cửa cho họ. Bên trong toàn là bà con họ hàng.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tàu hỏa màu da

Thiệu Giai Thuyền chạy ra đón, trịnh trọng giới thiệu vị hôn phu của mình cho mọi người. Xem ra, hầu hết mọi người có mặt ở đó đều tỏ ra khá hài lòng với chàng trai sắp trở thành chồng của Thiệu Giai Thuyền. Tri Trinh cũng lập tức bỏ về hóm hỉnh lúc ở sân bay, trở thành một con người rất lễ độ, vừa thông minh lại vừa khiêm tốn, nói năng đâu ra đấy, tuy còn trẻ nhưng tỏ ra là người rất hiểu biết, khiến cho tất cả họ hàng là phụ nữ ở đó đều rất thích. Nhất là bà ngoại của Tạ Bằng Ninh, ngay lập tức tỏ rõ thái độ coi Tri Trinh là con cháu trong nhà. Lúc đó Triệu Tuần Tuần cũng mới được biết, tuy Thiệu Giai Thuyền và Tạ Bằng Ninh chỉ là họ xa, nhưng hai người rất thân thiết với nhau, họ đã cùng lớn lên bên nhau nhiều năm dưới sự chăm sóc của bà ngoại Tạ Bằng Ninh.

Khi ấy, nét mặt của Thiệu Giai Thuyền rất tươi vui, Tri Trinh gỡ xương cá cho cô, còn cô thì bóc tôm cho anh, trông họ đúng là một cặp trời sinh. Triệu Tuần Tuần nhìn sang thì thấy nét mặt của mẹ chồng cô cũng rất vui. Có lẽ vì bị cảnh tượng thân thiết vui vẻ ấy tác động đến, mà người luôn coi việc gấp thức ăn cho người khác là mất vệ sinh như Tạ Bằng Ninh cũng gấp một miếng thịt cho vào bát của Triệu Tuần Tuần, mặc dù cô vốn không thích cánh gà.

Vì bữa tiệc đã gần đến hồi kết thúc, và lại một số người bà con phải ra về cho kịp chuyển xe, nên Tri Trinh và Triệu Tuần Tuần cũng phải vội nhét cho no bụng. Là người đứng ra tổ chức nên bố mẹ và vợ chồng Tạ Bằng Ninh ra tiễn các bậc bề trên cùng họ hàng ra về. Xong việc, Tạ Bằng Ninh bảo bố mẹ về nghỉ trước, còn anh sẽ đưa Giai Thuyền và Tri Trinh tới khách sạn đã đặt trước rồi về sau.

Không ngờ mẹ của Bằng Ninh, một người quen ngủ sớm lại nói rằng, đã lâu không gặp cô em họ nên bảo Thiệu Giai Thuyền lên xe của cha Bằng Ninh lái để chuyện trò thêm một lát, tiện đường hai ông bà đưa Giai Thuyền đến khách sạn. Để không phải ngồi quá chật, Tri Trinh tạm thời ngồi xe của hai vợ chồng Bằng Ninh.

Triệu Tuần Tuần thấy chồng hơi nhíu mày, nhưng không nói gì. Cả đoàn người vừa đi vừa nói chuyện rôm rả, rồi sau đó ai vào chỗ nấy.

Khách sạn cách đó không bao xa, chỉ mấy phút là tới nơi. Mẹ của Tạ Bằng Ninh nói chuyện với Giai Thuyền rất vui, tay cầm chìa khóa phòng, rồi cứ một mực đưa cô lên tận nơi và nói vào đó ngồi chơi một lúc rồi mới về.

Vợ chồng Tạ Bằng Ninh và Tri Trinh lùi lại ở phía sau. Trước khi bước vào thang máy, Tri Trinh như chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi Bằng Ninh xem xung quanh có siêu thị hoặc khách sạn nào có quy mô lớn một chút không. Vì hành lý của anh vẫn chưa tìm thấy, điều đó cũng có nghĩa là tất cả những đồ mang theo bao gồm cả đồ tắm giặt đều không có, anh phải tìm nơi nào mua dùng tạm.

Mặc dù khu vực này cách khu nhà ở của họ không xa, nhưng vì có Triệu Tuần Tuần luôn lo tươm tất mọi chuyện trong nhà, Bằng Ninh không bao giờ quan tâm đến những chuyện ấy, nên ngay một lúc không biết phải trả lời Tri Trinh như thế nào, đành đưa mắt sang nhìn vợ vốn vẫn đang ngồi im lặng, coi như không biết chuyện giữa hai người.

“Dạ, gì cơ?” Triệu Tuần Tuần như sực tỉnh, đưa tay chỉ về phía xa, “Ra khỏi khách sạn, rẽ tay phải, qua một ngã tư là tới chợ. Không biết chú định mua những gì, nếu chỉ là những đồ dùng cá nhân hàng ngày thì có đủ. Gần thôi, đi mấy phút là tới”.

“Rẽ về bên phải, qua một ngã tư đèn đỏ, là bên phải khi tới khách sạn, hay là bên phải từ khách sạn ra?”, Tri Trinh hỏi tiếp.

Tạ Bằng Ninh đưa mắt nhìn túi hành lý đang cầm giúp Giai Thuyền trong tay, rồi quay sang nói với vợ: “Tuần Tuần, để anh đưa hành lý lên rồi xem bố mẹ có việc gì sai bảo nữa không, còn em đưa Tri Trinh đi mua đi, phụ nữ dù sao cũng thạo việc đó, hơn nữa em cũng biết đường. . .”.

Triệu Tuần Tuần do dự đưa ra đề nghị: “Hay là để cô Giai Thuyền nói chuyện với bố mẹ xong thì hai người cùng đi”.

“Không biết bố mẹ nói chuyện đến lúc nào đâu, anh sợ khi ấy thì muộn rồi không mua được nữa. Được rồi, nghe lời anh đi, hai người đi nhanh rồi về nhanh.”

Rồi không chờ Triệu Tuần Tuần trả lời, Tạ Bằng Ninh lập tức bước vào trong thang máy.

“Rất xin lỗi, lại làm phiền cô”, Tri Trinh nói, về mặt áy náy.

Triệu Tuần Tuần định đáp một câu khách sáo, nhưng nhận thấy câu “không có gì” nói ra thật khó khăn. Đúng là chàng trai này thật lảm chuyện và phiền phức, nhưng điều khiến cô thấy bất an nhất lại là việc cô dự cảm còn có những phiền phức lớn hơn nữa đang chờ đón mình.

“Chẳng phải là anh đã từng sống ở thành phố này rồi sao?”, Triệu Tuần Tuần nói, mắt liếc nhìn Tri Trinh một cái. Cô lơ mơ ý thức rằng, lịch sự và khách khí với người này chẳng có tác dụng gì.

Một chiếc taxi nhìn thấy cánh tay vẫy của Triệu Tuần Tuần liền đỗ lại ngay bên cạnh.

“Vừa rồi cô nói là rất gần cơ mà, chỉ đi mấy bước là tới, vậy gọi taxi mà làm gì?” Tri Trinh ra hiệu cho lái xe taxi rời đi, rồi mới trả lời Triệu Tuần Tuần, “Tôi đã ở đây năm năm, nhưng đã rời khỏi đây được ba năm rồi”.

Triệu Tuần Tuần đưa mắt nhìn về chiếc đèn đỏ ở phía xa, trong lòng thấy rất phức tạp, miệng hỏi: “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”.

“Hai mươi năm.”

Quả nhiên là một chàng trai trẻ chưa hết lông tơ, lần đầu tiên Triệu Tuần Tuần thấy tuổi tác cũng có thể mang lại cho mình cảm giác vượt trội, cô trở thành người lớn kinh nghiệm sống phong phú, có thể ở phía trên cúi nhìn xuống Tri Trinh ở phía dưới. “Ba năm trước chắc là anh vẫn đang học đại học nhỉ? Lúc đó tôi đã đi làm được ba năm rồi”.

“Năm thứ tư, đang chuẩn bị tốt nghiệp đại học.”

“Vì tốt nghiệp nên tới Thượng Hải ư?”

“Cũng không phải như vậy, vì lúc đó nhà tôi xảy ra một chút chuyện, bản thân tôi cũng gặp một số vấn đề.” Tri Trinh này giờ luôn quan sát dòng xe bỗng nhìn thẳng vào Triệu Tuần Tuần.

“Vấn đề của bản thân chắc là thất tình chứ gì?”, Triệu Tuần Tuần nhếch môi.

“Cô cũng biết à?”, Tri Trinh hỏi.

“Vấn đề lớn nhất mà những người trong độ tuổi hai mươi hai gặp phải, nếu đã không phải vấn đề gia đình, thì ngoài chuyện tình cảm, chỉ có thể là bị tổn thương về xác thịt, mắc bệnh hiểm nghèo. Nhìn anh chân tay đầy đủ, cũng không có dấu hiệu đã từng bị bệnh nặng thì có thể thấy, phần nhiều là thất tình.”

“Cô giống hết một phù thủy.”

Triệu Tuần Tuần nói: “Cha tôi là một thầy phù thủy, thành nghề hẳn hoi”.

“Có thật không?” Tri Trinh cười thành tiếng, “Việc cô suy đoán như thần là di truyền từ ông ấy à?”.

Triệu Tuần Tuần cũng cười, “Cái gì mà suy đoán như thần, tôi nhớ những chuyện mà cha tôi tiên đoán là xấu thì rất ứng nghiệm, còn chuyện tốt thì lại rất ít. Duy có một lần, ông nói có một vị thần nói với ông rằng, về già ông sẽ rất giàu sang, kết quả là mấy năm trước ông lừa được một món tiền của một người ngốc nghếch, nhưng cầm tiền chưa kịp ầm tay thì trong một lần đi uống rượu ông đã gặp tai nạn qua đời. Lúc ông chết thì đúng là sang thật, so với cả cuộc đời của ông thì quả là như vậy, chỉ có điều, những năm cuối đời của ông kết thúc quá nhanh”.

Tri Trinh quan sát về mặt của Triệu Tuần Tuần, thấy cô không có vẻ gì là đau xót, mới tiếp tục nói: “Vậy khoản tiền ấy cuối cùng để lại cho cô chứ?”.

“Vâng. Nhưng những đồng tiền không chính đáng không phải là thứ tốt, dễ đến thì cũng dễ đi, tôi đã tiêu hết chúng mà chẳng biết là vào những việc gì nữa”, Triệu Tuần Tuần nói.

Tri Trinh tiếp lời: “Điều này không giống với con người cô”.

Triệu Tuần Tuần ngây người, phì cười: “Anh biết thế nào thì giống tôi?”.

Vừa nói hai người vừa cùng bước một bước dài, vì ở đó có một chiếc cổng có nắp dầy. Từ trước đến nay Triệu Tuần Tuần luôn rất chú ý tránh những mối nguy hiểm tiềm ẩn ấy, cô không bao giờ cho phép mình đứng ở những nơi nguy hiểm lúc nào cũng như có mồi lửa treo trên đầu, nhưng không ngờ rằng, chàng trai trẻ nhìn rất có ý chí này lại có động tác tránh mối nguy hiểm rất bản năng như vậy.

“Ba năm trước, sau khi rời khỏi đây anh tới ngay Thượng Hải à?”

Tri Trình lắc đầu, “Tôi ra nước ngoài hơn hai năm, sau đó mới tới Thượng Hải”.

“Tôi hiểu rồi”, Triệu Tuần Tuần nói. Lúc này trong bàn tiệc cô đã nghe thấy ai đó nói rằng, nhà của Tri Trình rất giàu, anh ta đảm đương một chức vụ rất quan trọng trong công ty của gia đình, có thể coi là tuổi trẻ tài cao, rất xứng đôi với Thiệu Giai Thuyên.

“Tôi thấy chưa hẳn là cô đã hiểu.” Tri Trình đưa chân đá một phiến lá rơi trên đường. “Cha tôi lấy người khác, trước đó tôi ở với mẹ, sau khi bà mất thì tôi mới về ở với cha. Cha tôi tuy giàu có, nhưng đều phải dựa vào nhà của mẹ kể tôi. Ngoài ra họ còn có chung với nhau một con trai và một con gái. Sở dĩ tôi ở nước ngoài hai năm, không phải là để học hành, mà là vì cha tôi sợ mẹ kế sẽ không chấp nhận tôi nên đã gửi tôi đi”.

Triệu Tuần Tuần gật đầu, thực ra cô rất hiểu. Cô là người từng trải qua cuộc sống trong gia đình rả rượi, mười bốn tuổi cô cùng mẹ đến sống trong gia đình họ Tăng. Tuy không phải lo đến cái ăn cái mặc, nhưng chưa khi nào cô thấy trong lòng được bình yên, chỉ có điều cô không có ý định nói chuyện đó với người bà con xa xôi này mà thôi.

“Thế còn cô? Ba năm trước cô làm gì?”, Ánh mắt của Tri Trình dừng lại trên người cô.

“Bỏ việc, lấy chồng.”

“Vì sao?”

“Chẳng vì sao cả.”

Triệu Tuần Tuần không biết trên đời này có bao nhiêu người giống cô, từ nhỏ chăm chỉ cố gắng học hành, kết quả luôn rất tốt, nhưng chưa hẳn là vì lòng ham mê tri thức. Sau khi tốt nghiệp, công việc tạm ổn, cuộc sống đầy đủ, chưa bao giờ có ý định cạnh tranh đấu đá với ai. Đến tuổi có thể lấy chồng thì lấy được người mà trong con mắt của mọi người là người đàn ông khá ưu tú, cuộc hôn nhân thế là rất mãn nguyện, tuy chưa hề trải qua tình yêu say đắm. Con người ta, sống cũng chỉ là để đi dần tới cái chết, vì vậy khi lựa chọn con đường bình thường nhất sẽ làm cho họ cảm thấy yên lòng hơn, dù là không có gì, thì kết cục cũng như nhau mà thôi. Hồi ấy, cô làm kế toán cho một doanh nghiệp khá có tiếng tăm, công việc được cho là “đang lên hương” ấy khiến cho gia đình nhà họ Tạ càng ưa cô hơn. Sau đám cưới, Tạ Bằng Ninh muốn cô ở nhà làm hậu phương vững chắc cho anh. Lúc đầu thì cô cũng không muốn, không phải vì cô yêu quý công việc mà vì cô không muốn mất đường rút lui, mãi cho đến khi cô nhận thấy, nếu cứ từ chối như thế sẽ có nguy cơ ảnh hưởng tới sự vững chắc của cuộc hôn nhân, thêm vào đó Tạ Bằng Ninh còn chủ động đưa ra đề nghị rằng hằng tháng sẽ gửi vào tài khoản của cô số tiền không ít hơn thu nhập trước đó của cô, cô mới đồng ý. Thực sự rất cảm ơn. Triệu Tuần Tuần không phải là người mê tiền, nhưng cô yêu thích sự ổn định, yên bình. Sự vững chắc về kinh tế là điều kiện cần thiết không thể thiếu, về điều này thì cô rất hiểu.

Nghĩ đến đây cô lại thấy mình thấp hèn xuống, nếu nhìn lại ba năm vừa qua thì những gì cô đã trải qua chưa hẳn đã đủ để cô cúi nhìn Tri Trình, vốn ít hơn cô ba tuổi.

Vì công ty hàng không cam kết muộn nhất là tối ngày mai sẽ mang hành lý đến khách sạn cho Tri Trình, vì thế anh chỉ chọn một số đồ cần thiết. Triệu Tuần Tuần đứng bên quầy đồ lót cao cấp cho nam giới nhìn Tri Trình chọn cái này bỏ cái kia, cảm giác mình đã đứng sai vị trí và gượng ép mỗi lúc một tăng.

Trước đó mấy tiếng đồng hồ, dù có đánh chết cô cũng không thể nào tin được rằng, trong kinh nghiệm đời người của cô lại có thêm chuyện đưa vị hôn phu của cô chồng đi mua đồ lót. Điều này khiến cô cảm thấy mình giống như Tần Khả Khanh dẫn Giả Bảo Ngọc đi ngủ sau bữa trưa, huống hồ Tri Trình lại còn chẳng ý tứ gì, chốc chốc lại cầm một cái gối lên trước mặt cô, hỏi: “Cô thấy cái này thế nào?”, khi ấy cô chỉ còn biết im lặng.

Chẳng nhẽ lại bắt cô phải trả lời rằng “Tôi thấy cái này rất hợp với anh” hoặc là “Màu sắc của cái này không hợp với anh”.

Triệu Tuần Tuần chỉ mong sao sự lựa chọn của Tri Trình nhanh chóng chấm dứt, nhưng xem ra anh ta đang rất hào hứng. Để thực hiện được yêu cầu của Tạ Bằng Ninh: đi nhanh về nhanh, cô đành chỉ vào một chiếc và nói: “Tôi thấy cái này rất đẹp”.

“Thế sao?” Tri Trình kéo dài giọng, “Cô thích cái này à?”.

Triệu Tuần Tuần nghe mà muốn té xỉu, quần lót của anh ta thì có liên quan gì với việc cô thích hay không thích? Cô xua tay, “Cũng được, phiền phiền thôi”.

“Thế những thứ của mình, cô cũng chọn phiền phiền như vậy à?”, Tri Trình hỏi, xem ra anh ta cảm thấy đó là điều rất thường tình. Điều này khiến cho Triệu Tuần Tuần thấy hoang mang, không lẽ cảm giác của cô sai, không lẽ cái người thần kinh luôn rất nhạy cảm đó lại là cô? Tình huống từ khi cô thay giặt ga trải giường đến giờ đã lặng lẽ diễn biến thành cảnh tượng như lúc này: cháu dâu và chú rể họ – một người đàn ông xa lạ, sau chưa đầy ba tiếng làm quen, cùng sánh vai đi chọn đồ lót và coi chuyện đó rất đỗi bình thường. Cũng giống như chuyện cách đây nửa thế kỷ phụ nữ mặc quần Âu là chuyện kinh thiên động địa, còn đến ngày nay thì đó đã trở thành chuyện vụn vặt. Cô gái bán hàng rất chuyên nghiệp cũng chạy ra, che miệng cười với Triệu Tuần Tuần: “Đừng nói là cũng được, cứ chọn cho kỹ đi ạ, chọn thêm mấy cái nữa, dù sao cũng là để anh ấy mặc cho chị xem cơ mà!”.

Triệu Tuần Tuần mặt đỏ tới tận mang tai, bụng nghĩ thầm: anh ta mặc cho tôi xem á, mặc cho cả nhà chị xem thì có! Rồi chẳng buồn tranh luận, cô cầm

chiếc quần lót giờ lên thật cao, hỏi Tri Trinh một cách dứt khoát: “Mua hay là không mua?”.

“Mua thì mua!” Tri Trinh nhượng bộ trước sự uy hiếp của Triệu Tuần Tuần, vội vàng giục cô bán hàng viết hóa đơn. Triệu Tuần Tuần thờ phào một cái, ngồi xuống chiếc ghế dành cho khách, lật xem mấy cuốn tạp chí.

Mọi thứ của Tạ Bằng Ninh đều do một tay cô sắp đặt, nhưng từ trước đến giờ cô chưa bao giờ chú ý đến chuyện quần lót của đàn ông cũng có nhiều sự lựa chọn phong phú như thế.

Triệu Tuần Tuần đã xem được mấy trang, trong khi ấy Tri Trinh dừng lại cách ghế cô ngồi khoảng hơn một mét. Khi cô ngẩng đầu lên thì bất gặp vẻ mặt lúng túng, ngượng ngùng của Tri Trinh, dường như đây là lần đầu tiên trong suốt mấy tiếng quen biết, ánh mắt hai người giao nhau.

Tri Trinh gọi Triệu Tuần Tuần tới bên, rồi khẽ nói: “Chết rồi, tôi nhớ ra là trước khi lên máy bay tôi đã cho hết tất cả mọi thứ mang theo người vào trong cái túi hành lý đó”.

“Sau đó thì sao?”, Triệu Tuần Tuần cảm thấy tuy không tức giận nhưng giọng nói của mình vẫn đầy uy lực.

“Vớ tiền để cả trong đó!”

“Liệu anh có nhầm không?” Triệu Tuần Tuần nhỏ nhẹ, dịu dàng đã biến mất thay vào đó là một cô gái đang nổi giận đùng đùng, “Sao lại có người để cả ví tiền và giấy tờ vào túi hành lý gửi sau như thế được nhỉ? Không lẽ anh không biết gì về tỷ lệ mất cắp ở sân bay? Còn nữa, một khi hành lý bị mất thì cũng có nghĩa là anh chẳng còn gì nữa, giống như bây giờ vậy! Người bình thường thì chẳng có ai làm thế cả?”.

Tri Trinh đuối lý, xòe hai tay ra, “Những người bình thường chỉ muốn giải phóng hai bàn tay của mình?”.

“Anh giờ hai bàn tay không ra để làm gì? Định tay không bắt giặc à?”

Tri Trinh lặng lẽ lấy một chiếc PSP7 từ trong túi ra, Triệu Tuần Tuần không nói được câu nào nữa.

Hậu quả trực tiếp mà chiếc PSP mang lại là Triệu Tuần Tuần phải thanh toán hóa đơn cho Tri Trinh, mặc dù cô là Triệu Tuần Tuần, người lúc nào cũng mang theo bên mình chứng minh thư và bản phô tô, trước khi lên máy bay thì mua bảo hiểm.

Hai người lặng lẽ đi đến quầy thu ngân. Triệu Tuần Tuần mở ví ra, rồi nói với Tri Trinh về tuyệt vọng: “Hôm nay tôi không có ý định tiêu tiền, nên không mang thẻ ngân hàng, mà chỉ mang theo hai trăm tệ, thuê xe từ sân bay về đã mất một nửa...”.

“Không phải như thế chứ?” Phía sau họ còn có nhiều người đang xếp hàng chờ đến lượt thanh toán. Trong lúc khẩn cấp đó, Tri Trinh đón lấy chiếc ví từ tay của Triệu Tuần Tuần mở ra xem không chút giữ ý, quả nhiên thấy có một tờ năm mươi tệ ở phía sau tờ chứng minh nhân dân.

“Đó là tiền tôi dùng làm phí giao thông dự phòng”

“Chắc chắn là phải có tiền!”

“Tôi không có!”

“Sao lại không có, nếu ví của cô bị kẻ gian lấy mất thì làm thế nào? Cứ coi như là tôi xin cô đi, ngày mai tôi sẽ trả cô gấp đôi, gấp ba, gấp mười!”

Triệu Tuần Tuần lấy một chiếc ví có khóa từ trong chiếc túi xách ra một cách khó khăn, “Đây là thứ dùng khi khẩn cấp cuối cùng của tôi”.

Tri Trinh bật cười to, “Bây giờ chính là lúc cấp bách rồi đấy”.

Tri Trinh cầm túi đồ, đáng vẻ rất hài lòng đứng bên Triệu Tuần Tuần với vẻ mặt rất khó coi.

“Được rồi, chẳng có gì đáng phải bức mình cả. Lúc về đến nơi, tôi sẽ bảo Giai Thuyên trả lại cho cô gấp mười lần!”

Triệu Tuần Tuần nhìn Tri Trinh, “Nếu anh mà để cho chồng tôi và vị hôn thê của anh biết chuyện này thì tôi sẽ không tha cho anh đâu. Hôm nay tôi chỉ đưa anh đến công rồi đường ai nấy đi, sau khi giải quyết xong việc mới gặp nhau”.

Tri Trinh cười không để ý đến lời đe dọa đó, “Nghe cô nói, những người không biết chuyện lại tưởng chúng ta là cặp tình nhân giấu giếm mọi người”.

Cho đến lúc về đến khách sạn, Triệu Tuần Tuần không nói thêm câu nào với Tri Trinh nữa.

Cô ngồi dưới đại sảnh của khách sạn gọi điện cho Tạ Bằng Ninh, Tri Trinh ngồi đối diện với cô.

“Anh còn không đi à?”, Triệu Tuần Tuần trừng mắt.

“Tôi phải chờ Bằng Ninh xuống, để nhìn mặt anh ấy và nói rằng, vừa rồi cô chỉ đưa tôi đến công chợ”, Tri Trinh nói về thân nhiên.

Tuần Tuần tròn mắt lên, càng nghĩ lại càng thấy hoang đường, cuối cùng thì bật cười.

“Thôi được rồi, anh đi đi.”

“Cô đã đưa tôi đi thì tôi ngồi lại với cô một lát. Khi chồng cô xuống tôi sẽ đi”, Trì Trinh thối đưa, nói với giọng nhẹ nhàng.

Triệu Tuần Tuần lắc đầu, đúng là một tên như trẻ con, chẳng cần lời qua tiếng lại với anh ta làm gì nữa.

Cậu bé trong con mắt của cô ngồi im lặng một lát, rồi mở túi lấy chiếc lợi phẩm vừa mua được ra xem, nói tung tung: “Đây có phải là cái cô chọn không?”.

Triệu Tuần Tuần thật thà đáp: “Tôi không biết chọn mấy thứ đó”.

“Vi sao?”

“Vi tôi không muốn một ngày nào đó đang ngủ mà phát hiện nhà bị cháy, khó khăn lắm mới thoát ra được mà chỉ mặc một chiếc quần lót in hình chiếc tàu hỏa xuất hiện trước mặt hàng xóm”.

Trì Trinh hỏi với vẻ thăm dò: “Màu da thì liệu có thể cải thiện được tình hình đó không?”.

“Đang nói chuyện gì thế?” Cuối cùng thì Bằng Ninh cũng xuất hiện cùng với bố mẹ. Tính ra thì cô cũng chỉ đi chưa đầy bốn mươi phút, thế mà sao cảm thấy như đã bốn mươi năm.

“Đang nói về chuyện tàu hỏa”, Triệu Tuần Tuần trả lời rất nhanh, tuy có hơi kỳ quặc, nhưng còn hơn là nói rằng đang bàn về chuyện quần lót.

Tạ Bằng Ninh cười không hiểu, “Tàu hỏa, màu da?”.

“Tàu hỏa hình đầu viên đạn”, Trì Trinh bổ sung.

“Không hiểu hai người đang nói gì nữa”, Tạ Bằng Ninh ngơ ngác, nhưng cũng chẳng hứng thú hỏi tiếp.

Triệu Tuần Tuần nghĩ thầm: Tất nhiên là anh không biết em và cậu ta đang nói gì rồi, vì rằng toàn những từ liên quan đến tàu hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chúng ta đã từng là những người xa lạ

Trên đường trở về nhà cùng chồng, Triệu Tuần Tuần ngủ gà ngủ gật. Cô thực sự thấy buồn ngủ, nói chuyện với Trì Trinh đúng là rất mệt, ngay cả khi về đến nhà, trong lúc thu dọn, tắm rửa cô cũng không buồn mở miệng. Bình thường cả tuần cô cũng không nói nhiều bằng hôm nay. Tính Bằng Ninh hơi lạnh lùng, không thích nói chuyện con cả con kê, thêm vào đó công việc cũng rất bận, hết giờ làm vợ chồng có nói với nhau thì cũng quanh quẩn những chuyện vặt vãnh trong nhà, hai vợ chồng chưa khi nào to tiếng cãi nhau, bởi muốn cãi nhau thì cũng cần phải có chủ đề chung.

Có lẽ vì ngay từ đầu cuộc hôn nhân này Triệu Tuần Tuần đã ở vào thế yếu, hơn nữa từ nhỏ cô đã được giáo dục rằng phải dịu dàng, nết na, cần kiệm, nhún nhường, chính vì thế mà cô có vẻ sợ chồng, quyền nói năng trong nhà hầu như thuộc về chồng cô. Với tính cách của Triệu Tuần Tuần, lúc gặp chuyện nhỏ thì đặc biệt chẳng có nguyên tắc nào, ai có nói gì, chỉ cần không động chạm tới cảm dĩa của cô thì thông thường cô sẽ không phản đối kịch liệt. Còn nếu là chuyện lớn, thì kể từ khi kết hôn đến nay chưa xảy ra bao giờ, nên cô cũng không biết mình sẽ như thế nào nếu nó xảy ra thật.

Tạ Bằng Ninh cũng không bao giờ chủ động chạm tới cảm dĩa của cô. Trong mắt anh, về cơ bản vợ là người phụ nữ tin cậy, chỉ có điều, lúc mới kết hôn anh thấy rất khó chịu về cái bệnh lo lắng thái quá của Triệu Tuần Tuần, ví dụ cô yêu cầu lưới sắt chống trộm phải là loại thép không gỉ 304, khoảng cách giữa các mắt thép phải đạt tiêu chuẩn kẻ trộm nếu có dùng công cụ hỗ trợ hạng nhẹ cũng không thể chui qua được, còn ở chỗ cửa thoát hiểm phải có chìa khóa dự phòng và chỉ có người trong nhà (mà thực ra chỉ có cô) mới được biết, tất cả cửa kính trong nhà đều được sắt thép hóa, ngoài ra còn phải lắp thêm cả hệ thống báo động bằng tia hồng ngoại, dưới gầm giường luôn chuẩn bị vật dụng cần thiết khi khẩn cấp, trong két bảo hiểm phải có đầy đủ các giấy tờ quan trọng, để khi cần có thể lấy ra được một cách nhanh nhất. Nhưng sau khi quen rồi thì Bằng Ninh thấy những điều đó không hề ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống, có thể xem như đó là đặc thù của phụ nữ, nên tốt nhất là mặc kệ cô ấy. Ngoài điều đó ra, Triệu Tuần Tuần rất hiểu thảo với cha mẹ chồng, coi trọng chồng, cần cù chăm chỉ, sạch sẽ, tiết kiệm, lo liệu việc nhà tươm tất. Mặc dù rất khó để có thể bàn sâu về một vấn đề nào đó với cô, bởi sở thích hai người cũng khác nhau, nhưng cô lại cho người ta cảm giác an toàn, yên ổn và điều đó đã bù đắp lại được. Anh lấy một người phụ nữ là để sống chung, chứ không phải là theo đuổi sự va chạm của tâm hồn, những điều tốt đẹp không thể ngày nào cũng xuất hiện, nếu không sẽ trở thành mối họa ngầm. Anh chưa bao giờ mong chờ chuyện giống như linh hồn của Hegel⁸ nhập vào thể xác của Lưu Tuệ Phương⁹ sẽ đến với cô.

Trước lúc đi ngủ, như thường lệ, Triệu Tuần Tuần đi kiểm tra một lượt các cửa sổ, cửa ra vào, điện nước trong nhà xem có an toàn không rồi mới trở về phòng ngủ. Tạ Bằng Ninh đã dựa vào đầu giường xem mấy tờ tạp chí. Triệu Tuần Tuần nằm xuống, mắt nhắm lại, rồi không nén được lên tiếng hỏi chồng: “Trước đây em không biết là anh lại có một bà cô trẻ như thế”.

“Cô ấy không hay về, anh cũng không còn coi cô ấy là cô nữa, nhưng người lớn trong nhà thì lại rất chú ý đến chuyện thứ bậc”, Tạ Bằng Ninh đáp.

“Em nhớ là anh đã từng nói trước kia có thời gian sống cùng với bà ngoại...”

“Đó là hồi anh còn đi học, nhà bà ngoại gần trường.”

“Nói như vậy, tức là anh và Giai Thuyền cùng lớn lên bên nhau? Như vậy cũng rất tốt”, Triệu Tuần Tuần nói với vẻ thận trọng.

“Có gì mà tốt với không tốt.” Tạ Bằng Ninh đặt cuốn tạp chí xuống, xoay người lại ôm lấy Triệu Tuần Tuần rồi tắt đèn. Đây là ám hiệu mà hai vợ chồng họ đã thỏa thuận với nhau. Tuần Tuần lặng lẽ hưởng ứng. Thực ra cô không mấy thích thú, nhưng cũng không hề ghét chuyện đó, may mà Tạ Bằng Ninh không phải là người quá mê say chuyện ấy, chỉ vì hai người không còn trẻ nữa mà các cụ trong nhà lại cứ giục phải sinh con, nên hai vợ chồng đành phải cố gắng.

Mặc dù Tạ Bằng Ninh không nói ra miệng, nhưng từ những động tác của chồng, Triệu Tuần Tuần cảm thấy anh hôm nay có gì đó khác với mọi khi. Bàn tay anh rất nóng, lại còn nhóp nhép mồ hôi nữa. Tuần Tuần nhắm mắt lại. Những hình ảnh tưởng tượng trong đầu lặng lẽ xuất hiện rất nhanh và gặm nhấm thần kinh của cô. Khác hẳn với những động tác sờ soạng cố giấu trong bóng tối, đó là một cơ thể trẻ trung trôi bồng bềnh trên những đám mây, cảm giác da thịt rất thật, những con sóng trào dâng mãnh liệt, nhưng chúng đều bị lấn át bao phủ bởi một tấm màn màu vàng mờ hồ, nhìn thì rất không thật, nhưng lại có thể ngửi thấy hơi hương của sự ham muốn... Tuần Tuần không phải là một phụ nữ tùy tiện, kinh nghiệm trong chuyện này cũng bình thường và hơi ít, nhưng những hình ảnh kia dường như tồn tại từ nơi sâu thẳm trong con người cô, không cần phải chăm sóc nó cũng vẫn cứ dần dần lớn lên. Có lẽ, trong đáy lòng của mỗi một người phụ nữ đều có những giấc mơ xuân như vậy, và họ cứ để cho nó đeo đẳng, nhưng lần này, qua tấm màn màu vàng đó, cô thấp thoáng nhìn thấy một khuôn mặt. Tiếng chuông nhắc nhở trong lòng Tuần Tuần vang lên, đúng lúc cô thấy hoảng hốt vì điều đó thì Bằng Ninh bỗng dừng động tác trên người cô. Cô định thần lại thì phát hiện ra tiếng chuông cảnh tỉnh vẫn chưa tắt, nó vẫn vang lên chói tai. Đây không phải là sự phục sinh cảm giác đạo đức của một cô gái nhà lành, mà là tiếng kêu của hệ thống báo động bằng tia hồng ngoại lắp đặt ở ngoài ban công, còn cả tiếng kêu của một con mèo nữa. “Anh không hiểu cái hệ thống báo động bằng tia hồng ngoại ấy có tác dụng gì nữa!” Tạ Bằng Ninh than, hết cả hứng thú, nặng nề nằm xuống gối. Tuần Tuần sửa sang lại quần áo, ngồi dậy ra xem. Quả nhiên là mèo trong nhà đùa giỡn, nhảy lên cao đúng tầm kiểm soát của tia hồng ngoại. Triệu Tuần Tuần tắt hệ thống báo động, con mèo thấy chủ dậy, chạy đến quẩn lấy chân đòi ăn. Thực ra, Triệu Tuần Tuần rất chú ý đến việc rèn thành nếp cho các vật nuôi trong nhà, ngoài vấn đề vệ sinh, điều quan trọng là tuổi đời của lũ chó, mèo nhiều nhất cũng chỉ hơn mười năm, trong điều kiện bình thường, dù có yêu quý chúng đến mấy thì cuối cùng chúng cũng rời chủ nhân mà ra đi, đến lúc đó không tránh khỏi buồn thương, chỉ bằng ngay từ đầu giữ một khoảng cách với chúng để bớt phải rơi nước mắt và để dành tình cảm cho những thứ khác. Triệu Tuần Tuần không ngờ Tạ Bằng Ninh lại nuôi mèo, hơn nữa còn là một con mèo già, lười biếng, đi lại chậm chạp, mà nghe nói được đưa từ nhà bà ngoại về. Bằng Ninh bận bịu với công việc, ba năm qua, con mèo gần như sớm tối quẩn quýt bên Triệu Tuần Tuần, dần dần nó trở nên rất thân thiết với cô. Đưa tay vuốt sống lưng gầy guộc của con mèo, tiếng chuông báo động đã được tắt kia như vẫn còn vang bên tai cô, rất nhiều ý nghĩ không hay, xám xịt giống như một cuộn len lẫn lộn, và trong đầu cô dường như có rất nhiều những con mèo đang điên cuồng vờn nghịch, mỗi khi cô cảm thấy sắp có đầu mối, thì lập tức lại bị cuốn vào một nút thắt mới. Tuần Tuần không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, làn gió đêm thổi qua khe cửa khiến cô lạnh run người, còn con mèo không biết đã biến đi đâu từ lúc nào. Lúc đó cô mới sực nhớ đến chồng đang ở trên giường, vội quay trở lại phòng ngủ, lúc ấy Tạ Bằng Ninh đã chiếm cả một khoảng lớn của chiếc giường và ngủ say từ lúc nào. Triệu Tuần Tuần khẽ khàng trở về vị trí của mình, ngắm nhìn người đàn ông đang ngủ say bên cạnh dưới ánh sáng lọt qua cửa sổ. Cô đã nằm bên cạnh người đàn ông này ba năm, nhưng chưa bao giờ nhìn thật kỹ anh trong giấc ngủ như bây giờ, khuôn mặt với những đường nét cân đối ấy vẫn rất ưa nhìn, nhưng sao lại giống như... giống như một người xa lạ.

Thực ra, tất cả những đôi lứa trên thế gian này đều đã từng là những người xa lạ với nhau. Ba năm trước, Triệu Tuần Tuần không hề biết rằng trên đời này có sự tồn tại của một người tên là Tạ Bằng Ninh.

Chị gái của bố dượng Triệu Tuần Tuần là bạn học rất thân của một người nhà họ Tạ, lúc đầu Tạ Bằng Ninh là người mà cô của Tăng Dục giới thiệu cho cháu gái mình. Lúc đó Tăng Dục vừa từ nước ngoài về. Cả nhà đã có rất nhiều dự định đối với đại sự cuộc đời của cô. Xuất thân trong gia đình cán bộ, tài mao song toàn, sự nghiệp thành công hơn người, vì thế Tạ Bằng Ninh được coi là người lý tưởng với Tăng Dục. Nhưng ai ngờ, sự tình xảy ra lại khác hẳn. Và chuyện này, không ai khác chính là do mẹ Tuần Tuần góp phần tạo dựng lên.

Có lẽ cũng cần phải nói về chuyện này từ đầu.

Ngược lại với lối sống bình lặng của Triệu Tuần Tuần, mẹ cô là một phụ nữ nổi tiếng phóng khoáng, đa tình. Năm nay bà vừa đúng năm mươi, nhưng vẫn rất xinh đẹp, phong thái vẫn đỉnh đặc, được xem là nữ thần trong mắt của những người trung và lớn tuổi ở khu vực nơi bà sống. Bà rất yêu thích môn nhảy, thường mặc một chiếc váy dài kiểu cách, lúc nào cũng trang điểm kỹ càng, vì thế mà Tăng Dục đã gọi bà là “chị Diễm Lệ”. Cách gọi này có phần đùa cợt hơi ác ý, Triệu Tuần Tuần vô tình nghe được, tuy vậy cô cảm thấy cái tên ấy cũng có phần đúng, rồi cuối cùng cũng đến tai “chị Diễm Lệ” và bà cũng lặng lẽ chấp nhận nó. Bởi suy cho cùng điều bà không phải là một cái tội.

Thuở trước “chị Diễm Lệ” giống như một bông hoa rực rỡ ở làng ven đô, khiến cho rất nhiều đàn ông trong vùng ao ước hái được. Năm chưa đầy hai mươi tuổi, bất chấp sự phản đối của gia đình, bà đã bị một người đàn ông biết nói những lời đường mật dụ dỗ và theo ông ta vào thành phố. Sau khi sinh một đứa con gái, bà mới phát hiện ra rằng, ông ta không phải là người thành đạt gì, mà là một kẻ vô lại, dùng cách buồn thân bán thánh lừa gạt mọi người để kiếm tiền. Đến khi con gái được năm tuổi, “chị Diễm Lệ” không thể chịu đựng thêm được nữa, giận dữ mang con đi tìm con đường khác. Chị được nhận vào làm rồi lại bị cho thôi việc, đã từng yêu, rồi lại bị bỏ rơi, rồi lại yêu và bỏ rơi người khác... cuộc sống của hai mẹ con trôi qua trong cảnh ăn bữa nay không biết bữa mai như vậy trong mấy năm. Nhưng sự khó khăn, thiếu thốn về vật chất không ngăn được ý chí vươn lên của “chị Diễm Lệ”. Năm Tuần Tuần lên mười tuổi, “chị Diễm Lệ” say mê môn khiêu vũ, đang là một lúc bấy giờ, rất nhanh chóng từ một người lệt xệt trở thành bà hoàng của sàn nhảy, sau đó quen với cha Tăng Dục – một giáo sư của Viện Kiến trúc lớn của thành phố G.

Lúc đó, Giáo sư Tăng đã có vợ và ba đứa con một trai, hai gái, Tăng Dục là con thứ ba trong nhà, anh trai của Tăng Dục hơn cô bảy tuổi, chị gái thì hơn năm tuổi. Không hiểu là do ma xui quỷ khiến hay bị trùng bùa trùng bả thế nào, mà khi gặp “chị Diễm Lệ”, lúc ấy đang là một nhân viên bị mất việc, hai người mất đưa đi, mi đánh lại, họ bắt đầu cuộc tình vụng trộm trong hai năm.

Năm Tuần Tuần mười hai tuổi, chuyện quan hệ giữa hai người như cái kim trong bọc lâu ngày cũng bị mẹ của Tăng Dục, cũng là một người trí thức, phát hiện ra, thế là một cuộc đại chiến đã xảy ra trong nhà Tăng Dục. Đúng lúc Giáo sư Tăng quyết định cố nén nỗi đau khổ khi phải chia tay “chị Diễm Lệ” để quay về với người vợ kết tóc xe tơ, thì một tai họa đổ ập xuống, người vợ ấy mắc trọng bệnh, chưa đầy nửa năm sau đã nhắm mắt xuôi tay. Giáo sư Tăng để tang vợ một năm rưỡi rồi chính thức đón “chị Diễm Lệ” về. Lúc đó Tăng Dục mười bốn tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ non nớt, còn anh và chị của Tăng Dục đang du học ở nước ngoài thì cắt đứt mọi quan hệ với cha của Tăng Dục từ ấy.

Tuần Tuần rất ghét những ai là kẻ thứ ba, nhưng cô lại hiểu mẹ mình. Lúc Tuần Tuần học chưa hết cấp hai, bà đã phải quay cuồng trên sàn nhảy để tìm kiếm trong những cặp mắt đang dõi theo mình chọn lấy một bó cải, nhưng ai ngờ lại nhận được LV10, như thế hỏi làm sao bà có thể đặt ra những chuẩn mực đạo đức đối với bản thân? Sau hai năm bước chân vào nhà họ Tăng thành công, dường như chữ “phúc” cuối cùng cũng đã đến với bà, Giáo sư Tăng được bổ nhiệm làm Phó viện trưởng Viện Kiến trúc, LV trở thành Hermès 11. Rất lâu sau, “chị Diễm Lệ”, phu nhân của Phó Viện trưởng mỗi lần tỉnh dậy đều muốn cầu vào người để xem đó có phải là một giấc mơ không.

Lúc đó, Giáo sư Tăng phong độ ngời ngời, tuy tuổi tác mỗi năm một nhiều, nhưng về mặt tinh thần thì rất thoải mái, hạnh phúc, một lòng cùng vui sống với người vợ thứ hai. Sự trần tục có phần hơi đảo điên cũng như về sinh động của “chị Diễm Lệ” ngược lại hẳn với sự cứng nhắc của một học giả nghiêm cứu, đã mang lại cho ông không ít niềm vui. Nhưng, cuộc sống được cải thiện cũng đồng thời mang đến cảm giác thua kém trong lòng “chị Diễm Lệ”. Sự mình sẽ thua kém, lạc hậu hơn vợ của các giáo sư khác và cả vợ của Viện trưởng, thế là bà đi mua sắm rất nhiều quần áo đẹp, bắt đầu chú ý học cách ăn, nói, đi đứng cho xứng với vai trò phu nhân của một Viện phó. Đầu tiên là việc bà làm cho Triệu Tuần Tuần gần như trở thành một thực nữ trời sinh chứ không hề có chút dấu vết nào của đứa trẻ là con một nhân viên bị mất việc, cái gì chị cũng đòi hỏi Tuần Tuần phải làm tốt hơn người khác, ít nhất thì cũng không được thua kém Tăng Dục – thiên kim tiểu thư chính cống của Giáo sư Tăng.

Tuần Tuần xấp xỉ tuổi của Tăng Dục, vì vậy hai người lúc nào cũng có thể bị lôi ra làm đối tượng so sánh với người kia. Nhờ sự cố gắng không mệt mỏi của mẹ, mà từ về ngoài đến giáo dục Tuần Tuần không thua kém Tăng Dục, trừ việc cô từ chối cơ hội đi du học nước ngoài khi tốt nghiệp đại học. Mẹ cô thì cho rằng, đó là sự thể hiện lòng hiếu thuận của Tuần Tuần, hơn nữa việc Tuần Tuần ở lại bên bà và tìm việc cũng rất tốt, điều đó khiến mẹ Tuần Tuần rất vừa lòng, việc còn lại là tìm cho Tuần Tuần một người chồng tốt hơn chồng của Tăng Dục.

Khi cô của Tăng Dục nhắc đến Tạ Bằng Ninh trước mặt Giáo sư Tăng, thì mẹ Tuần Tuần đã thấy ngay hướng đi cho công việc ấy. Sau khi điều tra kỹ lưỡng về gia cảnh cũng như về mọi mặt của Tạ Bằng Ninh, mẹ của Tuần Tuần tin rằng đây là đối tượng kết hôn lý tưởng của con gái. Mặc dù gia đình Tạ Bằng Ninh không phải rất giàu nhưng cũng thuộc loại có gia thế, nề nếp, Tạ Bằng Ninh cũng là một người có tài, tiền đồ rộng mở, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không thể nào thực hiện được mong muốn trên. Thời cơ để chiến thắng Tăng Dục và những người thân của cô, mà tiêu biểu là bà cô của Tăng Dục – người luôn không coi mẹ của Tuần Tuần ra gì, đã đến!

Mẹ của Tuần Tuần là một người táo tợn, khi cần ra tay sẽ ra tay. Đầu tiên bà dò la được thời gian mà bà cô của Tăng Dục hẹn với gia đình nhà họ Tạ, sau đó đúng buổi sáng ngày hôm ấy, bà dùng điện thoại công cộng gọi đến gây chuyện với cô của Tăng Dục, cho đến khi đối phương không kiên nhẫn được nữa và chủ động gác máy mới thôi. Tiếp đó bà thông tin cho nhà họ Tạ, nói rằng vì một vài nguyên nhân khách quan muốn được đẩy giờ hẹn sớm hơn hai tiếng. Nhà họ Tạ không rõ chuyện nên cũng tôn trọng ý kiến của đối phương. Nhân khoảng thời gian hai tiếng ấy, mẹ của Tuần Tuần đường hoàng đưa cô con gái không chịu nghe theo, cứ vừa đi vừa đỗ đến trước mặt người nhà họ Tạ. Bà tin, cùng là con gái của Phó Viện trưởng, Tuần Tuần chắc chắn sẽ được cậu con trai của nhà họ Tạ kia chấp nhận hơn là Tăng Dục.

Thế là hai bên cùng ngồi xuống. Cô gái vốn họ Tăng thì trở thành cô gái họ Triệu, người nhà họ Tạ rất lấy làm bối rối, nhất là khi biết được rằng thực ra Tuần Tuần là con riêng của vợ Giáo sư Tăng, tuy không nói ra ngay lúc đó, nhưng lại cho rằng đã bị người làm mối lừa gạt. Còn về phía Tuần Tuần, hôm ấy cô đã ở trong một trạng thái rất tệ, mặt mày ủ rũ, đôi mắt ngơ ngác. Như thế cũng chưa là gì, điều tệ hại hơn là, cô không mấy chú tâm, nên nói năng chậm chạp, cứ như kẻ mộng du, khiến cho mẹ cô – “chị Diễm Lệ” lo lắng việc không thành, cứ phải thò tay xuống gầm bàn véo cô đến bầm tím cả đùi, ấy thế mà Tuần Tuần vẫn không sao hết về ngơ ngác.

Chưa hết hai tiếng đồng hồ, mẹ con Tuần Tuần còn chưa kịp rút khỏi hiện trường, thì bà cô của Tăng Dục, người luôn coi việc đến trước giờ hẹn là một đức tính tốt, đột ngột xuất hiện cùng với tiểu thư Tăng Dục chính cống như từ trên trời nhảy xuống. Phát hiện là mình đã bị lừa, bà cô của Tăng Dục lập tức chỉ tay vào mặt mẹ của Tuần Tuần, mắng rằng cả đời bà chỉ làm kẻ phá đám, lúc đó nhà họ Tạ thấy thế cũng tái mặt đi.

“Chị Diễm Lệ” bẽ mặt, lúc đó mới nhận ra rằng, mình đã đưa ra một chiêu tồi, bèn kéo Tuần Tuần bỏ về. Mấy ngày sau, lúc nào mặt bà lúc nào cũng rầu rầu, chẳng thiết gì đến cơm nước.

Ai ngờ, một tuần sau, thái độ của nhà họ Tạ quay ngoắt lại, chủ động liên hệ với mẹ Tuần Tuần. Thì ra hôm đó, Triệu Tuần Tuần với vẻ mặt như mất hồn ấy lại lọt vào mắt xanh của Tạ Bằng Ninh, vì vậy người lớn trong nhà họ Tạ đưa ra ý kiến, nếu Tuần Tuần bằng lòng thì hai người có thể qua lại với nhau.

Ánh hào quang chiến thắng cuối cùng đã tỏa ra trước mặt mẹ Tuần Tuần trong giờ phút tưởng chừng như đen tối nhất, thế là bà lập tức khỏi bệnh mà chẳng cần thuốc men gì, rồi sau đó ra sức khuyên nhủ cô con gái vốn dĩ rất nghe lời. Tuần Tuần vốn không lấy gì làm nhiệt tình, nhưng cũng không muốn làm trái ý mẹ, nên đồng ý gắp Tạ Bằng Ninh. Qua lại được một vài lần, dường như cô cũng chẳng tìm được lý do gì để bỏ dở giữa chừng. Và thế là họ cùng nhau đi uống cà phê, ăn đồ Tây, xem phim, nắm tay nhau đi dạo, chụp ảnh cưới, tổ chức tiệc cưới linh đình như bao đôi lứa khác, có nghĩa là tất cả những gì mà một đôi bạn đời trải qua thì họ cũng trải qua hết. Rồi vào một đêm như đêm nay, sau ba năm ngày cưới, cô lại nằm bên Tạ Bằng Ninh.

Lúc mới về làm dâu, mọi người trong gia đình họ Tạ, kể cả bố mẹ chồng đều không thực sự yêu quý cô, bề ngoài thì họ tỏ ra rất khách sáo, nhưng thực chất thì rất lạnh nhạt. Triệu Tuần Tuần hoàn toàn hiểu được điều đó, đối với chuyện xảy ra trong lần gặp mặt đầu tiên, dù họ có nghĩ như thế cũng không thể coi là quá đáng. Dần dần sau đó, họ thấy Tuần Tuần cũng rất biết điều, lại lo lắng mọi việc trong nhà chu tất, hai vợ chồng cũng sống hạnh phúc, nên cuối cùng cũng đã thay đổi thái độ, tuy nhiên khi nhắc đến mẹ của cô họ vẫn tỏ thái độ không bình thường.

Chương 4: Muốn chân tình chứ không muốn gian tình

Một ngày nọ, khi Tuấn Tuấn tỉnh giấc thì trời đã sáng bạch. Đứng vào ngày thứ Bảy, sau khi đi thăm bà ngoại xong, Thiệu Giai Thuyên và Tri Trinh gọi điện thoại đến, mời vợ chồng Tạ Bằng Ninh cùng đi ăn cơm, nhân tiện ôn lại chuyện xưa. Thường thì thứ Bảy Triệu Tuấn Tuấn về nhà mẹ đẻ nên Tạ Bằng Ninh cũng không ép cô đi cùng. Triệu Tuấn Tuấn mừng thầm vì có một lý do chính đáng để thoát khỏi áp lực lạ lùng mà Thiệu Giai Thuyên và Tri Trinh luôn tạo ra cho cô.

Phó Viện trưởng Tăng cũng nghỉ ở nhà. Gần đây sức khỏe của ông không được tốt lắm, thường xuyên thấy vàng đầu. Tuy là bố dượng, không thể đối xử với Tuấn Tuấn như Tăng Dục, muốn mắng thì mắng, thích thể nào thì là thế ấy, nhưng ông cũng gắng hết sức đối xử thật tốt với cô. Tăng Dục được cái gì thì Tuấn Tuấn cũng được cái ấy, thái độ của ông đối với Tuấn Tuấn lúc nào cũng ôn hòa, hiền hậu. Thấy ông không được khỏe, Tuấn Tuấn rất lo lắng, ngồi nói chuyện với ông một lúc thì thấy Tăng Dục về nhà ăn cơm. Đã lâu rồi mẹ Tuấn Tuấn không làm một bữa cơm tối thịnh soạn như vậy nên bà luôn kêu mệt, ăn cơm xong, buông bát đĩa là bà dặt tay Giáo sư Tăng cùng đi tản bộ.

“Cứ nói thẳng ra là ngại không muốn rửa bát cho xong, lại vịn vào cớ làm theo khoa học, ăn xong đi bách bộ!” Tăng Dục vừa dọn bàn vừa nói với Tuấn Tuấn về coi thường.

Tuấn Tuấn xắn tay áo đứng bên bồn rửa bát trong bếp chỉ mỉm cười không nói gì. Lấy được Giáo sư Tăng có lẽ là chuyện lớn và tốt nhất mà mẹ Tuấn Tuấn làm được trong cuộc đời bà. Nửa phần đời trước bà đã phải chịu rất nhiều đau khổ, bây giờ bà muốn được bù đắp cho những thiếu thốn trước đây cũng không có gì là không đúng. Hơn nữa, đúng như người xưa đã nói, một ngày cũng là nghĩa vợ chồng, bây giờ sức khỏe của Giáo sư Tăng mỗi ngày một kém, bà chăm sóc chu đáo tận tình, và để luôn luôn bên cạnh ông, bà cũng đã phải hy sinh niềm đam mê lớn nhất của mình là khiêu vũ. Thực ra, Tăng Dục cũng biết điều này, chỉ có điều cứ phải nói ra mồm mấy câu như vậy mới thấy hả dạ.

Tăng Dục đứng dựa vào cửa bếp nhìn Tuấn Tuấn rửa bát, luôn miệng “chặc chặt”, “Tôi thấy Tạ Bằng Ninh nhà cô chắc chưa bao giờ nhúng tay vào những việc này đâu nhỉ, anh ta lấy được cô thì đúng là quá tốt rồi còn gì!”.

“Sự kiện cướp chồng” năm ấy hoàn toàn không làm cho Tăng Dục và Tuấn Tuấn trở mặt với nhau, sau mọi chuyện xảy ra Tăng Dục chỉ tỏ thái độ nghi ngờ tất cả lời nói, việc làm của “chị Diễm Lệ”. Vì từng trải qua rất nhiều lần tranh luận về quan điểm khác nhau nên Tăng Dục rất hiểu Tuấn Tuấn, tuy đầu óc cô có nhiều điểm tối, suy nghĩ nhiều khi cũng rất kỳ quặc, nhưng cô tuyệt đối không phải là một kẻ xấu xa. Và điều quan trọng là, hồi ấy Tăng Dục trẻ trung, xinh đẹp, cô vốn không thích những tuýp người như Tạ Bằng Ninh, nhiều lúc cũng thấy khó chịu trước sự sỗ sàng của người lớn. Tuấn Tuấn thích lấy thi cứ để cho cô ấy lấy, cô cũng không chết vì tức, ngược lại còn lấy làm tiếc cho Tuấn Tuấn, chưa từng một lần yêu mà lập tức rơi ngay vào vũng lầy của hôn nhân.

“À, phải rồi, số tiền hôm qua cô gửi vào tài khoản của tôi có cần lấy ra ngay không?”, thấy Tuấn Tuấn đang định tiếp tục câu chuyện mà cô đề cập đến, Tăng Dục chợt nhớ đến chuyện đó.

Sau khi lau xong chiếc bát cuối cùng, rửa tay xong, Tuấn Tuấn mới trả lời: “Không, cứ để ở đó đã”.

“Nguy cơ vẫn chưa được giải quyết sao? Có người thứ ba xuất hiện thật à?”

“Đúng là có người xuất hiện, có điều đó là cô của anh ấy.” Tuấn Tuấn ngẫm nghĩ một lát rồi bỏ sung, “Còn có cả chồng của cô nữa”.

Tăng Dục cười, “Tôi nói không sai đâu chứ, cô là người cả nghĩ quá đấy. Nếu đã thế thì bây giờ còn có vấn đề gì nữa đâu?”

“Vấn đề ở chỗ là đôi vợ chồng ấy trẻ hơn em và chị rất nhiều.” Tuấn Tuấn cời tạp dề, “E rằng lần này chuyện còn tồi tệ hơn hẳn những điều em tưởng tượng”.

“Chẳng lẽ tất cả những người phụ nữ đã lấy chồng đều coi những người cùng giới trẻ hơn mình là tình địch trong tưởng tượng? Dù người cùng giới ấy có là người thân của chồng mình?”, Tăng Dục cười chế nhạo.

Tuấn Tuấn bình tĩnh nói: “Là người thân, là một người thân mà tên viết tắt các chữ cái đầu được anh ấy dùng làm mật mã”.

“Không phải thật thế chứ?” Tăng Dục thấy hứng thú với chuyện này, “Nếu anh ta thật sự có gì đó với bà cô ấy, thì sao có thể cho cô biết mật mã của anh ta chứ?”.

Tiền điện nước, chất đốt và điện thoại hằng tháng Tuấn Tuấn thanh toán trên mạng qua tài khoản của Tạ Bằng Ninh, bốn từ đầu của mã khóa là PNJQ, trước đây Tuấn Tuấn không sao lý giải được nghĩa của bốn chữ đó, thỉnh thoảng vô tình thấy Tạ Bằng Ninh đăng nhập hòm thư điện tử cũng bắt đầu bằng bốn chữ đó. Từ trước đến nay Tạ Bằng Ninh không bao giờ giấu giếm Tuấn Tuấn và cũng không giải thích nguồn gốc của mã khóa, chắc hẳn anh đã nghĩ rằng cô sẽ không cảm thấy có điều gì ở đó. Nhưng, trên thực tế, khi lần đầu tiên Tạ Bằng Ninh nói với cô tên của bà cô ấy, thì trong lòng của người làm vợ như Tuấn Tuấn bỗng có một cảm giác gì đó rất kỳ lạ.

Tạ Bằng Ninh không phải là người lãng mạn, anh còn đưa cả tên của một cô gái khác vào trong một loạt số hiệu cần nhớ, sau đám cưới cũng không nghĩ đến chuyện xóa nó đi, có thể thấy cô gái ấy chiếm một vị trí rất đặc biệt trong lòng anh, ít nhất thì cũng từng là như vậy.

“Vậy anh ta có biết là cô đã biết điều đó không?”, Tăng Dục hỏi.

Tuần Tuần lắc đầu. Cô đoán, có lẽ đó chính là lý do lúc trước anh đã chọn cô, nếu không thì cô không thể nào giải thích nổi vì sao khi cô và mẹ có những việc làm tệ đến thế mà vẫn được hoan nghênh, tóm lại đó không phải là vì khuôn mặt của cô. Tất nhiên là Tuần Tuần không hề xấu, nhưng lần đầu tiên sau khi gặp Tạ Bằng Ninh về, cô soi gương và cảm thấy mình giống như một con ma. Người vợ trong mắt của Tạ Bằng Ninh phải luôn là người phụ nữ dịu hiền, ngoan ngoãn và đơn giản, thời gian lâu dần, Tuần Tuần dường như cũng đã quen với vai trò đó, thậm chí cô còn cảm thấy mình vốn dĩ đúng là như vậy.

“Một người đàn ông tự cao, tự đại và ngốc nghếch, tôi thấy đáng thương thay cho anh ta.” Tăng Dục nói, “Thế cô không định làm gì à?”. Tuần Tuần đáp: “Vẫn còn chưa nghĩ xong”.

Cô nên làm gì ư? Nếu Tạ Bằng Ninh thực sự có chuyện lãng nhãng thì cô sẽ làm ầm ĩ lên rồi dẫn tới ly hôn, và cho dù không làm ầm ĩ thì cũng sẽ ly hôn; còn nếu anh ta không có ý định thay đổi cuộc hôn nhân, thì cần gì cô phải suy đoán và đẩy anh ta đi khi mà sự việc mới đang ở trong giai đoạn manh nha?

“Cô sẽ mặc cho anh ta đường hoàng cùng với bà cô diễn trò tình ái loạn luân như vậy?”

“Làm gì có chuyện như vậy? Em chỉ cảm thấy giữa hai người họ có gì đó không bình thường. Cứ cho là anh ấy có ý nghĩ nào đó, thì đối diện với anh ấy vẫn là một bà cô cơ mà.”

“Thế chồng của bà cô ấy thế nào?” Cuối cùng thì Tăng Dục cũng lòi đuôi ra, cô không phải là một người chị đang lo lắng cho em, đây mới là điểm thu hút sự chú ý của cô.

Tuần Tuần chợt nhớ tới dáng vẻ khi cười của Trì Trinh, nên trả lời cho xong chuyện: “Cũng được”.

“Cô không gọi anh ta là chú đây chứ?”

“Sao lại như thế được... anh ta tên là Trì Trinh.”

“Chữ Trinh nào?”

Tuần Tuần muốn cầu cho mình một cái, thấy chưa, tại nhiều lời đấy! Chuyện lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn rồi đấy.

Cô cũng không biết mình đã cầm tay Tăng Dục như thế nào, rồi sau đó dùng đầu ngón tay viết lên lòng bàn tay của Tăng Dục chữ “Trinh”.

Tăng Dục vội rút ngay tay lại, hỏi với vẻ không hiểu: “Có mồm sao không chịu nói, việc gì mà phải dùng đến tay, chân? Buồn chết đi được. Mà cô cũng có phải là đàn ông đâu, đùa tôi làm gì?”.

“Gi cơ?” Suyt nữa thì Tuần Tuần bị sặc nước, “Chị vừa nói gì?”.

“Tôi nói là, nếu cô là đàn ông thì cô đang chọc ghẹo tôi đấy.” Tăng Dục nói với vẻ mất hứng, rồi đưa mắt nguyệt Tuần Tuần một cái, “Vì sao cô lại đỏ mặt? Hôm nay cô không uống nhầm thuốc đấy chứ? Sao kì lạ vậy?”.

Tuần Tuần lại càng cuống, dường như Tăng Dục đã mò ra đầu mối, tiến đến bên, hỏi: “Không lẽ cô và ông chú rể ấy có tình cảm với nhau?”.

“...” Tuần Tuần há hốc miệng định nói, nhưng rồi dừng lại, mỉm cười đáp: “Làm gì có, chỉ là hôm qua em mua giúp cho anh ta một chiếc quần lót có hình đoàn tàu hỏa mà thôi”.

Tăng Dục thích thú, “Được lắm, như vậy là cô ngoại tình trong suy nghĩ rồi đấy. Nếu đã nói thì nói cho hết đi, đừng coi tôi là đồ ngốc”.

Lời một bài hát tình yêu nhào nhọt bỗng vang lên khiến Tuần Tuần giật nảy mình, định thần lại thì mới biết đó là tiếng chuông điện thoại của Tăng Dục. Đưa mắt nhìn thì thấy Tăng Dục, một nữ kiến trúc sư đang trả lời điện thoại bằng một giọng hết nhừ của cô gái mới lớn, khuôn mặt nở một nụ cười rất đổi ngọt ngào, bất giác Tuần Tuần sờ cả gai ốc.

“Tôi chuẩn bị đi đây, bạn trai tôi đến đón”, đôi mắt của Tăng Dục sáng rực.

“Vẫn là cái anh chàng được gọi là đàn ông siêu đẳng ấy à?”, Tuần Tuần thận trọng hỏi.

Tăng Dục đáp: “Đừng có nhắc đến cái gã cũ rích đó nữa, tôi đã đá anh ta rồi!”.

“Vậy thì vị thần này đến từ đâu vậy?”, Tuần Tuần biết Tăng Dục đang chờ đợi câu hỏi này của cô.

Tăng Dục cười, đáp: “Một người đáng yêu nhất!”, nhìn về mặt ngơ ngác của Tuần Tuần, Tăng Dục giải thích: “Đó là một quân nhân, thượng úy Lục quân, một anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nói rồi cô lấy điện thoại và tìm bức ảnh cô và “người đáng yêu nhất” của mình chụp chung, Tuấn Tuấn ghé mắt xem, người đàn ông trong ảnh mắt sâu mày rậm, đúng là tướng của nhà binh, tuy chỉ nhìn được nửa thân người bên trên, nhưng có thể nhận thấy đó là một người to cao, khỏe mạnh.

Bạn trai trước của Tăng Dục là giảng viên trẻ của khoa Thanh nhạc Học viện Nghệ thuật, có mái tóc bóng mượt, thân hình mảnh mai, dáng vẻ thư sinh. Sự lựa chọn đột biến ấy của Tăng Dục, khiến Tuấn Tuấn thấy thán phục con mắt nhìn phong phú của cô, càng thấy tin tưởng vào chân lý vĩnh hằng, bất biến “cùng với sự tăng lên của tuổi tác, thì con mắt nhìn người khác giới của nam hoặc nữ đều dần dần dịch chuyển xuống dưới”.

“Thế nào?”, Tăng Dục hỏi.

Tuấn Tuấn chỉ có thể trả lời một cách thật thà: “Hình như cũng rất nồng nhiệt!”.

“Nghe cô nói kia!” Tăng Dục cầm điện thoại cất đi, nói: “Thực ra anh ấy cũng là người đàn ông rất tinh tế. Khẩu hiệu của hai chúng tôi là: Cần chân tình, không cần dối trá!”.

“Nói thế thì người bạn trai trước của chị không chân tình?”

Cho đến bây giờ Tuấn Tuấn vẫn nhớ những ngày tháng mà Tăng Dục và chàng giảng viên thanh nhạc ấy yêu nhau say đắm như thế nào. Cụm từ “những tháng ngày” dường như cho người ta cảm giác lâu dài xa xôi, nhưng thực ra đó chỉ là nửa năm về trước. Tăng Dục yêu anh ta tới mức mê muội, thậm chí cô ấy đã tính tới chuyện sau này cho con học Thanh nhạc hay Kiến trúc. Sau đó, người ấy tham gia cuộc thi thanh nhạc có quy mô lớn trong khu vực, Tăng Dục đã giành lấy điện thoại của Tuấn Tuấn để bầu chọn cho anh ta, bây giờ không yêu nữa thì hình như nhớ lại chuyện đó Tăng Dục lại muốn đánh cho mình một cái.

Nói thực, Tăng Dục cũng không phải là người bừa bãi, tình sử của cô có thể nói là tiêu biểu cho đại đa số nữ thanh niên bây giờ, nói ra thì là tình sử của cả một đời. Hồi còn tiểu học thì cô thâm yêu lớp phó học tập, thời trung học thì từng lên nắm tay ngôi sao bóng rổ của trường, năm thứ tư đại học thì đắm đuối với một tài tử đẹp trai, lạnh lùng, khi đi du học thì nếm trải mùi vị tình yêu với một người ngoại quốc, nhưng luôn có cảm giác không tin cậy, sau khi về nước thì gặp gỡ với anh tài trong lĩnh vực chuyên môn... Những tình cảm ấy ở giai đoạn nào cũng rất đắm say, chân thật, nhưng đều không đi đến kết quả. Tổng kết nguyên nhân một cách tỉ mỉ thì dường như đó không phải là trách nhiệm của bất cứ ai, không ai có lỗi cả, tuy nhiên nguyên nhân chính là lứa tình chưa đến đỉnh điểm, vì thế nên mới còn lại cho đến ngày hôm nay. Nói là không gặp thì là nói dối, tuy miệng Tăng Dục luôn chê bai Tuấn Tuấn lấy chồng vội vàng, nhưng những lúc buồn thì lại cứ đứng trước gương rồi ca cẩm với Tuấn Tuấn: một cô gái xinh đẹp như thế này, sao lại không có ai lấy nhỉ? Dù có cuồng lên thì cũng chẳng có cách nào, nên dần dần trong cô hình thành nên sự dửng dưng giống như thần y thử bách dược.

Tăng Dục nói với Tuấn Tuấn: “Cái người trước ấy chia tay thì cũng đã chia tay rồi, không thể cứ chìm đắm mãi trong thất bại. Tôi hoàn toàn không tin là không tìm được người đàn ông thích hợp, chưa đến lúc chết thì không được tuyệt vọng!”.

“Nhưng em thì sợ rằng chưa đến lúc hết hy vọng thì cũng đã đến lúc hết kinh”, Tuấn Tuấn trả lời Tăng Dục với giọng lo lắng vốn có.

Tăng Dục hừ một tiếng, nhân lúc chưa bị đối phương tẩy não triệt để, bèn để mặc Tuấn Tuấn đứng đó, quay người bỏ đi.

Tuấn Tuấn ngẫm nghĩ một lát, cũng đã đến lúc phải trở về ngôi nhà nhỏ của mình, rút điện thoại ra đang định gọi chào mẹ một tiếng, thì cánh cửa bật mở, mẹ cô bước vào, đầu tóc rối bù, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Tuấn Tuấn giật thót mình, không lẽ có kẻ dám giờ trò cướp của hãm hại ngay trong khu vực vườn trường? Cô vội chạy tới đỡ mẹ, miệng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Mẹ Tuấn Tuấn vẫn chưa hết cơn hoảng loạn, vội nắm lấy tay con gái khóc: “Dượng con... ông ấy, ông ấy bị ngã cầu thang! Mẹ gọi thế nào ông ấy cũng không động đây...”.

Tuấn Tuấn hiểu những lời mẹ nói, cô ý thức ngay được tính chất nghiêm trọng của sự việc, vội hỏi: “Thế bây giờ thì sao? Chú đang ở đâu ạ?”.

“Ồ dưới gác, nếu ông ấy có mệnh hệ gì thì mẹ biết làm sao?”, nói rồi mẹ của Tuấn Tuấn lại khóc.

Tuấn Tuấn không kịp an ủi mẹ mà hỏi ngay: “Mẹ gọi cấp cứu chưa?”.

Không cần nói thì cũng biết đáp án là chưa.

“Thế thì mẹ chạy về đây làm gì?” Tuấn Tuấn giậm chân, gạt vội người mẹ đang mềm nhũn ra, nhanh chóng gọi đến số 12012, rồi lao như bay xuống gác.

Khi cô tới cầu thang tầng một thì quả nhiên thấy Giáo sư Tăng đang nằm bất động. Trời tối, người đi lại ít và cũng chẳng ai để ý.

Mẹ của Tuấn Tuấn cũng chạy xuống theo, cuống quýt như kiến bò trên chảo, tay gạt nước mắt, gào khóc: “Đang khỏe mạnh là thế, sao lại ra nông nỗi này cơ chứ? Không lẽ ông Trời lại bắt tôi làm người góa bụa!”.

Tuấn Tuấn không dám để cho mẹ tiếp tục lắc người Giáo sư Tăng, cô quát lên: “Người chưa chết đâu. Trong khi chờ xe cấp cứu đến, mẹ mau đi chuẩn bị những thứ cần thiết đi!”. Lúc đó mẹ cô vẫn đứng ngây ra bên cạnh, nước mắt ròng ròng, chỉ biết làm theo lời con gái: “Ồ ngăn dưới của chiếc tủ đầu giường mẹ có hai chiếc túi đựng giấy tờ, mẹ lấy chiếc màu xanh đem xuống đây... Nhớ khóa cửa đấy nhé!”.

Tuấn Tuấn đưa mắt nhìn theo người mẹ cuống quýt chạy từ cầu thang bộ sang cầu thang máy mà không biết nói gì thêm nữa. Từ nhỏ cô đã mong muốn làm một đứa trẻ lạc quan, yêu đời nhưng cuộc sống đã gọt giũa cô thành người thạo việc và cẩn trọng. Cô cảm thấy rất rõ ràng, sau khi mẹ và bố dương

bước vào tuổi năm mươi, chuẩn bị đầy đủ cho hai người sở khám bệnh, giấy tờ xét nghiệm và tiền bạc dùng khi khẩn cấp là một quyết định vô cùng chính xác.

Mười phút sau thì xe cấp cứu tới, Tuần Tuần cảm ơn những hàng xóm tới giúp đỡ, rồi cùng mẹ theo xe cấp cứu đưa Giáo sư Tăng vào bệnh viện.

Sau khi sự hoảng loạn ban đầu qua đi, Tuần Tuần, người đảm đia mồ hôi ngời chờ cùng mẹ vẫn đang trong trạng thái thần thờ, lúc đó Tăng Dục và cán bộ phụ trách của nhà trường biết tin cũng chạy tới. Bác sĩ thông báo kết quả chẩn đoán, nhiều khả năng Giáo sư Tăng bị hôn mê do bị tắc mạch máu não trên diện rộng, tình hình lúc này rất không khả quan, phải chờ kết quả điều trị và quan sát, còn việc có tỉnh lại và hồi phục được hay không thì chưa thể nói được.

Vừa nghe thấy thế, hai chân của mẹ Tuần Tuần khụy xuống, tưởng chừng như ngã gục. Tuần Tuần chỉ còn biết tìm mọi cách an ủi mẹ, đến nỗi những người ngoài phải rời đi, Tăng Dục được phép vào phòng đặc biệt thăm cha xong cũng không nán lại. Tuần Tuần biết rõ tình hình của bố nhưng không khả quan, trong lòng cũng rất lo lắng, lại thêm việc cứ phải tốn sức để an ủi và khuyên nhủ mẹ đừng quá bi quan, nhưng dù là người cực kỳ kiên nhẫn thì lúc này cũng vẫn không tránh khỏi tức giận.

Mẹ của Tuần Tuần thì vẫn cứ gào khóc âm ỉ, lặp đi lặp lại một điệp khúc: nếu chẳng may Giáo sư Tăng có mệnh hệ gì.

“Nếu ông ấy mà ra đi thì đời tôi cũng chấm dứt.”

“Sẽ không như thế đâu...”

“Không hiểu có tội tình gì mà chưa kịp nói lời nào thì đã...”

“Không như vậy đâu mà mẹ...”

“Số tôi đúng là số khổ, ông ấy mà nhắm mắt một cái, tôi cũng không thiết sống nữa, chi bằng tôi đi theo ông ấy, chết quách đi cho rồi.”

Cuối cùng thì Tuần Tuần không thể chịu đựng thêm được nữa, cô ôm đầu, cắt ngang lời mẹ.

“Chết thì có gì là khó?” Nhưng khi nhìn thấy mẹ bị tiếng găt bất ngờ của cô làm cho im bật, chỉ còn biết sục sùi, cô lại thấy lòng mềm lại, bùi ngùi nói: “Ai rồi cũng sẽ phải chết, dương cũng thế, con cũng thế và mẹ cũng thế, đó là cửa ải mà không ai có thể thoát khỏi. Sinh có hạn, tử bất kỳ, đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, thế thì việc gì phải cưỡng lên? Chi bằng ta cứ sống để chờ đến khi nhìn thấy ngày đó chứ”.

Nói đến đây Tuần Tuần cảm thấy thật chẳng có ý nghĩa gì. Mẹ cô thì vẫn cứ chìm trong nỗi đau khổ, chẳng còn hơi sức đâu mà mắng cô hỗn xược nữa, chỉ còn biết sục sùi. Tuần Tuần dựa vào ghế, nhìn hành lang trống chờ đêm qua đi.

Sự xuất hiện của Tạ Bằng Ninh khiến Tuần Tuần có phần ngạc nhiên. Nghe tin là anh lập tức đến ngay, còn mang thêm cho Tuần Tuần mấy bộ quần áo. Khi tới nơi và tìm hiểu bệnh tình của Giáo sư Tăng xong, anh cũng bước lại an ủi vợ và mẹ vợ mấy câu.

Đến nửa đêm, sau một hồi khóc lóc, mẹ Tuần Tuần nằm xuống ghế và ngủ thiếp đi, Tuần Tuần nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của chồng bên cạnh, tự nhiên cô cảm thấy gần gũi hơn trước rất nhiều.

“Đã làm thủ tục nhập viện chưa? Có cần...”

Tuần Tuần lắc đầu.

“Cần gì thì em cứ nói, để anh xem giúp được gì không”, Tạ Bằng Ninh nói với vợ.

Tuần Tuần mỉm cười đáp, “Cảm ơn anh”.

Tạ Bằng Ninh không hiểu cô cảm ơn vì cái gì? Rõ ràng là anh chưa làm được việc gì. Anh không biết rằng, điều khiến Tuần Tuần thấy cảm kích chính là việc anh đã ở bên cô vào lúc này, đó cũng chính là lý do để cô tình nguyện ở lại trong bức tường vây. Thế giới này quá rộng lớn, con người lại quá bé nhỏ, cô thủ ở một chỗ so với việc đi hết đây hết đó khiến cô yên lòng hơn rất nhiều. Trong thành trì nếu chỉ có một người thì sẽ rất cô đơn, nếu là hai người thì rất tốt, khi mệt mỏi có thể trút bỏ chúng và bên mình đã có một bờ vai để dựa vào. Cô cũng chỉ có một mong muốn giản đơn như vậy, không hiểu tại sao lại có những người cứ thích chuốc lấy nỗi khổ bằng việc luôn luôn thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Gấu và thỏ

Tuần tiếp theo, bệnh tình của Giáo sư Tăng vẫn không có gì tiến triển. Tuần Tuần, mẹ cô và Tăng Dục thay nhau túc trực bên giường bệnh chăm sóc. Điều mà Tăng Dục không thể ngờ tới là, một người quen với cuộc sống đầy đủ của phu nhân Phó Viện trưởng như mẹ của Tuần Tuần lại tỏ ra rất tận tâm, cẩn thận trong việc chăm sóc chồng. Chỉ có Tuần Tuần mới biết được rằng, lau khô nước mắt, mẹ cô đã biết rõ một điều rằng: sức khỏe của Phó Viện trưởng Tăng là sinh mệnh của bà.

Tăng Dục thì bận bịu với công việc, Tuần Tuần thấy Tăng Dục cứ phải chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và công ty, mệt mỏi muốn ngã quỵ. Bản thân Tuần Tuần dù sao cũng là người phụ nữ của gia đình, nên khi ở bệnh viện thì cô chủ động ở lâu hơn một chút, cho nên mấy ngày hôm nay phần lớn thời gian cô đều ở trong bệnh viện, chẳng còn thời gian đâu mà đề ý đến chuyện của Thiệu Giai Thuyên và Trì Trình nữa, thỉnh thoảng mới nghe mẹ chồng và chồng nhắc đến họ qua điện thoại, qua đó mới được biết họ vẫn ở lại chơi.

Hôm ấy, Tuần Tuần và chị Diễm Lệ đang hỗ trợ y tá lau rửa người cho Giáo sư Tăng, thì nhận được tin nhắn của Tạ Bằng Ninh: Anh chờ em ở Cẩm Di Hiên.

Tạ Bằng Ninh không phải là người thích vòng vo, chỉ với vài ba câu là đi thẳng vào vấn đề, thường không thích tốn công sức vào việc nhắn tin, chỉ riêng với Tuần Tuần anh mới dùng tin nhắn trao đổi thay cho gọi điện thoại, có lẽ anh cho rằng nói chuyện với cô bằng tin nhắn sẽ đỡ tốn công hơn là gọi điện. Trước lúc đó, anh cũng đã nhắn tin hỏi thăm tình hình bệnh tình của Giáo sư Tăng, còn nói rằng tối nay về ăn cơm ở nhà bố mẹ đẻ. Tuần Tuần thấy rất khó hiểu trước một tin nhắn không đầu không cuối ấy. Cô không biết Cẩm Di Hiên là nơi nào, càng không rõ vì sao tự nhiên chồng lại hẹn đến chỗ đó. Nhưng, anh làm thế chắc chắn phải có lý do. Tuần Tuần đã quen với việc làm theo mệnh lệnh của chồng, cô hỏi mẹ thì mới biết được rằng, những hiểu biết của cô về thế giới này còn quá ít. Đến mẹ của cô còn biết rằng Cẩm Di Hiên là nhà hàng thuộc một khách sạn nổi tiếng trong thành phố, phong cảnh nơi ấy rất thanh nhã, món ăn cũng rất chọn lọc, giá cả lại không quá đắt. Điều trùng hợp là, khách sạn có nhà hàng ấy chính là nơi Trì Trình và Thiệu Giai Thuyên thuê.

Tuần Tuần định gọi điện hỏi chồng, nhưng vừa bấm được mấy số thì chợt trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ, chưa kịp nắm bắt lấy thì bàn tay cô đã dừng lại theo bản năng. Cô cầm túi lên, nói với mẹ rằng mình ra ngoài có chút việc, rồi ra đón taxi đến thẳng nơi Tạ Bằng Ninh hẹn.

Đúng như lời của mẹ Tuần Tuần, Cẩm Di Hiên ở vị trí nổi bật nhất của khách sạn đó. Dọc đường tâm trạng của Tuần Tuần rất bồn chồn, khi tới gần Cẩm Di Hiên, tự nhiên đôi chân của cô bước chậm hẳn lại.

Ba giờ chiều của ngày làm việc bình thường, chưa đến thời điểm nhà hàng đón khách, sân để xe trước nhà hàng cũng còn rộng chỗ, Tuần Tuần dễ dàng nhìn thấy chiếc xe của Tạ Bằng Ninh trong bãi đỗ, thì ra anh đã tới rồi. Cô tiến lại gần thêm mấy bước, đưa mắt quan sát bên trong qua lớp kính của nhà hàng.

Cứ đứng thế này Bằng Ninh sẽ nhìn thấy cô ở bên ngoài mà không chịu đi vào thì lại nói là cô lạ lùng. Tuần Tuần tự cười thầm rằng mình quá đa nghi, rõ ràng là anh ấy hẹn mình, vì sao mình lại phải cảnh giác như vậy? Đang định gạt bỏ ý nghĩ điên rồ trong đầu, thì bóng hình của Tạ Bằng Ninh ở vào đúng tầm mắt của cô, còn có cả Giai Thuyên ngồi đối diện với anh nữa. Bị kích thích, đó là Tuần Tuần thấy mình không hề bắt ngờ.

Có lẽ, đúng vào lúc cô biết địa chỉ đích xác của Cẩm Di Hiên thì dường như cô đã cảm thấy, người mà chồng chờ đợi không phải là mình.

Chức năng chiếc điện thoại của Tạ Bằng Ninh rất hoàn thiện, có một đặc điểm khi nhắn tin số nào đó thì nó mặc định luôn là người cần liên hệ, muốn xóa thì phải tiến hành bằng thủ công. Chắc là sáng nay khi nhắn tin cho cô ấy, Tạ Bằng Ninh đã không để ý, gửi nhầm luôn cho cả Tuần Tuần.

Bất giác Tuần Tuần lùi về phía sau, ẩn mình sau lớp kính có che rèm. Cô không nghe rõ người bên trong đang nói chuyện gì, nhưng từ những biểu hiện của họ, có thể thấy đó không phải là một cuộc nói chuyện vui vẻ. Không chỉ Thiệu Giai Thuyên, mà ngay cả Tạ Bằng Ninh, con người vốn bình tĩnh, điềm đạm cũng có vẻ rất kích động. Hai người đều tranh nhau nói, Thiệu Giai Thuyên tức giận đứng lên định bỏ đi, Tạ Bằng Ninh lập tức túm lấy tay cô giữ lại với vẻ mặt đầy tức giận. Thiệu Giai Thuyên vẫn lớn tiếng tranh cãi với Tạ Bằng Ninh, còn anh tỏ ra rất buồn, tuy nhiên hai người vẫn không buông tay nhau ra.

Tuần Tuần cứ đứng ngây ra đó nhìn cảnh tượng ấy, trong lòng cô có một cảm giác rất khó nói, không phải ngạc nhiên, nhưng cũng không phải là nỗi đau nhói tim, giống như việc khẽ đưa ngón tay vào vết nứt của bức tường và thấy rằng nó lạnh lẽo vờ vụn dưới ngón tay.

Tuần Tuần cúi đầu, cô cảm thấy có gì đó khác thường, rồi bất chợt phát hiện ra một cái bóng khác đang trùm lên bóng của cô trên lớp kính, cô giật mình, vội co người về phía sau, va phải người đứng sát sau lưng.

“Anh làm tôi sợ hết hồn!”, sau khi nhìn rõ mặt người ấy, Tuần Tuần mới đưa tay vỗ mấy cái vào ngực, nói.

Trì Trình vẫn giữ nguyên tư thế lăm lét như Tuần Tuần lúc trước, vẻ mặt tỏ ra phẫn khích, giống như con mèo nhìn thấy con bướm sau giấc ngủ trưa.

“Này, cô đang nhìn gì thế?”

Tuần Tuần chưa kịp giải thích, thì ánh mắt của Trì Trình dừng lại ở điểm đó. Một lát sau, nụ cười trên khuôn mặt anh ta trở nên rất xa xăm.

“Chồng cô nắm tay vợ sắp cưới của tôi!” Trì Trình gần từng tiếng với Tuần Tuần, ngữ khí như muốn cô xác nhận sự thực đó.

“Hả? Ồ. Không... Này!”, điệu bộ của Tuần Tuần rất khổ sở, lời nói cũng lắp bắp.

Trì Trình không để ý đến đỉnh chính của Tuần Tuần, gạt tay cô ra, cười khan một tiếng rồi quay gót đi vào trong.

Tuần Tuần không kịp nghĩ gì, vội níu chặt lấy anh ta, “Chờ chút đã! Chờ chút! Anh đừng vội nóng...”.

“Để làm gì?”

“Tôi muốn hỏi anh định làm gì?”, Tuần Tuần chỉ tay vào bên trong, giọng sợ hãi.

Trì Trinh đáp với vẻ rất chính đáng, “Vào để đánh chồng cô, nhân tiện bề luôn cái tay không chịu yên phận của anh ta...”. Trì Trinh vẻ bất cần, nét mặt đầy sự thịnh nộ.

Tay của Tuần Tuần khẽ run lên. Trì Trinh cảm thấy liền cúi xuống nhìn cô và bổ sung bằng một câu rất thần nhiên: “Yên tâm đi, tiện thể tôi sẽ bồi cho anh ta hai cái tát giúp cô. Phụ nữ thường thích tát, điều này thì tôi biết”.

“Đừng có kích động như thế, đừng có manh động!” Tuần Tuần dùng sức kéo Trì Trinh sang hướng khác, khiến anh ta lùi về sau mấy bước theo đà của cô.

“Tại sao cô lại ngăn cản tôi?”, Trì Trinh hỏi, vẻ không cam lòng.

“Tuổi trẻ thường hay nghi ngờ! Chúng ta cần bàn về kế hoạch lâu dài, được không?” Triệu Tuần Tuần cố làm dịu cơn tức giận của Trì Trinh bằng chiêu thức của mình, “Bây giờ có vào thì cũng không giải quyết được gì, thậm chí còn làm mọi chuyện khó khăn hơn, chi bằng chúng ta tìm một nơi nào đó bàn xem”. Nói rồi cô kiễng chân lên, nhìn xung quanh, mừng rỡ phát hiện ra một quán KFC cách đó không xa, thế là một mực lôi Trì Trinh đi về phía đó.

“Đi đâu? Tôi thực sự không hiểu...”, Trì Trinh bị cô kéo, mặc dù vẫn bướng bỉnh, nhưng cũng đi theo cô.

Khi đẩy cửa bước vào quán KFC thì Tuần Tuần đã nhể nhại mồ hôi. Cô ấn Trì Trinh ngồi xuống một chiếc ghế trống, hỏn hển nói: “Đừng có vội nổi nóng, tôi mời anh uống một cốc gì đó cho hạ hỏa”.

Trì Trinh hừ một tiếng vẻ rất coi thường.

Nhìn thấy Trì Trinh không vui như vậy, Tuần Tuần không còn cách nào khác, chán nản nói: “Vậy anh muốn làm như thế nào?”.

“Một cốc Blueberry Sundae¹³”, Trì Trinh nói dứt khoát.

“À, vâng.” Tuần Tuần vội chạy ra xếp hàng, nhưng sợ rằng trong thời gian đó Trì Trinh lại lên cơn thịnh nộ, nên cứ dấn đi dấn lại anh là ngồi yên ở đó, trong lúc xếp hàng chốc chốc cô lại đưa mắt về phía đó. May mà lý trí của Trì Trinh vẫn còn, cho đến khi Tuần Tuần mang cốc Blueberry Sundae về, anh vẫn ngồi ở đó mặt sa sầm.

“Của anh đây”, Tuần Tuần ngồi xuống phía đối diện Trì Trinh.

Trì Trinh quay lại, khuôn mặt đầy vẻ châm biếm, “Cô quả là một người vợ hiền thảo quá mức! Nếu là thời xưa, chắc hẳn là cô sẽ đi cưới vợ bé cho chồng đấy nhỉ!”.

Tuần Tuần vừa tức lại vừa buồn cười, nhưng nghĩ đến sự thực đáng buồn đằng sau sự trào phúng này, trong lòng bỗng thấy nặng nề hẳn, cô thở dài, nói: “Trong những lúc thế này, tức giận là điều bình thường, nhưng phải làm điều gì thì tôi lại không nghĩ ra”.

“Chính vì cô cam chịu, người khác mới được thế tùy ý sai khiến. Tôi sẽ không lặng im nhẫn nhục như cô đâu!” Con giận dữ dường như lại bùng lên trong lòng ông chú rể, anh ta đặt mạnh cốc Blueberry Sundae xuống bàn và đứng bật dậy.

“Lại lên cơn giận dữ rồi à?” Tuần Tuần lại nắm tay anh ta kéo ngồi xuống. Vẻ mặt Trì Trinh ương bướng, nhưng thấy ánh mắt của những người xung quanh dồn về, nên cô kìm nén, rồi ngồi phịch xuống bên cạnh cô.

Tuần Tuần tự nhiên cảm thấy bất ổn, bèn buông tay Trì Trinh ra và dịch ghế sang bên. Nhưng trong lúc này, để anh ta không lên cơn giận dữ chạy vào xử lý người trong nhà hàng, cô cũng không tiện gây chuyện với anh ta.

“Vừa rồi cô đứng ngoài nhìn thấy gì?” Trì Trinh hỏi với giọng rất trầm.

“Thực ra cũng chẳng có gì, hình như hai người họ cãi nhau rất kịch liệt.”

“Là chồng cô nắm tay Giai Thuyền phải không?”

Tuần Tuần không nói gì. Sự thực đúng là như vậy, anh ta cũng nhìn thấy, không thể nói thành vị hôn thê của người khác chủ động nhét tay vào lòng bàn tay của Tạ Bằng Ninh được.

“Như thế này chứ gì?”

Trì Trinh bắt chước tư thế của Tạ Bằng Ninh, để bàn tay lên tay Tuần Tuần và nắm chặt lại.

Tuần Tuần vội rút tay về.

“Không phải như vậy à?” Trì Trinh chau mày vẻ khó hiểu, rồi nhân lúc Tuần Tuần không kịp phản ứng, xoay mặt cô lại và hôn thật nhanh lên môi cô một

cái, “Không lẽ anh ta đã làm như thế này?”.

Tuần Tuần vội đẩy Trì Trinh ra, lần này cô nổi giận thật sự, mặt cô đỏ ửng như quả cà chua. Dù cho trẻ tuổi phóng khoáng thế nào thì cũng phải có kiêng dè chứ, làm như thế thật là quá đáng, tựa hồ như anh ta nhân cơ hội này giờ trò sàm sỡ với cô.

“Anh...”

Phản ứng của Trì Trinh còn gay gắt hơn cả cô, anh ta đập mạnh tay xuống bàn, “Tạ Bằng Ninh dám làm thật như thế, ở đâu ra cái kiểu như vậy!”.

Tuần Tuần bị tiếng đập bàn của Trì Trinh làm cho giật nảy mình, còn anh ta coi như không có chuyện gì xảy ra, không cảm thấy hành động vừa rồi của mình vượt quá ranh giới cho phép, tiếp tục đóng vai người bị hại và kẻ phán xét đạo đức.

“Dừng ngay! Anh vừa làm gì đấy? Tôi cảnh cáo anh, có chuyện gì thì nói chuyện ấy, không được động chân động tay!” Về chính nghĩa của Trì Trinh đột ngột vấp phải sự cảnh cáo của Tuần Tuần nên tạm thời tỏ ra yếu ớt hơn.

Trì Trinh sững sờ, vẻ mặt như người vô tội, “Cái gì?”. Trước khi Tuần Tuần trở mặt, Trì Trinh mới thốt lên một tiếng, vẻ hiểu ra vấn đề, “Ý của cô là, không cho phép ‘làm như vậy’?”.

Nhìn điệu bộ của anh ta như đang định lặp lại động tác lúc nãy một lần nữa. Tuần Tuần tức điên lên, đối với con người này không thể dùng lý lẽ được. Cô định đứng lên bỏ đi, nhưng vì chỗ ngồi của cô sát tường, bên ngoài là Trì Trinh.

“Tôi bảo anh đừng có động chân động tay, anh không có mồm à?” Tuần Tuần nhìn anh ta bằng ánh mắt giận dữ.

“Thì vừa rồi tôi đã động mồm đấy thôi.”

Tuần Tuần cắn môi, vị ngọt, đó là vị của Blueberry Sundae! Có lẽ cô phải viết cho KFC một lá thư đề nghị, cảm ơn Blueberry Sundae cho trẻ em, vị này không thích hợp với lứa tuổi ấy. Cô không có ý định nói chuyện tiếp với anh ta, nên đẩy anh ta lùi ra xa.

“Tôi xin lỗi rồi còn chưa được sao? Thôi đừng có giận dữ nữa!”. Trì Trinh hạ giọng nói với vẻ nghiêm túc, nhưng Tuần Tuần thì lại thấy rất rõ vẻ cười cợt trong ánh mắt anh ta.

Cô bỗng thấy phải cảnh giác.

“Anh đối với ai cũng như thế à?”, Tuần Tuần nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng.

Trì Trinh cười, “Tất nhiên là không rồi, tôi cũng đâu phải là kẻ lăng nhăng”.

“Thế thì tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?” Tuần Tuần nghi ngờ, chưa kịp tìm ra lời giải đáp, thì anh ta đã cho cô đáp án.

“Tôi thích cô. Ngay cái nhìn đầu tiên”. Trì Trinh nói, giọng thân thiện.

Như thế có nghĩa là gì?

Tuần Tuần hít một hơi thở sâu, “Tôi là người đã có chồng, anh cũng đã có vị hôn thê, vị hôn thê của anh còn là cô của chồng tôi, anh là chú rể họ tương lai của tôi. Mặc dù vị hôn thê của anh và chồng tôi có sự thân mật, nhưng cô ấy vẫn là vị hôn thê của anh, chồng tôi vẫn là chồng tôi, cô vẫn là cô, chú rể họ vẫn là chú rể họ!”. Tuần Tuần nói xong, cảm thấy hình như càng nói thì càng rối.

Trì Trinh cười rạn rở.

“Cô thấy chưa, đến bây giờ mà cô vẫn còn ngây thơ như vậy sao? Tôi đã nói hết câu đâu. Tôi thích cô, là vì cô có những phẩm chất giống như mẹ tôi.”

Tuần Tuần vừa xấu hổ lại vừa tức giận, suýt nữa thì cũng té xỉu như Giáo sư Tăng. Cô cố gắng dồn hết sức thúc mạnh về phía Trì Trinh, Trì Trinh không hề phòng, vì thế nghiêng sang một bên, loạng choạng một lúc mới đứng vững. Nhân cơ hội ấy Tuần Tuần bước ra khỏi chỗ ngồi, đẩy cửa bước nhanh ra như chạy trốn.

Tuần Tuần đi mãi, đi mãi trên con đường mà ánh nắng trời chiếu rọi, lòng tự hỏi, mình sao lại thế này? Câu hỏi ấy cứ bám riết lấy cô, rõ ràng là quan hệ giữa Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyền, không hiểu vì sao bỗng chốc lại biến thành sự chia tay trong nỗi tức giận giữa cô và Trì Trinh, còn nỗi phiền muộn thực sự thì lại không hề được giải quyết chút nào. Cô đang đi tới phía khách sạn, nhưng đến đó rồi thì sẽ làm gì đây? Không lẽ lại xông vào đánh cho bọn họ giống như lời Trì Trinh? Làm như vậy, ngoài việc trút được cơn tức giận thì hậu quả mang đến cho cô sẽ là những gì?

Tuần Tuần lấy lại bình tĩnh, dừng lại ở chỗ cách Cẩm Di Hiên khoảng một trăm mét, rồi từ từ lấy điện thoại ra, gọi cho Tạ Bằng Ninh.

“A lô, anh à. Có phải anh gửi tin nhắn bảo em đến Cẩm Di Hiên không? Em đã đến gần đó rồi, nhưng không biết Cẩm Di Hiên ở chỗ nào?”

Tuần Tuần bước vào cửa hàng mỹ nghệ ở gần đó dạo một hồi, Tạ Bằng Ninh nói với cô rằng anh đang lái xe đến. Cô bước ra ngoài, tìm chiếc xe quen thuộc, trên chiếc ghế phụ giờ đây là Thiệu Giai Thuyền với đôi mắt hơi đỏ. Tuần Tuần lên ngồi ở ghế sau, Thiệu Giai Thuyền chào cô. Tạ Bằng Ninh chủ động giải thích: “Hôm nay mẹ gọi chúng ta về ăn cơm, bảo cả Giai Thuyền đến nữa. Anh đến làm việc ở gần đây, tiện thể đón cô ấy luôn, vì thế mới hẹn gặp em ở Cẩm Di Hiên”. Thấy Tuần Tuần không nói gì, Tạ Bằng Ninh lại nói thêm một câu, “Em vừa tới à?”.

“Vâng, suýt nữa thì em không tìm thấy chỗ này”, Tuấn Tuấn nói, mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

“Em thật là...”, giọng của Tạ Bằng Ninh trở nên nhẹ nhõm hơn hẳn, “Không biết đầu óc em nghĩ những chuyện gì nữa”.

Tuấn Tuấn mỉm cười, cúi đầu xuống mân mê mấy ngón tay, không trả lời.

Thiệu Giai Thuyền thấy không khí trong xe bỗng nhiên lắng xuống, liền quay sang nói chuyện với Tạ Bằng Ninh về một bộ phim mới ra mắt gần đây. Tạ Bằng Ninh chế nhạo cách nhìn nhận của cô quá thiên lệch, còn Thiệu Giai Thuyền thì nói Tạ Bằng Ninh không hiểu nội dung phim. Hai người cứ lời qua tiếng lại, không ai chịu nhường ai và đều tỏ ra rất vui vẻ.

Bộ phim ấy thực ra Tuấn Tuấn cũng đã xem rồi, một mình tới rạp, còn có cả tờ giới thiệu nội dung, chỉ có điều từ sau khi kết hôn đến giờ, Tạ Bằng Ninh chưa bao giờ để lộ ra chút hứng thú nào, cô cũng không tiện nói ra những chuyện ấy vì sợ làm phiền anh, nên lúc này trong lòng không khỏi cảm thấy buồn bã.

Khi tới nhà mẹ chồng, chỉ nhìn thấy có Giai Thuyền và vợ chồng Tạ Bằng Ninh đến, bà bèn hỏi: “Sao Tri Trinh không tới?”.

Nghe thấy cái tên ấy, đôi bàn tay đang sắp bắt đĩa của Tuấn Tuấn bỗng chậm lại.

Thiệu Giai Thuyền mỉm cười, đáp: “Hôm nay anh ấy đi xem kịch một mình”.

“Kịch kịch ư?” Mẹ chồng của Tuấn Tuấn có vẻ ngạc nhiên, “Thanh niên mà cũng thích xem kịch kịch à?”.

Thiệu Giai Thuyền cười, “Em cũng không biết nữa, trước lúc tới đây em cũng đã gọi điện thoại cho anh ấy, nhưng anh ấy nói đang xem đến chỗ hay, nên không tới đây được. Anh ấy bảo em hỏi thăm anh chị”.

Nếu đây đúng thật là lý do mà Tri Trinh nói với Giai Thuyền, thì anh ta cũng giỏi nghĩ cách đấy chứ. Tuấn Tuấn nghĩ, vừa rồi chẳng phải mình cũng được xem một màn kịch sao? Chỉ có điều sau khi xem xong tâm trạng của ai thế nào thì chỉ có người ấy mới biết được.

Sau khi ăn cơm xong, Tuấn Tuấn và mẹ chồng cùng thu dọn trong bếp. Thiệu Giai Thuyền cũng định giúp một tay, nhưng mẹ chồng Tuấn Tuấn nhìn dáng điệu cô thì biết ngay là cô không thạo việc nhà, nên bảo cô ra ngồi xem ti vi. Thiệu Giai Thuyền và Tạ Bằng Ninh ngồi ở hai đầu ghế cách xa nhau, giữa họ là bố Tạ Bằng Ninh. Họ đều chăm chú xem chương trình thời sự, không biết trong lòng mỗi người đang nghĩ những gì.

“Mẹ, mẹ cũng ra ngoài nghỉ đi”, Tuấn Tuấn nói với mẹ chồng.

Mẹ chồng cô đáp: “Mẹ làm quen rồi. Chỉ có con thôi, cũng là thanh niên nhưng ít người chăm chỉ và hiểu biết như con”.

Giọng mẹ chồng rất dịu dàng, không giấu nổi vẻ vui mừng, bất giác Tuấn Tuấn cũng mỉm cười.

“Có gì đâu mẹ.”

“Mẹ biết, dù chỉ là ở nhà, nhưng có rất nhiều việc bận rộn, từ trong ra ngoài, việc gì cũng phải lo. Nghe nói lần này Giai Thuyền về đây cũng là do con đưa họ đi đây đi đó, hôm nay con đã đưa cô đi những đâu?”

Tuấn Tuấn ngó người ra, lập tức biết rằng đây chính là kịch bản mà Tạ Bằng Ninh dàn dựng trước mặt mẹ. Anh quả thực là người khéo lợi dụng mọi thứ, lấy một người vợ đơn giản, rộng lượng, như vậy không những có thể tùy thích muốn làm gì thì làm đồng thời lại có thêm tấm màn che chắn nữa.

Tuấn Tuấn nhìn ra phía phòng khách, không hiểu do tình cờ, hay vì một lý do nào đó mà Tạ Bằng Ninh cũng nhìn về phía nhà bếp. Thấy Tuấn Tuấn không nói gì, mẹ chồng cô cho rằng cô khiêm tốn, nên khẽ nói: “Con là một người con ngoan, lấy được con Tạ Bằng Ninh đúng là có phúc lớn”.

Những lời của mẹ chồng khiến trong lòng Tuấn Tuấn có cảm giác thật khó tả. Cô không nở ra rằng: Là phúc hay là họa thì chỉ có người trong cuộc mới biết được, dù là người gần gũi nhất như mẹ đẻ, e rằng cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Hai vợ chồng Tuấn Tuấn ngồi thêm một lúc nữa, ăn một chút hoa quả rồi đứng dậy xin phép ra về. Mẹ chồng Tuấn Tuấn có ý giữ Giai Thuyền ngồi lại xem ti vi thêm một lát nữa, để cho hai vợ chồng con trai về trước. Ra đến cửa hai ông bà còn dặn Tạ Bằng Ninh đi đường cẩn thận. Khi cánh cửa khép lại, Tuấn Tuấn đưa mắt nhìn vào trong thì thấy Giai Thuyền ngồi trên ghế sa lông, ánh mắt trống rỗng, vô hồn.

Trên đường, chiếc radio trong xe phát một bài hát rất vô vị, Tuấn Tuấn khẽ cất tiếng hát theo.

“... Ai có thể làm tắt ánh trăng sáng trên trời/ Ánh trăng chiếu sáng đôi chúng ta/ Anh và em đều hiểu về tình yêu quá ít... Ồ, sao lại hết rồi nhỉ?”

Tạ Bằng Ninh tắt radio, đáp: “Nghe nhức cả đầu”.

“Nếu không nghe thì có đau đầu không?”

Tạ Bằng Ninh không tiếp lời cô, một lát sau lại mở lại.

“Em thấy Tri Trinh là người như thế nào?”, Tạ Bằng Ninh đột ngột hỏi.

“Sao cơ? À...” Phản ứng đầu tiên của Tuần Tuần là hơi chột dạ. Cô vẫn chưa hỏi anh, thế mà anh đã hỏi trước. Nhưng, vấn đề ở chỗ là anh đã cảm giác được có gì đó không ổn từ đâu nhỉ?

“Có lẽ cũng được”, Tuần Tuần trả lời lấp lửng.

Tạ Bằng Ninh tiếp tục hỏi: “Em cảm thấy anh ta thực sự là con người rất tuyệt?”.

Tuần Tuần thấy rất căng thẳng. Cô giận mình, rõ ràng là cô chẳng làm gì, cô lại càng giận Tri Trinh, trách anh ta làm cho sự việc thêm rắc rối.

Trước khi chưa làm rõ ý đồ của Tạ Bằng Ninh, Tuần Tuần chỉ có thể trả lời một cách thận trọng rằng: “Khó nói lắm, cũng chỉ mới tiếp xúc có mấy lần, chưa có dịp tìm hiểu kỹ”.

“Trong con mắt của phụ nữ các em, liệu anh ta có phải là người rất có sức hấp dẫn không?”, Tạ Bằng Ninh hỏi, làm như không mấy chú ý đến câu hỏi của mình.

Tuần Tuần đáp: “Cũng không hẳn vậy, hình thức cũng tạm tạm”.

Nói xong câu đó, Tuần Tuần chợt thấy hối hận, lời nói dối quá rõ ràng dễ bị người khác phát hiện ra, đồng thời còn cho rằng trong lòng cô có điều gì đó mờ ám. Tri Trinh có ngoại hình khá điển trai, còn như có hấp dẫn hay không thì còn tùy từng người, câu trả lời tốt nhất lẽ ra phải là như vậy.

Song, Tạ Bằng Ninh cũng chẳng có tâm trạng nào để chú ý đến những chi tiết vụn vặt đó, anh ta cười tự chế nhạo, “Thôi, anh chỉ tiện mồm hỏi thế thôi, vì quan điểm của mỗi người một khác”.

Thì ra, vấn đề mà anh quan tâm không hề liên quan tới nỗi lo lắng trong lòng cô, cô không biết nên tỏ phào nhẹ nhõm hay là buồn bã. Lý do duy nhất để Tạ Bằng Ninh đưa ra câu hỏi này là, nếu không phải vì anh có khuynh hướng phản bội, thì có nghĩa là anh muốn thông qua vợ, tìm hiểu ý tứ của Thiệu Giai Thuyền.

Trên đời này liệu có người vợ nào bị thâm hơn cô không?

Đáp án là: có!

Bởi vì Triệu Tuần Tuần của một phút sau đó còn bị thâm hơn trước đó.

“Ngày mai là sinh nhật Giai Thuyền. Cô ấy chỉ có một mình ở đây, liệu chúng ta có nên làm chút gì để bày tỏ không? Có người già cùng tham gia sẽ hơi gò bó. Em nói xem, chúng ta nên tổ chức sinh nhật cho cô ấy như thế nào?”

Tạ Bằng Ninh chăm chú lái xe, nghĩ tới vấn đề mà anh quan tâm, lúc này anh chẳng còn tâm trí nào để mắt đến người vợ luôn dịu dàng và kiêu kì của mình. Đối với một người đàn ông mà thể xác ở bên nhưng tâm hồn thì đã xa cách, thì những chuyện vụn vặt còn quan trọng hơn cả việc người vợ bên cạnh họ đang nghĩ gì, vì thế mà anh đã không cảm thấy điều đó. Có lúc, Tuần Tuần thoáng nhìn thấy ánh mắt của anh trở nên băng giá, và một chút châm biếm mà người ta khó lòng tưởng tượng ra được.

Tạ Bằng Ninh vẫn không thấy Tuần Tuần đưa ra ý kiến. Lúc đầu Tạ Bằng Ninh tưởng rằng cô đang suy nghĩ, nhưng sau thì phát hiện ra rằng cô đang thần người ra.

“Em sao thế?”, Tạ Bằng Ninh hỏi.

“Không có gì”, Tuần Tuần đáp, “Chẳng qua là em chợt nhớ đến một câu chuyện cười được nghe kể từ rất lâu rồi”.

“Thế sao?”, Tạ Bằng Ninh không mấy hứng thú.

“Hay là để em kể cho anh nghe nhé?”

Tạ Bằng Ninh thấy bất ngờ trước sự nhiệt tình của Tuần Tuần.

Tuần Tuần kể như nói một mình: “Một hôm, gấu và thỏ cùng đại tiện trong một khu rừng rậm. Giữa chừng, gấu hỏi thỏ: Có để ý đến chuyện phân dính vào lông hay không? Thỏ ngẫm nghĩ một lát, đáp: không để ý. Thế là gấu bèn chui đít vào thỏ”.

Tạ Bằng Ninh im lặng trong giây lát, sau khi biết là câu chuyện đã kết thúc, bèn nhún vai đáp: “Chẳng thấy có gì đáng buồn cười cả, chỉ thấy hơi buồn nôn thôi”.

Tuần Tuần ngồi bên cạnh cũng chậm rãi gật đầu, “Đúng là rất buồn nôn. Em cũng cảm thấy thế”.

Chương 6: Tàn cuộc của người con gái thứ hai

Ngày sinh nhật lần thứ hai mươi năm của Thiệu Giai Thuyền, Tạ Bằng Ninh không báo cho cha mẹ biết, mà chỉ mời mấy người bạn thân cùng trang lứa của anh và mấy người bạn cũ của Thiệu Giai Thuyền ở thành phố G. Địa điểm được chọn vẫn là Cẩm Di Hiên. Tạ Bằng Ninh đặt một phòng, tổ chức sinh nhật đơn giản nhưng rất vui nhộn cho Thiệu Giai Thuyền.

Trừ mấy người họ hàng cùng tuổi của gia đình họ Tạ ra, những người khác Tuần Tuần đều không biết và những người này dường như cũng không biết cô. Cô cảm đồ uống ngồi trong góc, nhìn mọi người ôn lại chuyện cũ, hàn huyên về đời sống xã hội. Cho dù rất không muốn công nhận, nhưng xét ở góc độ nào đó, cô giống một người đứng ngoài cuộc, dù người đàn ông ấy đêm hôm qua còn nằm bên cạnh cô.

Trì Trinh thì có vẻ hứng thú với hoàn cảnh hiện tại tốt hơn cô, trò chuyện với những người tới dự khá tự nhiên, trong vai trò chồng chưa cưới của chủ nhân tiệc sinh nhật, Trì Trinh đã hoàn thành việc chăm sóc Giai Thuyền một cách cẩn thận và lịch lãm. Xem ra, những lời khuyên nhủ của Tuần Tuần hôm qua đã có tác dụng nhất định. Rất rõ ràng là, sau khi nhìn thấy cảnh tượng ấy trong nhà hàng, khi trở về anh đã không nói gì với Thiệu Giai Thuyền, thậm chí không hề tỏ thái độ gì với Tạ Bằng Ninh, người mà ngày hôm qua anh còn tuyên bố sẽ đánh cho một trận thật đau, ít nhất là đến giờ phút này còn chưa có chuyện gì xảy ra.

Tuần Tuần thấy hơi hối hận. Nếu lúc đó cô không ngăn Trì Trinh lại thì sẽ như thế nào? Để mặc cho anh ta làm ầm ĩ lên ngay tại đó liệu mình có thấy hả dạ hơn không? Nhưng, ngay lập tức cô thấy coi thường ý nghĩ đen tối đó của mình, cô đã không làm được, sao lại đem hy vọng gửi gắm vào người khác, đúng là chẳng ra sao. Hơn nữa, giải quyết mọi sự nhanh chóng cũng không phải là nguyên tắc xử sự của cô.

Đèn tắt, những ngọn nến được thắp sáng, khi những ngọn nến được thổi tắt, đèn lại bật sáng. Hát bài hát chúc mừng sinh nhật, cầu ước, thổi nến, cắt bánh sinh nhật, mọi người đồng thanh nói lời chúc mừng, hoàng tử hôn công chúa, không khí đang đến hồi cao trào, diễn viên quần chúng Triệu Tuần Tuần cũng khẽ vỗ tay theo. Trì Trinh đeo lên cổ Thiệu Giai Thuyền một sợi dây chuyền lấp lánh, tiếng huýt sáo vang lên, không cần hỏi cũng biết được rằng món quà ấy không rẻ chút nào, nữ chủ nhân hạnh phúc cũng nở nụ cười đẹp mê hồn đáp lại.

Một lúc sau, Thiệu Giai Thuyền quay sang Tạ Bằng Ninh đang đứng bên cạnh, mỉm cười như muốn hỏi anh rằng hôm nay định tặng cô món quà gì. Tạ Bằng Ninh khẽ bảo cô bước sang một bên, rồi lúi từ chỗ cất giấu ra một chiếc túi, và điều khiến cho người ta thấy hồi hộp là hình như trong chiếc túi ấy có một con vật sống, nó đang động đậy.

Ngay cả Tuần Tuần bất giác cũng ngẩn cổ nhìn và hồi hộp chờ đợi. Sau khi Thiệu Giai Thuyền xuất hiện, chồng cô đã cho cô thấy những cảm giác rất mới mẻ. Thế nhưng, vào đúng giây phút Tạ Bằng Ninh kéo chiếc khoá túi, cô mới giật nảy người lên như giật nắp lon nước ngọt. Trước khi ra khỏi cửa, cô cứ thấy bồn chồn, vì sáng ra không nhìn thấy con mèo già đâu, cô đã tưởng nó chui vào góc nào đó ngủ say rồi, thì ra nó đã bị người có tâm địa đem đến đây.

Giây phút này, cô thực sự buồn thương cho con mèo, nó đã bị nhốt trong túi suốt mấy tiếng đồng hồ, chắc đã rất khó chịu. Khi chiếc khoá chưa kéo ra hết, con mèo màu lông vàng mà Tuần Tuần rất quen thuộc không chờ được nữa vội chui ra. Lúc đầu Thiệu Giai Thuyền hơi sững lại, giây sau đôi mắt bỗng bỗng đỏ hoe. Lúc đầu cô còn định giấu điều đó, đôi mắt mở to biểu hiện niềm vui bất ngờ, nhưng có lẽ cô tự cảm thấy nụ cười đó không đẹp, nên quay mặt đi hít một hơi thật sâu, giọng nói có phần nghẹn ngào.

Thiệu Giai Thuyền chia bàn tay về phía con mèo, Tuần Tuần chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của cô: “Phoebe, ôi Phoebe của ta. Mấy năm rồi không nhìn thấy mày, mày đã già thế này rồi ư?”

Tuần Tuần định lên tiếng khuyên ngăn, nhưng đáng tiếc là không kịp. Con mèo được nuôi một thời gian dài trong nhà vốn rất sợ ra ngoài, huống chi lại bị nhốt trong túi đen mấy tiếng đồng hồ, nên vừa được thả ra, bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng nhiều người cũng với ánh đèn chói mắt như vậy, nó sẽ hành động theo bản năng như thế nào không cần nói cũng có thể hình dung ra.

“Ồi!” Mọi người chỉ kịp nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Giai Thuyền, quay sang nhìn thấy cô đang giữ chặt tay, khi cô xoè bàn tay ra, lòng bàn tay đầy máu. Trong lúc hoảng sợ con mèo đã cào lên tay của Giai Thuyền ba nhát rất sâu, lộ cả thịt bên trong, nhìn mà phát sợ.

Tạ Bằng Ninh giật dử, giò chân định đá con mèo, lập tức bị Thiệu Giai Thuyền giữ lại.

“Không phải tội của nó đâu!”

Con mèo nhân cơ hội ấy chui ra ngoài, nó sợ chạy cuống cuống trong không gian hoàn toàn lạ lẫm, rồi va vào đám cốc chén, bánh ga tô ở trên bàn, đang chuẩn bị nhảy lên mấy chiếc bàn thấp ở góc tường – trên chiếc bàn thấp ấy đặt rất nhiều nến thơm, còn rèm cửa thì lại ngay sát bàn.

Tuần Tuần lo sẽ xảy ra hoạ hoạn, nên chẳng kịp nghĩ ngợi gì vội chạy tới chộp lấy con mèo. Con mèo cong người lên như chiếc cung trong thế tấn công, Tuần Tuần cố tránh, rồi ôm nó vào lòng, vuốt ve nó. Quà không uống công chung sống ba năm, con mèo cảm nhận được hơi hướng của người quen, không quậy phá như trước nữa, một lát sau thì nằm gọn lỏn và run rẩy trong lòng Tuần Tuần.

“Chả trách mọi người đều nói, mèo là loại động vật không có tình cảm, uống cả công nuôi dưỡng, đúng là đồ súc sinh!”, Tạ Bằng Ninh hướng về phía con mèo quát lên. Tuần Tuần ôm lấy con mèo, tự nhiên cô cảm thấy dường như mình cũng trở thành đồng minh của con mèo gây tai hoạ.

“Sao tự nhiên tôi lại nảy sinh ra cái suy nghĩ ngốc nghếch ấy nhỉ!” Tạ Bằng Ninh cầm lấy tay của Giai Thuyền kiểm tra vết thương, Thiệu Giai Thuyền cố nén đau rứt tay về, nhưng không chống lại được với sức mạnh của Tạ Bằng Ninh.

Thiệu Giai Thuyền nhìn con mèo trong lòng Tuần Tuần, khẽ nói như tự chế giễu: “Khi tôi nhặt nó về, nó mới chỉ to bằng ngón này, cứ bám riết lấy tôi, có đuổi cũng không đi. Thế mà giờ đây nó đã quên tôi rồi, đến người đi xa lâu ngày, mọi thứ cũng còn quên, huống chi là một con mèo”.

Tạ Bằng Ninh xem kỹ vết thương trên tay Thiệu Giai Thuyền, nói dứt khoát: “Bây giờ cô phải đi tới bệnh viện, nếu không xử lý kịp sẽ nguy hiểm đấy!”.

“Không cần đâu, băng bó một chút là được thôi. Hiếm khi mọi người đều có mặt đồng đủ như thế này, việc gì phải vì một chuyện nhỏ như vậy mà mất cả vui?”, Thiệu Giai Thuyền từ chối.

“Tôi thấy cô không hiểu tình hình rồi, tỷ lệ chết vì bệnh dại là một trăm phần trăm. Để tôi đưa cô đi, đi ngay bây giờ!” Tạ Bằng Ninh nói, tay vợ vội chiếc áo khoác của mình. Những người họ hàng có mặt ở đó đều khuyên Thiệu Giai Thuyền nên nghe lời của Tạ Bằng Ninh, cẩn thận vẫn hơn. Thiệu Giai Thuyền đưa mắt nhìn Tri Trinh, anh cho hai tay vào túi quần, mặt không biểu lộ gì.

“Đi bệnh viện đi! Có cần anh đi cùng em không?”, Tri Trinh hỏi.

“Không cần đâu, để tôi đưa cô ấy đi là được rồi”, nói xong Tạ Bằng Ninh đã nắm tay Thiệu Giai Thuyền đi ra tới cửa.

Giữa chừng xảy ra chuyện, nhân vật chính đã rời đi, một lúc sau những người khách còn lại cũng lục đục kéo nhau ra về, căn phòng bị con mèo làm cho rối tung chỉ còn lại hai người chẳng phải khách cũng chẳng phải chủ.

Tri Trinh lấy một miếng bánh ga tô, ngồi xuống ghế, nói với Triệu Tuần Tuần lúc đó đang mãi đồ dành con mèo chui vào trong túi, với vẻ châm biếm nhẹ nhàng: “Chồng cô quả là một người trọng tình, trọng người”.

Tuần Tuần lườm anh ta một cái về tức giận. Đúng lúc đó người phục vụ đẩy cửa bước vào, đưa mắt nhìn cảnh tượng trong phòng, hỏi: “Xin hỏi, ai là người thanh toán hoá đơn ạ?”.

Tuần Tuần ngó người ra đưa mắt nhìn sang người “đồng hành” bên cạnh, thì thấy Tri Trinh đang cúi đầu nhặt những miếng hoa quả trên miếng bánh ga tô, làm như không nghe thấy gì, điệu bộ quý tộc, hào phóng trước đám đông giờ không biết biến đi đâu mất rồi.

Tuần Tuần nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, để xác định rằng chắc chắn mình không thể thoát được, mới chia tay cầm hoá đơn, khi những con số trên hoá đơn đập vào mắt cô, Tuần Tuần lại cảm thấy một nỗi buồn bực khó nói.

Lúc này Tri Trinh mới tò mò vươn người ra nhìn, tặc lưỡi mấy cái, nói: “Chồng cô hào phóng thật đấy, chỉ có điều trí nhớ của anh ta không được tốt cho lắm”.

Tuần Tuần run run lục ví của mình, Tri Trinh thấy cô lấy tiền từ bốn vị trí khác nhau, rồi đếm đi đếm lại, còn lấy thêm một cái thẻ ngân hàng một cách tuyệt vọng, như vậy mới thoát khỏi cảnh bị giữ lại nhà hàng.

Trong lúc chờ nhân viên phục vụ viết biên lai, Tuần Tuần ôm con mèo, ngồi ù rú trên ghế, chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến điệu bộ, kiểu cách đoan trang, về mặt cứ ngây ra.

Tuần Tuần chợt nhớ đến một bài hát, đó là bài *Không giữ lại* của Vương Phi, chỉ có điều ca từ phải thay mấy chữ.

Bài hát đó hát như thế nào nhỉ, à phải rồi...

Anh để lại cho em mười hai giờ, còn đôi giày thủy tinh thì dành cho người ấy,

Không một lời cho em, ngàn dặm xa hướng về người ấy,

Thế xác ở bên em, nhưng trái tim thì dành cho người ấy,

Con mèo già để lại cho em, nhưng trái tim thì dành cho người ấy,

Mọi việc trong nhà để lại em lo, sự lãng mạn dành mang tặng cho người ấy,

Để lại cho em tờ hoá đơn thanh toán, còn sự vui vầy dành để cho người ấy

Để mặc chủ rể họ ở lại với em, anh – cháu trai họ đi cùng với người ấy.

...

Nếu còn có niềm vui, tôi sẽ gặp ác quỷ!

Người xưa từng nói lấy lời ca thay cho nước mắt, chắc cũng tương tự như chuyện này thôi.

Tri Trinh nhìn thấy vẻ mặt của cô u ám, bèn hỏi có vẻ quan tâm: “Nhìn mặt cô không khác gì khi khó đẻ, suy cho cùng cũng chỉ là chuyện tiền nong chứ

gi!”.

Tuần Tuần đáp: “Không liên quan gì đến anh”.

“Nào, lại đây, để tôi làm một hiệp sĩ bàn tròn. Tôi sẽ đưa cô về.” Trì Trinh đặt miếng bánh ga tô xuống, phẩy tay đứng dậy.

“Không cần đâu!”

“Đừng có cố tỏ ra mạnh mẽ. Hết xe buýt rồi, tôi nghĩ cô không còn đủ tiền để đi taxi đâu.”

“Tôi đã nói rồi, không cần anh phải lo cho tôi.”

“Can đảm đấy, ồ... đang nghĩ tới cái thẻ ngân hàng của cô à. Bây giờ mấy giờ rồi? Sắp đến cuối năm, với tính cảnh giác như cô, chắc hẳn cô không thể không biết cảnh tượng một phụ nữ đứng bên chiếc máy rút tiền giữa đêm khuya như thế nào, đúng không?”

Trì Trinh làm một động tác bóp cổ, như kiểu bọn cướp hay làm. Bàn tay ôm mèo của Tuần Tuần cứ run lên, phong thái của Lưu Hồ Lan¹⁴ biến mất, thay vào đó là hình ảnh của Lý Hương Lan¹⁵.

“Đi nào.” Trì Trinh nhân cơ hội ấy tiếp tục thuyết phục.

Tuần Tuần do dự nói: “Vẫn còn chưa viết xong hoá đơn”.

“Cô chỉ nghĩ được thế thôi sao, cô vẫn nghĩ rằng Tạ Bằng Ninh sẽ trả tiền lại cho cô ư?” Trì Trinh khẽ đẩy lưng Tuần Tuần, thấy cô dịch về trước hai bước theo lực đẩy của mình, bèn châm biếm: “Có cần tôi phải lôi tay cô đi giống kiểu anh hùng cứu mỹ nhân của chồng cô không?”.

Tình thế đã thắng, những bài điều tra về các vụ án cướp đêm của chuyên mục Pháp luật và Đời sống đã đánh bại ý chí của Tuần Tuần, cô ra khỏi nhà hàng cùng với Trì Trinh, anh ta đưa cô đến một chiếc CC16 phổ biến hạng thường.

“Hãy thử chiếc xe mới của tôi nhé”, Trì Trinh nói rồi đẩy cô ngồi vào vị trí ghế phụ, về hướng khởi. Nhìn điệu bộ vô tư của anh thì thấy dường như anh ta đã quên việc vừa mới đây người khác đã mang bạn gái đi mất.

Tuần Tuần có cảm giác như lên phải thuyền giặc, nghi ngại hỏi: “Đưa Thiệu Giai Thuyền về thăm người thân mà anh mua xe làm gì?”. Ngầm ý trong câu hỏi của cô không cần nói cũng rõ, phải chăng là anh ta và Thiệu Giai Thuyền không có ý định thăm người thân xong rồi cả hai cùng đi khỏi đây?

Trì Trinh nhú mày, “Thăm người thân ư? Ai nói với cô như vậy? Tôi không muốn ở lại Thượng Hải để rồi cứ phải nhìn ông già, càng không muốn nhìn thấy vẻ mặt của ông ấy khi nhìn mẹ kế. Vì thế tôi chủ động đề xuất ý kiến tới đây để mở rộng thị trường Hoa Nam. Vì không đạt được như mong muốn, nên họ không nói thêm lời nào đưa cho ít tiền làm lộ phí để tôi đi ngay, như thể mong tôi đừng bao giờ quay trở về nữa”.

“Thế còn Thiệu Giai Thuyền thì sao?”, Tuần Tuần hỏi với vẻ bất an.

Trì Trinh đáp cho hợp lẽ: “Nếu cô ấy muốn ở cùng tôi thì tất nhiên sẽ ở lại”. Trì Trinh bắt đầu nổ máy cho xe đi, miệng bổ sung: “Tất nhiên, nếu cô ấy đi theo người khác, thì chuyện có ở lại hay không chẳng có liên quan gì đến tôi”.

Trời đất! Chút may mắn trong lòng Tuần Tuần đang lung lay sắp đổ khó có thể giữ được, cô buồn bã quay đầu đi.

Trì Trinh đã thấy được điều đó, “Cô ghét tôi, cũng muốn tôi đi sớm cho khuất mắt, đúng không?” Về châm biếm của Trì Trinh khiến Tuần Tuần cảm thấy mình cũng tội tệ chẳng kém gì cha đẻ và mẹ kế của anh ta.

“Thành phố này không thuộc về tôi, anh đi hay ở không phải là chuyện của tôi.”

“Nếu là cô thì sao?”

Tuần Tuần không muốn dính vào vấn đề này với Trì Trinh, nên đổi chủ đề câu chuyện: “... Quan hệ giữa chồng tôi và vợ chưa cưới của anh, chắc anh cũng thấy rồi đấy. Trước đây chắc hẳn họ không đơn thuần là cô với cháu họ, anh thấy thế nào?”.

“Tôi sợ gì?” Trì Trinh cười lạnh lùng với vẻ coi thường, “Tôi hôm qua tức giận là vì họ có những hành động ám muội, coi tôi như là đồ ngốc. Sau đó thì cô một mực không để tôi cho anh ta một trận và tôi cũng đã nghĩ thông rồi. Cô ấy yêu ai, đó là chuyện của cô ấy, chẳng việc gì phải ép uống”. Vừa nói, Trì Trinh vừa quay sang cười với Tuần Tuần, điệu bộ ngây thơ như trẻ con, “Cô nói cần phải tính chuyện lâu dài là đúng, chia tay, chẳng có vấn đề gì, nhưng tôi sẽ không để cho bọn họ bốn cột mình như vậy. Bây giờ, tốt nhất là để mặc bọn họ, còn nếu họ làm thật thì sau đó sẽ đá cô ấy, để cho đôi gian phu dâm phụ ấy biến thành hai con bướm. Cô nghĩ mà xem, như thế có phải khoái chí hơn không?”.

Tuần Tuần nghe mà muốn khóc. Không thể trách cô luôn thận trọng, vì mọi chuyện trên đời thật khó lường, người nào cũng thấy khó tin.

“Nói thì dễ, nhưng con người phải có tình cảm, dù gì thì anh và Thiệu Giai Thuyền cũng là hai người yêu lại sắp cưới, nếu anh thực sự không yêu cô ấy thì đã không nói những lời ngốc nghếch như vậy.”

Trì Trinh đáp: “Tôi không phải là người đưa ra ý định kết hôn. Tôi thích cô ấy, thế nhưng cô ấy đã nắm tay người khác sau lưng tôi. Người xưa có câu: nếu em đã vô tình, tôi cũng sẽ chấm dứt. Không có lẽ vì thế mà ngăn tôi thích người khác? Cô thấy đấy, tôi rất thích cô”.

“...”

Tuần Tuần chỉ muốn lúc đó đôi tai mình bị điếc, để không phải nghe những lời linh tinh từ mồm của Trì Trinh, nhưng những điều Trì Trinh nói tiếp còn khiến cô phải vênh tai lên.

“Có điều, cô ấy không giấu giếm tôi điều gì. Ngay từ hồi mới quen nhau, cô ấy cũng kể rằng cô ấy đã từng yêu một người con trai, người con trai đó cũng rất yêu cô ấy. Nhưng do gia đình phản đối kịch liệt nên họ phải chia tay. Lúc ấy tôi đã nghĩ, thời đại nào rồi mà còn có chuyện như thế, nhưng không ngờ, đó lại là Tạ Bằng Ninh. Bọn họ có mối quan hệ ấy, điều này không còn là lạ nữa. À phải rồi, cô ấy cũng nói, bọn họ cùng nuôi một con mèo hoang, sau này khi cô ấy rời đi, người con trai đó đã không cho cô mang nó theo. Có lẽ đó là con mèo mà cô đang ôm trong lòng.”

Những lời này hoàn toàn giống với những suy đoán của Tuần Tuần. Nếu như vậy thì những điều khác thường của Tạ Bằng Ninh trước khi Thiệu Giai Thuyền trở về, thái độ tỏ ra thân thiết nhưng luôn tìm cách ngăn cản hai người ở riêng với nhau của bố mẹ chồng, cả việc một người không yêu quý động vật nhưng vẫn cứ cố giữ nuôi con mèo này... tất cả đều được lý giải rất hợp lý. Tất nhiên, điều này cũng có thể giải thích vì sao ba năm trước Tạ Bằng Ninh lại nhanh chóng chấp nhận kết hôn với cô. Cô chính là tấm bia đỡ đạn như trong phim ảnh tiểu thuyết, cả thế giới đều biết rõ nội tình, chỉ có cô là cô gái ngốc, tự hát tự nghe, rồi vào lúc người ta đoán tụ đưa đôi mắt ngẩn lệ nhìn theo đôi trai gái biến mất trước mắt.

Trì Trinh cũng không cho cô có dịp để mà tự khóc thương mình, anh ta tiếp tục với vẻ khinh rẻ.

“Tôi chợt nhớ ra một chuyện, lần trước tôi đã nói sẽ trả cô gấp mười lần tiền, nói được thì làm được.”

Nói rồi, anh ta mở ví ra.

“Anh hãy nhìn đường đi...” Tuần Tuần ngồi bên, hốt hoảng kêu lên, “Anh làm gì đấy? Tôi không có ý định cùng chết với anh đâu đấy!”

“Cô tiếc cuộc sống như vậy sao? Cả thế giới này đều đã chết rồi, chỉ còn lại một mình cô thì còn ý nghĩa gì nữa?”

“Như thế cũng phải tiếp tục sống thì mới suy nghĩ được!”

Trì Trinh móc tiền ra đưa cho Tuần Tuần.

Tuần Tuần chẳng còn tâm trạng nào để mà giằng cô với anh ta, cô gạt tay anh ta ra và nói: “Không cần!”

Trì Trinh lắc lắc bàn tay đau vì bị Tuần Tuần gạt đi, nhướn mày nói: “Không cần? Nói như vậy cũng có nghĩa là cô quyết định tặng chiếc quần lót đó? Đây là lần đầu tiên tôi được phụ nữ tặng...”

“Đưa đây.”

Tuần Tuần giằng lấy tờ tiền trong tay Trì Trinh, định khiến cho anh ta dừng xe lại, còn cô sẽ tự đi về nhà, cho dù có phải đi một mình trong đêm tối thì điều đó cũng không tệ hơn là bao so với tình hình hiện tại.

Trong khi Tuần Tuần đang định tìm chỗ phù hợp để xuống xe, cô bỗng phát hiện ra, hướng của chiếc xe đang chạy ngược hẳn với đường về nhà cô, vì thế cảm giác bất an trong cô càng tăng lên.

“Dừng xe lại! Anh lái xe đi đâu thế?” Cô tròn tròn mắt nhìn người bên cạnh, “Cho tôi xuống xe ngay bây giờ!”. Trì Trinh đáp với vẻ thâm hiểm của những vai gian ác trong các bộ phim truyền hình dài tập: “Vội gì nào, tôi sẽ đưa cô tới một nơi rất tuyệt”.

Không hiểu anh ra đang đùa hay nói thật, còn Tuần Tuần thì thực sự cuồng quýt, cô đập vào vai anh ta, “Đừng đùa nữa, anh mà còn đùa nữa là tôi kêu lên đây”.

Trì Trinh cười, “Cô phải ôm ngực, kẹp chặt chân lại, nếu không thì cô sẽ không giữ được trinh tiết đâu... Cô mà còn đập vào tay tôi nữa, tay lái bị nghiêng đi, thế là ‘rầm’ một cái, tất cả đều chết, à không, xe hỏng người chết!”. Tuần Tuần nghe vậy thôi không đập vào tay anh ta nữa, lúc này có lẽ không ai cảm thấy thất bại hơn cô. Người chồng ích kỷ của cô giờ này chắc đang quần quýt cùng người tình cũ, còn cô thì bị một đứa trẻ trêu chọc như con khi.

“Thôi, không làm cho cô sợ nữa, tôi đùa thôi”, Trì Trinh nói và dừng xe lại. Hơi thở của anh ta làm lay động mấy sợi tóc bên mang tai Tuần Tuần, hình như anh ta ghé sát lại để xem cô như thế nào, “Cô không sao đấy chứ? Nói gì đi. Thôi được rồi, tôi cho cô mắng mấy câu đấy... Cô khóc à? Bây giờ thì đến lượt cô làm cho tôi sợ rồi đấy!”.

“Không được động đây!” Tuần Tuần buông hai tay, ngẩng đầu lên, không cho Trì Trinh lại kéo tay cô một lần nữa để xác định xem có đúng là cô khóc hay không.

Nhưng Trì Trinh chỉ thấy trong đôi mắt của cô là sự mệt mỏi mà không phải là những giọt nước mắt, anh thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

Tuần Tuần nhìn ra ngoài cửa xe với vẻ hoang mang, anh ta đã không đưa cô tới nơi núi vắng khe sâu để giở trò. Nơi chiếc xe dừng lại là một bãi đỗ xe rộng lớn, không có gì là quen thuộc, cho thấy cô đã từng đi qua.

Nhưng bây giờ, thậm chí cô không còn muốn hỏi xem rốt cuộc anh ta đã đưa cô tới đâu. Cô luôn cho rằng gia đình nhỏ mà cô và Tạ Bằng Ninh cùng

xây đắp là nơi ẩn mình yên ổn nhất, không ngờ đó cũng chỉ là ảo tưởng. Trái tim của Tạ Bằng Ninh là một ngôi thành trống giòi che đậy, bây giờ thì ba bề bốn bên đã được mở ra, chỉ có Thiệu Giai Thuyền mới được tự do ra vào. Còn Tuần Tuần thì ở trong đó cứ ngược lên ngóng trông và sầu não.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chẳng có gì thuộc về tôi

“Nếu không giận nữa thì hãy cười lên xem nào”, Trì Trinh hỏi, về thăm dò.

Tuần Tuần khẽ nhếch môi đúng như Trì Trinh muốn.

“Thôi, cô đừng cố cười nữa. Nhưng khóc thì có thể. Hay là tôi cho cô đánh tôi mấy cái vậy? Tôi biết là cô rất muốn đánh tôi”.

“Không liên quan gì đến anh”, Tuần Tuần đáp như một cái máy.

“Vậy thì là chuyện của Tạ Bằng Ninh rồi!” Trì Trinh khoanh tay trước ngực, “Cô có vẻ rất dễ tâm đến anh ta. Không có anh ta thì không thể sống được sao?”.

“Anh ấy là chồng tôi.”

“Là người chồng mà trong lòng chỉ có người khác”, Trì Trinh nhấn mạnh.

Tuần Tuần nói như thể chỉ để cho một mình mình nghe, “Thật ra có rất nhiều chuyện tôi không so đo tính toán, anh ta sĩ nhục sự tôn nghiêm của tôi thì thôi, nhưng bây giờ anh ta còn sĩ nhục cả trí thông minh của tôi nữa”.

“Tôi làm thế nào để biết được rằng anh ta đang đùa cợt với trí thông minh của cô được?”

Tuần Tuần quay sang nhìn Trì Trinh bằng ánh mắt như muốn nuốt trôi anh ta.

Trì Trinh xoay người, ngồi ngay ngắn lên và nói: “Tuần Tuần, cô có thể nói cho tôi biết, vì sao cô lại lấy anh ta không?”.

Tuần Tuần suy nghĩ một hồi lâu, “Vì tôi không biết là vì sao mình lại không lấy anh ta. Mẹ tôi làm đủ mọi cách để tôi lấy anh ta, anh ta cũng mong muốn như vậy. Tạ Bằng Ninh là người không có khiếm khuyết lớn, tôi luôn tin rằng anh ta là sự lựa chọn tốt nhất cho cuộc sống yên ổn của tôi suốt một đời”. Cô nói, như tự chế giễu mình, “Hồi ấy anh ta còn là một bác sĩ, tôi nghĩ, một ngày nào đó đột nhiên đổ bệnh, bên cạnh có một người thầy thuốc thì cơ hội được cứu sống sẽ lớn hơn rất nhiều”.

Trì Trinh châm biếm, “Tôi xuất thân là một người học được, nhà tôi chuyên bán thuốc. Nếu cô lấy tôi thì khả năng uống nhầm thuốc sẽ ít hơn nhiều”.

Tuần Tuần không thèm để ý đến những lời ấy.

“Quả thực, tôi rất ngốc, nhưng điều tôi mong muốn là một cuộc sống giản dị tối thiểu nhất. Anh ta không cần phải yêu tôi đến mức si mê, đắm say, cũng không cần phải vì tôi mà lao vào chỗ hiểm nguy, chỉ cần anh ta cho tôi một gia đình, chẳng hề yêu cầu như vậy cũng coi là quá đáng ư?”

“Không hề quá đáng”, Trì Trinh nói, “Nhưng, nhiều khi, vì cô đòi hỏi quá ít, nên người ta mới không dành cho cô thứ gì và kết quả là cô chẳng có gì cả”.

Tuần Tuần cúi đầu, “Tôi không hiểu những lời anh nói”.

Trì Trinh phì cười, “Tất nhiên là cô hiểu, cô là cao thủ cổ tình già vờ hồ đồ mà tôi từng gặp. Nói như vậy có nghĩa là, hai chúng ta rất hợp nhau”.

“Tất nhiên là hợp nhau, nếu tôi là cây bút chì thì anh chính là chiếc gọt bút chì, sinh ra là để tôi hao mòn.”

“Tôi rất thích cách ví von này”. Ánh mắt của Trì Trinh không giấu được được nụ cười, còn Tuần Tuần vẫn giữ nguyên vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Có ai nói với cô rằng nhìn qua thì thấy cô có đôi mắt rất ngây thơ không?”

“Cám ơn”, tuy chẳng còn lòng dạ nào, nhưng Tuần Tuần cũng quyết định chấp nhận lời khen đó.

Trì Trinh đáp với vẻ khách khí: “Không cần cảm ơn, vì tôi nói rằng ‘nhìn qua’, chứ không phải tôi có ý khen đâu. Khi cô không nói, ánh mắt của cô rất trống rỗng. Phần lớn đàn ông đều thích ánh mắt ngây thơ của phụ nữ, tôi cũng như vậy, bởi ánh mắt ấy khiến người ta cảm thấy tội nghiệp và muốn được che chở. Nhưng bây giờ thì tôi rất hoài nghi, ánh mắt ngây thơ của cô không phải vì không biết gì, mà vì cái gì cô cũng biết”.

“Thế ư? Sao tôi lại không biết nhỉ?”

“Xem kìa, cô lại già vờ không biết rồi. Những người biết nhiều thường suy tính trước sau khi làm một việc gì đó, và thường thường hay dừng lại, bởi vì họ quá rõ hậu quả của chuyện đó.” Tri Trinh nói chẳng đầu vào đâu, “Cô có biết vì sao những người lính lại là những người tuổi đời còn trẻ và đầy nhiệt huyết không? Là bởi vì họ ít tuổi nên họ chưa hiểu được sự quý giá của cuộc sống và nỗi sợ của cái chết. Nhưng khi họ đã hiểu ra rồi thì khôn ranh hơn hẳn và chẳng còn mấy tác dụng. Con người ta càng hiểu rõ thì lại càng thấy sợ, vì vậy người già mới sợ chết. Dũng cảm không phải là một đức tính tốt đẹp, mà chỉ là sự vô tri và trống rỗng trong một khoảnh khắc. Nếu người ấy nói lúc nào cũng tinh táo, thì chẳng qua là họ đã bị thứ gì đó che mắt, và điều đó khiến người ta tạm thời quên đi hậu quả của nó”.

“Anh cũng là người suy nghĩ rất nhiều, đúng không?”, Tuần Tuần nói.

Tri Trinh cười về bí hiểm, “Đâu có, đó là những lời của một người bạn cũ nói với tôi. Huống chi tôi lại ít tuổi hơn cô, ngốc nghếch hơn cô, nhưng can đảm hơn cô, vì thế tôi dám rời xa Thiệu Giai Thuyền, người mà tôi rất yêu, còn cô thì không dám!”.

Tuần Tuần cười vói về ử rử: “Quả thực, tôi chỉ là một cái túi, đáng để cho người ta cười lên đầu lên cổ”.

“Đừng có lừa dối tôi, vì thực ra chuyện của Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyền cô đều đã biết. Tôi thấy, chưa hẳn cô đã yêu chồng đến thế đâu, nhìn nhin và dịu hiền nhiều lúc chẳng khác nhau là bao. Trong lòng cô sớm đã có tính toán, suy cho cùng đó là vì cô sợ cuối cùng thì lưới thủng cá chết, chẳng được gì”.

“Thế bây giờ thì thôi được gì?” Một lần nữa Tuần Tuần lại bị Tri Trinh chọc tức, cô không muốn nghe những lời tột tệ như thế về bản thân từ người khác.

“Cô được sự ổn định không phải lo cơm áo như trong giấc mộng của mình!” Tri Trinh chỉ ra không chút kiêng dè, “Đơn giản là vì cuộc sống mà cô mong muốn, lấy một người không yêu để sống cho qua ngày, điều đó cũng có nghĩa là bán mình một cách hợp pháp. Vì thế cô không dám giờ tay chỉ chân với người bỏ tiền ra mua, biết rõ là người ấy cười trên đầu, thế mà cô vẫn tự lừa dối mình, lừa dối người, giả câm, giả điếc, việc xét về bản chất thì có khác gì với việc nhận tiền rồi mặc cho người ta muốn làm gì thì làm của một kỹ nữ?”.

Tuần Tuần lập tức xuống, đóng mạnh cửa xe lại. Anh ta đã nhìn thấy hết tất cả những gì lộ ra ngoài của cô mà vẫn chưa thoả mãn, còn muốn lột hết áo ngoài quần trong của cô ra để mà bình phẩm, đến nước này thì không thể nào chịu đựng được thêm nữa.

“Ha ha, ngượng quá hoá giận à? Xem ra tôi đã nói đúng rồi”, Tri Trinh dựa vào ghế cười đắc ý.

“Cứ cho là tôi mong muốn cuộc sống không phải lo cơm ăn áo mặc và ổn định thì có gì là sai? Bất cứ người phụ nữ nào cũng mong muốn như vậy. Một người ra về công tử như anh có tư cách gì mà phán xét tôi về đạo đức”. Tuần Tuần trả lời, “Đừng có tưởng biết được một chút bề ngoài thì có thể nhìn thấu mọi việc, có những chuyện không đến lượt anh phán xét bừa bãi đâu. Tôi đã chịu quá đủ cuộc sống không biết ngày mai sẽ như thế nào rồi! Cứ liên tục chuyển nhà, từ nhà trọ này sang nhà trọ khác, có tiền thì tiêu, bữa trước thì ăn toàn thịt, bữa sau lại uống nước lã! Mỗi năm khi Tết đến, xuân về lại sợ nhất là cảnh các chủ nợ thì nhau đến nhà đòi tiền, mỗi khi có được thứ gì tốt đều lo lắng đó là thứ mà cha lừa lấy được từ tay người khác. Họ ly dị nhau, tôi theo mẹ tôi, mẹ đã qua tay hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, để tôi có thể vào được trường trung học trọng điểm, bà sẵn sàng ngủ với người phụ trách giáo vụ! Khi âu yếm, những người đàn ông ấy đều nói sẽ lấy bà, nhưng chỉ có bà mới tin vào điều đó, thật ra tất cả đều là đồ tồi!”.

Tri Trinh cũng bước xuống xe rồi đứng ở chỗ cách không xa cô lắm, nhìn Tuần Tuần đi đi lại lại với khuôn mặt đỏ bừng như một con thú bị dồn đến đường cùng.

“Năm mẹ tôi với bố dượng bắt đầu qua lại với nhau, hề bố dượng đến là mẹ lại bảo tôi sang ngủ ở phòng bên. Vì sợ vợ cả của ông đến, nên mỗi lần gặp nhau họ đều rất cẩn trọng. Một tháng mẹ tôi chuyển nhà đến ba lần, lúc nào cũng như đề mắt ở phía sau lưng, nhưng khi vụng trộm lại quên khoá cửa. Tôi nhớ có một buổi tối, bên ngoài trời mưa rất to, đúng rồi, hôm đó trời mưa! Họ quấn lấy nhau ở sau bức rèm, còn tôi thì đã ngủ, bỗng nhiên có người từ bên ngoài mò vào, sau này tôi mới biết đó là một tên trộm. Trong nhà tôi, thứ đáng giá nhất chính là chiếc váy nháy của mẹ, đến cả một bộ bàn ghế cho ra hồn cũng không có, thế mà tên trộm cũng còn biết, hẳn lúc tung mọi thứ lên, tôi nằm im không dám mở mắt ra, vì sợ nếu kêu lên thì hẳn sẽ giết chết tôi và hai người đang sau bức rèm. Tôi cứ nằm im nhắm mắt như vậy, đến khi mở mắt ra thì trời đã sáng, bên cạnh gối của tôi là một con dao cùn cùi đã mòn lưỡi, nếu tôi động dậy chắc hẳn đã mất mạng. Nhưng mẹ tôi và người kia không hề hay biết, không ai biết gì.”

Chứng kiến sự giận dữ của Tuần Tuần, Tri Trinh cũng cảm thấy mình hơi quá đà, vội đi đến bên, xoa xoa vai cô, “Tất cả đều là những chuyện đã qua, hơn nữa cũng không phải là không có ai biết, chẳng phải có tôi đây sao. Tôi biết!”.

“Chết tiệt!”.

Tri Trinh không dám cười thành tiếng.

Tuần Tuần hoàn toàn không để ý đến anh ta, cũng không thêm để ý xem những từ ngữ mình dùng có làm mất thể diện không, cô cứ nói. Cô nói không phải để cho Tri Trinh nghe, mà nói với chính mình, nói với một Triệu Tuần Tuần đang run rẩy bên trong con người cô, nói như đã lâu lắm rồi không được nói.

“Số phận của mẹ tôi là số ruồi bâu, chú Tăng cuối cùng cũng đã lấy bà. Bà vô cùng mừng rỡ, nhưng những người trong gia đình họ Tăng thì hận bà thấu xương. Chú Tăng có một người con trai, hai người con gái, hai người con lớn đều đi khỏi nhà. Mẹ tôi tưởng rằng mình đã thắng, nhưng bà không hề biết rằng không có ngày nào chú Tăng không nghĩ đến hai người con ấy, chỉ cần chú ấy mềm lòng nghe theo sự đe dọa của họ thì ngay lập tức ngày hôm sau tôi và mẹ tôi phải trở về căn phòng trọ. Tăng Dục luôn luôn đối địch với tôi, còn tôi, chẳng dám đắc tội với bất cứ ai. Tôi là một đứa trẻ tốt, đứa trẻ

ngoan, nhìn thấy ai cũng cười, đối với ai cũng lễ phép, có như vậy mới khiến mẹ tôi hài lòng, mới có thể có được một chiếc kẹo từ nhiều người thân thích của nhà họ Tăng. Sau năm mười bốn tuổi, tôi không còn phải buồn rầu vì cái ăn cái mặc, ở trong một căn phòng rộng, nhưng tôi biết, dù chỉ là một chiếc cốc trong đó cũng không phải là của tôi. Không có thứ gì thực sự thuộc về tôi!”

Dường như nói đến đây Tuần Tuần cảm thấy hơi mệt, cô dựa vào cửa xe, giọng trở nên bình tĩnh hơn.

“Anh nói tôi bán mình cho Tạ Bằng Ninh cũng được, có những tính toán nhỏ mọn cho mình cũng được, mong ước lớn nhất của tôi chỉ là mỗi ngày khi tỉnh dậy thấy rằng mọi thứ của ngày hôm nay giống như của ngày hôm qua, tất cả đều vẫn còn, tất cả đều không thay đổi.”

Tri Trinh cũng dựa vào xe như cô. Một lát sau, như nhớ tới điều gì đó, lật tung hàng ghế phía sau lấy ra một vật rồi kéo tay Tuần Tuần chạy về phía toà nhà. Vì là ban đêm nên chiếc thang máy từ tầng hầm lên trên đã đóng lại, Tri Trinh kéo tay cô đi theo lối thoát hiểm. Tuần Tuần không chịu đi theo, Tri Trinh dọa: “Cô ở lại chỗ không có lấy một bóng người như thế này, không sợ tên trộm cầm con dao bổ cùi lại xuất hiện à?”.

Nói rồi Tri Trinh làm điệu bộ như định bỏ đi, Tuần Tuần cuống lên vội gọi anh ta đứng lại, quay trở lại xe ôm chiếc túi có con mèo bên trong. Con người ta bao giờ cũng biết tránh điều hại tìm điều có lợi theo bản năng, Tuần Tuần không thể để con mèo ở lại nơi nguy hiểm như thế này.

Khi lên đến tầng trệt, Tri Trinh vẫn chưa chịu dừng lại mà cứ đi tiếp theo cầu thang bộ ngoằn ngoèo. Đến cửa của cầu thang tầng thứ mười bảy, họ mới dừng lại và thở hổn hển.

Tri Trinh vừa thở vừa cười, “Sức khoẻ của cô rất tốt, theo kịp tôi”.

Tuần Tuần còn mang thêm cả con mèo, nên lúc này vẫn chưa đứng thẳng lên được, “Nếu không có sức khoẻ tốt, thì làm sao có thể tồn tại được. Ngay cả khi anh bị ngã quỵ thì tôi cũng vẫn không ngã quỵ đâu!”.

Tri Trinh đón lấy cái túi đựng con mèo vác lên vai, nói: “Lúc xuống nhớ là đừng có bắt tôi phải công cô đấy!”.

Cho đến khi mệt gần đứt hơi họ mới đẩy được cánh cửa của tầng thứ ba mươi mốt, rồi chạy vội ra lan can và ngồi ngay xuống nền đất.

Câu đầu tiên sau khi hồi phục lại khả năng ngôn ngữ của Tuần Tuần là: “Phiền anh cho tôi một lý do, chúng ta trèo lên đây để làm gì?”.

Tuần Tuần cố đứng lên, đưa mắt nhìn bốn phía. Nhìn những kiến trúc có tính mục tiêu xung quanh, cảm giác phương hướng của cô dường như được lấy lại. Đây không phải là son cùng thuy cốc, mà là khu đô thị mới mọc lên và cô không chỉ một lần đi qua nó. Toà nhà mà cô và Tri Trinh đang đứng phần nhiều là khu trung tâm mua sắm và nhà hàng, mấy năm trước còn được coi là kiến trúc cao nhất thành phố, vì nó nằm trên một đỉnh dốc.

Tri Trinh ra hiệu cho cô đến bên cùng anh ta đứng dựa vào lan can nhìn xuống bên dưới. Hàng lan can bằng sắt không mới không cũ, nhưng nó vẫn khiến cho Tuần Tuần có cảm giác lo lắng về độ vững chắc, nên cô không chịu bước đến gần. Thấy thế Tri Trinh kéo mạnh tay cô đến bên. Tuần Tuần sợ độ cao, vội nắm chặt lấy tay vịn của lan can, hé mắt nhìn xuống dưới, thế mà vẫn thấy chóng mặt như muốn rơi xuống.

“Dù tôi có lên con gần dữ, thì tôi cũng không bao giờ nhảy xuống dưới đó đâu!”, cô rụt đầu lại, trịnh trọng nói với Tri Trinh.

“Thôi được rồi, đến gần hơn một chút cũng không chết đâu.” Tri Trinh chìa tay về phía Tuần Tuần, “Đưa cho tôi, tiền!”.

“Làm cái gì thế?”

Tri Trinh không nói gì, thò tay vào chiếc túi của Tuần Tuần tìm tập tiền vừa nãy mới đưa cho cô.

Tuần Tuần ngờ ngác: “Nếu có muốn cướp thì cũng chẳng cần phải leo lên tận tầng thứ ba mươi mốt như thế này đâu!”.

Tri Trinh đưa chiếc hộp trong tay cho Tuần Tuần, “Cô đưa tiền cho tôi, cái này sẽ là của cô”.

Tuần Tuần cảm lấy, mở nắp chiếc hộp được gói rất xinh xắn ra, bên trong đó là một đồ trà bằng xương và sứ rất đẹp. Trong bóng đêm, màu trắng ngà của nó càng trở nên mềm mại hơn, vừa nhìn cũng biết đó là một vật quý, nhưng cô không cần nó.

“Đó là bộ đồ trà tôi chọn mua cho mình sáng nay, bây giờ thì tiền trao cháo múc, tôi bán nó cho cô, tùy cô muốn là gì nó thì làm.”

“Tôi cần đến thứ này làm gì?” Tuần Tuần cảm bộ đồ trà, vẻ mặt ngờ ngác, không hiểu Tri Trinh có ý định gì.

“Muốn làm gì thì làm.” Tri Trinh lấy chiếc ấm có hoa văn rất đẹp, giơ lên trước mặt, ngắm nghía một lúc rồi nói: “Cần tôi làm mẫu cho cô không?”

Nói xong, Tri Trinh ném mạnh nói xuống nền xi măng của ban công ngay trước mặt Tuần Tuần, chiếc ấm vỡ tan tành.

Tuần Tuần cảm thấy tức đứt ruột, đẩy con người không biết tiếc của ấy một cái, “Anh phá hoại đồ vật như vậy, không sợ bị sét đánh à?”

Tri Trinh đáp: “Đồ của tôi, tôi thích làm gì thì làm, thần sét cũng chẳng thể làm gì được. tất nhiên, bây giờ thì nó đã là của cô.”

Vừa nói Tri Trinh lại lấy một chiếc cốc có tai ra, cố nhét vào tay Tuần Tuần. Tuần Tuần không chịu, tìm cách đẩy trả lại anh ta. “Tôi không điên như anh đâu, muộn rồi, tôi phải về đây.”

Trì Trinh lui lại mấy bước, chăm chọc: “Về muộn thì sao nào? Ai ở nhà đợi cô? Ngay đến con mèo cũng đã được cô mang lên đây rồi. Lúc này Tạ Bằng Ninh chẳng thèm nghĩ xem cô đang ở đâu đâu, trong lòng anh ta, cô chẳng khác gì chiếc cốc này, cũng chỉ là vật trang trí mà thôi.”

Chiếc cốc đang trong tay cô, nó mang cho cô cảm giác mát lạnh, tinh tế và rất đẹp, nhưng cô không thích nó.

“Tôi nhắc lại một lần nữa, cuộc sống của tôi không liên quan gì đến anh.”

Trì Trinh chặn đường đi của cô một cách thô lỗ.

“Đề tôi đoán một lần nữa nhé, đến nước lúc này cô vẫn nghĩ đến chuyện giữ gìn quy củ, không để người khác nắm được đằng chuôi, càng không muốn để nhà chồng mất mặt. Có thể thì khi ly hôn mới được chia thêm một phần tài sản, đề không đến mức độ thiệt thòi! Tôi nói không sai đây chứ...”

Đầu của Tuần Tuần nóng bừng lên, cô không kịp suy nghĩ, giờ tay ném thẳng chiếc cốc có tai về phía cái khuôn mặt đáng ghét ấy.

Trì Trinh nghiêng đầu, tránh được cú ném một cách rất dễ dàng.

Khi nghe tiếng cốc sứ rơi xuống và vỡ tan, Tuần Tuần không khỏi sửng sốt. Vừa mới đây thôi nó còn là một vật rất hoàn mỹ, thế mà bây giờ chỉ còn là một đám mảnh vụn trên nền xi măng.

Trì Trinh đứng một bên vỗ tay, “Xem ra cô vẫn là người có khí phách đấy, như thế đúng rồi!” Không chờ Tuần Tuần kịp phản ứng, Trì Trinh lại cầm tay cô ấn vào một chiếc cốc khác.

“Cô đã nói rằng, chẳng có cái gì thuộc về cô cả, đúng không? Cái này không phải sao? Chỉ cần không phạm pháp thì chẳng ai có quyền trói buộc cô, cô thích thì giữ lại, còn nếu không thích thì cứ việc đập tan nó đi, cô có quyền quyết định tất cả mọi việc của chính mình!”

Tuần Tuần nhắm mắt lại. Trong đêm khuya tĩnh mịch, mỗi một tiếng động kèm theo tiếng vọng, nó khiến người ta nghe mà thấy rùng mình.

Lúc này, cô không còn tâm trí nào mà nghĩ đến việc hai người lên con diên có khiến cho bảo vệ của toà nhà có tới can thiệp hay không.

Đây là đồ vật của cô, cứ cho là cô đập tan hết, cứ cho là cô vượt qua giới hạn một lần thì ngày mai vẫn sẽ cứ tiếp tục.

Cho đến khi chỉ còn lại một chiếc cốc cuối cùng, Tuần Tuần giờ tay lên, rồi lại bỏ xuống.

“Không đập nữa à?” Trì Trinh hỏi.

“Không đập nữa, chỉ còn lại một chiếc cuối cùng, tiếc lắm, nếu đập nốt thì chẳng còn thứ gì nữa.” Tuần Tuần miết ngón tay cái lên trên lớp men của chiếc cốc, đứng trên mép của ban công. Những chiếc đèn nhấp nháy ở phía trước mang đến cho người ta một cảm giác xa xôi, lay động xen chút chóng mặt, cả thành phố như một khối bông bênh giữa vũ trụ bao la.

“Cô đã đến nơi này chưa?” Trì Trinh hỏi.

Tuần Tuần lắc đầu. “Những nơi mà tôi tới không nhiều.”

Con mèo trong túi cổ gắng giãy giụa trong khoảng không gian chật hẹp một cách thiếu kiên nhẫn, kêu “meo meo”.

Tuần Tuần khẽ dỗ dành nó. “Thôi được rồi, được rồi, bây giờ chúng ta sẽ về nhà.”

“Còn kêu nữa là sẽ cho mày đi hoang đấy, cũng chỉ tại mày mà ra.” Trì Trinh nói, giọng đe dọa.

Tuần Tuần nói: “Mèo là loài động vật rất coi trọng nơi mình sống, nó không cần một chỗ quá rộng, bằng lòng sống trong một không gian nhỏ, nhưng nhất định phải xác nhận rằng nơi đó là lãnh địa của mình. Xét theo góc độ này, tôi còn không bằng con mèo. Anh đã đúng, tôi lấy Tạ Bằng Ninh, nhưng chưa có một ngày nào tin tưởng rằng anh ta thuộc về tôi.”

Nói rồi Tuần Tuần quay đầu lại nhìn Trì Trinh, “Thực ra, tôi không hề hận Tạ Bằng Ninh, trong lòng anh ta không có tôi, nhưng cũng chưa hẳn tình cảm tôi với anh ta sâu đậm, cho dù hàng ngày tôi giặt giũ, nấu nướng cho anh ta, nhưng tôi không bao giờ để ý xem anh ta nghĩ gì. Cuộc sống như vậy cứ trôi qua, và tôi thì ảo tưởng nó sẽ kéo dài, thật là buồn cười. Bây giờ thì anh ta đã bắt chấp cuộc hôn nhân của chúng tôi trước, tôi không làm như anh ta, bởi tôi không có một người để mà nhớ mà thương như Thiệu Giai Thuyên.”

“Thế thì cô hãy rời anh ta đi!”

“Rời xa anh ta rồi thì sao nào? Đối với một người phụ nữ đã từng ly hôn, người đàn ông tiếp theo có chắc là tốt hơn người trước không?”

“Nếu cô không thử thì làm sao biết?”

Tuần Tuần mỉm cười không đáp.

Trì Trinh không hiểu, con người ta cứ đi mãi trên một con đường mà quên mất rằng vì sao mình lại xuất phát. Hôn nhân cũng như vậy, quán tính đẩy người ta tiến về phía trước, nhưng muốn quay đầu lại thì cái giá phải trả còn cao hơn.

Làn gió đêm đầu hiu khê vờn mái tóc Tuần Tuần. Má phải của cô có một lúm đồng tiền, tuy cô không có vẻ đẹp làm người ta phải sửng sò khi nhìn thấy, nhưng nét thanh tú trên khuôn mặt cùng với chiếc lúm đồng tiền rất duyên khiến không ít người thấy xao xuyến. Khi cô cười, không hiểu sao trong lòng Trì Trình lại thấy xốn xang.

Trì Trình bước tới đưa hai tay ôm lấy cô từ phía sau, cúi người xuống tỉ mỉ cảm lên hõm cổ cô.

“Cô sẽ không phải chịu cảnh không có gì đâu, tôi sẽ giúp cô. Cô đã nắm được đăng chuôi chỉ cần cô có được những chứng cứ thì Tạ Bằng Ninh sẽ phải trả giá.”

Tuần Tuần im lặng một lúc, rồi nói: “Cám ơn anh, nhưng phiền anh hãy bỏ tay ra khỏi người tôi đi đã.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hạnh phúc không liên quan đến thứ gì

Trong hành lang của bệnh viện, Tuần Tuần đi hối hả như chạy. Sáng sớm hôm nay đến lượt cô vào trông Giáo sư Tăng thay cho Tăng Dục, nhưng cô đã ngủ quá giấc. Điều này khiến cho cô nóng lòng sốt ruột, chỉ lo chậm giờ làm của Tăng Dục, rồi lại phải tốn lời để giải thích.

Từ trước đến nay cô không phải là người thiếu cẩn thận, vì muốn đi nhanh cho kịp thời gian mà suýt nữa thì va phải một người đi ngược chiều ở chỗ rẽ. Đó là một thanh niên trẻ, da hơi sẫm, các đường nét trên khuôn mặt rõ ràng, đôi mắt hơi mòng mọng. Tuần Tuần vội xin lỗi rồi rít, may mà đối phương cũng không so đo, nên chỉ gật đầu rồi đi qua. Tuần Tuần bước lên cầu thang, không nén được quay lại nhìn thì chỉ thấy tấm lưng của người ấy.

Lên hết cầu thang, cô vội bước, đẩy cửa đi vào buồng bệnh của bố dượng. Tăng Dục đang ngồi gục bên mép giường, nghe thấy tiếng động vội ngẩng đầu lên, ánh mắt đỏ ngầu, lộ rõ mệt mỏi, hình như cô mới khóc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tuần Tuần chợt cảm thấy có điều không hay xảy ra, không lẽ bệnh tình của bố dượng chuyển biến không tốt? Cô vội bước tới để quan sát. Giáo sư Tăng vẫn nhắm nghiền mắt, tuy nhiên hơi thở vẫn rất đều đặn, không có dấu hiệu gì khác thường.

Tuần Tuần lấy sữa và trứng gà mang từ nhà đến đưa cho Tăng Dục, “Em đến muộn, chị vẫn ổn chứ?”

“Cám ơn.” Tăng Dục đặt bữa sáng lên mặt tủ ở đầu giường. “Bây giờ bất cứ thứ gì tôi cũng không muốn ăn.”

“Hôm nay chị không phải đi làm à? Bác sĩ có nói gì không?” Tuần Tuần hỏi với vẻ áy náy và ngồi xuống bên cạnh Tăng Dục.

“Bác sĩ nội khoa Thần kinh chẳng thể giúp gì được nữa rồi, bây giờ tôi cần bác sĩ tinh thần.” Tăng Dục lại gục xuống bên giường.

“Chị cũng nhìn thấy...”

Tuần Tuần chưa nói hết câu thì đã bị giọng nói vừa phẫn nộ vừa buồn bã của Tăng Dục cắt ngang, “Ai có thể nói cho tôi biết rằng, vì sao bên cạnh tôi toàn là những kẻ xấu xa dễ tiện, hơn nữa lại còn đủ hạng người!”

Câu nói trên của Tăng Dục khiến cho Tuần Tuần ngồi sát ngay bên cạnh cũng cảm thấy một áp lực nhất định, mặc dù cô biết những người mà Tăng Dục nói đến không phải là mình.

“Cãi nhau với người đáng yêu nhất rồi phải không?”

Đôi mày lá liễu của Tăng Dục dựng ngược lên: “Hừ, người đáng yêu nhất? Tôi thấy chẳng khác gì kẻ vô si nhất! Không đúng, người tồi tệ hơn là tôi, chính tôi! Mới chỉ ngày hôm qua thôi, tôi đã nghĩ rằng làm vợ anh ta rất tuyệt!”

Tuần Tuần đưa tay lên gãi mũi, hỏi: “Chẳng phải anh ta rất tốt sao? Ít ra thì nhìn cũng không phải là người xấu... Ý em là nhìn thì như vậy, trên thực tế nhiều kẻ biến thái cũng có vẻ bề ngoài rất bình thường.”

Tăng Dục nói: “Đúng là anh ta không phải là người xấu, đã từng là người lập chiến công hạng ba và nhiều lần được khen thưởng, trong thời gian xảy ra động đất cứu sống được rất nhiều người, ngày thường nếu gặp chuyện bất bình cũng lập tức rat ay giúp đỡ. Có thể anh ta được coi là một anh hùng, nhưng điều đó không thể làm thay đổi con người dễ tiện trong anh ta về mặt tình cảm!”

Tuần Tuần đứng dậy nhấn chuông để gọi y tá vào thay chai truyền dịch cho giáo sư Tăng, sau đó định ngồi xuống để nghe chuyện về “Con người vừa là anh hùng vừa là kẻ dễ tiện”.

“Cô sao vậy?” Tăng Dục nhìn dáng đi cứng nhắc của Tuần Tuần, hỏi, “Tôi qua đã vận động quá mức à?” Tuần Tuần cười ngược ngạnh. Cô làm sao có thể nói đúng là hôm qua cô đã vận động quá sức, nhưng Tạ Bằng Ninh, người làm chồng cô, cả đêm hôm qua đã không về, đôi chân của cô mỏi như là kết quả của việc bị người khác lôi lên tận tầng thứ ba mươi mốt mà chẳng hiểu lý do. Gân sáng Trì Trinh mới đưa cô về, lại mặt dày nói: “Tôi nay rất vui”. Tuần Tuần thì nghĩ rằng, phải một thời gian khá lâu nữa cô mới có thể lấy lại tinh thần sau cái “đêm vui về” ấy.

May mà lần này Tăng Dục chẳng có tâm trạng nào để tra vấn cô, thờ dài nói, “Tôi hôm qua tôi còn nói chuyện hai tiếng đồng hồ với anh ta qua điện thoại, đã hẹn rằng, chỉ cần đến kỳ phép thăm gia đình, anh ta sẽ đến với tôi, chờ cho cha tôi khá hơn một chút thì sẽ bàn tới chuyện cưới xin. Sau đó, tham mưu trưởng tới gặp anh ta nói chuyện, anh ta bảo tôi, ngày mai nói chuyện tiếp, khi tắt điện thoại còn rất bịn rịn. Ai ngờ, tôi chợt nhớ có một chuyện quên chưa nói liền gọi lại nhưng không làm sao liên lạc được, tôi đã gọi rất nhiều lần, nhưng suốt cả buổi tôi đều như vậy. Sáng nay tôi nhận được một cú điện thoại của anh ta, ở đầu dây bên kia là giọng của một cô gái, vừa mở miệng đã gọi tôi là chính uỷ, khiến tôi chẳng hiểu vì sao. Cô ta cũng không biết là có chuyện gì. Thế rồi chúng tôi cùng hỏi nhau mấy câu, cô đoán xem sự thực thế nào?” Nói đến đây, ánh mắt Tăng Dục như muốn toé lửa.

“Cô gái kia cho tôi biết, trong danh bạ điện thoại của kẻ đề tiện kia, số điện thoại của tôi được viết với cái tiền ‘chính uỷ’. Không cần phải nói thì cũng biết, người gọi điện đến chính là ‘tham mưu trưởng’ như cách anh ta gọi! Cô gái kia là người mà anh ta quen trong thời gian ở Tứ Xuyên và vô cùng hâm mộ anh ta, coi anh ta là người hùng, là mẫu hình lý tưởng, anh ta cũng nói với cô ấy là cuối năm sẽ cưới. Nếu không vì anh ta để quên điện thoại ở trong phòng thì chắc chắn đến bây giờ tôi vẫn bị bùng bít.”

Tuần Tuần do dự hỏi: “Điều em muốn biết là chính uỷ và tham mưu trưởng thì chức nào to hơn, sau đó thì còn có cấp lãnh đạo nào to hơn nữa không?”

Tăng Dục nghe mà cười ra nước mắt, “Cô hỏi đúng rồi đấy. Lúc đó tôi tức điên lên, bảo cô gái kia kiểm tra danh bạ điện thoại của anh ta, bên trong đó, ngoài ‘chính uỷ’, ‘tham mưu trưởng’ còn có ‘trung đội trưởng’, ‘trung đội phó’. Chúng tôi lần lượt gọi theo các số điện thoại ấy thì hoá ra toàn là nữ, tất cả đều chờ cuối năm làm đám cưới với anh ta... Nếu cô tưởng rằng như thế là hết thì cô đã đánh giá thấp anh ta rồi. Cuối cùng ‘tham mưu trưởng’ tức quá gọi thẳng lên cho ‘lãnh đạo quân đoàn’, cô đoán xem sẽ như thế nào? Thì ra, đó là người vợ nông dân ở quê của anh ta! Người này đã chính thức kết hôn với anh ta và họ đã có với nhau một đứa con gái năm nay vào tiểu học, chị vợ luôn lấy làm tự hào vì người chồng là sĩ quan quân đội của mình!”

Lúc này, Tuần Tuần thật sự không còn biết phải an ủi Tăng Dục như thế nào.

“Lần này tôi thực sự là một bước sa chân ngàn năm ôm hận. Ba mươi năm sau, cho đến tận khi tôi già cả lú lẫn thì tôi cũng vẫn coi khinh chính bản thân mình vì chuyện này. Con người ta thực sự không thể sống lâu dài với kẻ đề tiện, nếu không sẽ bị đồng hoá và đề tiện như vậy. Sau khi yêu anh ta, tôi đã nói với chính mình rằng, tôi không chê nông thôn, cũng không chê anh ta là một viên sĩ quan quen, càng không chê anh ta văn hoá thấp, chỉ cần anh ta đối xử tốt với tôi, thực lòng yêu tôi, như thế là đủ. Thế mà kết quả lại là một trò hề. Là do tôi yêu chưa đủ? Hay là người tôi yêu đã sai? Hay là vì thời cơ có vấn đề? Nếu là một lần thì bảo ngẫu nhiên, nhưng hết lần này đến lần khác, tôi nghĩ mãi mà không ra, không hiểu rốt cuộc thì vấn đề là ở chỗ nào?”

Tuần Tuần lắc lắc đầu, “Chuyện này... em cảm thấy hạnh phúc và sự nỗ lực chẳng có liên quan gì với nhau, với tính cách, trí tuệ, học vấn, nhân phẩm, hoàn cảnh gia đình cũng chẳng có liên quan...”

“Thế cô thử nói vào trọng tâm xem, vậy thì nó có quan hệ với thứ gì?, Tăng Dục gần như phát điên lên.

Tuần Tuần chậm rãi đáp: “Hình như nó chẳng liên quan đến thứ gì cả”.

Tuần Tuần thực sự nghĩ như vậy. Hạnh phúc chẳng có liên quan đến thứ gì cả, nó chỉ là một thứ đồ chơi mà thôi, bạn có chờ đến nửa cuộc đời, có khóc đến khô nước mắt, trái tim có nhỏ máu, và dù bạn có ít gặp gỡ, chia ly, tan rã rồi hợp, hợp rồi tan, thì cuối cùng những điều mà bạn có được cũng không bằng những người sống tầm thường.

“Nói vậy, tôi không tin. Cần cù có thể làm giàu, dựa vào đâu mà bảo những người một lòng một dạ trải lòng ra lại không thể có được nhiều hạnh phúc hơn?”

Tuần Tuần đáp: “Chỉ có nhớ câu nói này không? Ánh sáng tưởng rằng đã là nhanh nhất, nhưng bóng tối mãi mãi chờ nó ở phía trước”.

“Hả!”, Tăng Dục kêu lên một tiếng, đầu đau như muốn vỡ ra. Cô nói với Tuần Tuần: “Tôi không nên hỏi cô. Trước khi hỏi cô thì tôi muốn khóc, nhưng bây giờ thì tôi lại muốn chết!”.

Tuần Tuần bóc trứng cho Tăng Dục, “Còn sống thì còn có thể gặp được vận may, nếu chết rồi thì chẳng còn cơ hội nữa”. Cô vừa nói vừa đưa quả trứng đã bóc cho người chị em cùng lớn lên trong mười bốn năm, nói: “Ăn một chút đi đã”.

Tăng Dục cắn một miếng, lòng cũng đã bình lặng hơn, “Tôi đã chịu quá đủ rồi, không thể cứ giẫm chân mãi vào cái rãnh nước cống hôi thối ấy nữa, từ nay về sau đứa nào còn móc gan móc ruột ra thì đứa ấy là đồ ngốc X17”.

Tuần Tuần cười, “Lần nào chị gọi rượu cũng là loại nặng hơn người khác, nhưng rồi lại là người nhanh say nhất. Nếu tình cảm cứ nhạt như nước, chắc chắn rằng có thể uống thêm mấy cốc, nhưng đó lại không phải là vị mà chị thích.”

Tăng Dục nghiêng rằng, “Tôi uống ngàn chén mà không say!”.

“Đúng rồi, đó là điều em đang định nói. Khi đến đây em đã gặp cái người tình trong mộng của chị ở cầu thang”, Tuần Tuần chuyển chủ đề câu chuyện.

“Ai?” Quả nhiên Tăng Dục có vẻ hứng thú.

“Là cái người mà khiến cho chị nhất định theo ra nước ngoài bằng được ấy”, Tuần Tuần đáp.

“Anh ấy ư?”, nói rồi Tăng Dục ngăn người ra.

Tuần Tuần gật đầu. Vì Giáo sư Tăng, nên năm ấy cô và Tăng Dục đã không đăng ký thi tuyển vào trường Ngoại giao. Hai người học cùng khoá, chỉ có điều Tuần Tuần học Kế toán, còn Tăng Dục thi vào học viện kiến trúc của cha. Về chuyện tình cảm của Tăng Dục trong suốt thời kỳ đại học Tuần Tuần đều biết hết, vì thế mà cô cũng có ấn tượng khá sâu với cái người mà Tăng Dục thương nhớ, nhưng người ấy thì lại chẳng có ấn tượng gì về cô.

“Anh ta không thay đổi, chỉ có điều sắc mặt không được tốt cho lắm”, Tuần Tuần nói.

Tăng Dục ngẫm nghĩ một lát, nói: “Phải rồi, trong lần họp lớp cách đây không lâu, nghe mọi người nói cuộc sống của anh ấy cũng được, nhưng đã ly hôn rồi, bố mẹ anh ấy sức khoẻ không được tốt. Rất có thể mẹ anh ấy đang nằm điều trị ở đây”.

“Ly hôn rồi ư?” Tuần Tuần mỉm cười, “Vừa may gần đây có người cũng vừa mới chia tay, chưa biết chừng...”.

Tăng Dục cười đau khổ, “Cô coi tôi là đồ ngốc à. Một người đàn ông mà hỏi tôi còn như hoa như ngọc cũng đã không yêu tôi, cho đến khi tôi vượt cả trùng dương để theo anh ấy thì anh ấy cũng vẫn không yêu, không lẽ tới khi anh ấy qua rất nhiều bến bờ và tôi cũng mấy bận thay đổi người yêu thì lại có khả năng anh ấy để ý đến tôi? Nếu như vậy thật thì có lẽ đó chỉ là bong bóng xà phòng, hơn nữa còn là một bi kịch”.

“Nhưng em nhớ là hồi ấy chị yêu anh ta.”

“Đúng thế, trước đây tôi rất yêu anh ấy, ly rượu của anh ấy đã khiến tôi bị đổ gục, hơn nữa tôi còn say suốt trong mấy năm trời, sai đó thì tôi đã cai, đến tận bây giờ ngay cả người nó tôi cũng không thể nguỉ được, nếu không thì ruột cũng quặn lên.”

Tăng Dục ngồi buồn rầu một lúc rồi đứng dậy nói với Tuần Tuần: “Tôi đi đây, về nhà thay bộ quần áo rồi còn phải xuống công trường. Suýt nữa thì quên không nói với cô, lát nữa cô tới chỗ bác sĩ, tôi nghĩ lúc đó có lẽ mẹ cô cũng có ở đó, có một số vấn đề bác sĩ muốn nói với cô, đó là chuyện liên quan đến bệnh tình của cha tôi”.

“Nói với em ư?” Tuần Tuần không hiểu lắm. Mặc dù về danh nghĩa cô cũng là con gái của Giáo sư Tăng, nhưng chuyện lớn liên quan đến bệnh tình, thì còn có những người ruột thịt và sau đó đến mẹ cô, ở xa thì có anh chị của Tăng Dục, ở gần thì có bà cô của Tăng Dục, nói thế nào thì cũng chưa đến lượt cô.

Tăng Dục cũng đã đoán được suy nghĩ của Tuần Tuần, vì thế giải thích qua loa rằng: “Cô cứ tới đó đi, chỉ sợ mẹ cô lại khóc ngất trong phòng của bác sĩ, còn tôi thì lại không muốn chứng kiến cái cảnh đó, lúc ấy cô nên có mặt ở đó... Tôi muộn mất rồi, có gì về sẽ nói chuyện sau”.

Tăng Dục nói xong thì đưa tay ra vẫy vẫy mấy cái chào tạm biệt, để lại Tuần Tuần với vẻ mặt ngơ ngác.

Chờ cho tới khi y tá thay xong chai dịch truyền cho Giáo sư Tăng, Tuần Tuần liền tới chỗ bác sĩ phụ trách điều trị. Tăng Dục đã đoán đúng, ngay khi còn đứng bên ngoài Tuần Tuần đã nghe thấy tiếng sùi sùi rất đặc biệt của mẹ cô.

Tuần Tuần thở dài, gõ cửa, trong giây phút cánh cửa mở ra, điều đầu tiên mà cô nhìn thấy là cảnh bác sĩ ngượng ngùng thu bàn tay đang để trên vai mẹ cô về.

Nhìn thấy con gái, nước mắt của mẹ cô càng chan chứa, “Con đến rồi, chỉ có con mới có thể giúp mẹ quyết định chuyện này”. Tuần Tuần không hy vọng sẽ nghe hiểu được sự việc cận kề từ mẹ cô, nên đành đưa mắt nhìn bác sĩ.

Vị bác sĩ nam trung tuổi lúc này đã lấy lại sự uy nghiêm và sự bình tĩnh, ông ta mời Tuần Tuần ngồi xuống, rồi nói một cách ngắn gọn sự lựa chọn trước bệnh tình của Giáo sư Tăng.

Thì ra, qua chụp CT và hội chẩn của bác sĩ, kết luận đưa ra không mấy khả quan. Giáo sư Tăng đã bị xuất huyết não trên diện rộng, bây giờ đã hôn mê ở cấp độ sâu. Đối với tình hình này, bệnh viện thường điều trị theo phác đồ truyền thống, khả năng hồi phục tương đối mong manh, rất có khả năng xảy ra tình trạng não bị chết, tất nhiên cũng không loại trừ khả năng hồi phục về ý thức, nhưng cho dù có tỉnh lại, thì do não bị teo nên trí nhớ cũng bị ảnh hưởng rất lớn, sau này sẽ không thể tự chăm sóc bản thân được.

Tuần Tuần đã hiểu lý do mẹ cô khóc lóc thảm thiết như thế, trong lòng cô cũng rất buồn. Cô không phải là con ruột của Giáo sư Tăng, nhưng công ơn dưỡng dục mười bốn năm qua không hề ít hơn người cha đã cho cô cuộc sống. Ngay từ khi bệnh viện thông báo về tình hình nguy cấp của ông, cô đã có dự cảm không tốt, nhưng trong lòng vẫn cố nuôi một tia hy vọng, mong rằng với sự tiến bộ của y học cùng sự chăm sóc tận tình của người nhà, có thể đến một ngày nào đó Giáo sư Tăng sẽ ngồi dậy được và vui cười chuyện trò. Cho đến giờ phút này, khi mọi chuyện bày ra trước mắt cô mới biết sự tàn khốc của sự thật.

Cô cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi đột nhiên ý thức được rằng, nếu là như vậy, tức là mọi sự đã an bài và không thể nào cứu vãn được nữa, Tăng Dục đã để cho cô tới đây, thì mẹ cô càng không cần phải nói để cho cô quyết định.

“Xin hỏi, không còn cách nào khác nữa sao?”, Tuần Tuần hỏi với vẻ mặt cầu khẩn.

Điều kỳ lạ là vị bác sĩ ấy không trả lời ngay, còn mẹ cô thì càng khóc nức nở hơn.

“Ban này bác sĩ nói là ‘trị liệu truyền thống thông thường’ có nghĩa là còn có cách lựa chọn khác, đúng không ạ?”, Tuần Tuần tiếp tục hỏi với vẻ thận trọng.

Vị bác sĩ trầm ngâm một hồi, rồi đáp: “Là thế này, tình trạng của Giáo sư Tăng là một vấn đề hóc búa đối với nền y học thế giới, nhưng hiện nay ở nước ngoài đã chế ra một loại thuốc đặc hiệu có thể kích thích thần kinh của não bộ, tăng khả năng hồi phục, giảm bớt di chứng, nhưng...”

Tuần Tuần giật thót mình, cho đến giờ phút này trong cuộc đời, cái từ cô sợ nhất là từ “nhưng”. Bởi đầu tiên nó mang đến cho người ta một tia hy vọng rồi sau đó đưa đến một sự thật đáng sợ hơn.

“... Loại thuốc này mặc dù kết quả điều trị lâm sàng tương đối rõ rệt, nhưng trong một số ca người ta đã phát hiện ra tác dụng phụ của nó, một số người bệnh sau khi sử dụng loại thuốc này đã không chịu đựng được, cơ thể xuất hiện phản ứng phụ kịch liệt, khiến cho bệnh tình nhanh chóng diễn biến xấu đi...”

“Nhanh chóng diễn biến xấu đi?”, Tuần Tuần hỏi lại.

Bác sĩ gật đầu, “Phải, cũng có nghĩa là tử vong. Đó cũng chính là lý do cho đến nay người ta chưa sử dụng rộng rãi loại thuốc này trong điều trị lâm sàng. Hơn nữa giá của nó tương đối đắt, không phải gia đình nào cũng có thể lo được, vì thế thông thường chúng tôi không đề nghị gia đình bệnh nhân sử dụng cách điều trị này, còn nếu gia đình đồng ý, thì phải có giấy cam kết, một khi xảy ra...”

“Không được, như thế thì mạo hiểm quá, nhất định không được!”.

“Tôi hiểu, vì thế trước hết tôi xin nói cho gia đình biết về mặt tích cực và tiêu cực cũng như hậu quả của hai cách điều trị một cách thật khách quan, gia đình cứ suy nghĩ cho thật kỹ.”

Nghe nói vậy, mẹ của Tuần Tuần càng khóc to hơn, Tuần Tuần lo sợ mẹ sẽ quy xuống, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Bác sĩ, ông có thể nói cho tôi biết tỷ lệ xảy ra tác dụng phụ là bao nhiêu không?”.

“Điều này rất khó nói, nó phụ thuộc vào cơ địa của từng người.”

“Con ơi, mẹ biết làm gì bây giờ! Con quyết định thay mẹ đi!”, mẹ Tuần Tuần lại khóc tướng lên. Tuần Tuần quay sang xin lỗi bác sĩ, rồi vừa đỡ vừa dỗ dành mẹ đi ra, tới chỗ không có người.

“Mẹ, mẹ điên rồi à? Mẹ định cho chú ấy uống loại thuốc đó sao?, Tuần Tuần thấp giọng.

Mẹ Tuần Tuần đáp, giọng đứt quãng: “Mẹ còn có... cách nào nữa? Mẹ đã bị dồn vào... chân tường rồi”.

Không ai hiểu mẹ hơn con gái, Tuần Tuần chẳng mấy khó khăn để biết được rằng vì sao mẹ cô lại đưa ra sự lựa chọn ấy. Sau khi vợ chết, vừa mất tang việc đầu tiên mà Giáo sư Tăng làm là danh chính ngôn thuận lấy ngay người tình. Việc làm này đã vấp phải sự phản đối của con cái và họ hàng. Nhưng lúc ấy ông đang ở độ tuổi sung sức, mọi người cũng dần dần hiểu được rằng, tình cảm của ông đối với người phụ nữ ấy không phải là bỗng bụt nhất thời. Người chết thì cũng đã chết rồi, người sống thì vẫn phải tiếp tục sống, ông là người trưởng thành có đủ năng lực hành vi độc lập, chỉ cần ông kiên quyết, thì dù con ruột có không đồng ý thì cũng không thể làm gì được. Thế nên, trong hoàn cảnh ấy bên ngoài của vợ cũ và họ hàng đồng thời ra mặt, nói rằng ông lấy người khác cũng được, nhưng quyền thừa kế hai căn nhà của ông và vợ cũ phải để lại cho hai người con lớn, còn khoản tiền mà hai vợ chồng tiết kiệm được thì để lại cho Tăng Dục, đứa con chưa trưởng thành, để đảm bảo Tăng Dục sẽ không gặp bất cứ khó khăn nào trong sinh hoạt và học tập sau này, hơn nữa khoản tiết kiệm này do anh và chị của Tăng Dục thay nhau quản lý. Điều đó có nghĩa là khi Giáo sư Tăng lấy mẹ Tuần Tuần chỉ với hai bàn tay trắng.

Giáo sư Tăng là người đôn hậu, cả đời ông ngoại trừ việc yêu mẹ Tuần Tuần ra, ông chưa từng làm một việc gì quá đáng, huống chi lúc đó ông chỉ muốn thực hiện đúng như lời hứa với mẹ Tuần Tuần, là cho bà một danh phận, nên tất cả những thứ khác ông không bàn đến. Ông đã đồng ý với tất cả những yêu cầu đó, viết giấy chuyển nhượng hết cho con cái, sau đó yên lòng dắt tay mẹ Tuần Tuần bước vào cung điện của hôn nhân. Mặc dù mẹ Tuần Tuần cũng cảm thấy có phần âm ỉ, nhưng việc lấy được người đàn ông như thế đã là ngoài mong đợi rồi, nên bà cũng không quá quan tâm đến những điều khác nữa. Huống chi, bà biết rất rõ sự nghiệp của Giáo sư Tăng đang vào thời kỳ hoàng kim, cho dù có mất hết tất cả thì người còn đó, lo gì không có tương lai.

Thế là mẹ Tuần Tuần về làm vợ của Giáo sư Tăng, cuộc sống của họ rất hạnh phúc. Con trai và con gái lớn của giáo sư kể từ đó coi như mồ côi cả cha lẫn mẹ, họ chỉ liên lạc với cô em út Tăng Dục. Thời gian trôi qua, Giáo sư Tăng dù sống trong hạnh phúc song cũng không khỏi nhớ đến những đứa con của mình. Nhưng ông chỉ biết tình hình của họ qua cô con gái út, tuổi càng già lại càng cảm thấy nuối tiếc. Nhìn thấy mẹ của Tuần Tuần hạnh phúc trong vai trò vợ của một Phó Viện trưởng, những khi đêm khuya thanh vắng một mình, ông không khỏi cảm thấy có lỗi với các con và người vợ trước. Mẹ Tuần Tuần thích trong túi có tiền, điều này mang lại cho bà cảm giác an toàn. Thế nhưng bà lại chỉ có ham muốn quản lý tiền mà thiếu khả năng giữ tiền. Trong mười bốn năm qua, số tiền trong tay bà nếu không bị thua lỗ vào chứng khoán thì cũng mất vào các khoản mua sắm linh tinh, số còn lại chỉ đủ để duy trì cuộc sống. Một phần tiền Giáo sư Tăng giữ lại được gửi cho hai người con đã trưởng thành ở nước ngoài dưới danh nghĩa của Tăng Dục, phần còn lại thì đầu tư vào bất động sản dưới tên của cô con gái út. Mẹ Tuần Tuần biết chuyện cũng đã lên tiếng mấy phen, nhưng khoản tiền thu nhập được từ giờ dạy chính khóa trong trường và các khoản trợ cấp ông đều đưa cả cho bà, vì vậy bà cũng không thể làm gì quá đáng. Bà cũng đã xác định, dù thế nào cũng sẽ sống bên ông đến hết đời. Mấy năm gần đây, sức khỏe của Giáo sư Tăng không tốt, bà thuốc thang com cháo, chăm sóc rất tận tình, những điều đó Giáo sư Tăng đều biết cả và cũng rất lấy làm cảm động, quả thực cũng có lúc ông đã từng có ý nghĩ để lại một phần nhà cửa cho vợ. Nhưng không ngờ, sự việc xảy ra quá đột ngột, không hề có dấu hiệu báo trước nào, chưa kịp có bất cứ sự sắp đặt nào thì ông đã bị đột quỵ như thế này.

Mẹ Tuần Tuần không biết làm gì, cũng lại chẳng có nguồn thu nhập nào, bà chỉ có duy nhất khuôn mặt xinh đẹp và thân hình kiều diễm, nhưng bây giờ thì bà đã có tuổi, cho dù người đàn ông nào để mắt đến thì cũng chẳng thể mang lại cho bà chỗ dựa như Giáo sư Tăng. Nếu Giáo sư Tăng nhắm mắt xuôi tay, thì ngoài khoản tiền tuất và một số ít cổ phiếu ra bà chẳng được gì nữa. Còn nếu Giáo sư Tăng cứ hôn mê như thế này mãi thì việc mà bà có thể làm được cũng chỉ là dành phần đời còn lại chăm sóc một người thực vật và mong chờ một điều kỳ diệu hẫu như không thể xảy ra. Sự thực này làm sao

không khiến bà đau lòng cho được.

“Nếu ông ấy thành người thực vật, thì phần đời còn lại của mẹ cũng chẳng còn hy vọng gì. Nếu một ngày nào đó ông ấy không để lại một lời nào và ra đi, thì mẹ càng chẳng cần phải sống tiếp nữa. Bác sĩ nói rồi, trường hợp như ông ấy cơ bản là không thể tỉnh lại được, mà cứ cho là tỉnh lại thì cũng chẳng biết gì, con nỡ lòng nào để mẹ con phải hầu hạ chăm sóc một người như thế sao?”, mẹ Tuần Tuần nói, nước mắt chan chứa, nhưng xem ra đầu óc vẫn tỉnh táo.

Tuần Tuần nhắc mẹ: “Mẹ, mẹ không nghe thấy sao, loại thuốc ấy có tác dụng phụ! Mẹ không thể mang sự sống của dương ra để đổi lấy sự mạo hiểm như vậy được!”.

“Con tưởng là mẹ không biết điều ấy sao? Đó là chồng của mẹ, không lẽ mẹ lại mong ông ấy chết?” Nói rồi mẹ của Tuần Tuần lại khóc, “Nhưng mẹ chẳng còn cách nào khác. Chỉ khi ông ấy tỉnh lại, ông ấy mới cho mẹ câu trả lời. Ai là người đêm ngày chăm sóc ông ấy? Là mẹ, lại còn hai đứa con không có tình người của ông ấy nữa. Dù nói thế nào mẹ cũng cứ phải thử. Ông ấy không phải là người xấu, nếu có tác dụng phụ thì cũng sẽ không xảy ra với ông ấy. Hơn nữa, bệnh viện cũng nói quá lên về tác dụng phụ của loại thuốc ấy, họ chỉ muốn gia đình người bệnh cam đoan mọi chuyện, để họ không phải chịu bất cứ trách nhiệm gì”.

“Vấn đề là mẹ đã ký vào bản cam đoan đó chưa? Mẹ cũng biết chú ấy còn có con cái, bọn họ có thể gây khó dễ cho mẹ. Mẹ, mẹ hãy nghe con, chú Tăng đối xử với mẹ con ta rất tốt, chúng ta cố gắng chăm sóc chú ấy thật chu đáo, chú ấy sẽ qua khỏi thôi.” Tuần Tuần khuyên nhủ mẹ hết nước hết cái, trong lòng cô không khỏi thấy buồn. Chính bản thân cô cũng không tin vào điều kỳ diệu, thế mà cô vẫn phải thốt ra những lời nói không thật ấy với mẹ mình. Nhưng cô không thể để mẹ làm chuyện ngốc nghếch ấy được, nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, thì chỉ riêng chuyện mọi người phi nhò cũng đủ để mẹ cô chết chìm.

Mẹ Tuần Tuần ngẩng lên, “Mẹ là vợ hợp pháp của ông ấy, chúng nó dựa vào đâu mà không cho mẹ ký? Ngay cả lãnh đạo nhà trường có đến thăm hỏi thì cũng phải hỏi thăm chỗ mẹ! Chúng nó cũng biết thế, cho nên mới không dám nói câu gì.”

“Chúng nó?”

“Thì là anh trai và chị gái của Tăng Dục chứ ai nữa.”

“Họ về rồi à?”, Tuần Tuần giật mình.

Mẹ cô đáp: “Không phải vậy. Tối hôm qua cô của Tăng Dục đến, mọi chuyện trong nhà họ Tăng đều do cô ta đứng ra giải quyết. Bác sĩ nói, họ đều biết mọi phương án điều trị. Mẹ và cô ta đã đấu lý với nhau, mẹ được anh trai cô ta cưới hỏi về làm vợ đoàng hoàng, chứ không phải là nhân tình nhân ngẫu. Cô ta không nói được câu nào nữa, cuối cùng phải dịu giọng. Cô ta và anh em Tăng Dục không thể chỉ tay chỉ chân với mẹ được, bệnh của chồng mẹ, mẹ tự quyết định”.

Tuần Tuần nghi ngờ mình đã nghe sai, ngẫm nghĩ một hồi, dần dần mới hiểu rõ, nếu những điều mẹ cô nói là sự thật thì chỉ còn có một khả năng.

Tuần Tuần hỏi mẹ bằng giọng chậm rãi: “Có phải họ nói rằng, mọi chuyện đều do mẹ quyết, còn chi phí họ không biết đúng không?”.

“Không biết thì mặc kệ không biết! Chờ dương con tỉnh lại, để ông ấy biết mình đã sinh ra những đứa con như thế nào.”

Những lời của mẹ Tuần Tuần nói đều rất có lý, Tuần Tuần nghe mà lạnh toát. Lúc đầu cô đã tưởng rằng, cho dù anh chị của Tăng Dục có hận cha đến thế nào đi chăng nữa thì rốt cuộc máu mủ ruột rà, nhưng bây giờ xem ra, cô đã đánh giá thấp “sự tỉnh táo” của họ. Tình hình bây giờ là, nếu Giáo sư Tăng hôn mê không tỉnh lại, không tự chăm sóc được bản thân, thì mọi nỗi khổ đều đổ xuống đầu mẹ Tuần Tuần – người mà lúc đầu dù có phải làm vợ thứ ba cũng sẵn sàng bước chân vào nhà họ Tăng. Nếu quyết định lựa chọn cách mạo hiểm dùng thử thuốc, cách mà mẹ cô bất chấp sự phản đối của mọi người thì mọi chi phí bà đều phải bỏ ra. Nếu bệnh tình của Giáo sư Tăng có sự chuyển biến tích cực, thì ông vẫn cứ là cha của bọn họ, đó là tin vui, giả thử cha họ có để lại cho mẹ kế số tài sản còn lại, bọn họ cũng sẽ không để bụng, vì họ thừa hưởng ở cha sự thông minh, hiểu biết, mất đi một vài căn nhà thì có thấm vào đâu, nhưng nếu Giáo sư Tăng mà có mệnh hệ nào, thì mẹ cô sẽ mất tất cả, ai cũng có thể nói bà đã không nghĩ gì đến sự an nguy của chồng, bụng toàn chứa rắn rết hiểm độc.

Nhưng điều nực cười là, mẹ Tuần Tuần lại tự cho mình là tỉnh khôn, còn lấy làm vui mừng vì kết quả đấu tranh, nhưng bà đâu có biết, cảm giác thắng thế trí tuệ lớn nhất của bà là việc cô kè mặc cả với những người buôn bán nhỏ, làm sao có thể so được với những người nhà họ Tăng vốn tài cao, hiểu rộng. Nhìn toàn bộ sự việc, bọn họ chỉ có thắng mà không thua.

“Mẹ, mẹ không thể làm thế được, làm như thế là tự dồn mình vào đường cùng đấy!”, Tuần Tuần nắm lấy cánh tay mẹ van nài.

Mẹ của Tuần Tuần lau sạch giọt lệ cuối cùng, nói: “Tuần Tuần, vậy con bảo mẹ phải làm sao đây? Hãy nói cho mẹ biết, con đường nào không phải là con đường cùng?”.

Tuần Tuần buồn bực vì cô không thể đưa ra nổi nửa câu trả lời, không biết ai là người ngốc hơn ai đây? Mẹ của cô đã thắng trong mười bốn năm qua, ngoài điều đó ra, thì ngày từ đầu bà đã đánh mất chiếc thẻ của cuộc chơi.

“Nếu như dương...”

“Mẹ đánh cuộc là ông ấy sẽ tỉnh lại!” Mẹ Tuần Tuần lầm bầm, “Ông ấy đã nói là sẽ chăm sóc mẹ suốt quãng đời còn lại, khi về hưu ông ấy sẽ đưa mẹ tới quảng trường để khiêu vũ, vì vậy, ông ấy phải tỉnh lại.

Chương 9: Vay tiền như thay áo

Sau khi khuyên mẹ trở về nhà, Tuần Tuần ở lại túc trực bên Giáo sư Tăng. Nhìn khuôn mặt mỗi ngày một hõm sâu xuống của bố dượng, Tuần Tuần rất khó có thể gọi lại rằng, ông đã từng là một người có bước đi vững chãi, cử chỉ nho nhã, không biết lúc ấy có khi nào ông nghĩ mình sẽ ngã gục và hôn mê vào một ngày nào đó, thân thể ông trở thành quân cờ trong ván cờ giữa những người thân của mình không nhỉ?

Buổi chiều, có một số học sinh trong trường đến thăm Giáo sư Tăng, Tuần Tuần đang tiếp họ thì có chuông điện thoại di động, màn hình hiển thị số điện thoại lạ. Tuần Tuần nhấc máy, ở đầu dây bên kia vọng đến giọng nói vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, đúng là Tri Trinh.

“Tôi biết ngay là một người như cô sẽ không bao giờ dám để lỡ bất cứ cuộc gọi nào”, trong giọng nói của anh ta ẩn chứa vẻ cười cợt, ngay cả lời chào đầu tiên cũng không có, quen thuộc tới mức không thể hình dung nổi.

Tuần Tuần hỏi: “Anh lấy số điện thoại của tôi từ đâu vậy?”

“Cô không cho tôi, chẳng nhẽ tôi lại không biết hỏi thăm?”

“Hỏi ai?”

“Mẹ chồng cô”, Tri Trinh đáp như lẽ đương nhiên, “Tôi nói có việc muốn trưng cầu ý kiến của cô, thế là bà ấy lập tức cho tôi ngay”.

Tuần Tuần nghe mà muốn té xỉu. Đúng là chỉ có những điều anh ta không nghĩ tới, chứ không có việc gì là anh không làm được.

“Tôi có thể hỏi anh, rốt cuộc anh muốn trưng cầu ý kiến gì ở tôi không?”

“Không có gì, tôi chỉ muốn hỏi tối hôm qua về muộn như vậy, Tạ Bằng Ninh có gây khó dễ gì cho cô không?”

Anh ta nói với giọng tưởng như rất thật lòng. Tuần Tuần bước ra khỏi phòng bệnh, cố nén giọng: “Đừng có vờ như không biết rằng tối hôm qua anh ta không trở về nhà. Nếu như tôi đoán không nhầm thì tối hôm qua Thiệu Giai Thuyền cũng không ở bên anh, đúng không?”

Tri Trinh lại cười, “Những lúc cô giả vờ hồ đồ thật đáng yêu. Có điều lúc đầu tôi không biết là tối qua Thiệu Giai Thuyền có về hay không... Nhờ sự quan tâm chu đáo của chồng cô đấy. Anh ta thuê cho mỗi người chúng tôi một phòng. Như thế cũng hay, không thể phụ lại ý tốt đó của anh ta, tôi nghĩ chắc anh ta cũng biết khi ngủ say thì Thiệu Giai Thuyền rất thích ngáy bên tai người khác”.

Tuần Tuần lặng im, thấy trong lòng trống rỗng.

“Anh nói với tôi những điều đó để làm gì?”

“Chỉ để nói chuyện, thế thôi. Tôi nghĩ chúng ta có chung cảnh ngộ, vì thế sẽ có cùng những vấn đề.” Anh ta nói có phần thành khẩn, “Sáng nay Giai Thuyền đã về. Cô ấy nói, tối hôm qua sau khi xử lý xong vết thương ở bệnh viện thì đã muộn, may sao nhà chồng cô cách bệnh viện không bao xa nên Tạ Bằng Ninh đã đưa cô ấy tới nhà mẹ chồng cô nghỉ qua đêm. Về điểm này thì cô và Thiệu Giai Thuyền không giống nhau. Cô ấy là người tính tình thẳng như ruột ngựa, bụng nghĩ gì là thể hiện ngay ra nét mặt, nói dối một cái là biết ngay. Khi về cô ấy còn mua đồ ăn sáng cho tôi, trước đây chưa khi nào cô ấy quan tâm đến tôi như vậy.”

“Thế anh đã phản ứng như thế nào?”

Tri Trinh đáp: “Tất nhiên là tôi không vui rồi, vì vị hôn phu của tôi đã đi cả đêm không về. Có lẽ cô ấy cảm thấy áy náy, như thế chẳng phải tôi sẽ càng được hưởng lợi hay sao? Mà tôi gì việc vui lại không làm?”

“Vô duyên”, Tuần Tuần khẽ đáp.

“Cô cũng có thể được hưởng chút lợi như thế đấy, tất nhiên điều kiện đầu tiên là Tạ Bằng Ninh phải phối hợp mới được”. Ở đầu dây bên kia phía Tri Trinh hình như có cả tiếng nhạc từ trong xe, điều đó khiến cho cô cảm thấy ngữ điệu của anh ta càng to. “Đề nghị của tôi hôm qua cô đã suy nghĩ đến đâu rồi? Bọn họ càng ngày càng lộ liễu, điều ấy chưa hẳn đã là một chuyện xấu. Mặc kệ bọn họ, để đến khi thu lưới về càng cảm thấy thú vị. Với bản lĩnh già bộ hồ đồ như cô thì việc này chắc cũng không khó.”

Tuần Tuần không nói cho anh ta biết rằng, vấn đề này đã bám riết lấy cô suốt một đêm, cô chỉ nói ra những lời mang tính kết luận.

“Tôi rất hoài nghi, nếu anh thực lòng yêu một người, cho dù có tội tệ hơn nữa thì cũng không thể đặt cô ấy ở vị trí của một con mồi, rồi bày mưu tính kế

như vậy.”

Tri Trinh phản bác lời của Tuần Tuần, “Sai! Điều đó chứng tỏ cô chưa hề yêu. Trên thực tế, chỉ có những người đã từng trả giá về tình cảm thì mới biết được. Bởi vì cô thường quá quan tâm một người, nên mới muốn trả lại cho người ấy gấp bội mà những gì người ấy đã mang đến cho cô. Mọi người đều bạn như vậy, ai còn hơi đâu mà để tâm tới những người không mấy quan trọng? Không hỏi han, không ngó ngang thì mới là lạnh nhạt vô tình”.

Tuần Tuần chán chường muốn phản bác lại những lý lẽ đó của Tri Trinh, “Bây giờ tôi chẳng có tâm trí đâu mà nghĩ đến những thứ đó!”.

“Nghe kiểu nói ấy thì hình như tâm trạng của cô đang rất tệ, cô cứ việc coi tôi như thùng rác đi”, Tri Trinh nói với giọng hào phóng.

Tuần Tuần không dám tùy tiện sử dụng thùng rác đó, cô lo một ngày nào đó khi không vui, thùng rác đó lại mang những điều mình kẻ đồ dồn sang cô. Cô định kết thúc câu chuyện, nhưng chợt nhớ ra rằng lúc trước hình như Tri Trinh có nói rằng anh ta từng học y, nên do dự một lúc, cô đã hỏi anh ta rằng có nên sử dụng loại thuốc đặc hiệu đó đối với Giáo sư Tăng hay không.

Quả nhiên, trước khi trả lời, Tri Trinh đã hỏi rất kỹ về tình trạng hiện tại của Giáo sư Tăng. Tuần Tuần đành phải kể lại đúng sự thật về nỗi băn khoăn trước hai sự lựa chọn cho sức khỏe của ông.

Tri Trinh ngẫm nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Tôi biết loại thuốc mà cô nhắc tới. Về mặt dược lý mà nói, bác sĩ điều trị cho bổ dưỡng của cô đã nói khá rõ. Phản ứng của mỗi người với cùng một loại thuốc đúng là khác nhau, không ai dám đưa ra một kết luận chắc chắn hoàn toàn. Nhưng dưới góc độ một người bạn, tôi hỏi cô, nếu cô phản đối thì mẹ cô có từ bỏ phương án đó không?”.

Tuần Tuần cũng chẳng còn tâm trí mà để ý tới việc anh ta thêm từ “một người bạn” vào trong câu, cô thừa nhận, chỉ bằng một câu Tri Trinh đã đi ngay vào cốt lõi của vấn đề.

“Tôi nghĩ rằng không”, cô đáp rất thật thà.

“Vậy vấn đề chỉ còn là có ủng hộ hay không mà thôi. Nói một cách thẳng thắn, rõ ràng hơn, chính là vấn đề tiền nong. Theo như tôi được biết, loại thuốc đó khá đắt, hơn nữa cũng không nằm trong danh mục các loại thuốc điều trị bằng bảo hiểm và chi phí công.” Thấy Tuần Tuần im lặng, anh ta liền nói luôn: “Nếu cô gặp khó khăn...”.

Tất nhiên là Tuần Tuần sẽ từ chối, làm sao cô có thể nói cần tiền của anh ta được. Mặc dù trước khi rời đi, mẹ của Tuần Tuần đã nói rõ rằng cần con gái giúp đỡ về mặt kinh tế, loại thuốc đặc trị cần dùng cho Giáo sư Tăng bao gồm cả thuốc tiêm, mà mỗi mũi tiêm mất cả vạn tệ, tính ra, chi phí ban đầu mất chừng hai mươi vạn tệ. Số tiền này tuy không phải là quá nhiều, nhưng nó vượt quá phạm vi điều trị bằng chi phí công, vì vậy đối với một người không có sự hỗ trợ của bạn bè và người thân như mẹ của Tuần Tuần thì đúng là một con số trên trời. Lúc đó Tuần Tuần cũng đã nói rõ với mẹ rằng, số tiền trong tay mà cô có thể huy động tối đa cũng chỉ được hơn tám vạn tệ, mong mẹ cô cân nhắc thật kỹ lưỡng. Nhưng mẹ cô nhất quyết không thay đổi ý định. Khi Tuần Tuần hỏi mẹ có thể dồn được bao nhiêu thì mới tá hỏa rằng, trong suốt mười mấy năm giữ tiền, số tiền bà tích góp được còn ít hơn cả con gái.

Vay tiền là điều mà Tuần Tuần rất kỵ, dù là giữa những người rất thân thiết nhưng nếu có chuyện liên quan đến tiền thì vẫn trở nên rất khó nói, huống chi Tri Trinh lại là người đặc biệt, nhìn thì thấy trẻ trung nông nổi, nhưng thực ra lại là người rất khó nắm bắt được.

Khi gần tới, Tuần Tuần dặn dò cô hộ lý rời khỏi bệnh viện. Mẹ chồng cô gọi điện tới báo cô trước khi về nhà thì ghé qua chỗ bà lấy ít đồ ăn về, vì thế Tuần Tuần phải tới nhà bố mẹ chồng một lúc.

Mẹ chồng của Tuần Tuần là một người khéo tay, sau khi về hưu nhàn rồi không có việc gì làm, bèn nghiên cứu cách thức chế biến các món ăn. Tới qua bà đã làm một ít điểm tâm nên muốn con trai và con dâu nếm thử. Bà là người rất tinh tế, biết Tuần Tuần không thích ăn đồ ăn ngọt, vì vậy ngoài đồ dành cho con trai còn làm riêng cho Tuần Tuần mấy thứ hợp khẩu vị của cô. Tuần Tuần thật lòng khen tài nghệ của bà, khiến bà vui tới mức mỉm cười suốt, trước khi Tuần Tuần ra khỏi cửa còn không quên nhắc: “Mấy chiếc bánh này mẹ cho thêm ít kiem ăn đấy, ăn nhiều chất kiem vào thì mới sinh được con trai”.

Tuần Tuần nghe thấy thế liền dừng bước lại. Cách đây không lâu, cô còn luôn trong trạng thái chuẩn bị làm mẹ, nhưng bây giờ, cô đã rất khó hình dung ra đứa con máu thịt của cô và Tạ Bằng Ninh trông như thế nào.

Cô đứng ở cửa, cười đáp lại: “Thứ này phải để đàn ông ăn nhiều hơn thì mới được ạ. À, phải rồi, mẹ ơi, tối hôm qua chẳng phải là anh Bằng Ninh và cô ở nhà ta hay sao? Sao mẹ không bảo anh ấy tiện thể cầm về luôn?”.

“Tối hôm qua?” Ánh mắt bà không che giấu nổi vẻ ngạc nhiên, rồi tối sầm lại ngay sau đó.

“À... ừ... Đúng thế, con phải biết là người già trí nhớ kém lắm, vì thế lại phải để con đến lấy.”

Tuần Tuần gượng cười và gật đầu: “Đâu có, thời gian này vì chuyện của chú dưỡng con nên con thường xuyên phải ở bệnh viện, ít có thời gian đến thăm bố mẹ”.

Mẹ chồng vuốt ve cánh tay của Tuần Tuần, “Con ngoan, con vất vả quá. Bằng Ninh bận công việc, nếu không thì nó cũng phải đỡ cho con một ít. Nhưng phụ nữ chúng ta là phải như vậy đấy. Đàn ông lo sự nghiệp ở bên ngoài, còn chúng ta thì phải chăm lo việc trong nhà cho tốt. Con cũng thông cảm cho nó, cố gắng dành thời gian ở bên chồng”.

Tuần Tuần không nói gì. Cô bước ra khỏi nhà mẹ chồng, nhìn về hướng mặt trời sắp lặn, hít một hơi thở thật sâu. Có một câu nói rất đúng với cô lúc này: Mẹ chồng dù có tốt đến mấy thì cũng là mẹ của người ta. Cho dù trước đó bà có yêu mình đến thế nào đi chăng nữa, thì khi hai vợ chồng có vấn đề, bà

cũng sẽ đứng về phía của con trai.

Trên đường về, cô liên tục nhận được điện thoại của mẹ nói, bác sĩ bảo với bà, nên nhanh chóng đưa ra hướng điều trị cho Giáo sư Tăng, nếu quyết định lựa chọn phương án thứ hai, thì phải đến bệnh viện ký cam đoan, tiền điều trị cũng phải nộp dần.

Tuần Tuần hỏi: “Nhưng tiền của con vẫn không đủ thì phải làm thế nào?”.

Mẹ cô ngẫm nghĩ trong mấy giây, rồi cắn răng: “Mẹ đã bảo con từ lâu rồi, hàng ngày con nên quản tiền chặt hơn, nhưng con thì sao nào, cái gì cũng nhất nhất nghe lời Tạ Bằng Ninh. Lấy chồng ba năm rồi mà trong tay chỉ có được ngần ấy tiền, như vậy thì còn nói được gì nữa”.

Tuần Tuần không cãi lại bởi cô biết có làm như thế cũng chỉ là vô ích.

“Ngày mai con mang tám vạn tệ của con đến, mẹ cũng còn được một ít, số còn lại sẽ tính sau”, mẹ Tuần Tuần nói.

“Mẹ nghĩ ra được cách gì?” Khả năng của mẹ đến đâu thì Tuần Tuần quá rõ.

“Con bàn với Tạ Bằng Ninh, chắc chắn nó sẽ có tiền.”

“Anh ấy ư?”

“Không phải là nó thì là ai? Người đang nằm trong bệnh viện là bố vợ nó, chuyện liên quan đến sống chết, không lẽ là con rể mà không lo gì?”

“Con với anh ấy vợ chồng, mỗi đồng con bỏ ra đều là tài sản chung của vợ chồng, sao lại nói là anh ấy không lo?”

“Tám vạn tệ? Lúc đầu mẹ phải khổ sở vất vả bao nhiêu để con lấy được Tạ Bằng Ninh chỉ là để lấy tám vạn tệ ấy thôi sao? Nhà vợ xảy ra chuyện lớn, nó đã lấy con thì việc của con cũng là việc của nó.”

Câu “bán mình một cách hợp pháp” của Tri Trình tự nhiên vang lại lên bên tai Tuần Tuần.

“Giữa con và anh ấy xảy ra chút chuyện”, Tuần Tuần thấp giọng.

“Cái gì?”, rõ ràng là mẹ của Tuần Tuần không nghe rõ.

“Con phát hiện ra rằng, trong lòng anh ấy đã có người khác.”

“Nó cùng với đứa con gái khác giờ trò ở bên ngoài bị con bắt được à?”

“Chuyện đó thì không có, nhưng con cảm thấy được.”

Ở đầu dây bên kia, mẹ Tuần Tuần im lặng. Tuần Tuần đưa chiếc điện thoại ra xa, quả nhiên, một lát sau, những lời của bà bắt đầu như trận roi quất xuống, “Cái gì mà cảm giác? Sao mày lại không mở mắt ra mà giống hệt thằng bố chết tiệt của mày thế? Nó đâu có bị mày bắt tại giường, mà cho dù bắt thì cái lý cũng ở trong tay mày cơ mà, thế thì nó lại càng phải đưa tiền ra. Đừng có hồ đồ nữa! Mẹ mày dạy mày thế nào? Đối với đàn ông phải ngon ngọt, phải quản lý...”.

“Con chỉ tiện mồm nói thế thôi, bây giờ thì không có chuyện gì nữa rồi.” Tuần Tuần nói xong thì gác máy, mặc dù có thể hình dung ra cảnh ở đầu dây bên kia mẹ cô sẽ nhảy dựng lên như thế nào. Cô thấy hối hận, chuyện này ngay từ đầu không nên nói với mẹ.

Khi về đến nhà thì Tạ Bằng Ninh đã ở trong thư phòng. Tuần Tuần đi thăm con mèo, đúng là nó không bị trừng phạt nhiều, sau đó cô bước tới bên chồng, đặt chỗ bánh mẹ chồng làm lên bàn của anh.

“Mẹ nói tới qua anh về nhà, nhưng lại quên không đưa cho anh thứ này.”

Tạ Bằng Ninh nhìn cô một cái, rồi mở hộp ra, cười: “Có còn là trẻ con nữa đâu, ai mà ăn những thứ này”.

“Tay của Thiệu Giai Thuyền không sao chứ?”, Tuần Tuần hỏi với giọng rất thân thiện.

“À, đã tiêm vắc xin rồi, chắc là không có chuyện gì đâu.” Tạ Bằng Ninh đặt tay lên tay của Tuần Tuần, “Sao quảng mắt em thâm thế, không ngủ được à? Bệnh của chú dưỡng em thế nào rồi?”.

Tuần Tuần nhìn vào hai bàn tay giao nhau, bưng nghĩ, không lẽ đây đúng là “phản ứng áy náy” như lời Tri Trình nói?

Ngẫm nghĩ một lát, cô khẽ nói: “Bằng Ninh, em có chuyện này muốn thương lượng với anh... Bây giờ trong túi anh có dư tiền không?”.

“Em cần bao nhiêu?”, Tạ Bằng Ninh ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên kể từ sau đám cưới Tuần Tuần hỏi tiền anh, trước đây về mặt kinh tế họ đã quy định rất rõ ràng, Bằng Ninh lo tiền tiêu trong nhà và trả cho Tuần Tuần một khoản tiền như đã hứa, cô chưa bao giờ kêu thiếu tiền.

“Anh có bao nhiêu?”, Tuần Tuần cúi đầu xuống hỏi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bệnh của chú dưỡng em cần phải có hai mươi vạn tệ, nhưng số tiền mà em có cộng với số tiền của mẹ không đủ.”

“Hai mươi vạn tệ, sao lại như thế được? Rõ ràng là chú dưỡng em được hưởng chế độ bảo hiểm y tế cơ mà!”

Bằng Ninh nói như vậy, Tuần Tuần buộc phải nói cặn kẽ bệnh tình của chú dưỡng cho chồng nghe.

“Như thế không thể được!” Tạ Bằng Ninh cũng từng học y, nên hiểu về sự việc này chẳng mấy khó khăn. Cố nén nổi kích động trước đó, anh lấy lại bình tĩnh giảng giải cho vợ, “Trước hết chúng ta tạm thời chưa bàn tới sự an toàn của loại thuốc đó, mà vấn đề ở chỗ mẹ em đã đưa ra một quyết định rất không sáng suốt. Dựa vào đâu mà hai mẹ con em lại dốc tất cả những gì mình có để trả chi phí cho loại thuốc ấy, còn các con ông ấy thì ngồi nhìn mà chẳng làm gì? Nếu là người khác sẽ hiểu rõ cái lợi cái hại ở trong đó hơn. Mẹ em không có văn hoá thì không cần nói đến, nhưng em cũng hồ đồ! Nếu như...”

Bằng Ninh cứ thao thao bất tuyệt phân tích cho cô thấy cái lợi, cái hại, cái được, cái mất và hậu quả của chuyện đó, phân tích rất sáng suốt và đầy lý lẽ.

Tuần Tuần cứ ngây người ra nghe Bằng Ninh nói, rồi đột nhiên cắt ngang lời anh: “Bằng Ninh, vừa rồi mình thu tiền cho thuê nhà cả năm, liệu anh có thể đưa trước chỗ tiền đó cho em được không? ... Ý em là chuyển sang cho em, sau này em sẽ bù lại”.

Sau khi tổ chức đám cưới một năm, hai vợ chồng đã đầu tư mua một căn hộ nhỏ, vì đất ở khu vực đó tăng giá, nên họ đã cho thuê, thu nhập cũng khá khá.

“Xem ra em không nghe rõ những lời anh nói rồi!”, Tạ Bằng Ninh thở dài.

“Thế những lời em nói, anh có nghe rõ không?”

Lúc ấy căn hộ đó phải trả hết tiền ngay, khi mua giá đất còn tương đối rẻ, Bằng Ninh bỏ ra một nửa, một nửa còn lại là tiền Tuần Tuần gom góp được trước khi cưới và tiền bán một ít đồ nữ trang.

Bằng Ninh do dự một lát, rồi đáp: “Đúng là đưa số tiền đó cho em không có vấn đề gì. Nhưng mấy hôm trước Giai Thuyên nói là ở chỗ cô ấy có một hạng mục đầu tư rất thích hợp cho chúng ta, nên anh đã đưa số tiền tạm thời chưa sử dụng đến cho cô ấy rồi”.

Tuần Tuần đã rõ, mẹ chồng cô cũng có lần nói, Thiệu Giai Thuyên làm cổ vấn cho một công ty đầu tư tiền tệ ở Thượng Hải...

Không hiểu sao tôi cứ có cảm giác anh ta đang si nhục trí thông minh của cô.

Rất nhiều lúc, vì cô đòi hỏi quá ít nên người ta mới không cho cô cái gì, kết quả là cô chẳng có gì cả.

Tri Trinh đúng là đồ khôn, câu nào anh ta nói cũng như đinh đóng cột.

Tuần Tuần chậm chậm rút tay về, hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Không lẽ anh thấy rằng đến một câu thông báo cho em biết cũng là điều không cần thiết?”.

Tạ Bằng Ninh có vẻ hơi bối rối, “Anh tưởng rằng em không để ý đến chuyện này”.

“Giống như việc em đã không để ý đến chuyện tới qua anh ở đâu chứ gì?”

Lần này thì đúng là ánh mắt của Tạ Bằng Ninh không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Một hồi lâu sau, anh ta mới mỉm cười tự giễu: “Nói đến chuyện tiền nong, tự nhiên anh cảm thấy em biến thành một người khác”.

Nói rồi Tạ Bằng Ninh lấy ra từ ngăn kéo một chiếc thẻ ngân hàng và đẩy về phía Tuần Tuần.

“Thôi được rồi, cãi nhau về chuyện này đúng là vô vị. Trong đó có hai mươi vạn, trong tay anh chỉ có khoản tiền mặt ấy thôi, nếu em cần thì cầm lấy đi.”

Tuần Tuần đưa tay miết lên chỗ lồi của tấm thẻ, trong đầu toàn nghĩ đến những chuyện không liên quan.

Đó là một sự so sánh rất khập khiễng.

Ngửa tay ra xin tiền của người khác chẳng khác gì việc coi bỏ quần áo trước mặt người ấy. Nếu chấp nhận sự giúp đỡ của Tri Trinh giống như việc coi áo, tháo đi trước mặt một người lạ, vậy thì nhận lấy hai mươi vạn tệ này từ chỗ Tạ Bằng Ninh sẽ chẳng khác gì việc coi bỏ sạch sành sanh áo quần trên người trước mặt một người đàn ông vừa mới nói rằng không yêu mình. Cho dù họ đã có không biết bao nhiêu lần đối diện thành thật với nhau, nhưng điều đó chỉ càng làm cho nỗi nhục nhã giờ phút này tăng thêm mà thôi.

“Cô ấy sẽ không nói với anh chủ đề vô vị này chứ?”, Tuần Tuần mỉm cười hỏi.

“Không biết là em đang nói gì nữa”, Tạ Bằng Ninh nói, nhưng lại tránh ánh mắt của cô.

Ăn cơm xong một lúc thì Tạ Bằng Ninh lấy cớ là cơ quan có việc gấp phải đi, điều đó cũng có thể hiểu là anh ta đi gặp Thiệu Giai Thuyên, Tuần Tuần nghĩ, có lẽ phần nhiều là anh ta đang tìm cách trốn người vợ bỗng dưng thay đổi như người xa lạ.

Tuần Tuần gọi điện cho Tăng Dục, “Số tiền em gửi ở chỗ chị cho đến bây giờ là bao nhiêu nhỉ?”.

“Cô chờ một chút.” Một lát lâu sau Tăng Dục mới tiếp tục trao đổi với Tuần Tuần qua điện thoại, dường như cô đã phải tìm một chỗ thích hợp để nói về chuyện này, “Ý cô muốn hỏi số tiền bắt đầu gửi ở chỗ tôi từ hồi học trung học chứ gì? Để tôi xem sổ đã nhé... Tất cả là năm mươi nghìn bảy trăm hai mươi sáu tệ ba hào, nếu không tính đồ vật.”

“Ngày mai em tới chỗ chị lấy thế có tiện không?”

“Thế giới bị hủy diệt rồi à?”, Tăng Dục rất ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, tuy vẫn không có câu trả lời.

“Tuần Tuần cô đã nghĩ kỹ chưa đấy? Tôi bảo cô tới chỗ bác sĩ là hy vọng cô có thể khuyên nhủ mẹ cô.”

“Vi sao, đây chẳng phải là điều mà các anh chị muốn thấy sao?”

“Cô đừng có chế giễu tôi! Nói thật với cô, trong lòng tôi không dễ chịu chút nào. Bây giờ người ốm nằm kia là cha đẻ của tôi, không ai hy vọng ông ấy nhanh chóng bình phục bằng tôi, thế mà bây giờ cô lại đang ép buộc tôi, khiến tôi trở thành người ngoài cuộc.”

“Em không ép chị.”

“Cha tôi như bây giờ là điều chẳng ai mong muốn. Nếu ông ấy không tỉnh lại, tôi dù có phải chăm sóc ông ấy suốt thì cũng không dám có một lời oán thán. Nhưng có một số chuyện cô cũng biết đấy, trong lòng anh trai chị và gái tôi đầy hận thù, không chỉ có họ, mà có lúc chính tôi cũng thấy rất hận. Mẹ tôi đã chết như thế nào, cô còn nhớ không? Bà ấy đã vì quá uất ức mà sinh bệnh ung thư. Cha mẹ tôi từng là đôi vợ chồng mẫu mực hàng hai chục năm trời, đến khi mẹ tôi ốm nằm viện, cha tôi tới đưa cơm, trên đường về thì mò tới giường của mẹ cô. Anh trai và chị gái tôi đã nhìn thấy cảnh mẹ tôi chết mà không nhắm được mắt như thế nào. Xác của mẹ tôi chưa kịp lạnh thì cha tôi đã vội vã tục huyền. Lúc đó, anh chị tôi đã nói, nếu ông ấy lấy mẹ cô, thì họ sẽ coi như mất cả cha lẫn mẹ. Nếu cha tôi qua đời thì họ sẽ về để đưa tang, nhưng nếu ông ấy còn ở với mẹ cô thì họ sẽ không hề nhỏ một giọt nước mắt nào.”

Tuần Tuần đáp: “Em biết, vì thế em chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trách cứ họ”.

“Thế thì là trách tôi.” Tăng Dục nói, “Tôi khác anh trai và chị gái tôi, bọn họ có thể ra đi là xong, nhưng tôi thì không thể đi được. Tôi đã sống với những người thân trong gia đình mười bốn năm, và cũng sống với chung với mẹ con cô mười bốn năm. Mấy năm đầu khi mẹ con cô mới chuyển đến, nhìn điệu bộ của mẹ cô, đến nằm mơ tôi cũng muốn bóp chết bà ấy. Tất nhiên tôi cũng ghét cô, còn bé tí mà đã biết cách lấy lòng người khác. Nhưng cuối cùng thì tôi cũng ăn cơm mẹ cô nấu mười bốn năm, bà ấy không xử tệ với tôi. Hồi còn nhỏ, mặc dù biết tôi lấy đồ của cô nhưng bà ấy không mắng tôi, mà ngược lại còn dạy bảo cô. Con người ta là thế, tôi vẫn không thích mẹ cô, nhưng từ lâu rồi tôi không còn hận bà ấy nữa. Mấy năm nay, nếu không nhìn ảnh thì tôi không nhớ rõ khuôn mặt mẹ mình như thế nào, nhưng tôi muốn không nhớ đến mẹ con cô nữa thì lại thật là khó. Những quyết định mà anh chị tôi đưa ra, tôi không thể làm ngược lại, bởi họ là người thân của tôi, vấn đề là ở chỗ người thân của tôi và của cô thì có gì là khác biệt? Cô hãy nghe tôi nói câu này, hãy khuyên mẹ cô, cứ cho là cha tôi không tỉnh lại chẳng nữa, tôi cũng sẽ đồng ý với bà ấy, đợi sau khi cha tôi hai năm mươi, tôi sẽ đồng ý chuyển căn hộ mà cha tôi mua bằng tên tôi cho bà ấy, như thế bà ấy yên tâm rồi chứ?”. Tăng Dục nói xong những lời này thì kiên nhẫn chờ câu trả lời của Tuần Tuần.

Tuần Tuần nhớ đến vẻ mặt của mẹ khi bà nói rằng, đợi đến khi Giáo sư Tăng về hưu sẽ đưa bà tới quảng trường khiêu vũ.

Cô hỏi Tăng Dục: “Chị nghĩ rằng em có thể khuyên được mẹ em ư? Chị cũng đã biết mười bốn năm rồi đấy, trong mười bốn năm ấy, cứ cho rằng bà ấy tôi tệ hơn nữa, thì chẳng nhẽ cuộc hôn nhân ấy với bà, ngoài căn hộ đó ra không còn thứ gì khác nữa ư?”.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, Tăng Dục mang tiền đến đưa cho Tuần Tuần ở chỗ hẹn, ngoài số tiền hơn năm vạn tệ gửi ở chỗ cô, Tăng Dục còn đưa thêm cho Tuần Tuần một tấm thẻ nữa.

“Tôi chỉ có ngần này. Đừng để anh và chị tôi biết, nếu không họ sẽ rất đau lòng.”

Dựa vào số tiền gom được từ đủ mọi nguồn, việc điều trị cho Giáo sư Tăng tạm thời được sắp xếp xong. Mẹ Tuần Tuần không hiểu sự việc, bà tin tưởng rằng con gái bà đã nghe theo lời dạy của mình trong việc nắm quyền quản lý kinh tế trong gia đình. Nhớ đến lời nói lạnh lùng của con gái tối hôm trước, bà cảm thấy không yên tâm, rồi một mực khuyên con đừng có ghen bóng ghen gió, đàn ông trẻ chơi bời một chút cũng là chuyện bình thường, có chịu mấy năm, chờ đến khi họ già đi, thì dù có tình ý cũng chẳng còn sức lực đâu nữa, lúc đó khắc yên phận bên vợ con.

Tuần Tuần an ủi mẹ, nói rằng những lời cô nói hôm qua chẳng qua chỉ là nói trong lúc tức giận mà thôi.

Mẹ Tuần Tuần ôm hai mươi vạn tệ đi nộp cùng với niềm hy vọng tràn trề. Tuần Tuần ngồi một mình trên ghế trong hành lang, nhìn theo bóng mẹ. Từ trước đến nay cô luôn nghĩ rằng mình có thể sống bên Tạ Bằng Ninh đến đầu bạc răng long, cho dù không có tình yêu lãng mạn, nhưng chỉ cần hai người hiểu và nương tựa vào nhau như thế cũng đủ cho cả một đời. Nhưng không biết từ lúc nào, cô bắt đầu hiểu ra rằng, điều đó là không thể.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Tình yêu là nắm mồ của hôn nhân

Sau khi Tăng Dục biết Tuần Tuần chủ động rời xa Tạ Bằng Ninh, cùng chỉ hỏi cô một câu: liệu đã nghĩ kỹ chưa? Thực ra, ngay cả câu hỏi ấy cũng chỉ là hình thức, thực tế Tăng Dục gơ cả hai tay tán thành cho quyết định này của Tuần Tuần. Kể từ sau đám cưới, tình cảm của Tạ Bằng Ninh đối với nhà vợ chẳng có gì thân thiết, mà vẫn rất khách sáo. Nguyên nhân của điều này có lẽ là do từ sâu thẳm trong lòng, Tăng Dục không tán đồng kiểu sống của Tuần Tuần và Tạ Bằng Ninh. Trong mắt của Tăng Dục, Tuần Tuần giống như một sự tồn tại thần kỳ, cô vui nếu được nhìn thấy sự thay đổi kỳ diệu trong cuộc sống của một người, hơn nữa, cô không thích kiểu đàn ông như Tạ Bằng Ninh, nhưng cô chưa bao giờ nhắc tới điều này trước mặt Tuần Tuần.

Việc Tăng Dục thích kiểu đàn ông như thế nào luôn là một câu đố. Kể từ sau khi lớn lên, người bạn đời mà cô chọn rất khó nói có một mẫu hình cụ thể nào. Sau khi chia tay với người đáng yêu nhất, và từ bỏ “chính ụy”, Tuần Tuần chỉ thấy Tăng Dục đau lòng tuyệt vọng một lần, rồi kể từ đó chưa bao giờ nghe thấy cô nhắc đến bất cứ người nào khiến cô có ý định lấy làm chồng. Sau đó thì Tăng Dục không hề có vẻ gì là tiêu tụy, hao gầy, ngược lại, cô tràn trề sức sống, ngay cả đôi mắt cũng toát lên vẻ đặc biệt thật khó tả. Tuần Tuần quá quen với ánh mắt và vẻ mặt ấy, và khi nó thể hiện trên mặt của Tăng Dục, có nghĩa là cô lại vừa mới tình cờ gặp gỡ người ấy trong “hàng người dài xếp hàng chờ cô duyệt”.

Tuần Tuần đã nói ra những suy nghĩ trong lòng mình với Tăng Dục để xem cô nói gì, nhưng câu trả lời là một sự phủ định, vì vậy lại càng khiến cô hiểu kỳ. Theo những gì cô biết về Tăng Dục, thì suy đoán ấy không khác sự thật là bao, những chuyện tồi tệ hơn nữa Tăng Dục còn chia sẻ với cô, vì thế không có lý do nào để Tăng Dục phải giấu cô. Tuy thế, so với những biểu hiện khác thường của Tăng Dục thì hoàn cảnh khó khăn mà Tuần Tuần đang gặp phải khiến cô đau đầu hơn rất nhiều, vì vậy cô chẳng có thời gian đâu mà tìm hiểu căn cớ sự việc.

Tăng Dục khuyên Tuần Tuần rời xa Tạ Bằng Ninh và cũng phải cố gắng đòi bằng được những quyền lợi của bản thân. Tăng Dục đã chủ động giới thiệu cho Tuần Tuần một luật sư cũng có chút tiếng tăm trong nghề, đồng thời sắp xếp thời gian gặp mặt và đích thân đưa Tuần Tuần đi.

Vị luật sư đó còn khá trẻ, tên cũng rất đặc biệt, khiến Tuần Tuần có ấn tượng rất sâu sắc. Anh ta họ Liên, tên là Liên Tuyền. Tuy lần này chỉ là tư vấn dưới danh nghĩa bạn bè, nhưng sau khi hiểu rõ tình hình của Tuần Tuần, luật sư Liên đã đưa ra một đề nghị tương đối xác đáng. Luật sư Liên cho rằng, nếu khi ra trước tòa Tuần Tuần đưa ra lý do dẫn tới hôn nhân tan vỡ vì những sai lầm của Tạ Bằng Ninh, rồi từ đó đòi quyền phân chia tài sản, thì không đủ sức thuyết phục, vì đó chỉ là sự suy đoán của chủ thể về việc ngoại tình của chồng, cũng có nghĩa là, cô cần phải nắm trong tay nhiều chứng cứ về hành vi phạm lỗi của Tạ Bằng Ninh thì mới giành được quyền chủ động.

Nghe xong những lời phân tích trên, Tuần Tuần ngồi ngầy ra một lúc rất lâu. Tăng Dục đưa ra đề nghị, ba người cùng đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện nhưng Tuần Tuần nói mình có việc, sau khi trịnh trọng nói lời cảm ơn luật sư Liên xong, cô rời khỏi chỗ hẹn trước. Tăng Dục đuổi theo cô đến trước cửa hàng, nói: “Cô vội gì thế, nếu có ý bất quá tang thì cũng phải chẳng cần phải gấp gáp trong lúc này”. Trong lòng cô thấy rất khó hiểu, từ trước đến nay Tuần Tuần chưa khi nào tỏ ra là dễ bị kích động, không lẽ những biến cố trong cuộc sống đã khiến cho cô không thể cố thủ mãi trong bức tường vậy, khiến cho một phụ nữ vốn định giam mình trong khoảng trời nhỏ hẹp đến tận cuối đời trong chốc lát trở nên chán ghét cuộc hôn nhân đến thế?

Tuần Tuần cười đáp: “Bất quá tang gì chứ? Chị nói linh tinh gì thế?”.

Tăng Dục khoanh tay trước ngực, đưa mắt liếc xéo Tuần Tuần từ đầu đến chân, trong bụng nghĩ ra một đáp án mới. Triệu Tuần Tuần thường có thái độ hoài nghi trước những người trẻ mà có biểu hiện xuất chúng hơn người. Nếu tới bệnh viện khám thì nhất định cô phải chọn các chuyên gia già tóc đã bạc phơ, thích nghe những bài hát cũ kỹ, tin những hoa quả có vết sần bên ngoài thì bên trong rất ngọt. Như thế có thể thấy, luật sư Liên, một người trẻ, đẹp, giọng gang như từ trong tranh bước ra không đủ tạo lòng tin với cô cũng là điều rất bình thường.

“Có phải là cô thấy luật sư mà tôi giới thiệu còn quá trẻ không?”, Tăng Dục hỏi. Tuần Tuần chưa kịp trả lời thì đã bị cô cướp lời, nói tiếp bằng một câu đầy giận dữ: “Cô phải biết rằng, nhìn mặt mà bắt hình dong là rất thiên cận, chẳng có lý do gì khi nhìn vẻ ngoài rất hấp dẫn của người ta mà phủ nhận trình độ chuyên môn của người ta!”.

Tuần Tuần nghe vói vẻ mặt rất kỳ lạ, “Em có nói là anh ấy rất hấp dẫn người khác đâu?”.

Mặt của Tăng Dục thoát đồ ửng, cô bèn giải thích: “Tôi chỉ đánh giá một cách khách quan như vậy... Cô đừng nhìn tôi như thế, tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường”.

Tuần Tuần ồ lên một tiếng, “Em cũng không nói rằng hai người không phải là bạn bình thường. Thực ra, điều mà em định nói là, nếu chị và người bạn bình thường ấy của chị không đưa chân đá đi đá lại dưới gầm bàn, thì em sẽ tin tưởng vào trình độ chuyên môn của anh ta hơn”.

Tăng Dục há mồm không nói được câu nào, Tuần Tuần không nín được cười, “Em phải đi trước, vì em đã hoàn thành sứ mệnh của ngày hôm nay, nếu không cứ cho là hai người không sợ đèn sáng quá, thì em cũng chẳng muốn sợi tóc của bóng đèn bị cháy đâu”. Dừng một lát, cô bổ sung: “Tuy nhiên, có một điểm chị nói đúng, người bạn mới của chị rất có sức hấp dẫn”.

“Tôi đã nói rồi, anh ấy không phải là bạn trai của tôi!”, Tăng Dục vẫn cố cãi.

Tuần Tuần đáp: “Em lạc hậu quá lâu rồi, vì thế không biết được rằng, bạn bình thường cũng có nhiều tác dụng như vậy”. Dù ở một khoảng cách rất xa cô cũng có thể ngửi thấy mùi hạo sắc trên người của “người bạn bình thường” của Tăng Dục.

Tăng Dục có vẻ bối rối, “Nói thật để cô biết vậy, tôi và anh ấy quen nhau chưa lâu, chỉ mấy ngày sau khi tôi chia tay gã đàn ông dê tiện kia. Chúng tôi quen nhau trong quán bar, chắc cô cũng biết, đàn ông mà thích, đàn bà mới yêu, người này muốn, người kia tự nguyện, chuyện nó là như thế”.

“Thế thì chị may quá còn gì, em thấy anh ta so với tiêu chuẩn của chị thì cũng chẳng kém là bao, chưa biết chừng đánh lệch mà lại trúng, lần này tìm thấy hoàng tử trong mộng rồi cũng nên.”

“Thôi đi.” Tăng Dục phì cười, “Cô đừng có nịnh tôi, bây giờ tôi không còn tin vào những điều đó đâu. Thưa thánh nữ, người dám đối diện trực tiếp với đời người không có tình yêu, dám nhìn thẳng vào sự lừa gạt của gã đàn ông đê tiện. Tôi đã nghĩ thông rồi, lấy chồng thì có gì là hay ho?”. Nói rồi, Tăng Dục cố ý đưa mắt nhìn Tuấn Tuấn, “Hôn nhân là một chuyện vô vị. Ai quy định rằng suốt cuộc đời cứ phải gắn bó với một người? Tôi và Liên Tuyền đều có chung quan điểm này. Con người ta sống, điều quan trọng nhất là ngày hôm nay sống ra sao, chuyện ngày mai cứ cho là cô đã chuẩn bị kỹ càng, thì chuyện gì đang chờ đợi cô ở phía trước cô cũng không thể nào biết được”.

Tăng Dục nói, tay ôm vai Tuấn Tuấn, “May mà hôm đó cô đã đánh thức tôi. Tuy những lời của cô phần nhiều rất khó nghe, nhưng thỉnh thoảng cũng có những câu rất có lý. Vì sao ngày nào tôi cũng phải dùng rượu mạnh để mình say? Có phải vì tôi không cai được không? Từ nay về sau tôi sẽ chọn loại ngọt và nồng độ thấp hơn để uống. Tôi sẽ uống thả phanh, ngàn chén cũng không say”.

Điều bộ của Tăng Dục giống như người luyện võ công được điểm thông huyết Nhâm, Đốc 18 trước khi bị tẩu hỏa nhập ma. Kể từ lúc đó thánh nữ ưu tú, danh giá Tăng Dục đã hoàn toàn đổ gục, còn một Tăng Dục khác nhìn thấu hồng trần, coi cuộc đời như trò đùa đã đứng dậy. Tuấn Tuấn hơi lo lắng, cảm thấy dường như mình đã làm một việc xấu xa, vô tình đã điểm phát cho một thanh niên ưu tú, để người ấy trở thành ma nữ đùa cợt xác thịt và tâm hồn với quảng đại nam giới.

“Tôi vào trước đây”. Trước khi đi Tăng Dục còn nháy mắt với Tuấn Tuấn: “Từ nay về sau, hễ gặp vấn đề gì về luật pháp thì cứ việc tìm đến anh ấy mà xin tư vấn nhé. Chúng ta không nên lãng phí giá trị dư thừa của đàn ông. Hãy tin tôi, về mặt chuyên môn anh ấy rất giỏi”.

Tuấn Tuấn đưa mắt nhìn theo Tăng Dục, miệng lầm bầm: “Ồ, thế thì tốt”. Nhưng thực ra, dù cô cố tìm kiếm tính hợp lý của chuyện này bằng cách nào, thì cũng phải thừa nhận, để cho “người bạn tình” của Tăng Dục làm luật sư cho mình vẫn có chút gì đó kỳ quặc.

Một hồi chuông điện thoại vang lên đánh thức Tuấn Tuấn. Cô là người ngủ rất lơ mơ, chỉ cần trong tiềm thức có chút gì đó bất an, thì dù chỉ có một tiếng động rất nhỏ cũng làm cô tỉnh giấc, giống như cái đêm kẻ trộm đột nhập vào phòng nhiều năm trước đây. Cô sợ nhất chính là giây phút mở mắt ra lại nhìn thấy con dao mẹ lưỡi và cả mùi sắt hoen gỉ tanh nồng ấy toả ra bên gối.

Một buổi sáng bình thường như bao buổi sáng, bên gối không có con dao mẹ lưỡi, nhưng trên mặt gối bằng lụa phẳng phiu bên cạnh không hề có lấy một vết nhăn, đặt tay lên thấy lạnh như băng, dường như nó nhắc nhở chủ nhân rằng đêm qua cô đã ngủ một mình.

Giữa Tuấn Tuấn và Tạ Bằng Ninh tuy không có những trận cãi vã nảy lửa, nhưng kể từ hôm hai người nói năng lạnh lùng với nhau, không khí u ám luôn đè nặng lên hai người. Tuấn Tuấn chỉ nhắc đến đó, tiếp theo sau là sự im lặng, Tạ Bằng Ninh thì nhìn cô bằng ánh mắt quan sát và hoài nghi. Anh không biết đây có phải là người phụ nữ mà anh từng quen biết không, và cũng không biết rốt cuộc thì cô đã biết những gì. Đêm ấy Bằng Ninh lặng lẽ lên giường, tắt đèn theo thường lệ rồi đưa tay ôm vợ. Tuấn Tuấn nằm im, nhưng tay chống trước ngực Bằng Ninh, tuy cô không dùng sức quá mức nhưng cũng đủ để đẩy Bằng Ninh ra xa.

Bằng Ninh thấy trong lòng dấy lên một nỗi phiền muộn rất khó gọi thành tên. Anh chống người lên, nói bằng giọng khó nhọc: “Em làm gì thế! Sự việc không giống như em nghĩ đâu!”.

Tuấn Tuấn vẫn không có phản ứng gì nhưng sức của bàn tay vẫn giữ nguyên. Trong bóng đêm, dường như Bằng Ninh có thể cảm giác thấy cô đang nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, xuyên thấu và chế nhạo. Ánh mắt ấy khiến cho anh trong lúc bối rối không tìm ra chỗ nương náu, nhưng lại cũng không thể bật đèn lên được, bởi vì anh sợ sau khi đèn bật sáng sẽ thấy một khuôn mặt xa lạ kề ngay bên.

Bằng Ninh hoang mang không tìm ra lối thoát, cảm thấy giận dữ khi mình như vậy.

“Em muốn gây chuyện đúng không? Vậy thì tùy em!”. Bằng Ninh bật dậy trong cơn tức giận rồi lần tìm chiếc thảm ở tủ trong bóng tối, bước nhanh tới chiếc sa lông ngoài phòng khách.

Tuấn Tuấn cảm thấy rất thất vọng. Nỗi thất vọng không phải vì ngủ một mình trên chiếc giường trống, mà là sự trốn tránh của Tạ Bằng Ninh. Thà rằng anh ta cãi nhau một trận om sòm với cô, miễn cưỡng cô giận dữ vô cớ, chứ cô rằng nhỏ nhen, sau đó vừa cãi nhau vừa cho cô một lý do, dù đó là một lý do tồi tệ cũng được.

“Sự việc không giống như em nghĩ đâu”. Vậy rốt cuộc thì là như thế nào? Anh ta không chịu nói, cũng có thể là do anh không biết. Trên đời này chẳng có việc gì là không giải thích được, nếu không thể nói ra thì đó là vì chưa được làm sáng tỏ từ trong lòng.

Tuấn Tuấn từ từ mở mắt ra, cô loáng thoáng nghe thấy tiếng Tạ Bằng Ninh nghe điện thoại sau cánh cửa phòng khép hờ, nhưng rồi ngay lập tức thì cô không nghe thấy gì nữa, chắc hẳn Bằng Ninh đã tìm một chỗ khuất để gọi điện.

Tuấn Tuấn chợt nhớ đến bài Hai mươi kiểu hành động khi chồng ngoại tình mà Tăng Dục đưa cho cô, cô đã đọc nó, ngoài điểm “bất thường tặng cho vợ một món quà” ra, thì những hành động khác không đúng. Nói như vậy, Tạ Bằng Ninh vẫn được coi là người thẳng thắn. Tuấn Tuấn ngồi dậy, đúng lúc bàn chân cô chạm xuống đất thì nỗi thất vọng của cô tan biến mất, ngược lại trong lòng chỉ còn cảm thấy rộng lượng tha thứ.

Tuấn Tuấn muốn được sống yên ổn và cố gắng để hiểu Bằng Ninh trong phạm vi có thể.

Tạ Bằng Ninh nghe xong điện thoại thì vào nhà tắm. Tuấn Tuấn không nhìn thấy điện thoại của anh đâu, có lẽ anh đã mang theo vào trong phòng tắm, cho dù từ trước tới nay cô không bao giờ là người hay kiểm tra điện thoại của chồng. Con mèo nhìn thấy chủ, cảm động quẩn lấy chân cô đòi ăn, Tuấn

Tuần tìm thức ăn và cho nó một ít. Trong lúc đó Tạ Bằng Ninh thay quần áo và chuẩn bị ra khỏi nhà.

Hai con người ngủ riêng đêm qua, sáng nay gặp lại nhau trong phòng khách tràn ngập ánh sáng ban mai, cả hai đều không khỏi cảm thấy bối rối. Tuần Tuần ngồi xồm, cúi đầu xuống vuốt ve con mèo, rồi đột nhiên cô cất tiếng hỏi: “Cuối tuần mà cũng phải đi làm à? Sao không ăn sáng đã rồi đi?”

“Ừ”. Giọng nói của Tạ Bằng Ninh nghe có phần hơi ngạc nhiên, “Cuối tháng có lãnh đạo cấp trên đến kiểm tra, phải chuẩn bị trước rất nhiều thứ... anh đi đây”.

Bằng Ninh khẽ mở cửa bước ra rồi khép lại, trong phòng chỉ còn lại Tuần Tuần và con mèo già. Căn nhà bỗng trở nên trống vắng lạ thường. Đây không phải là toà thành đủ để cô ở trọn đời, mà là nấm mồ. Người ta thường nói hôn nhân là nấm mồ của tình yêu, giữa cô và anh chẳng có bao nhiêu tình yêu thì chôn cất cái nỗi gì. Tuy vậy, đến bây giờ cô mới biết, ngoại tình mới là mồ chôn của hôn nhân.

Tuần Tuần thay ga trải giường và giặt lại một lần nữa, cô làm việc này không phải vì người đàn ông thích sạch sẽ ấy, mà là theo thói quen của chính cô. Sau khi làm xong mọi việc thì cô chuông điện thoại khiến cho con mèo già đang lìm đim cũng bừng tỉnh.

“Cô có rồi không? Có muốn hôm nay đưa tôi đi xem kinh kịch không?”, giọng Trì Trình rất phấn chấn.

“Kinh kịch ư? Tôi không hiểu thể loại này lắm”, Tuần Tuần đáp.

“Cái đó thì có gì mà hiểu với không hiểu, nội dung của nó toàn là những vấn đề về cuộc sống đời thường. Gian phu dâm phụ, trộm chó bắt gà, những thứ này thì chắc cô xem hiểu chứ? Vở kịch này có tên là Kim Phong Ngọc Lộ Nhất tương phùng¹⁹. Tôi đã đặt cho cô một chỗ ngồi rất tốt, diễn ở rạp nhỏ, khoảng cách gần, chắc chắn sẽ mang đến cho người xem cảm giác rất thật. Nếu cô bỏ lỡ thì đừng có tiếc đấy!”

Tuần Tuần nắm chặt điện thoại, gần trưa, ánh mặt trời gay gắt, mồ hôi nhóp nhúa cả lòng bàn tay, một làn gió thổi qua, chiếc ga trải giường đã phơi xong chạm khẽ vào mặt, mang đến cho cô cảm giác nửa khô nửa ẩm ướt, kèm theo hơi hướng của bụi bặm

“Tôi chỉ để ý xem nhân vật chính là ai.”

“Cô thấy chưa, như thế là rất tốt, giữa hai chúng ta chẳng cần gì phải giả vờ nữa. Nếu muốn kịp giờ phải đi ngay, tôi chờ cô ở khách sạn. Cô nhớ số phòng của tôi đây, phòng 516, đừng có nhầm phòng đấy.”

Tuần Tuần chậm chậm ngồi xuống chiếc ghế mây bên ban công, mặc cho ga trải giường tiếp tục vòn khê lên người, xa rồi lại gần, giống như bàn tay người lướt qua lướt lại.

Thật?

Giả?

Đi!

Không đi?

Mẹ cô nói: đàn ông còn trẻ thích ong bướm cũng là chuyện bình thường, con cứ mắt nhắm mắt mở, rồi cuộc đời cũng sẽ trôi qua, điều quan trọng nhất là tiền, nắm được tiền rồi thì sẽ chẳng còn sợ cái gì nữa.

Tăng Dục nói: Dựa vào đâu mà để cho anh ta muốn làm gì thì làm? Cứ cho là ly hôn thì cũng phải lấy lại được những thứ mà cô đáng được hưởng.

Luật sư Liên thì nói: Nếu muốn khi ra trước toà mà được hưởng phần tài sản nhiều hơn trong khi phân chia tài sản do những sai lầm của đối phương, thì cô cần phải nắm được nhiều bằng chứng hơn.

Trì Trình nói: Cô không phải tay trắng đâu, tôi sẽ giúp cô. Anh ta phải trả giá cho hành động của mình.

Còn con mèo già thì kêu: Meo, meo, meo.

...

Tuần Tuần gọi điện cho Tạ Bằng Ninh, hỏi: “Buổi tối có về nhà ăn cơm không?”.

Tạ Bằng Ninh đáp: “Không đâu, em cứ ăn cơm đi, cơ quan có rất nhiều việc... Mọi người gọi anh đi họp rồi, có chuyện gì thì để nói sau nhé”.

“Vâng”.

Cô tắt máy, sau đó gọi điện đến số máy cố định của phòng làm việc ở cơ quan Tạ Bằng Ninh. Một hồi lâu sau có người nhắc máy.

“A lô, cho tôi hỏi Trưởng phòng Tạ có ở đó không?”

“Hôm nay là cuối tuần, Trưởng phòng Tạ không đi làm, có chuyện gì thứ Hai gọi lại nhé.”

Chương 11: Nhật ký bắt gian

Tuần Tuần biết khách sạn nơi Trì Trinh và Giai Thuyên ở, chỉ có điều chưa bao giờ cô nghĩ rằng sẽ tới chỗ họ...à, mà phải nói rằng chỗ của anh ta. Suýt chút nữa thì quên, Tạ Bằng Ninh đã “rất chu đáo” đặt cho đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết hai phòng riêng. Phòng 516 là phòng của Trì Trinh, còn phòng 518 chỉ cách một bức tường là của Giai Thuyên, và hôm nay còn là của Tạ Bằng Ninh nữa.

Khi Trì Trinh ra mở cửa nhìn thấy Tuần Tuần, thì rất vui, chẳng có vẻ gì là của một người đàn ông đang rình bắt quả tang vị hôn thê ngoại tình. Tuần Tuần nghĩ, thanh niên ngày nay thật là dễ dãi, đồng kích cũng không chịu cho đến đầu đến đuôi. Trì Trinh nhanh chóng dẫn cô vào phòng, rồi đưa tay đóng cửa lại. Trong phòng không hề sạch sẽ, gọn gàng, đầu vào đầy như trong tưởng tượng của Tuần Tuần, mấy bộ quần áo thay ra vứt bừa bãi trên ghế, trong không gian chật hẹp của căn phòng tràn ngập mùi nước xả vải sau khi giặt xong, người kỹ một chút còn thấy có cả mùi rượu nữa.

Ánh mắt của Tuần Tuần dừng lại trên quầy bar, ở đó có một chai Black Label uống dở, chỗ rượu rót ra đang ở trong chiếc ly trong tay của Trì Trinh.

“Anh uống rượu vào giờ này à?”, Tuần Tuần chau mày hỏi.

Trì Trinh cho thêm một cục nước đá vào trong ly, quay lại cười đáp: “Rượu giúp cho con người trở nên can đảm hơn”.

Tuần Tuần chẳng hề coi những lời linh tinh ấy của Trì Trinh là thật, anh ta là người to gan lớn mật rồi, cần gì phải mượn đến rượu nữa?

“Rượu chỉ tổ làm hỏng việc!”, Tuần Tuần nghiêm nghị nói.

Trì Trinh không phản ứng lại, mà chỉ mời cô ngồi xuống, còn anh ta thì vẫn ngồi trên chiếc tràng kỷ dành cho một người.

Tuần Tuần nắm chặt chiếc túi, đứng giữa phòng, đưa mắt quan sát xung quanh. Anh ta nói rằng “cứ tự nhiên” nhưng lại không hề nghĩ xem cô nên ngồi xuống đâu, bởi chỉ có duy nhất một chiếc tràng kỷ thì anh ta đã độc chiếm. Không lẽ anh ta lại bảo cô ngồi xuống giường? Đó là điều không thể. Tuần Tuần do dự một lát, rồi chọn ngồi xuống chiếc ghế dài trong góc, cảm thấy bộ quần áo vắt trên đó, kê đặt sang một bên.

Tuần Tuần nhanh chóng biết được rằng cảm giác khác thường và thấy sự không hợp lẽ của mình là từ đâu. Chiếc rèm cửa dày nặng màu tím thẫm rủ kín, đèn cũng không bật lên, không gian trong phòng tối tăm và bí ẩn, càng làm cho chiếc giường to trong phòng thêm ấm áp. Đó chính là lý do khiến cho cô bài xích khách sạn một cách bản năng. Vứt bỏ tất cả những thiên kiến thì nó vẫn mang đến cho người ta một ám thị rất mạnh, nghĩ tới chuyện rất có thể Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyên đang bên kia bức tường, cảm giác lạ lùng ấy trong cô càng thêm mãnh liệt.

Tuần Tuần lặng lẽ đứng dậy, tóm lấy hai góc của chiếc rèm kéo ra. Ánh mặt trời như những lưỡi gươm vừa vạch lên những khe sáng lấp lánh, lập tức bị người xua đuổi. Trì Trinh đứng ngay đằng sau Tuần Tuần, dùng lực ngược lại kéo kín tấm rèm.

“Không được mở ra.” Trì Trinh nói rồi vén một góc rèm lên, ra hiệu cho Tuần Tuần nhìn ra ngoài. Thì ra bên ngoài là ban công có thể đi lại, một tấm lan can bằng kính ngăn cách ban công giữa hai phòng sát nhau, nếu là người có dụng ý thì rất dễ dàng nhìn trộm được cảnh tượng ở phòng bên qua lan can.

“Cô tưởng rằng tôi cố tình kéo rèm cửa kín mít như thế sao? Trong mắt cô tôi là người như vậy à?”, Trì Trinh nói với vẻ bất cần.

Lời của Trì Trinh đã nói thẳng những suy nghĩ trong lòng Tuần Tuần. Cô thấy hơi bối rối, nhưng không sao coi bỏ được nỗi bất an khó nói thành tên trong lòng. Bởi vì, đúng lúc đó, tiếng của anh ta dường như được phát ra từ một vị trí ngay trên đầu cô. Cô đứng quay mặt ra ban công, và Trì Trinh cũng như vậy, hai người đã đứng rất gần bên nhau, Trì Trinh như dán vào người cô, cánh tay anh ta kề sát cánh tay cô. Chỉ cần Tuần Tuần quay người lại hoặc bước về phía sau là như nhào vào lòng anh ta.

Tuần Tuần nín thở một lúc, nhưng vẫn không thấy anh ta lui ra xa, tấm rèm màu tím sẫm trước mặt như dòng nước cứ trải dài ra. Không cần để ý đến tư thế, cô cúi người chui qua cánh tay giơ lên của Trì Trinh để thoát ra ngoài, lúc đó cô mới hoàn toàn không còn nằm trong phạm vi lan toả từ hơi thở của Trì Trinh. Sau khi ngồi ngay ngắn trở lại bên chiếc ghế trong góc, đưa tay chỉ vào một chiếc ghế khác, Tuần Tuần nói với Trì Trinh: “Hoặc là tôi đi ngay bây giờ, hoặc là anh ngồi xuống kia nói chuyện cho tử tế”.

Trì Trinh nhún vai, tiếp tục ngồi xuống chiếc tràng kỷ, chỉ có điều hơi dịch nó về phía Tuần Tuần, cười nói: “Cô có vẻ gò bó như vậy, khiến tôi không biết phải làm gì mới được”.

“Bọn họ đang ở bên kia?”, Tuần Tuần hỏi thẳng vào chủ đề.

“Không, vẫn chưa về.” Trì Trinh bổ sung, “Tạ Bằng Ninh đến vào nửa tiếng trước. Tôi sợ cô bị nhờ đường, bỏ lỡ mất “tình tiết quan trọng”, vì thế đã gọi cho Giai Thuyên bảo cô ấy đến một hiệu bánh ga tô ở phía Tây thành phố mua giúp cho một chiếc bánh hạt dẻ. Bánh ga tô hạt dẻ là thương hiệu của nhà hàng đó, khách hàng rất đông, quá mười hai giờ trưa là hết bánh. Tạ Bằng Ninh đi cùng với cô ấy. Cô biết đấy, Giai Thuyên không phải là người xấu, gần

đây vì chuyện của Tạ Bằng Ninh mà cô ấy rất chiều theo ý tôi, coi như một chút đền bù cho người đàn ông bị cầm tù này. Phải nói rằng, tôi rất thích loại bánh ấy, lát nữa cô có thể nếm thử, nếu như đến lúc đó cô vẫn còn tâm trạng muốn ăn”.

Tuần Tuần hoàn toàn chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ đến loại bánh ga tô hạt dẻ ấy, khó khăn lắm cô mới cất tiếng, nhưng lại thấy lời nói của mình thật khô cứng.

“Bọn họ có thường xuyên... thường xuyên như thế này không?”

“Chuyện đó còn phải xem tôi có ra ngoài hay không.” Trì Trình nhếch mép cười khan, “Không phải ai cũng dễ dàng bị sai khiến giống như cô đâu”.

“Hôm nay anh định đi đâu?”

“Đi thăm một người họ hàng của tôi ở đây.”

“Anh cũng có họ hàng ở đây à?”

“Có, có điều tên đó là một kẻ khốn kiếp. Mẹ tôi có một ông em trai họ sinh ra và lớn lên ở đây, cũng có nghĩa là cậu của tôi. Giai Thuyên biết người ấy, tôi đã nói với cô ấy rằng tôi sẽ đòi lại những gì mà ông ta đã nợ gia đình tôi trước đây, vì thế có lẽ sẽ về muộn, nhưng cô ấy không có vẻ gì là hứng thú với chuyện đó.”

“Cậu họ, nói cứ như thật ấy”, Tuần Tuần nhắc lại với vẻ chế nhạo. Cô nghe nói, nói dối thì phải chú ý đến tình tiết, xét theo khía cạnh này thì Trì Trình là một cao thủ, “Anh dựa vào đâu mà biết rằng hôm nay Tạ Bằng Ninh nhất định sẽ tới?”.

“Điều đó thì dễ thôi mà, tôi đã xem điện thoại của Giai Thuyên.” Trì Trình gần như phủ phác trên chiếc tràng kỷ, cười đáp, “Tôi còn bảo với người giữ chìa khoá dưới quầy rằng, hôm nay tôi muốn dành cho bạn gái một niềm vui bất ngờ, tiện thể cũng cho anh ta chút lợi lộc, nên mọi chuyện ra vào của Giai Thuyên hôm nay, tôi đều được biết trước, vì thế cô cứ yên tâm”.

Tuần Tuần hạ giọng: “Yên tâm?”. Anh ta nói nhẹ như không, cứ như thể anh ta thực sự đang chuẩn bị cho người yêu một sự bất ngờ, có ai biết đó lại là một màn kịch bắt cá trong nôi. Giả thử đúng như lời anh ta nói hôm trước, biết hận là vì đã từng yêu, vậy thì màn kịch mà anh ta hao tâm khổ tứ chuẩn bị hôm nay, có lẽ là điều chứng tỏ cho việc lúc đầu anh ta thực sự có tình cảm thật.

“Anh và Thiệu Giai Thuyên quen nhau như thế nào?”, Tuần Tuần hỏi trong lúc hai người cùng chờ đợi.

“Cô muốn biết thật à?” Trì Trình xoay chiếc cốc trong tay, đá va vào thành cốc phát ra tiếng kêu leng keng. Trì Trình đáp: “Tôi gặp cô ấy trong phòng tập thể hình, lúc ấy tôi làm thêm ở đó. Cô ấy không biết tôi, còn tôi thì cứ đứng bên nhìn trộm. Tôi thích nụ cười của cô ấy, nó làm cho người ta giống như cục nước đá trong cốc, mỗi lúc một bé và dần dần tan ra...”.

Bất giác Tuần Tuần dường như ra cảnh ấy theo những gì mà Trì Trình kể lại, đó có lẽ là một cảnh tượng rất đẹp, nhưng đáng tiếc là cô luôn cảm thấy có gì đó không thể gắn kết con người đang ở trước mặt cô với người đứng trong góc lặng lẽ quan sát với nhau được. Còn nữa, vì sao anh ta lại tới làm thêm ở phòng tập thể hình?

Cô đã định hỏi Trì Trình điều đó, nhưng đang nói thì cô phát hiện ra rằng, màu hồ phách trong chiếc cốc trong tay của anh ta đã gần cạn tới đáy, không hiểu đó là vì những ký ức sống lại trong lòng hay vì hơi cồn, mà khoé mắt anh ta đỏ lên, còn nụ cười cũng rất phiêu du.

“Trì Trình, không được uống nữa, bỏ cốc xuống đi!”, Tuần Tuần nhắc một lần nữa.

Trì Trình đứng dậy đi về phía quầy, vừa đi vừa ngoái đầu lại cười với cô: “Yên tâm đi, từ lượng của tôi rất tốt. Hay là cô cũng uống một chút?”.

“Tôi nói thật lòng đấy, đừng uống nữa, ít ra thì bây giờ đừng uống thêm nữa!”, Tuần Tuần bước theo như muốn ngăn Trì Trình lại.

“Sai rồi, bây giờ mới là lúc cần phải uống thêm một cốc.” Trì Trình quay người lại, trên tay quả nhiên thêm một cốc rượu, “Cô nghĩ rằng, lát nữa cô dùng sức đẩy cửa, ồ, một màn hay sẽ hiện ra trước mắt cô, sao đó thì cô sẽ được giải thoát... Nào... Một chút này không đủ để làm say đâu...”.

Tuần Tuần cố gắng tránh cốc rượu mà Trì Trình đưa đến trước mặt cô.

“Tôi bảo anh đặt cốc xuống, anh có nghe thấy không?”

“Cô uống một ngụm đi rồi tôi sẽ đặt xuống.”

“Anh mà còn lộn xộn là tôi lập tức đi khỏi đây ngay!”

“Đi đâu? Trở về nhà để tiếp tục làm một người vợ ngoan hiền ư?”

“Bỏ xuống!”

“Chỉ một ngụm thôi.”

“Đặt xuống... Ấy!”

“Ồi...”

Trong lúc hai người giằng co, không biết do tay ai đẩy quá mạnh, miệng chiếc cốc nghiêng về một bên hất hết chỗ rượu trong cốc kèm theo cả cục đá vào vạt áo trước ngực Tuần Tuần.

Hơi lạnh lập tức lan ra, Tuần Tuần buông hai tay xuống, nhắm mắt lại ủ rũ. Cô hồi hận vì sao mình lại không cách xa anh ta hơn, không, cô hồi hận vì mình đã tới nơi này.

Trì Trinh vội quay lại rút mấy tờ giấy ăn rồi cuống quýt lau chỗ áo ướt của Tuần Tuần, cho tới khi tay bị gạt mạnh ra, rồi anh nghe thấy Tuần Tuần nghiêng răng nói: “Anh định làm gì thế?”.

Mặt Trì Trinh đỏ lên, anh ta vội lùi một bước, buông tay ra, “Rất xin lỗi!”.

“Anh đừng xa tôi ra!” Tuần Tuần quay lưng lại phía Trì Trinh, cúi đầu nhìn xuống chỗ áo bị ướt, tuyệt vọng thấy rằng vạt áo đã bị ướt đẫm. Chiếc áo cô mặc bằng vải lụa nhạt màu, vết rượu màu càng in đậm trên đó, khiến cô đi cũng dờ, ở không xong. Cô chỉ còn biết nắm lấy đám giấy ăn, ngồi xuống chiếc ghế ở góc nhà, nghiêng người lau khô vết rượu.

Một lát sau cô lại nghe thấy bước chân của Trì Trinh đến gần, đang định đuổi anh ta lui ra xa thì nhìn thấy Trì Trinh đang mang tới một chiếc máy sấy.

“Tôi biết cô không đòi nào mặc áo của tôi. Xin lỗi. Cô thử cái này xem áo có nhanh khô hơn không?”

Tuần Tuần không nhìn anh ta, cúi đầu đón lấy chiếc máy sấy, rồi đi tìm ổ cắm. Trì Trinh đứng bên im lặng trong giây lát, nhìn thấy cô như vậy, mới bước đến ngồi xổm xuống cắm chiếc máy sấy vào ổ cắm ở phía sau tràng kỷ. Làm xong việc ấy, anh ta không đứng lên ngay, mà vẫn ngồi nguyên tại chỗ, cố nhìn vào khuôn mặt đang ngoảnh đi phía khác của cô.

“Cô đừng giận nữa, tất cả là lỗi của tôi.”

“Tất nhiên là lỗi của anh rồi. Tôi biết anh có ý làm như thế mà. Rốt cuộc anh muốn gì? Anh cứ nói thẳng ra đi. Trì Trinh, anh định làm gì hả?”, Tuần Tuần nói bằng giọng gay gắt và lạnh lùng.

Trì Trinh hỏi: “Cô cho rằng tôi không có ý tốt, vậy cô hãy đặt cho tôi một tội danh đi, cô nói xem, tôi muốn làm gì? Cô cứ nói tôi sẽ nhận!”.

Tuần Tuần im lặng. Không lẽ cô lại phải nói rằng, tôi thấy anh chỉ mượn lý do bắt quả tang vợ chưa cưới, để giờ trò với một phụ nữ đã có chồng? Nói như vậy đến chính cô cũng còn thấy hoang đường!

“Hình như lần nào tôi cũng làm cho cô tức giận.”

“Tôi không hiểu, vì sao anh lại cứ kiên quyết uống rượu vào giờ này? Đến cả khả năng chế ngự bản thân anh còn không có. Nếu uống say rồi thì có gì là tốt với anh?”, Tuần Tuần giận dữ nói.

“Tôi uống chưa nhiều. Chẳng qua tôi chỉ muốn mình không quá tỉnh táo vào lúc này.” Trì Trinh khẽ đáp, “Cô muốn nhìn thấy điệu bộ không nên để lộ vào mắt của bọn họ sao? Cho dù cô chỉ muốn tóm lấy gót chân asin của họ? Cho dù cô chỉ muốn cho họ không được gì!”.

Tuần Tuần trầm ngâm. Giữa Thiệu Giai Thuyên và Trì Trinh như thế nào cô không rõ, nhưng cô và Tạ Bằng Ninh đã là vợ chồng trong ba năm, hơn một nghìn ngày đêm ở bên nhau, tuy không có được tình cảm sâu sắc, nhưng cũng không phải là không có niềm vui, ít nhất cô cũng tìm được ở Tạ Bằng Ninh sự tưởng tượng và niềm an ủi về một cuộc sống yên ổn lâu dài. Cứ cho là anh ta chuyện gì cũng có thể làm, nhưng trước khi vung con dao lên, cô không khỏi thấy do dự trong lòng.

Tuần Tuần khẽ thở dài một cái.

Trì Trinh run rẩy đưa tay gạt một sợi tóc bên tai của Tuần Tuần, liền bị cô đẩy tay ra. Theo đà tay của Tuần Tuần, Trì Trinh cúi đầu xuống, cúi nhìn vào mu bàn tay đang đặt bên đùi của cô. Trì Trinh nắm lấy tay cô áp lên má mình, khẽ nói: “Tôi không thể quên được nụ cười của cô ấy, ba năm qua tôi chưa bao giờ quên được”.

Hơi ấm từ má của Trì Trinh chạm vào tay của Tuần Tuần khiến cô nóng bừng, nhưng cô không biết phải làm gì, động đậy cũng không được mà không động đậy cũng không xong. Hành động của Trì Trinh rõ ràng là đã đi xa, nhưng lúc này về hoang mang, mất mát trong mắt của anh ta rất thật, cho dù là một người luôn hoài nghi tất cả như Tuần Tuần cũng không khỏi thấy lòng xao động. Nếu đây mà là giả, thì cái gì sẽ là thật đây?

Cô thử an ủi Trì Trinh, “Nếu anh thật lòng yêu Thiệu Giai Thuyên như vậy, thì hai người không phải là không thể tiếp tục được. Nói cho cùng thì hoàn cảnh của hai người khác với chúng tôi, tôi và Tạ Bằng Ninh là vợ chồng, do đó phải chịu sự ràng buộc của hôn nhân. Thiệu Giai Thuyên vẫn còn có sự lựa chọn, hướng chỉ hai người lại có tình cảm với nhau”. Cô cứ nói như vậy mãi, rồi đến một lúc cảm thấy những điều mình nói đều là những lời linh tinh, tình hình thực tế là, một lúc sau thôi là chồng cô và vị hôn thê của Trì Trinh sẽ bị bắt quả tang trên giường, sự thật rành rành, bằng chứng như thép, đến lúc đó thì vợ với chả chồng, tình cảm với không tình cảm, tất cả cũng tan thành mây khói.

Trì Trinh như đoán được suy nghĩ của cô, hơi ngẩng đầu lên hỏi: “Tuần Tuần, cô nói xem trên đời này có gì là đáng tin nhất?”.

Tuần Tuần vốn đã định trả lời là “bản thân mình”, trên đời này chỉ có bản thân mình là đáng tin cậy nhất. Nhưng chưa kịp nói ra thành lời thì cô lại thấy

hoài nghi, bản thân mình có đáng tin không? Có lúc... nhiều lúc... giống như bây giờ, đáp án là: không.

Trì Trinh nắm lấy bàn tay Tuần Tuần, ngón tay khẽ vuốt ve lên bàn tay cô, cũng giống như vậy, giọng nói khàn khàn của anh ta đang vuốt ve trái tim cô.

“Dựa vào đâu mà bọn họ thích làm gì thì làm, Tuần Tuần, bọn họ mà làm một, chúng ta sẽ làm mười.”

Tuần Tuần cảnh giác định rút tay và thu người lại, thì chợt thấy tình hình trước mắt rất không có lợi cho mình.

Dường như Trì Trinh đã chhuizen choáng say, nhưng bàn tay thì ngược lại. Tuần Tuần rút vội tay về, Trì Trinh không chịu buông ra, ngược lại còn theo đà ngã người về phía trước, trong khi vị trí mà Tuần Tuần chọn ngồi lại rất bất lợi cho cô. Vì muốn tránh nên lúc trước cô chỉ muốn ngồi xuống góc của chiếc tràng kỷ, lúc này nếu muốn đẩy khoảng cách với Trì Trinh ra xa, trọng tâm sẽ dồn về phía sau, lưng lại không có chỗ dựa, Trì Trinh mà tiến lại gần hơn chút nữa, cô cưỡng lên ngồi không vững thì cả người sẽ đổ về phía sau. Bàn tay của Trì Trinh nắm chặt cổ tay cô, nếu đổ theo tư thế đó thì trông giống như là cô kéo Trì Trinh đổ xuống. Trì Trinh đắc chí theo đà ấy, chỉ trong nháy mắt tư thế của hai người đã trở thành một trên một dưới trên chiếc tràng kỷ.

Máu trong người Tuần Tuần dồn hết lên mặt, mỗi lần cô cố gắng ngồi dậy thì dường như cô lại càng sát với người của Trì Trinh, ánh mắt và nụ cười trên môi anh ta ngày càng thể hiện rõ về đắc ý.

“Anh ngồi dậy đi! Chúng ta không thể giống như bọn họ!”, Tuần Tuần hỗn hển, định nói nốt câu nói trên với vẻ thật nghiêm nghị, nhưng chưa nói xong thì tự nhiên cô cảm thấy cảnh này không hiểu vì sao lại rất giống với một cảnh trong phim Ngày tháng tươi đẹp, chỉ có điều trên người cô không có chiếc áo dài mềm mại giống như Trương Mạn Ngọc, còn hơi thở thì cứ mỗi ngày một dồn dập hơn. Nụ cười trên miệng của Trì Trinh ngày càng to hơn.

“Suyt, đừng động đây... đừng động đây! Cô mà còn động đây thì tự chịu hậu quả đấy nhé.” Giọng nói của Trì Trinh vang bên tai Tuần Tuần kèm theo cả hơi thở nóng ấm, mỗi một lần cô cử động dường như là một lần gai đâm vào lưng.

“Tôi có đề nghị này, nửa tiếng đến một tiếng nữa bọn họ chưa về đâu, nếu cứ ngồi đợi không thì chi bằng chúng ta làm một việc gì đó cho thú vị”, Trì Trinh nói như cắn vào tai cô.

Toàn thân Tuần Tuần căng lên, miệng thốt lên: “Anh đúng là đồ du côn! Đừng có mà tưởng bở!”

Trì Trinh im lặng, mặt tỏ vẻ oan uổng: “Tôi nói sẽ làm những việc du côn bao giờ? Không có lẽ trong suy nghĩ của cô thì ‘thú vị’ với ‘du côn’ là một, chỉ có những việc làm như du côn thì mới thú vị?”

Tuần Tuần bị làm cho tức tới mức mặt mày xạm xám. Nếu nói về độ tinh quái và cái lý thì cô không thể so được với Trì Trinh. Thế nên cô đưa tay ra mò nắm bên cạnh người, nhưng đúng khi tay cô vừa chạm vào chiếc túi thì đã bị Trì Trinh cướp lấy ném ra xa.

“Tôi không thích cái kiểu phun sương và châm điện.”

“Anh để tôi ngồi dậy ngay, tôi không thêm đấu khẩu với anh!”

Trì Trinh hơi dịch mặt một chút, như muốn áp vào môi cô. Tuần Tuần gắng sức ngửa mặt về phía sau tránh hơi thở của Trì Trinh.

“Cô muốn bỏ qua ‘đấu khẩu’ hả?” Trì Trinh cố ý nhấn mạnh hai chữ “đấu khẩu”, mắt chăm chú quan sát vẻ tức giận và xấu hổ của Tuần Tuần, rồi bất giác cười khùng khục, “Như thế này cũng thú vị, có điều đừng vội, tôi còn có thứ thú vị hơn nữa cơ. Cô biết đấy, khẩu vị của tôi khác cô... Thực ra, tôi chỉ muốn hỏi cô có muốn xem ‘tàu hoả’ không?”

“Cái gì?” Tuần Tuần cảm thấy đầu óc của mình hình như có vấn đề, mọi cảnh tượng ở trước mặt đều rất không thật, đến cả lời nói của Trì Trinh cũng không thể hiểu ẩn chứa ý gì, hết như đang trong đám mây mù. Cô chỉ muốn chấm dứt ngay lập tức cuộc đối thoại “thú vị” này.

“Chiếc tàu hoả cô tặng tôi ấy mà? Cô quên rồi sao?” Trì Trinh nói với vẻ nghiêm túc, “Cô không muốn xem lại món quà cô tặng tôi à? Tôi rất thích, vừa may hôm nay tôi mặc nó”.

Cuối cùng thì Tuần Tuần cũng định thần lại, nhắm mắt, quát lên: “Cút!”, rồi đưa chân định đá cho Trì Trinh một cái. Cô không tin rằng lại có một người nói đến cái chuyện “thú vị”, à không, cái chuyện “du côn” ấy với ngữ khí trang nghiêm như vậy. Trì Trinh dè dặt chân đang vùng dậy của cô, vuốt ve rồi nói: “Đừng vội, đừng vội, một lúc nữa sẽ ‘cút’! Cô không nhìn thấy tôi vút nó sao, bây giờ thì là vút!”.

Tuần Tuần sắp phát khóc lên, nếu hai tay cô được giải phóng thì việc làm đầu tiên cô làm sẽ là tát cho mình một cái thật mạnh. Cô đến để bắt quả tang chồng, thà cả đời làm một quả phụ sống trong ngôi thành trống của Tạ Băng Ninh còn hơn là nộp mình vào tay một kẻ vô lại như Trì Trinh để mặc anh ta đùa giỡn.

“Cô sao thế? Yên tâm đi, tôi chỉ nói vậy thôi, quà của cô tặng, tôi sẽ không ném nó đi đâu.”

“Tôi không điên mà tặng quà cho anh. Tiền của chiếc quần lót ấy rõ ràng là tôi cho anh vay, sau đó anh đã trả lại tôi rồi, nên nó chẳng có chút quan hệ nào với một xu một cắc của tôi.”

“Thế sao?” Trì Trinh ngẫm nghĩ, “Nhưng tôi nhớ hôm ấy ở ban công cô đã trả lại tiền cho tôi, vì thế vẫn là cô tặng cho tôi”.

“Đó là tiền tôi mua bộ đồ trả!, Tuần Tuần quên mất là mình đang tranh luận cái gì.

“Bộ đồ trà đã đập rồi thì còn mua bán cái gì? Được rồi, được rồi, chúng ta đừng tranh cãi về những điều vụn vặt ấy nữa. Tóm lại một câu là, cô có xem hay không? Chưa biết chừng nó khác với những gì mà trước đây cô từng nhìn thấy”, Trì Trinh lại ghé sát vào tai cô thì thầm, hơi thở của anh ta làm cô nổi cả da gà.

Xem là coi, không xem là coi hết. Tuần Tuần ngăn bàn tay đang định hành động của Trì Trinh lại, trong cơn tức giận đến cùng cực cô không kịp nghĩ đến việc lựa chọn từ ngữ, “Có gì khác đâu! Đàn ông đều là đồng tiền xu một đồng, mặt phải là số một, mặt trái là bông hoa cúc. Nếu anh không giống như vậy, trừ phi anh là đồng tiền hai bông hoa!”.

Trì Trinh ngậy người, tiếp đó là cúi đầu vào nơi hôm cô cười lớn, “Cô đã nói những lời này với Tạ Bằng Ninh chưa? Chắc chắn là chưa! Tuần Tuần, cô thật thú vị, quả là rất đáng để tôi thích cô”.

Tuần Tuần nghiêng rằng, “Anh đã từng nói là giống như anh thích mẹ anh. Anh cũng đối xử với mẹ mình như thế này à?”.

Trì Trinh vẫn cười, “Con người cô thật lạ, có lúc thì rất thông minh, có lúc thì lại rất ngốc...”, giọng của anh ta thấp dần, “Thực ra người này với người kia nhất định là không giống nhau, cô chưa thử thì làm sao mà biết được? Cô đã thử bao giờ chưa? Một người đàn ông khác ngoài Tạ Bằng Ninh?”.

“Dậy ngay, chuyện này không liên quan gì đến anh, anh mà còn như thế này là tôi kêu lên đây!”

“Cô không dám trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi?”

“Tôi không giống như các người, trong cuộc hôn nhân của mình tôi không có gì hổ thẹn cả!” Giọng Tuần Tuần run run, không hiểu là vì tức giận hay vì nguyên nhân nào khác.

“Không có gì hổ thẹn, thế thì cô được cái gì? Tầm bida trình tiết ư? Hãy nghe tôi, cô xứng đáng được hưởng sự đối xử tốt hơn thế.”

“Giống như anh lúc này?”

“Ít ra tôi cũng hơn Tạ Bằng Ninh, cho dù ở phương diện nào.” Trì Trinh khễ cắn vào cổ và vành tai của Tuần Tuần, lúc mạnh, lúc nhẹ, lúc nhẹ giống như cù, khi mạnh thấy hơi đau, giống như việc dùng sức véo vào tay, chờ cho đến khi rớm máu thì bất ngờ buông ra.

“Anh tự tin như vậy sao?”

“Cô nói xem?”

Tuần Tuần rất khó để không nghĩ về nguyên nhân Trì Trinh tin tưởng như vậy, không lẽ đó là dấu ấn mà Thiệu Giai Thuyền để lại cho anh ta? Hình ảnh Tạ Bằng Ninh và Thiệu Giai Thuyền trần truồng quấn chặt lấy nhau cứ hiện lên trong đầu cô, là quá khứ hay hiện tại đây? Giả sử sự tự tin của anh ta thực sự là từ Thiệu Giai Thuyền, thế thì Tuần Tuần chỉ còn biết buồn thay cho Tạ Bằng Ninh. Trong mắt của người con gái mà anh ta mãi không quên, chẳng qua anh ra cũng chỉ là như vậy. Còn Tuần Tuần thì lại chưa từng yêu cầu gì ở anh ta. Đúng như Trì Trinh nói, cô đòi hỏi quá ít, nên chẳng được gì.

Có lẽ cảm giác thấy sự hoảng hốt của Tuần Tuần trong khoảnh khắc ấy, nên Trì Trinh càng cắn mạnh hơn. Tuần Tuần bị đau, khễ kêu lên một tiếng, thế là đôi môi của Trì Trinh thừa dịp đó đẩy sâu vào, lưỡi của anh ta giống như một con rắn đang bơi.

Đôi tay chống vào ngực Trì Trinh của Tuần Tuần dần dần chùng xuống, cô thở một cách khó nhọc, những chỗ mà có thể chạm vào toàn mũi của Trì Trinh, mũi của sức trẻ!

Tuổi trẻ thật là tuyệt, ngay cả những giọt mồ hôi và hơi thở ham muốn đều mang một sự trong sáng và mãnh liệt. Nghe nói, người gọi đó là “mùi của tuổi”, ý muốn nói, cùng với sự tăng lên của tuổi tác, thì mùi toả ra từ da thịt mỗi ngày một nồng, vì thế trên cơ thể của những người có tuổi có “mùi của người già” rất đặc trưng. Tuần Tuần nhớ tới chiếc giường lớn ba năm năm cùng với Tạ Bằng Ninh, chắc hẳn cô đã già từng chút, từng chút một, và trên đó đã có mùi của sự cũ kỹ. Trì Trinh và Tạ Bằng Ninh khác nhau. Tạ Bằng Ninh là một người chính thống, hơi gò bó, có lẽ chỉ gò bó đối với cô. Còn Trì Trinh thì tuy lém, suồng sã và ngông cuồng. Tuần Tuần vô tình chạm vào người Trì Trinh, cô bắt đầu tin rằng anh ta thực sự từng làm thêm ở phòng tập thể hình. Trì Trinh không phải là người có cơ bắp cuộn cuộn, nhưng chắc chắn và nhanh nhẹn, đó là cơ thể của một người có ý thức và tập luyện hợp lý lâu dài, đúng như lời huấn luyện viên thể hình mà cô từng theo học nói, có một vẻ đẹp cân đối và đầy sức mạnh. Tuần Tuần bỗng thấy ngáy ngất, không biết là vì vị rượu từ miệng của Trì Trinh hay vết rượu trên vạt áo của cô khiến cho sự chế ngự trong cô bỗng dưng biến mất, trong đầu chỉ còn toàn là những ý nghĩ rối ren. Tuy nhiên, cô không lấy làm lạ trước sự ham muốn đó, nó ở trong giấc mơ của cô, một cơ thể trẻ trung, cùng bông bênh ở tận trên cao, cho dù nó làm cho mặt đỏ tim đập loạn xạ, nhưng nó vẫn là sự ham muốn tràn đầy sức sống. Không lẽ đúng như lời của kẻ không biết đến liêm sỉ rằng, trong cơ thể của mỗi một cô gái nhà lành đều tiềm ẩn một Phan Kim Liên²⁰?

Trong khoảnh khắc Tuần Tuần lấy lại hơi thở, Trì Trinh đưa tay về lên vành môi của cô và nói với về mơ hồ: “Thực ra tôi rất thích cuộc ‘đấu khẩu’ của hai chúng ta, tiếp sau đây cô có muốn tôi ‘cút’ hay để tôi đi tìm đồng tiền một xu, rồi thử tung lên xem cô quyết định mặt sấp hay mặt ngửa?”.

Tuần Tuần hỏn hển đáp với vẻ châm biếm: “Anh cũng hiểu ý người khác đấy chứ?”.

Tiếng cười của Trì Trinh vọng ra từ ngực của Tuần Tuần, anh ta nói: “Thực ra tôi rất hiểu ‘Y’²¹ của người khác.”

Tuần Tuần chỉ cảm thấy lúc nóng bừng, lúc lại rất lạnh, kèm theo là cảm giác lúc tỉnh táo, lúc mê muội. Cô cũng không biết rằng mình có phản kháng lại hay không nữa, cô quên hết mọi thứ, chỉ còn nhớ bàn tay của anh ta, và cảm giác đau trên cơ thể khi bị cắn... Mọi sự đều như cây cung đã kéo căng, đúng lúc ấy thì có tiếng chuông điện thoại của ai đó, Trì Trinh chửi một câu, và bàn tay lại càng nhanh hơn. Sợi dây thần kinh tự bảo vệ cuối cùng trong

đầu của Tuần Tuần căng như dây đàn rồi lên tiếng báo động.

Cô đang làm cái gì thế này? Cứ cho rằng cô có chuyện qua lại với đàn ông thì cũng không thể là Tri Trinh! Huống chi đây là nơi nào, vì sao cô lại đến đây?

Sau phút giây mê muội, lý trí dần quay trở lại. Trong lúc cuồng cuồng, không biết sức lực từ đâu ra mà cô vùng mạnh một cái, khiến cho Tri Trinh bất ngờ bị ngã sang một bên. Tuần Tuần nhân cơ hội ấy ngồi bật dậy, quay người định bước xuống đất, nhưng không ngờ lại bị Tri Trinh tóm lấy tay từ phía sau và kéo cô xuống, hai người lại ngã nhào vào chiếc tràng kỷ.

“Anh định làm gì thế?”, Tuần Tuần đã thoát khỏi con mê, hỏi với vẻ đầy cảnh giác.

Tri Trinh vẫn giữ vẻ cười cợt như cũ, “Cô bảo tôi làm gì ư?”.

Tri Trinh nói rồi cúi người hôn cô, Tuần Tuần vội né người tránh nụ hôn ấy.

Tri Trinh đè chặt cô, “Vừa rồi rõ ràng là cô rất thích, việc gì lại tự dối mình như vậy?”.

Trong lúc hai người đang quấn chặt lấy nhau như vậy thì tiếng khoá cửa khẽ vang lên.

Tuần Tuần đờ người, đầu óc cô lập tức trở nên trống rỗng.

Thiệu Giai Thuyền lăm nhăm hát, chân đẩy cửa bước vào, tay xách một túi đồ đầy. Rõ ràng là cô không nghĩ trong phòng có người, nên mãi tới khi bước tới gần tủ rượu mới giật mình khi nhìn thấy hai người đang ngậy người như bức tượng trên chiếc tràng kỷ ở góc nhà. Cô há mồm buông thõng tay, giống như một cảnh quay chậm trong phim, không thốt lên một lời nào, những thứ trong tay rơi lả lốc trên chiếc thảm màu đỏ trải trên sàn nhà, trong đó có hoa tươi, bia, bánh ga tô, một chiếc hộp xinh xắn, một ít đồ ăn vặt...

Tuần Tuần vớ vội quần áo che người như một cái máy, Tri Trinh thì đơn giản hơn, anh ta cầm lấy chiếc áo phông, trùm qua người rồi ngồi dậy.

Thiệu Giai Thuyền run rẩy hết nhìn người ngồi trên ghế tràng kỷ, lại nhìn những thứ trên sàn nhà. Tuần Tuần nghĩ, đúng rồi, chờ khi cô định thần lại thì chỉ trong giây phút sau đó cô sẽ bị tóm tóc lôi xuống, giống như tất cả những người đàn bà bị bắt quả tang khác. Cô đã từng nghĩ tới cảnh tượng đó không biết bao nhiêu lần, nhưng trong đó cô chính là người đi bắt quả tang. Lúc đó cô đã nghĩ tại sao phụ nữ lại cứ làm khổ phụ nữ thế nhỉ, cô sẽ không hành động thô bạo với Thiệu Giai Thuyền, nhưng nực cười làm sao giờ đây đến cả chuyện cầu xin lòng nhân từ của Thiệu Giai Thuyền cô cũng không dám.

Sự im lặng đáng sợ kéo dài trong khoảng mười giây, thì tiếng khóc bật lên trong phòng. Thiệu Giai Thuyền ngồi xồm trên sàn, hai tay ôm gối, khóc nức nở như một đứa trẻ con. Tuần Tuần không biết phải làm gì, người cô run lên từng đợt, luống cuống mãi mà không sao cài được cúc áo lại.

Tri Trinh nhanh chóng đóng cửa lại trước khi người ở phòng đối diện bước vào, rồi quay sang thu dọn đồ đạc trong phòng. Khi quay trở lại, anh ta đi qua chỗ Thiệu Giai Thuyền, hắng giọng một cái, rồi khẽ đặt tay lên vai cô.

“Đừng khóc nữa.”

“Anh dám đối xử với tôi như thế này sao? Anh đã từng nói rằng không để bụng chuyện giữa tôi và Tạ Bằng Ninh trước đây, chỉ cần trong lòng tôi có anh, thì chúng ta có thể làm lại! Tôi đã nghe theo anh, thì chuyện gì cũng theo ý anh. Anh nói anh thích loại bánh ga tô của cửa hàng ấy, tôi đã phải đi rất xa xếp hàng chờ mua bằng được, chờ khi anh từ nhà cậu họ trở về sẽ đưa cho anh, làm anh bất ngờ! Chỉ cần anh chịu tha lỗi cho tôi. Thế mà anh đã tha lỗi cho tôi như thế này sao? Anh đã ngủ với vợ của Tạ Bằng Ninh?”

Thiệu Giai Thuyền chỉ vào Tuần Tuần, ánh mắt như mũi dao, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Tuần Tuần nghĩ, thà rằng cô ấy bước tới tát thẳng vào mặt cô mấy cái cũng còn hơn cảnh Thiệu Giai Thuyền cứ đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt của một đứa trẻ bất lực, điều đó càng khiến Tuần Tuần thấy việc làm của mình hoang đường, tệ hại.

“Không liên quan gì đến em, là vấn đề của anh.” Tri Trinh đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt Thiệu Giai Thuyền. Thiệu Giai Thuyền vẫn sứt sùi, “Những điều em không nên nhìn thấy thì em đã nhìn thấy rồi, anh cũng sẽ không giải thích nữa. Anh không hề tốt như em đã nghĩ, em cũng đừng vì anh mà giày vò bản thân”.

“Các người đều là một lũ khốn! Tạ Bằng Ninh thì luôn mồm nói rằng trong lòng anh ta chỉ có mình tôi, bảo tôi chờ anh ta ly dị xong sẽ lại quay về với tôi, nhưng anh ta đến cả cái rắm cũng còn không dám đánh. Lẽ ra, trước đây tôi không nên dút tình với anh ta, nhưng tôi đã nhận sai rồi, anh biết rõ trong lòng tôi bây giờ chỉ có anh, muốn cùng anh, thế mà anh lại si nhục tôi bằng cách này! Các người thật là vô sỉ, đê tiện...bần thiêu!”

Tuần Tuần ngồi bó gối trên tràng kỷ, ngậy người ra nghe Giai Thuyền nói, cứ mỗi khi Giai Thuyền phát ra một lời là cô lại giật mình một cái. Cô hoàn toàn có thể hình dung được, Thiệu Giai Thuyền đã tìm những lời làm tổn thương người khác nhất mà cô có thể nghĩ ra để nói, nhưng ánh mắt cô thì lại không dám nhìn vào Tuần Tuần. Có lẽ, Tuần Tuần lúc đó trong mắt cô chỉ là một người phụ nữ phóng đảng và đáng thương, là thứ mà Tri Trinh muốn trả thù cô.

Thiệu Giai Thuyền không chửi nữa mà cứ ngồi đó rơi nước mắt. Tri Trinh cho hai tay vào túi quần, đứng dựa vào chiếc bàn đọc sách, vẻ mặt không chút biểu cảm, im lặng chờ phản ứng tiếp theo của Thiệu Giai Thuyền.

“Tôi biết là anh muốn trêu tức tôi, nhưng anh lại lôi vợ của Tạ Bằng Ninh vào chuyện này để làm gì? Anh còn chưa thấy đủ loạn lên sao?” Thiệu Giai Thuyền xì mũi, xem ra cô đã phần nào lấy lại sự bình tĩnh. Tuần Tuần biết, Thiệu Giai Thuyền sẽ không vì chuyện này mà rời xa Tri Trinh.

“Được rồi” Cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp như bông hoa lê trong mưa, nói với vẻ kiên quyết, “Bây giờ coi như chúng ta hoà nhau. Tri Trinh, anh nhớ lấy, không ai oán hận ai nữa, chúng ta sẽ cùng về Thượng Hải, ngày mai sẽ đi! Nhưng bây giờ, anh hãy bảo cô ta rút đi!”

Ánh mắt của Thiệu Giai Thuyên dừng lại chỗ Tri Trinh, nhưng ngón tay lại chỉ về phía Tuần Tuần.

Tuần Tuần đưa một tay túm lấy vạt áo đằng trước, đứng dậy.

Tri Trinh cúi đầu, rồi bỗng ngẩng lên, nhìn thẳng vào mặt của vị hôn thê, nói: “Giai Thuyên, vấn đề không phải là ở chỗ hoà hay không hoà. Anh thích cô ấy, dù cô ấy là vợ của ai.”

“Anh nói lại một lần nữa đi!”, Thiệu Giai Thuyên sùng sốt.

“Anh nói là anh thích Triệu Tuần Tuần, điều này chẳng có liên quan gì đến chuyện trước đây giữa em và Tạ Bằng Ninh...”, Tri Trinh bình tĩnh nhắc lại.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa cồng cộc, lúc đầu cả ba người đều nghĩ rằng đó là người phục vụ vào dọn phòng, nên chẳng ai buồn mở cửa, nhưng một lúc sau lại thấy tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?”, Thiệu Giai Thuyên lên tiếng hỏi.

“Giai Thuyên, em có ở trong đó không?”

Đó là một giọng nói mà tất cả những người có mặt ở đó đều quen thuộc, nhất là Tuần Tuần. Đây cũng là lần đầu tiên cô có cảm giác không còn nơi bầu vú sâu sắc đến như vậy.

Lúc đó trên mặt Thiệu Giai Thuyên nở ra một nụ cười kỳ quái và khó hiểu. Cô ta nói với giọng rất khề của người biết chắc rằng mình sẽ chết đuối: “Được, anh thích cô ta, được lắm. Vừa hay đủ cả bốn người, chúng ta sẽ nói thẳng vấn đề với nhau!”.

Cô ta quay người mở cửa. Tuần Tuần định đứng lên ngăn lại, nhưng ý nghĩ ấy vừa loé lên thì vụt tắt, vì cô biết làm thế cũng vô ích.

“Anh đã nói rồi mà, em đoảng lắm, lại để quên thẻ vào phòng trong xe của anh rồi đây này”, Tạ Bằng Ninh đứng ở cửa phòng nói với Thiệu Giai Thuyên. Nói xong câu ấy cũng là lúc anh ta nhìn thấy những giọt nước mắt và vẻ khác thường của Thiệu Giai Thuyên, rồi bất giác nhìn vào phòng. Nhưng ở vị trí của anh ta thì chỉ có thể nhìn thấy Tri Trinh đang đứng dựa vào mép bàn.

“Xin lỗi, hình như tôi không nên có mặt ở đây thì phải?”, Tạ Bằng Ninh chậm rãi nói. Xem ra, anh ta cũng giống như Thiệu Giai Thuyên, đều tin rằng hôm nay Tri Trinh tới thăm ông cậu mà anh ta không biết là có tồn tại không nữa. Điều khiến cho Tuần Tuần thấy nực cười hơn nữa là Tạ Bằng Ninh đã lừa dối vợ mình, sáng sớm ngày nghỉ cuối tuần ra khỏi nhà chỉ để đưa bạn gái cũ, bà cô họ xa đến một nơi rất xa vì muốn mang lại cho vị hôn phu của người yêu cũ một niềm vui bất ngờ.

Đúng là nồi nào úp vung nấy. Đời người giống như một chiếc bàn trà, bạn biết rõ trên đó bày đủ loại đồ trà, nhưng điều đáng buồn cười là loại đồ trà nào thì có mấy chiếc cũng không rõ, và cũng không biết nó thuộc loại nào. Thiệu Giai Thuyên mở rộng cửa ra, rồi kéo tay Tạ Bằng Ninh vào hẳn trong phòng, giọng của cô ta vẫn rất phần uất và đáng sợ.

“Anh đến đúng lúc lắm, anh đến xem người vợ hiện thực mà anh không nỡ ly hôn đi!”

Khi ánh mắt của Tạ Bằng Ninh lướt hết một lượt khắp căn phòng và dừng lại tại một điểm thì Tuần Tuần đã từ bỏ hết mọi sự cố gắng. Cô rất rõ lúc này chồng mình đã nhìn thấy những gì. Chiếc trang ký lộn xộn những quần áo, mái tóc của cô buông xoã rối bù, vạt áo thì bị kéo ra khỏi váy, cúc áo ngực vẫn chưa cài hết, chiếc túi mà cô mang theo bị ném ra một góc phòng, còn nam nhân vật chính Tri Trinh thì chân đi đất, áo phông mặc ngược, thất lạng vút lạng bên cạnh chân của Tuần Tuần.

“Tuần Tuần?”, giọng của Tạ Bằng Ninh như muốn hỏi đây có phải là sự thật không. Anh ta đưa mắt nhìn hết Thiệu Giai Thuyên lại nhìn Tri Trinh, sau đó là Tuần Tuần.

“Em làm gì ở đây thế?”

Tuần Tuần cúi đầu, ngồi trở lại chiếc trang ký.

Cô làm gì ở đây ư? Không lẽ cô lại nói: Em đến để bắt quả tang gian phu dâm phụ, nhưng kết quả cuối cùng thì em lại là người bị người khác bắt quả tang.

“Anh đến hơi muộn, vì thế đã không được xem màn hay nhất.” Thiệu Giai Thuyên nói với vẻ không hiểu là cười hay khóc, “Tri Trinh, anh nói lại một lần nữa đi, rằng anh lên giường cùng với Triệu Tuần Tuần là vì anh thích cô ta!”.

Tri Trinh đưa tay xoa lông mày, rồi bỗng nhiên cất tiếng cười, “Anh có sợ gì đâu. Nói nhiều thì không hay, nếu em đã nói thay, ý tứ như thế cũng là được rồi”.

Khuôn mặt của Tạ Bằng Ninh từ đỏ lựng chuyển sang xám xịt, rồi sau cùng là trắng bệch. Mắt của anh ta vẫn chăm chăm nhìn Tuần Tuần đang cúi đầu im lặng, dường như chờ đợi ở cô lời phản bác, nhưng anh ta đã thất vọng.

“Các người... Cô và anh ta ư?”, Tạ Bằng Ninh nói, dường như anh ta cũng cảm thấy không thể nào tin nổi. Ánh mắt của anh ta không chỉ là sự phẫn nộ, mà còn là sự sững sờ, sững sờ đến cực độ. Anh ta không dám tin đây là vợ mình, Triệu Tuần Tuần – người phụ nữ ba năm qua yên phận nằm bên cạnh anh ta. Có nằm mơ anh ta cũng không nghĩ được rằng có một ngày vợ lại xuất hiện ở khách sạn trong trạng thái áo quần, đầu tóc xộc xệch như vậy, mà lại là ở trong căn phòng do chính mình thuê.

Tri Trinh vẫn giữ vẻ mặt không hề run sợ, vẻ xấu hổ cũng hầu như không thấy. Chuyện lén lút quan hệ và bị bại lộ trong căn phòng này, người gặp phiền hà lớn nhất có lẽ chỉ có một mình Tuần Tuần. Cô không dám ngẩng đầu lên, nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của Tạ Bằng Ninh cô đã nghĩ rằng sẽ có một màn thảm hại hơn. Hai người đàn ông xông vào đánh nhau? Ai thắng, ai thua thì có lợi hơn cho cô? Cô và Thiệu Giai Thuyền liệu cũng nên có một cuộc đấu chiến? Nếu cô chủ động chấp nhận thua thì có giảm bớt được thương vong không?

Thế nhưng, một hồi lâu rồi mà vẫn không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Thiệu Giai Thuyền không kìm được vừa khóc vừa xông đến giơ tay định tát cho Tri Trinh một cái tát thì bị anh ta ngăn lại.

“Giai Thuyền, nếu không hợp thì chia tay, không cần phải dùng đến tay như thế này đâu.”

Thiệu Giai Thuyền nghiêng rặng, nói: “Coi như tôi mù, chúng ta chấm hết ở đây!”. Nói xong, Giai Thuyền không kìm được oà khóc, sau đó gạt nước mắt quay đầu chạy đi.

Tạ Bằng Ninh đứng lặng yên ở đó một lúc, gạt đầu mấy cái vói về mặt lạnh băng rồi cũng lùi dần về sau một bước rồi hai bước... cuối cùng thì rời khỏi căn phòng đó.

Trong phòng chỉ còn lại Tuần Tuần và Tri Trinh, đôi “gian phu dâm phụ”. Tuần Tuần vẫn cúi đầu, cười đau khổ.

“Hôm nay đúng là đã có một màn hay, anh đã không lừa tôi?”.

Cô cúi người đi tìm chiếc khay áo bị rơi, nhưng mãi chẳng thấy đâu. Tri Trinh nhanh mắt hơn nên đã nhìn thấy nó ở dưới gầm bàn, lấy lên và đưa đến trước mặt Tuần Tuần. Tuần Tuần đưa tay ra đón, nhìn Tri Trinh bằng ánh mắt vô hồn, rồi hỏi: “Hãy cho tôi biết, anh cố tình làm thế là vì sao? Ai đã thuê anh làm? Tạ Bằng Ninh hay Thiệu Giai Thuyền?”

Tuần Tuần thấy căm ghét bản thân vì đã không giữ vững được lập trường, trong một phút hồ đồ đã chuốc phải mối họa lớn, khiến cho sự cẩn trọng gần nửa cuộc đời phút chốc tan thành mây khói. Tuy vậy, trong lúc chờ đợi kết cục cuối cùng vừa rồi, cô đã hiểu ra một điều, không phải là cô đã bước những bước sai lầm, mà là cái kết cục ấy ngay từ đầu đã đã là chuẩn bị sẵn cho cô, cho dù cô có đi theo hướng nào thì cạm bẫy vẫn cứ chờ đợi cô ở phía trước. Ngay từ lúc mới bắt đầu thì con người này đã xông về phía cô. Với những mảnh khoé của mình thì cho dù là đối tượng khác cũng vẫn như thế mà thôi, từng chiêu, từng thức luôn có sự sắp đặt sẵn, giống như loại tên lửa được chế tạo ra để chống ra đa, Tri Trinh đúng là ngôi sao chổi trong số phận của cô. Nhưng điều mà cô nghĩ mãi không ra là, một người rất bình thường như cô thì có gì đặc biệt để làm nên chuyện này?

“Thuê tôi ư? Sao cô coi thường bọn họ thế? Tôi đã nói rồi, tôi thích cô.” Tri Trinh vẫn giữ tư thế ngồi xỏm, nhìn thẳng vào cô.

“Cách thức thích một người phụ nữ của anh là huỷ hoại cuộc sống của người ấy, khiến cho người ấy trắng tay ư?”, Tuần Tuần phải rất cố gắng mới giữ được giọng nói không run.

“Cuộc sống của cô cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến cả. Chỉ là một ngôi nhà với một người đàn ông, đúng thế không? Những gì Tạ Bằng Ninh cho cô thì tôi cũng có thể mang lại được. Hơn nữa, cô cũng đâu có yêu anh ta, thứ mà cô cần chỉ là sống cho qua ngày, vậy thì với ai mà chẳng thế?” Tri Trinh cười, “Ít ra thì khi chúng ta cũng nhau sẽ ‘hoà hợp’ hơn là với Tạ Bằng Ninh, tôi cảm thấy điều đó ở cô rất rõ!”.

“Đồ khôn!” Tuần Tuần không còn biết phải nói gì nữa, định giảng cho Tri Trinh một cái tát thật mạnh thay cho câu trả lời. Nhưng lần này Tri Trinh cũng ngăn lại được, đồng thời tặc lưỡi, nói: “Tôi biết phụ nữ các cô rất thích tát, nhưng tôi ghét nhất là bị người khác đánh vào mặt, cho dù là cô cũng không được, cho dù tôi thích cô đến thế nào cũng không thể được!”.

Tri Trinh cười, nụ cười vẫn rạng rỡ như vậy. Tuần Tuần chợt nhớ đến chuyện về loài rắn mào gà mà hồi nhỏ đã từng được nghe. Rắn mào gà có chiếc đầu rất rục rờ và rất đẹp, nó đã tu luyện thành tinh, không ai có thể đánh được nó hoặc đến gần nó, ai mà gặp nó chắc chắn sẽ gặp bất hạnh. Lúc này với cô Tri Trinh đúng là con rắn mào gà đó, khoe khoang thân hình lốm đốm, ngẩng cái đầu lên một cách kiêu hãnh, thè chiếc lưỡi đỏ, nhưng nếu nó bị cắn cho một nhát thì vật sẵn lập tức ngấm độc.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sự sụp đổ của ngôi thành

Tuần Tuần ra khỏi khách sạn, bước chân mệt mỏi, rã rời, từng cơn ớn lạnh cứ dội lên phía sau gáy, mồ hôi toát ra ướt đầm lưng, mỗi khi có làn gió thổi

qua lại càng thêm lạnh.

Những người đi qua trên đường về mặt không biểu cảm đều là những con người may mắn, những ai không bị chồng và tình địch bắt quả tang đang trên giường cùng người đàn ông khác đều là những người may mắn... Tuy nhiên, cho dù là lúc này, Tuần Tuần vẫn không quên, chiều nay cô phải tới bệnh viện để thay ca cho Tăng Dục, không thể để bỏ trống nằm một mình trong đó. Giống như trước khi ra khỏi khách sạn cô đã không quên bảo phục vụ mang kim chỉ lên để đem lại chiếc khuy bị đứt.

Bây giờ nghĩ lại Tuần Tuần mới thấy rằng, mang tiếng là người cẩn thận nhưng thực ra cô đã bỏ qua rất nhiều chi tiết mà chỉ thoáng qua là có thể nhận thấy ngay. Tri Trinh đã quen Thiệu Giai Thuyền như thế nào? Anh ta mới về nước chưa đầy nửa năm, với cá tính của mình thì sao lại có thể tiến đến chuyện hôn nhân nhanh chóng như vậy? Còn cả điều anh ta nói rằng ba năm qua nữa, nếu tính từ ngày hai người đó quen nhau cũng không thể là ba năm.

Trước khi rời đi, Tuần Tuần cũng đã hỏi Tri Trinh về những điều này. Anh ta vẫn giữ vẻ mặt tỉnh bơ, cười và đáp: “Cô hỏi tôi rằng đã quen Thiệu Giai Thuyền bao lâu, thì chẳng tha cô hỏi tôi rằng, tôi và cô ấy đã mấy lần ‘với nhau’”.

Tuần Tuần biết không thể nào có được đáp án từ miệng của Tri Trinh. Cô nghĩ và thấy chẳng nên trách người khác vì đã lừa gạt cô, mà trách chính bản thân mình đã quá sơ suất, nếu cô không cúi đầu xuống thì người khác không thể nào cười lên cổ cô được.

Khi cô tới bệnh viện thì Tăng Dục đang dùng máy để xoa bóp cho Giáo sư Tăng. Nhìn thấy Tuần Tuần đến Tăng Dục vui mừng báo cho cô biết, sau một tuần dùng thuốc, sáng hôm nay mắt của Giáo sư Tăng đã có dấu hiệu chuyển động, bác sĩ nói đó là dấu hiệu cho thấy khả năng tỉnh lại. Tuần Tuần cũng cảm thấy vui mừng vì điều đó. Nhưng niềm vui ấy vẫn không xua tan được nỗi bất an triu nặng trong lòng cô, dù chỉ là một chút.

Tăng Dục vừa tiếp tục thực hiện nốt công việc xoa bóp vừa nói, “Sao trước đây tôi lại không biết có loại máy này nhỉ? May nhờ có Liên Tuyền, tôi chỉ vô tình nhắc đến bệnh tình của cha tôi trước mặt anh ấy, không nghĩ là anh ấy nhớ, hơn nữa lại còn đích thân đi mua chiếc máy này về.”

“Đúng là hiếm thấy người có lòng như anh ấy”, Tuần Tuần cố gượng cười.

“Đúng thế.” Tăng Dục tỏ vẻ rất cảm kích, “Nghĩ cũng thấy buồn thay cho mình, có rất nhiều người đàn ông tưởng rằng sẽ có thể sống trọn đời bên nhau, không ngờ cuối cùng lại chẳng bằng một người chỉ nghĩ rằng chơi bời qua quýt.”

Tuần Tuần nói: “Có phải là chơi bời qua quýt hay không còn phải xem ranh giới mà chị vạch ra như thế nào. Nếu anh ấy là người tốt thì chị cũng đừng nên bỏ qua nữa.”

“Tôi trả tiền chiếc máy này cho anh ấy rồi.” Tăng Dục thờ dãi, “Cô cũng đừng cho là tôi cố làm ra vẻ, có một số việc cần rạch ròi thì nên rạch ròi. Tôi thường nghĩ, có lẽ vì giữa tôi và anh ấy không hề có cam kết, hẹn thề nên mới hoà hợp như vậy. Chúng tôi vẫn cứ giữ quan hệ như thế, hai bên thấy dễ chịu, mỗi lần ở bên nhau đều rất vui, tôi thực sự lo ngại khi đến gần hơn chút nữa thì tình cảm sẽ không còn được như vậy”.

“Cái gì phải thay đổi rồi cũng sẽ thay đổi, trong ruột táo thường có sâu, nên cho dù chị có đặt nó vào trong lòng kính thì nó cũng vẫn cứ thối mà thôi”, Tuần Tuần nói.

Tăng Dục đưa mắt nhìn cô một cái: “Tôi rất không thích nghe giọng điệu này của cô”.

Tuần Tuần ngồi một lúc, đưa mắt nhìn Tăng Dục thu dọn chiếc máy, rồi đột nhiên hỏi: “Chị Tăng Dục, chị hãy nói thật cho em biết, đã bao giờ em mất trí nhớ chưa?... Ý của em là trước đây em có làm chuyện gì sai chuyện gì không, như là quên người đã từng yêu hoặc từng có mối thù”.

Tăng Dục đáp: “Cuối cùng thì cô cũng đã nghĩ ra rồi, tôi nói thật cho cô biết nhé, cô có một đứa con trai, bây giờ nó đã vào tiểu học rồi”.

“Thật thế sao?”, Tuần Tuần run lên, không nghĩ ra mình đã có con với ai? Không lẽ là con của Tri Trinh? Nếu vậy thì họ đã quen nhau từ rất lâu rồi!

Tăng Dục quay sang nhìn Tuần Tuần bằng ánh mắt thương hại, cười, nói với vẻ không giấu được sự ngạc nhiên. “Cô tưởng tôi nói thật à? Trời đất ơi, ai có thể nói cho tôi biết trong lòng của những người nội trợ nghĩ những thứ quái quỷ gì? Cô đã xem quá nhiều phim Hàn Quốc rồi đấy, hay là rồi rồi quá mới sinh ra như vậy? Mất trí nhớ? Tôi thỉnh thoảng cũng mắc chứng tâm thần phân liệt đây này. Nếu cô mất trí nhớ thì làm sao tính được số tiền gửi ở chỗ tôi chính xác đến từng xu từng hào như thế?”.

Tuần Tuần ngượng ngùng trước những lời chế nhạo ấy. Cũng phải thôi, từ nhỏ đến giờ, chuyện khác thì không nói, nhưng trí nhớ của cô rất tốt, vì thế mà thành tích học tập các môn học thuộc của cô tương đối tốt, những chỗ không hiểu được đều viết bên cạnh. Cô rất muốn tìm một lý do cho hoàn cảnh khó khăn trước mắt. Nhưng nếu như vậy thì sự say mê của Tri Trinh đối với cô có từ đâu? Không lẽ cô phải tin rằng trên đời này có những tình yêu và mối hận thù không thể tìm ra duyên cớ?

“Thế thì em lại càng thảm hại hơn rồi!”, Tuần Tuần ủ rũ nói.

Tăng Dục sùng sốt, trấn tĩnh tinh thần và đến bên Tuần Tuần, hỏi: “Này, sao thế? Không phải cô tin chuyện mình mọc ra một đứa con học tiểu học đấy chứ?”.

“Chị nói xem, nếu bây giờ em ly hôn thì sẽ như thế nào?”

“Đơn giản”, Tăng Dục thất vọng trẻ môi nói, “Thì là một người phụ nữ thất bại trong hôn nhân bình thường như bao người”.

“Liệu em có thể tìm lại hạnh phúc không?”

“Điều này thì cần phải xem xác suất của nó! Cô gái Lọ Lem nhỏ bé như vậy mà còn gặp hoàng tử nữa là... Có điều cũng phải nói, Lọ Lem dù sao vẫn còn trẻ, còn những cô gái đã lớn tuổi lại chẳng có ưu thế nào thì gọi là gì nhỉ? Cô Lọ Lem già? Hay là con sói già?”.

“Ha ha”, Tuần Tuần phụ hoạ bằng mấy tiếng cười khan, thấy mình muốn khóc sau một hồi hài hước của Tăng Dục.

Tăng Dục cũng bắt đầu cảm thấy có điều gì đó khác thường, cô ngồi xuống bên cạnh Tuần Tuần, gắng hỏi cô rốt cuộc đã “gặp phải chuyện lớn gì”. Tuần Tuần vui đầu vào tay, kể lại toàn bộ câu chuyện định đi bắt quả tang chồng với người tình rốt cuộc lại bị người tình của chồng bắt quả tang lại bằng giọng dứt quãng, tất nhiên là cô lược bỏ bớt một số chi tiết trong đó, nhưng vẫn đủ để Tăng Dục nghe mà không khỏi sùng sốt, một hồi lâu sau vẫn chẳng nói được câu nào.

Trong khi kể lại, Tuần Tuần lại thấy người vã hết cả mồ hôi.

“Chị thấy em có đen đui không?”, cô hỏi Tăng Dục.

Tăng Dục gật đầu thành thật, “Tôi phải nói câu gì mới có thể an ủi cô bây giờ nhỉ?”.

Tuần Tuần đáp như một cái máy: “Chẳng có gì cả, trừ phi có một người thăm hại hơn ngồi trước mặt em, nhưng em đoán trong một vài phút tới đó là điều không thể.”

Tăng Dục cảnh cáo Tuần Tuần, chuyện đã đến nước này thì chẳng còn cách nào khác ngoài một cách, đó là dù có đánh chết cũng không nhận! Nếu Tạ Bằng Ninh không bắt được tận tay và Thiệu Giai Thuyền cũng không chụp được ảnh để làm chứng thì khẩu thiệt vô bằng. Tuy nói rằng không nhận nhưng không có nghĩa là chuyện đã được giải quyết triệt để, nhưng từ xưa đến nay những chuyện “thông dâm” kiểu này rất mập mờ, “có” và “không có”, “đã thành hiện thực” và “phạm tội nhưng chưa bắt được”, chỉ có người trong cuộc mới rõ nhất. Một khi đã nhận thì dứt khoát không thể nào ngoi lên được, còn không nhận thì vẫn còn một chút cơ hội. Cho dù lý hôn hay không cũng không đến nỗi đẩy bản thân đến con đường cùng.

Tuần Tuần không nói gì, tiễn Tăng Dục ra cửa rồi ngồi xuống mép giường thần thờ. Cô cố gắng thật bình tĩnh, suy nghĩ sắp xếp lại mọi chuyện để tìm trong đó dù chỉ một chút manh mối thôi cũng được, bởi là một người bi quan, cô không biết những gì đang chờ đợi mình ở phía trước. Nhưng rồi cô tuyệt vọng khi phát hiện ra rằng mình không làm cách nào mà suy nghĩ được, chỉ cần nhắm mắt lại thì cảnh tượng đập chòn trước mắt cô là khuôn mặt với nụ cười lúc ẩn lúc hiện của Trì Trinh, kèm theo hơi thở nồng ấm của anh ta trên cổ, hoặc là chiếc khuy áo lấp lánh trong lòng bàn tay anh ta. Đêm mỗi lúc một khuya, nhưng Tuần Tuần không hề buồn ngủ chút nào, hồi lâu sau cô mới ngả mình xuống chiếc giường gấp, định chỉ nghỉ một lát, ai ngờ, khi giật mình tỉnh dậy thì trời đã sáng. Mẹ cô nhanh nhẹn bước vào với một chiếc cặp lồng đựng canh gà nóng hôi hổi.

Kể từ sau khi cho Giáo sư Tăng điều trị theo liệu trình có loại biệt dược ấy, ngày nào mẹ Tuần Tuần cũng nấu một nồi canh gà mang đến bệnh viện. Mặc dù lúc này Giáo sư Tăng vẫn không có ý thức, việc bón cơm canh rất khó khăn, nhưng bà luôn tin rằng sẽ có một ngày ông tỉnh lại, và mong muốn giây phút đầu tiên ông tỉnh lại sẽ được húp bát canh gà do chính tay người vợ thân yêu nấu để chúc mừng lần tái sinh của mình.

Tiến triển bệnh tình ngày hôm qua của Giáo sư Tăng đã động viện mẹ Tuần Tuần, khiến bà dường như nhìn thấy ánh bình minh, vì thế tất cả thời gian, tiền của và công sức bỏ ra bây giờ bà đều cảm thấy rất xứng đáng. Giây phút Giáo sư Tăng tỉnh lại cũng chính là giây phút khổ tận cam lai của bà. Niềm vui và hy vọng ấy cứ dâng trào khiến bà không còn thời gian để ý đến về thất thần của Tuần Tuần, có lẽ trong mắt bà, đứa con gái duy nhất luôn là đứa trẻ kỳ quặc với đủ thứ tâm sự. Nghĩ tới sự an toàn cho tất cả mọi người, Tuần Tuần không dám hé lộ lấy một câu trước mặt bà, cô cứ chần chừ quanh quẩn trong buồng bệnh, nhưng rồi cô không thể không rời bệnh viện để đối diện với hiện thực mà mình buộc phải đối mặt.

Tới khi cô đẩy cửa bước vào nhà trời vẫn còn chưa sáng hẳn, trong bóng tối mờ mờ chỉ có con mèo vừa tỉnh giấc ra đón cô. Nhìn từ phòng khách, cửa phòng ngủ vẫn đóng kín, đây không phải là thói quen khi ngủ nghỉ của Tạ Bằng Ninh. Đêm qua anh ta đã không về nhà, hoặc là đã ra khỏi nhà, tóm lại là hiện tại không có mặt ở nhà. Dù là tự lừa dối mình và lừa dối người khác cũng được, Tuần Tuần trút một hơi thở thật dài, cứ cho là từ từ thì trước khi xử bản cũng phải được một phút giây thoải mái.

Tuần Tuần thả lỏng bờ vai căng cứng như dây đàn, mệt mỏi lê bước vào trong phòng ngủ, lúc đi qua chiếc ghế dài, đột nhiên cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Cuối cùng thì cô cũng đã về.”

Tuần Tuần giật mình đứng ngây người như hoá đá, quay người lại nhìn thấy Tạ Bằng Ninh đang nằm trên đó. Chiếc ga giường ngủ vẫn phẳng phiu như mới, trong trạng thái nguyên vẹn như lúc trước khi cô rời đi ngày hôm qua, thì ra không chỉ có mình cô thức suốt đêm.

Cô không biết mình nên làm gì, ngoài việc xoắn lấy chiếc dây đeo của chiếc túi và thấy toàn thân khẽ run lên từng đợt.

“Tôi đã chờ cô suốt một đêm, tưởng rằng cô không trở về nữa”, Tạ Bằng Ninh nói trong tiếng cười đau khổ.

Tuần Tuần lập tức bật ra hai từ: “Xin lỗi”.

“Không, điều mà tôi muốn nghe bây giờ không phải là câu ấy.” Tạ Bằng Ninh đưa tay lên vò tóc, “Tuần Tuần, cô hãy nói thật với tôi xem, cuộc hôn nhân ba năm qua của chúng ta có phải là đã thất bại rồi không?”.

Tuần Tuần vẫn im lặng.

“Tôi tưởng rằng chúng ta là một cặp vợ chồng bình thường, như tất cả các cặp vợ chồng trên thế giới này. Cô là một cô gái tốt, nhưng tôi không ngờ cô

đã thù hận tôi.”

“Tôi không thù hận anh”, Tuần Tuần khẽ đáp bằng giọng yếu ớt.

“Vậy thì cô với Trì Trinh là gì vậy? Một phút nổi hứng? Tình yêu sét đánh?”, Tạ Bằng Ninh lại cười gần đầy đau khổ. Đôi bàn tay anh ta đặt lên đầu gối, ngừng một lát tiếp tục nói: “Đúng thế, tôi đã giấu cô chuyện giữa tôi và Thiệu Giai Thuyền trước đây, ai cũng có quá khứ, tôi cũng không bao giờ truy vấn cô về quá khứ của mình. Đúng là trước kia tôi và Thiệu Giai Thuyền yêu nhau. Tôi rất yêu cô ấy, kể từ khi bắt đầu hiểu thế nào là tình yêu thì trong lòng tôi chỉ có cô ấy, nhưng tôi không thể nào cho cô ấy một lời hứa được, mọi người trong gia đình không chấp nhận. Cháu lấy cô họ, làm thế là loạn luân. Khi phải rời đi cô ấy đã khóc rất nhiều, lúc đó tôi cũng cảm thấy... cảm thấy mọi thứ chẳng còn ý nghĩa gì nữa, gặp mặt thì gặp mặt, kết hôn thì kết hôn. Cô lấy tôi ba năm nay, cũng là thời gian tôi phát hiện ra rằng, cho dù thế giới này không có một ai đó thì cuộc sống vẫn cứ tiếp tục. Tôi đã mừng cho mình vì lấy được một người vợ tốt, cho dù tình cảm của cô dành cho tôi cũng rất bình thường, nhưng ở cùng cô có lẽ sẽ dễ dàng đi tới đâu bạc răng long hơn. Mấy chục năm trên cõi đời này của con người ta chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi! Sau đó thì Thiệu Giai Thuyền về, đầu óc tôi rất rối ren, tôi không thể nào chế ngự được mong muốn đi gặp cô ấy, tìm đủ mọi cách để được ở gần bên cô ấy dù chỉ mấy giây thôi cũng được, nhưng tôi cũng rất hiểu, tôi và cô ấy không thể nào quay trở lại bên nhau nữa, tôi cũng không muốn tách cô ấy khỏi Trì Trinh, càng không muốn rời xa cô”.

Tuần Tuần khẽ lên tiếng: “Thế thì tôi phải cảm ơn anh, anh đã đối xử với tôi tốt quá”.

“Cô đừng có chế nhạo tôi, tôi không đang hoang nhưng cũng không lên lút giấu vợ đi ngủ với người khác. Cho dù sau đó tôi và Giai Thuyền có ở một mình cùng nhau, nhưng tôi dám lấy nhân cách của mình ra để cam đoan rằng, tôi chưa làm gì vượt quá giới hạn! Còn cô, Tuần Tuần, cô đã làm những gì?”

“Ý anh muốn nói là, người làm ra những chuyện vượt quá giới hạn là tôi chứ không phải anh, phải thế không?”

“Tôi muốn chính miệng cô nói ra cho tôi biết, rốt cuộc là cô và Trì Trinh có... có...”

Tạ Bằng Ninh là một người đàn ông truyền thống, mấp máy môi mấy lần mà anh ta vẫn không sao thốt ra được từ quan trọng đó. Tuần Tuần nghĩ thầm, nếu đổi lại là Trì Trinh, chắc hẳn anh ta sẽ nói từ đó ra nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thế rồi cô mỉm cười một cách vô có và Tạ Bằng Ninh đã bất giác nụ cười ấy.

Tuần Tuần nói: “Bằng Ninh, đối với anh thì chuyện giữa tôi và Trì Trinh có phát triển đến mức ấy hay không sẽ có sự phân biệt, đúng không? Còn nữa, anh không muốn ly hôn, nhưng trong lòng lại luôn nghĩ về người phụ nữ khác, điều này so với chuyện vượt giới hạn về thể xác có gì khác nhau không?”

Tạ Bằng Ninh ngẩng người ra, nhưng rồi lập tức trả lời. Hai bàn tay anh ta cứ xoa vào nhau mãi, dường như đang chuẩn bị ra một quyết định hết sức khó khăn.

“Tôi sẽ không nói với bất kỳ ai về chuyện ngày hôm qua, Giai Thuyền cũng sẽ giữ mồm, tối hôm qua cô ấy đã đáp chuyến tàu cuối cùng về Thượng Hải rồi, có lẽ cô ấy sẽ không quay trở lại đây đâu. Chúng ta đừng nên đổ lỗi cho nhau nữa, chỉ cần có... chỉ cần cô xin lỗi và đồng ý với tôi rằng sẽ không có bất cứ liên quan nào đến Trì Trinh nữa, thì coi như mọi chuyện đều được xoá sạch và chúng ta lại cùng nhau sống yên ổn.”

Tuần Tuần ngạc nhiên nhìn chồng, có vẻ như không thể tin được những lời này lại thốt ra từ miệng của Tạ Bằng Ninh. Cô đã mừng rỡ ra rất nhiều kết cục, Tạ Bằng Ninh sẽ gắn bó với Giai Thuyền, sẽ không cùng sống với cô nữa... tất cả những kết cục ấy dù thế nào cũng không khiến cô bất ngờ, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng một người gia trưởng như Tạ Bằng Ninh lại có thể nói ra những lời tha thứ nhẹ nhàng như vậy.

Đôi mắt cô mờ đi như một lớp sương mỏng, vẻ mặt của Tạ Bằng Ninh cũng đã bớt căng thẳng hơn, anh ta nhìn sâu vào mắt cô.

Tuần Tuần run lên, nói bằng giọng vỡ vụn, nhưng cũng đủ để hai người nghe rõ: “Không, không, Bằng Ninh, tôi sẽ không xin lỗi vì chuyện đó, anh cũng chẳng cần phải tha thứ cho tôi, chúng ta ly hôn thôi. Anh muốn ly hôn như thế nào cũng được, tôi sẽ không đòi hỏi gì đâu.”

Đôi tay của Tạ Bằng Ninh siết chặt, dường như anh ta nghi ngờ đôi tai của mình. Anh ta hơi há miệng, định đứng lên, nhưng được nửa chừng lại ngồi phịch xuống.

“Đây có đúng là ý của cô không, cô đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Tuần Tuần gật đầu.

Cô biết có thể mình đã đưa ra một quyết định sai lầm. Tăng Dục sẽ mắng cô rằng, dù cho thế nào thì việc đưa ra quyết định ly hôn là ngu xuẩn, mẹ cô sẽ không bỏ qua cho cô, còn Trì Trinh chắc hẳn sẽ cười khinh mạn nói rằng: Tôi đã biết trước rằng nếu đã được thử rồi thì cô sẽ không thể rời xa tôi... Nhưng thực ra, cô chẳng vì ai, chẳng vì bất cứ điều gì, chắc hẳn đến một ngày nào đó cô sẽ hối hận, nhưng đó là chuyện của sau này. Còn bây giờ, đây là quyết định duy nhất của cô. Toà thành của cô đã sụp đổ, tất cả đều đã tan thành mây khói, cho dù là người quen với việc thuyết phục mình nhất thì cũng không thể ở lại trong đó nữa.

“Tôi đi thu dọn đồ đạc đây, anh yên tâm, ngày hôm nay tôi sẽ chuyển đi.”

Dường như Tạ Bằng Ninh đã lấy lại được bình tĩnh, cười lạnh lùng: “Cô vì thằng nhãi Trì Trinh đó ư? Là vợ chồng với nhau, tôi khuyên cô hãy mở to mắt ra mà nhìn, đừng để vẻ ngoài làm mờ cả mắt. Một kẻ như hắn mà lại thật lòng với cô ư? Đừng có ngốc như vậy, hắn chỉ đùa giỡn với tình cảm của cô mà thôi”.

Tuần Tuần đứng dậy, lòng hốt hoảng, Tạ Bằng Ninh đã không hiểu hết cô, thực ra cô còn hiểu con người Trì Trinh như thế nào hơn cả anh ta. Có lẽ Trì

Trình cũng chẳng có ý định đùa giỡn với tình cảm của cô đâu, anh ta chỉ muốn đùa giỡn với thân thể cô mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Quá nhiều và quá ít

Khi rời đi, Tuần Tuần đã đề nghị và được Tạ Bằng Ninh đồng ý, ngoài đồ vật cá nhân, cô mang theo con mèo già. Cô vốn không thích nuôi động vật, nhưng con mèo già sống cùng cô ba năm, trong lòng nó chắc hẳn đã coi cô là chủ nhân. Thiệu Giai Thuyên – người đã kết thúc cuộc sống lang thang của nó giờ đã cao chạy xa bay, Tạ Bằng Ninh vì tình cũ mà giữ nó lại, nhưng anh ta bận bù đầu nên chẳng còn thời gian nào dành cho con vật nhỏ bé này. Con mèo đã già, mắt nó cũng mờ và rụng mất mấy chiếc răng, Tuần Tuần không muốn nó phải sống những ngày còn lại trong tình trạng bữa đực bữa cái. Con người còn muốn được sống yên ổn hưởng chỉ một con mèo.

Tuần Tuần lễ bước chân nặng nề trở về nhà mẹ đẻ. Mẹ cô vẫn đang ở trong bệnh viện. Sắp xếp chỗ ở cho con mèo xong, Tuần Tuần ngồi xuống ghế, tay giữ chặt chiếc túi nhỏ. Trong đó có sổ tiền phòng thân mà cô tích góp được từ trước đến nay, còn có một ít cổ phiếu, thẻ bảo hiểm, sổ tiết kiệm và cả giấy chứng nhận căn hộ nhỏ mua sau khi kết hôn.

Kể từ lúc biết làm người đến nay, chưa bao giờ Tuần Tuần tiêu hoang phí lấy một đồng xu, nhiều thứ lặt vặt mà người khác không thèm để ý, còn cô thì cứ tích góp lại, nếu là những thứ cô cảm thấy không yên tâm thì không bao giờ cô phí thời gian, tiền của để đầu tư vào đó. Sau năm mươi bốn tuổi cô đã có thể nói rất rõ về cách sử dụng và giá trị số tiền mừng tuổi. Có câu rằng, tích tiểu thành đại, thế nên cô đã có được một khoản tích lũy tương đối, nhưng tiền mặt đều đã dùng vào việc mua thuốc điều trị cho Giáo sư Tăng, chỗ còn lại không thể rút ra bằng tiền mặt được, trừ một khoản gọi là “Quý khi không còn gì”. Đúng như tên gọi, khoản tiền này là thứ cô chỉ được dùng khi lâm vào cảnh cùng cực, không còn thứ gì nữa, giống như phương án an toàn cuối cùng của các nhà du hành vũ trụ khi ở trên không, một khi phương án đó được sử dụng, thì sẽ không còn đường rút lui nữa. Chỉ có Tăng Dục mới biết đến khoản tiền này, lúc đó cô ấy đã cười đến vỡ bụng. Nhưng số tiền đó là bao nhiêu, để ở đâu thì chỉ có một mình Tuần Tuần biết mà thôi. Tuần Tuần luôn hy vọng sẽ không bao giờ phải dùng đến số tiền đó, nhưng rồi lại nghĩ, chắc chắn sẽ có lúc phải dùng đến, nghĩ mà thấy thật là mâu thuẫn.

Bây giờ thì tất cả những thứ đó đều đang ở trong chiếc túi nhỏ của cô, nó là tính mệnh của cô. Cho dù sau khi ly hôn Tạ Bằng Ninh không cho cô thứ gì, thì với số tài sản tích góp được này thì cô cũng sẽ cầm cự được một thời gian, tệ nhất cũng được tới khi cô tìm được việc làm, bắt đầu lại một cuộc sống bình thường. Chính vì thế cô cảm nó rất chắc, đó là thứ mà cô có thể nắm chắc nhất, đáng tin cậy duy nhất trong lúc này.

Định thần lại, Tuần Tuần cố nghĩ xem làm cách nào để mẹ cô đón nhận tin này một cách bình tĩnh nhất, đây là chuyện quan trọng hàng đầu cô phải giải quyết lúc này. Đúng lúc ấy thì cô nhận được điện thoại từ nhà mẹ chồng.

Vừa nghe thấy giọng của Tuần Tuần, mẹ chồng đã cuống quýt như cháy nhà, bảo cô tới ngay. Cô đang định hỏi vì sao, thì đã thoáng nghe thấy tiếng mẹ mình khóc trong điện thoại, Tuần Tuần phần nào đã đoán ra được sự việc, vì vậy cô thấy người lạnh toát.

Khi đến nhà mẹ chồng thì mồ hôi cũng vã đầy người. Đẩy cửa bước vào, quả nhiên Tuần Tuần nhìn thấy cảnh hỗn độn trong đó. Mẹ cô ngồi trên sàn nhà giữa phòng khách, mái tóc vốn được búi rất cẩn thận giờ sổ tung ra, ướt nhoè nước mắt, nếu không phải là người rất quen thuộc với ngôn ngữ cơ thể của mẹ thì Tuần Tuần khó mà xác nhận ngay được rằng đó chính là mẹ mình. Báo chí trên bàn lộn lốc khắp nơi, những bình hoa mà bố chồng cô yêu quý cũng bị vỡ vụn, bố mẹ chồng cô đứng hai bên cách mẹ Tuần Tuần khoảng một mét với vẻ bất lực, mẹ chồng cô thì cứ thờ dài, còn bố chồng thì đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi. Tạ Bằng Ninh cũng vừa đến trước cô không lâu, vẻ mặt anh ta bàng hoàng và bất lực.

“Cô cũng đã đến rồi. Mau đỡ mẹ dậy đi. Nếu bà ấy có chuyện gì ở nhà này thì thực sự là khó có đường sống tiếp.” Vừa nhìn thấy Tuần Tuần, mẹ chồng cô như nhìn thấy vị cứu tinh.

Tuần Tuần cố gắng kìm chế cảm giác muốn ngất xỉu, bước mấy bước tới định đỡ mẹ dậy. Cô hỏi với giọng muốn khóc: “Mẹ, mẹ đang làm cái gì vậy?”.

“Con gái ơi, mẹ với con đều là số khổ! Mẹ đã nhìn nhầm người. Nếu biết sớm nhà họ không có lương tâm như vậy, thì mẹ đã không đẩy con vào lò lửa này!” Mẹ Tuần Tuần nhìn thấy con gái, không những không chịu đứng lên mà ngược lại càng khóc lóc thảm thiết hơn.

“Sao chúng tôi lại là người không có lương tâm? Chúng tôi có điểm nào không phải với con gái bà? Bà thông gia, bà không thể ngậm máu phun người như thế được!”, mẹ Tạ Bằng Ninh nói.

Mẹ Tuần Tuần giậm chân, gào lên: “Các người có văn hoá, tôi không cãi được với các người, nếu tôi thực sự có máu liều, tôi sẽ không để yên cho các người đâu. Tuần Tuần nhà tôi là đứa con gái nết na, bước chân vào nhà các người, nó đã phải làm trâu làm ngựa cho con trai các người, bây giờ con trai các người chán ghét nó, nói ly hôn là ly hôn ngay, trên đời này làm gì có cái lý ấy!”.

“Mẹ, mẹ đừng nói như vậy nữa, mẹ cứ đứng dậy đi đã, về nhà rồi chúng ta sẽ nói chuyện”, Tuần Tuần luôn miệng năn nỉ.

“Ai nói muốn ly hôn hả? Bằng Ninh ư? Ai bảo là hai đứa sẽ ly hôn?” Mẹ Bằng Ninh sừng sốt, đưa tay giật giật vạt áo con trai, Tạ Bằng Ninh cúi đầu ngán ngẩm.

Thông qua lời qua tiếng lại giữa Tạ Bằng Ninh và mẹ mình, Tuần Tuần đã đoán được phần nào căn nguyên của câu chuyện. Thì ra, đúng lúc bệnh tình của Giáo sư Tăng có chút chuyển biến tốt thì bệnh viện cũng vừa mới nhập về một loại thiết bị chữa trị rất đắt tiền, chuyên dùng để điều trị hỗ trợ cho những người bị hôn mê. Vì bệnh nhân đông, nên phải rất lâu mới được điều trị bằng chiếc máy đó một lần, mặc dù mẹ Tuần Tuần đã năn nỉ đến rách cả mồm và dùng đủ cách cũng không làm thế nào để Giáo sư Tăng được điều trị bằng chiếc máy ấy lâu hơn. Vì tình yêu với chồng và lòng thiết tha mong ông chóng hồi phục, mẹ Tuần Tuần chợt nhớ đến chuyện con rê làm việc trại Sở Y tế, lại là ở bộ phận quan trọng nhất, cho nên lập tức gọi điện đến cho Tạ Bằng Ninh, mong anh ta đứng ra nói đỡ, may ra bệnh viện sẽ nể mặt mà tạo điều kiện cho.

Bằng Ninh nhận được cú điện thoại ấy khi vừa tống tiễn vợ mang đồ ra khỏi nhà, vì thể trạng thái tinh thần không được tốt, trả lời ngay mà không biết có nên thêm cụm từ “mẹ vợ cũ” hay không, rằng đến anh ta cũng chẳng thể nào gây sức ép với bệnh viện. Vì quá thất vọng, lại nhớ tới chuyện mấy hôm trước con gái nói rằng Tạ Bằng Ninh đã có người khác, mẹ của Tuần Tuần lập tức mắng té tát rằng Tạ Bằng Ninh không coi vợ và nhà vợ ra cái gì. Tạ Bằng Ninh đang tức sẵn, nay lại bị mắng như vậy, không kim được đã nói với bà rằng, anh ta và Tuần Tuần chuẩn bị ly hôn.

Vừa nghe đến hai chữ “ly hôn”, mẹ Tuần Tuần bỏ điện thoại xuống xông thẳng đến nhà thông gia để nói chuyện. Đúng lúc ấy thì hai vợ chồng ông Tạ vừa đi tập thể dục buổi sáng về, mẹ Tuần Tuần vừa khóc vừa chửi, khiến cho hai ông bà già cả đời chưa mấy khi nói nặng một câu cứ ngây người ra, cuối cùng chẳng còn cách nào khác là gọi điện cho con trai và con dâu đến nên mới có cảnh tượng như lúc này.

“Còn hỏi gì nữa, con trai nhà ông bà lằng nhằng ở bên ngoài, qua lại với những đứa con gái hư hỏng, như thế chưa đủ, bây giờ đốn mạt đến mức không cần đến vợ nữa thì đòi ly dị!”.

Là vợ của một Phó Viện trưởng nhiều năm, tuy đã hạn chế bớt những từ ngữ thô tục, nhưng về cơ bản mẹ Tuần Tuần vẫn chưa quen kiểu nói chọt búa.

Ông Tạ bị cao huyết áp, nghe thông gia nói như vậy, nhìn con trai bằng ánh mắt tức giận, người lão đảo chực ngã. Bà Tạ vội chạy đến đỡ lấy chồng, trong lòng bồng ngồng chuyện về lần này của Thiệu Giai Thuyên và chuyện đòi ly hôn của vợ chồng Tạ Bằng Ninh chắc chắn có quan hệ với nhau, sắc mặt bà cũng đỏ lựng lên vì tức giận.

“Bằng Ninh ơi là Bằng Ninh, sao con lại muốn vứt bỏ cuộc sống yên ổn đi như vậy. Con... con bảo bố mẹ biết ăn nói thế nào bây giờ!”

Tạ Bằng Ninh nhìn cảnh bố mẹ vì mình mà phải chịu bị người khác mắng nhiếc, trong lòng cũng thấy xót xa nên vội chạy đến đỡ bố.

“Đề con ra mà không chịu dạy dỗ là lỗi của ai? Các người nói nhà mình có văn hoá, có giáo dục, nhưng cuối cùng lại toàn làm những việc của kẻ đầu đường xó chợ!”, nghe thấy bà Tạ nói như vậy, mẹ Tuần Tuần lại càng được thể.

Tạ Bằng Ninh thấy vẻ mặt thảm hại của bố mẹ, quên hết những điều được giáo dục, nhìn Tuần Tuần đang ngây người quỳ bên cạnh mẹ, thờ dãi nói: “Tuần Tuần, cô hãy tự nói ra đi, ai là người đưa ra chuyện ly hôn?”.

Mẹ của Tuần Tuần lúc đó mới dừng lại, đưa mắt nhìn con gái, rồi tiếp tục mắng nhiếc: “Đừng có tưởng là tôi không biết, con gái tôi là đứa thật thà, cứ cho là nó đòi ly hôn đi, cũng là vì các người buộc nó đi đến chỗ đường cùng!”.

Tạ Bằng Ninh cười lạnh lùng, “Mẹ chưa hiểu hết con gái mình rồi, đường của cô ấy còn nhiều hơn cả mẹ đấy!”.

“Ý của anh là gì?”, mẹ Tuần Tuần không hiểu ý tứ trong câu nói của Tạ Bằng Ninh.

“Ý gì ư, con không muốn nói ra, trong lòng cô ấy biết rất rõ!”.

Mẹ Tuần Tuần túm lấy và lắc mạnh người cô: “Tuần Tuần, con cứ mạnh dạn nói ra xem nó đã ức hiếp con như thế nào!”.

Ông bà Tạ cũng không lên tiếng mà hết nhìn con trai lại nhìn sang con dâu.

“Con nói đi chứ, sợ gì nào? Nói đi, nói đi, mau nói đi xem nào”, mẹ cô vẫn kiên quyết giục. Về khó xử của bố mẹ chồng, sự lạnh lùng của Tạ Bằng Ninh... Tuần Tuần không biết nên hình dung cảnh tượng trước mắt như thế nào, hình như cô sợ nhất điều gì thì nó sẽ đến với mức độ còn đáng sợ hơn. Cô ôm đầu kêu to lên: “Đừng có cãi nhau nữa! Là lỗi của con, con đã đưa vấn đề ly dị ra, con đã có quan hệ lằng nhằng với người đàn ông khác ở ngoài... Bây giờ thì mọi người miễn nguyện rồi chứ?”. Mẹ của Tuần Tuần giống hệt như một nhân vật trên màn hình bị nhấn nút stop, khựng lại trong mấy giây.

“Thật như vậy sao? Đó là sự thật sao?”

Tuần Tuần không trả lời, Tạ Bằng Ninh cũng không lên tiếng.

“Mày là đứa đáng chết, đã uống công tao nuôi nấng mày. Mày làm như thế có xứng đáng với mẹ mày không? Có xứng đáng với người cha chết tiết của mày không? Có xứng đáng với những nỗi khổ đã ném trái không? Có xứng đáng với bố dượng của mày đang nằm trên giường bệnh kia không?...” Sau khi đốn nhận sự thật đó, mẹ của Tuần Tuần giơ tay đánh túi bụi vào con gái. Tạ Bằng Ninh không muốn nhìn cảnh đó, nên tiến đến, kéo Tuần Tuần ra và nói: “Đừng có gây chuyện nữa, chỗ này không phải nơi để trút giận!”.

“Liên quan gì đến anh? Tôi đang dạy dỗ con gái tôi, nếu không phải là anh...”

Trước khi mẹ kéo nhằng sang những chuyện khác, Tuần Tuần đứng dậy, sửa lại quần áo, nói với giọng rất bình thản: “Mẹ, con đi trước đây, nếu mẹ còn mặt mũi nào nữa thì mẹ cứ việc ở đây mà gây sự”.

Rồi cô đi ra cửa như không nhìn thấy những người xung quanh, Tạ Bằng Ninh thấy hơi lo, vội chạy tới ngăn cô lại.

“Tuần Tuần...”

Tuần Tuần mỉm cười, đáp: “Anh yên tâm, tôi nói đi trước là đi trước, chứ không phải tìm đến cái chết đâu, tôi sợ chết lắm. Tạ Bằng Ninh, trước mặt tất cả mọi người, tôi chỉ muốn nói một câu rằng, bị người khác bắt gặp như vậy là tội đáng chết của tôi, nhưng anh có dám vỗ ngực mà nói rằng, anh không có gì phải xấu hổ trong cuộc hôn nhân của hai chúng ta không?”.

Tạ Bằng Ninh im lặng.

“Thôi, thế này cũng tốt, cũng không cần phải thông báo cho mọi người nữa.” Tuần Tuần ngẫm nghĩ rồi khom người chào ông bà Tạ: “Cha, mẹ, đây là lần cuối cùng con gọi như vậy. Con rất xin lỗi”.

Tuần Tuần bước ra khỏi nhà họ Tạ, mặt trời đã ló rạng, còn trời xanh đến kỳ lạ. Suốt hai mươi tám năm lúc nào cũng nền nếp, đây là lần đầu tiên cô tỏ ra láo nhon như thế, đồng thời cô nhận ra rằng, cảm giác gây ra tội lỗi không quá mức nặng nề như mình nghĩ. Tuần Tuần bước tới bên đường vẫy xe, quay đầu lại thì thấy mẹ cô cũng đang chạy theo với vẻ mặt trông giống như nhân vật trong Kinh kịch. Tuần Tuần quay lại đỡ mẹ. Có lẽ biến cố này xảy ra ngoài sức thường thức về cuộc đời của bà, nên lúc này tuy vẫn còn sứt sịt, nhưng bà không còn nghĩ ra được từ nào để chửi con gái nữa. Tuần Tuần nghĩ thâm trong bụng, tốt lắm, rất yên tĩnh.

Không biết vì lúc này đúng là giờ cao điểm mọi người đi làm hay vì khuôn mặt đáng sợ của mẹ Tuần Tuần, mà mấy chiếc taxi chạy ngang qua chỗ hai mẹ con nhưng đều không dừng lại. Đợi gần mười phút, nước mắt trên mặt mẹ của Tuần Tuần đã cạn khô, cuối cùng cũng có một chiếc xe dừng lại. Đó là một chiếc CC mới tinh, gần đây chiếc xe này xuất hiện trong đời nhiều lần trước mặt Tuần Tuần.

“Tuần Tuần, sao cô lại ở đây?” Tri Trinh xuống xe và bước nhanh lại chỗ cô, rồi đưa tay vuốt lên mái tóc từ hôm qua đến giờ chưa được chải chuốt của cô, “Trông cô thật giống với con mèo bị vứt bỏ bên đường”.

Tuần Tuần ngước mắt lên nhìn trời, cũng chẳng thèm hừ lấy một tiếng, đưa tay gạt bàn tay không mời mà chìa ra của Tri Trinh.

Tri Trinh quay sang quan sát kỹ mẹ của Tuần Tuần.

“Chắc đây là mẹ của cô. Cô và Tuần Tuần rất giống nhau”, nói rồi anh ta quay sang mỉm cười với Tuần Tuần.

Về mặt Tuần Tuần không chút biểu cảm, cũng chẳng hưởng ứng trước câu nói trên của Tri Trinh.

“Hồi nhỏ nó tương đối giống tôi, lớn lên thì không giống nữa”, mẹ Tuần Tuần đáp với giọng khàn đặc, rồi đưa tay hi mũi.

Tri Trinh cười, nói: “Hồi nhỏ thì giống hai mẹ con, lớn lên thì giống hai chị em. Tuần Tuần, lên xe đi!”.

“Mẹ!” Tuần Tuần không còn biết nói gì nữa, trong khi cô vẫn còn chưa kịp phản ứng gì thì mẹ cô đã tự giác ngồi vào xe của Tri Trinh với đôi chân mềm nhũn vì gào khóc. Xem ra, trong cơn mất ngủ, Tri Trinh là phụ xe từ trên trời xuống, là vị cứu tinh của những người không vẫy được xe.

“Hãy nghe lời tôi đi, có gì lên xe hãy nói. Để cháu đưa cô và Tuần Tuần về.” Vừa nói Tri Trinh vừa đẩy Tuần Tuần vào xe. Tuần Tuần đưa mắt lạnh lùng quan sát Tri Trinh, “Đừng có nói với tôi anh xuất hiện ở đây chỉ là sự tình cờ”.

“Tôi thực mong muốn có sự tình cờ, như thế mới chứng tỏ giữa chúng ta có sự thoả thuận ngầm. Nhưng đáng tiếc là tôi tới đây để đem số đồ còn lại của Giai Thuyền ở chỗ tôi gửi đến nhà họ Tạ. Chắc là sau này cô ấy không muốn gặp lại tôi nữa đâu, nhưng chắc chắn vẫn phải qua lại với gia đình họ Tạ. Hai mẹ con vừa từ nhà họ Tạ ra phải không?”

Tuần Tuần không muốn nói với anh ta về chuyện này. Nhưng thấy không thể nào bảo được mẹ cô xuống xe của Tri Trinh nên đẩy tay anh ta ra, nói: “Đừng có đẩy nữa được không. Cám ơn!”, nói rồi cúi đầu chui vào xe ngồi bên cạnh mẹ cô, sau đó nói cho Tri Trinh biết địa chỉ nhà.

“Cô không quay về nhà họ Tạ à?”, Tri Trinh tiện mồm hỏi.

Mẹ Tuần Tuần hừ một tiếng dài, “Sắp ly hôn rồi, còn về nhà họ Tạ mà làm gì?”.

“Mẹ bớt nói đi một tiếng thì cũng vẫn thọ đến trăm tuổi cơ mà!” Tuần Tuần cũng biết chẳng có gì có thể giấu được, điều mà Tri Trinh muốn biết thì sớm muộn gì cũng biết, còn miệng của mẹ cô thì chẳng cách gì ngăn được, điều có thể nói ra lần đầu không thể nói bà đều dốc ra hết cả.

Tri Trinh vừa lái xe, vừa đưa mắt chăm chú nhìn Tuần Tuần, không tiếp tục truy vấn nữa.

Cám ơn trời đất, anh ta đã không nói: “Là vì tôi sao?”.

Nhưng sự may mắn đó chỉ kéo dài được một lát, Tri Trinh lại nhìn Tuần Tuần, rồi nói một câu: “Cô cứ yên tâm!”.

Thì ra, đến cả một câu hỏi anh ta cũng lược bớt đi, và không hề nghĩ rằng, cô ly hôn không phải vì anh ta.

Lúc này dường như mẹ Tuần Tuần đã đoán được đầu mối của vấn đề, bà ngồi thẳng người lên.

“À...À! Cậu là người đàn ông mà nó đã quan hệ phải không?”

“Cô, cháu là Tri Trinh.”

“Chính là cậu? Cậu chính là gian phu hại con gái tôi phải đi đến chỗ ly hôn?”

Tri Trinh khẽ ho một tiếng, “Chữ Tri trong ‘Thiên Trì’, chữ Trinh trong ‘Trinh Thanh’.”

“Con đã vì cậu ta? Con quá hồ đồ!”, mẹ Tuần Tuần nói với con gái.

Tri Trinh đáp vội trước khi Tuần Tuần kịp mở miệng: “Chuyện này không trách cô ấy, tất cả đều là lỗi của cháu”.

“Tất nhiên là lỗi của cậu rồi!”, mẹ Tuần Tuần cũng không kém phần, cướp lời Tri Trinh, rồi tiếp tục hỏi, “Đây là xe của cậu à?”.

Nếu không phải vì tốc độ quá nhanh, Tuần Tuần thực sự muốn mở cửa xe nhảy xuống.

“Ừm... Có lẽ là như vậy.”

“Phải thì là phải, không phải thì là không phải. Tôi nhìn cậu còn trẻ, chắc không phải là một kẻ mặt trắng chuyên lừa gạt phụ nữ đấy chứ?”

Kinh nghiệm sống của mẹ Tuần Tuần lúc này đã phát huy tác dụng.

Tri Trinh cười thành tiếng, “Thực ra xe được mua bằng tiền của gia đình, tuy nhiên cháu đứng tên. Nhưng hiện nay cháu tiếp quản một phần công việc của gia đình ở đây, cô cứ yên tâm, nhất định cháu sẽ mang lại cho Tuần Tuần một cuộc sống tốt đẹp và sẽ hiếu kính với cô... còn nữa, thực ra cháu không trắng, nhưng cô có là da rất trắng, da của Tuần Tuần đẹp như vậy chắc là được di truyền từ cô”.

“Già rồi, trắng như vậy chứ trắng nữa thì có tác dụng gì? Cậu có phải là người ở đây không?”

“Là thế này, mẹ cháu là người ở đây...”

Thế là một tràng hỏi, đáp liên hồi bắt đầu diễn ra. Tuần Tuần bỗng nhiên cất tiếng cười ha ha. Cô rất muốn biết có đúng là trên xe giờ này chỉ còn mình cô là người bình thường hay không và tất cả chuyện này đúng là rất buồn cười hay không?

May mà nhà của Giáo sư Tăng không xa lắm, Tuần Tuần ra hiệu cho Tri Trinh dừng xe. Cô đẩy cửa xe bước xuống, cảm giác như vừa thoát khỏi không gian của những người không bình thường.

Tri Trinh mở cửa cho mẹ Tuần Tuần, miệng vẫn tiếp tục nói về các vấn đề của anh ta.

“...Sau này có việc gì cô cứ nói, đều là người một nhà cô đừng khách sáo nhé.”

“Cậu làm như vậy là định dỗ con gái tôi về tay cậu một cách dễ dàng chứ gì. Bỏ dưng của nó hiện tại còn đang nằm liệt trong bệnh viện chưa biết sống chết ra sao kia kìa...”

Tuần Tuần đi thẳng vào nhà, mới đi được mấy bước thì Tri Trinh đuổi theo, anh ta nắm tay cô, hạ giọng: “Cô vẫn còn trách tôi sao?”

Về mặt Tuần Tuần rất lạ, “Tôi không trách anh, cho dù anh là con nặng to đầu. Tôi chỉ trách mình vì chẳng khác gì một quả trứng gà ung có lỗ... anh nhìn gì?”.

“Tôi đang nhìn xem cái lỗ quả trứng gà ung của cô to bằng ngón nào, để xem tôi có chui vào đó được không”, Tri Trinh cười khê. Tuần Tuần không nói gì tiếp tục quay đầu bước đi.

“Đừng giận nữa, tôi sợ cô chuyện gì cũng để trong bụng rồi sinh bệnh mất thôi.” Tri Trinh nói rồi tóm chặt lấy cổ tay của cô, có vẻ anh ta không đùa, “Nếu tôi có nói lời xin lỗi thì cũng không phải là vì chuyện giữa cô và Tạ Bằng Ninh, mà là vì thấy cô buồn. Tôi biết bây giờ trong lòng cô không dễ chịu chút nào, cảm giác ấy chắc giống như người bị lột da”.

“Đó chẳng phải là điều anh muốn nhìn thấy sao? Ngoài lớp vỏ ấy ra, tôi còn có gì đáng để anh tính toán nữa đâu? Anh đã cho tôi một sự vui vẻ, rốt cuộc thì tôi đã đắc tội gì với anh? Xin anh hãy tha cho tôi đi, được không? Rốt cuộc là anh muốn gì?”

“Thì ra cô tin rằng tôi có ý đồ xấu xa còn dễ hơn là tin tôi thích cô?” Tri Trinh bất chấp sự vùng vẫy và thiếu kiên nhẫn của Tuần Tuần, dang hai tay ôm chặt lấy cô, “Triệu Tuần Tuần, nếu tôi cho cô thời gian, cho cô tiền, cho cô những suy nghĩ không bao giờ cạn, để cho cô tính toán với một người không có liên quan, liệu cô có bằng lòng không! Tôi không ngại nói với cô rằng, cho dù cô có mối huyết hải thâm thù với người khác, thời gian lâu dần, cô chưa hẳn đã muốn theo đuổi mãi nỗi thù hận ấy. Cô không cần hỏi tôi để ý đến cô từ lúc nào, vì cô quá quen với việc cả nghĩ, bi quan hoá và phức tạp hoá vấn đề. Giữa một người đàn ông và một người đàn bà thực ra rất đơn giản, chẳng cần phải có lý do gì. Tại sao cô lại không nhắm được mắt mà tin rằng, có những thứ nhất định thuộc về mình?”

Tuần Tuần vùng ra vòng tay của Tri Trinh, “Anh nói, anh làm tất cả những việc đó vì thích tôi? Vậy thì điều đó thật đáng sợ, cách thức thích một người của anh khiến tôi thấy mình như đang ở trong con ác mộng!”.

“Đối với người không bình thường thì phải sử dụng cách không bình thường. Tuần Tuần, thế cô có cách tốt hơn không? Hay là cô chỉ cho tôi một cách, nhất định tôi sẽ làm theo như lời cô bảo. Những gì Tạ Bằng Ninh mang đến cho cô thì tôi cũng có thể mang lại, hơn nữa còn nhiều hơn của anh ta.”

“Đó là hai chuyện khác nhau.”

Tuần Tuần yên lòng với cuộc hôn nhân cùng Tạ Bằng Ninh, hoàn toàn không phải vì cô đòi hỏi “quá nhiều”, mà là vì nó “ít” tới mức vừa đủ, không nghiêng, không dựa, không nợ không nần, yên ổn và lâu dài, không ai phụ ai. Thế mà cuối cùng tất cả đều đổ vỡ, song không có nghĩa là vì thế mà cô sẽ làm ngược lại. Trì Trĩ cho cô cảm giác bất an cũng như sự “quá nhiều”, tâm sự quá nhiều, mật thiết quá độ, tình cảm quá mãnh liệt, nhiều nhân tố bất an... Giống như đối với một người chỉ cần xin một bát nước chè mà bạn lại cho họ cả một dòng sông dào dạt, trào dâng khiến cho chiếc bát trong tay người ấy vỡ vụn. Đó không phải là cuộc sống mà cô mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Người đi cùng cuộc đời

Thủ tục ly hôn giữa Tạ Bằng Ninh và Triệu Tuần Tuần tiến hành khá lặng lẽ, lặng lẽ giống như khi họ cưới nhau. Trước ngày ấn định làm thủ tục, hai người đã nói chuyện với nhau rất lâu qua điện thoại. Cuối cùng Tạ Bằng Ninh hỏi Tuần Tuần – người đàn bà sớm tối bên mình, đầu gối tay ấp trong ba năm rưỡi, có thật cô đã nghĩ kỹ chưa? Ít nhất thì trong suy nghĩ của Tạ Bằng Ninh, cứ cho là đã có chuyện xấu xảy ra giữa hai nhà, nhưng cuộc sống là của mình, cuộc hôn nhân của họ không nhất thiết là phải đi đến kết cục ấy. Tạ Bằng Ninh thừa nhận “Mọi người đều có lỗi nhưng chỉ cần cô muốn thì vẫn còn đường quay đầu lại”.

Trong khi Tuần Tuần im lặng nghe, Tạ Bằng Ninh nói một cách thẳng thắn, giả sử sau khi ly hôn, có thể anh ta đi tìm Thiệu Giai Thuyên và có thể không đi tìm cô ấy, nhưng nếu anh ta không đến được với Thiệu Giai Thuyên, thì việc tìm kiếm một người phụ nữ phù hợp về các mặt cũng không phải là việc khó. Ngược lại với Tuần Tuần thì ra tết sẽ bước sang tuổi hai chín, không giới giao tiếp, đã ly dị, cho dù có tái hôn cũng khó mà tìm được người như ý, nếu cô cứ cố chấp thì rất nhiều khả năng sẽ bị những lời đường mật và dối trá của đàn ông làm hao mòn cho đến già, kết cục có khi còn không được như mẹ cô.

Tuy những lời này của Tạ Bằng Ninh có phần khó nghe, nhưng đó lại là những lời rất thật từ đáy lòng, không phải những lời chế nhạo hay cố nín kéo Tuần Tuần. Không yêu cũng có cái tốt của không yêu, chỉ khi người ta vứt bỏ hết mọi yêu thương, giận hờn thì mới có được những lời từ gan ruột. Dù sao thì cũng đã từng là vợ chồng, coi như là người hợp tác, cùng đi một nửa chặng đường và không có nỗi hận thù, vì thế kết cục cuối cùng không khỏi cảm thấy có điều đáng tiếc.

Thực ra, cũng đã có một vài giây Tuần Tuần thấy lòng mình dao động và hơi hối hận. Tạ Bằng Ninh không phải là người chồng lý tưởng, nhưng người tiếp sau đây liệu sẽ tốt được đến mức nào? Nhiều khi, cuộc sống là một chuỗi những sai lầm nối tiếp nhau. Nhưng cuối cùng Tuần Tuần vẫn cắn chặt răng, nói một câu rằng, “Mong anh sẽ gặp may mắn”. Vốn dĩ cô là người đã quá cẩn thận, nghĩ đến việc cuộc sống của mình sau này sẽ nằm trong tay người khác và lúc nào cũng nom nớp lo sợ, lại thấy cuộc sống yên ổn và bình dị cô từng mong muốn sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Vì Tuần Tuần là người đưa ra lời đề nghị trước, nên Tạ Bằng Ninh chiếm ưu thế hơn trong khi làm thủ tục ly hôn. Tạ Bằng Ninh không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa. Anh ta để lại cho cô căn hộ mà hai người mua sau khi kết hôn, nhưng tài sản còn lại trong gia đình từ nay về sau không còn liên quan gì với cô nữa, tiền sinh hoạt phí hàng tháng của Tuần Tuần cũng không còn nữa. Tuần Tuần không để ý đến những lời tru tréo của mẹ, cô cảm thấy như thế rất công bằng, thậm chí còn vượt qua cả những điều cô dự đoán. Mặc dù cô đã chuẩn bị tinh thần rằng mình sẽ chẳng được gì, nhưng nếu được chia cho cái gì thì cô cũng chẳng có lý do để từ chối. Trong mắt cô sự thực của cuộc sống không giống như trong mơ tưởng. Hai người thống nhất được với nhau về việc phân chia tài sản, nên toà án không phải can thiệp gì và họ đã hoàn thành thủ tục ly hôn tại Phòng Dân chính một cách rất hoà bình.

Khi bước ra khỏi toà nhà của Phòng Dân chính, Tạ Bằng Ninh hỏi Tuần Tuần xem có cần anh ta đưa một đoạn đường không, nhưng cô đã từ chối. Hai người quay lưng và chia đôi ngã đường. Cô đứng ở bậc lên xuống lát bằng đá, nói lời chia tay với Tạ Bằng Ninh, anh ta không nói gì nhưng cũng không quay người đi ngay. Có lẽ một trong hai người đã nảy ra ý định ôm người kia một cái trước khi thực sự kết thúc cuộc hôn nhân, nhưng chưa kịp hành động thì trong lòng lại nghĩ: thôi, chẳng cần thiết. Ánh nắng chiều đầu thu nhàn nhạt, soi bóng họ đổ dài trên nền đá lát, theo cùng một chiều nhưng không gặp nhau. Những cơn gió lướt qua mặt đất mang theo những chiếc lá vàng lẫn những chiếc lá xanh. Bỗng nhiên Tuần Tuần cảm thấy cảnh tượng này là sự quái quát ba năm qua của họ.

Sau khi ly hôn, Tuần Tuần tạm thời ở nhà mẹ đẻ, căn hộ của cô vẫn cho thuê, hợp đồng đến đầu xuân sang năm mới chấm dứt, bây giờ cũng không tiện lấy lại nhà. Chưa đầy một tuần, mà Tuần Tuần – “loại hàng phải trả lại” đã nghe không biết bao nhiêu lời mắng chửi, lúc thì mẹ trách cô không biết giữ gìn, lúc thì lại bảo cô sao lại dễ dàng ly hôn với Tạ Bằng Ninh như vậy, nhưng nhiều hơn cả là những lời trách cứ rằng cô đã là cho bà mất mặt khi gặp bạn bè và người thân nhà họ Tăng nữa. Con mèo già cũng về với cô trở thành cái gai trong mắt bà, càng nhìn lại càng thấy chướng mắt. Trong thời gian đó, không biết lý do gì mà chiếc máy đất tiền xuất hiện nhiều lần hơn hẳn ở buồng bệnh của Giáo sư Tăng, lúc đó mới thấy khoẻ môi của mẹ Tuần Tuần xuất hiện một nụ cười nhăn nheo. Nhưng vì đang trước mặt của Tuần Tuần nên bà cố gắng giấu, lúc thì nói phụ nữ lớn tuổi hơn đàn ông khó bền vững, lúc thì lại nói người mà con gái chọn không thực tế bằng người bà chọn, tất cả phải chờ xem xét đã. Tuần Tuần biết nếu cô đáp lại sẽ càng làm mẹ nói nhiều hơn, vì vậy cô coi như không nghe thấy. Có điều, những chuyện đó không đáng phải nhắc đến. Bởi vì, sau khi Tuần Tuần chuyển về nhà mẹ đẻ

không bao lâu thì một chuyện lớn bỗng ập đến. Đó là, sau khi hết một liệu trình điều trị theo loại thuốc mới, vào một sáng sớm Giáo sư Tăng bỗng từ từ tỉnh lại.

Lần đầu tiên ông mở mắt ra sau một thời gian lâm bệnh, phải hồi lâu sau ông mới nhìn thấy người vợ của mình trong đám người.

Giáo sư Tăng ôm gần hai tháng, thế mà mẹ Tuần Tuần như già hẳn đi tới hai tuổi. Giáo sư Tăng cứ mấp máy môi mấy lần, các bác sĩ và Tăng Dục tưởng rằng ông có chuyện qua trọng muốn nói, nhưng chờ mãi và chú ý lắng nghe, cuối cùng mới hiểu được ý trong lời ông định nói, đó là: “Tóc em bạc hết cả rồi”.

Mối duyên tình của Giáo sư Tăng và mẹ Tuần Tuần bắt đầu từ tình cảm nguyên thủy nhất giữa nam và nữ, cho dù bà yêu con người ông hay yêu tiền và địa vị của ông, thì hiện tại, trong giờ phút này cả hai thứ đó đều hoà quyện làm một. Vợ chồng trẻ sống với nhau vì tình yêu, vợ chồng già sống với nhau vì nghĩa, trong những ngày hai mắt nhắm nghiền, ý nghĩ còn lại trong đầu Giáo sư Tăng là, chắc chắn ông sẽ nhận được sự chăm sóc ân cần của mẹ Tuần Tuần. Mẹ Tuần Tuần lúc đó cảm động tới mức khóc không thành tiếng, cứ đi đi lại lại trong phòng bệnh, rồi sau đó mới run rẩy bê bát canh gà mới hầm buổi sáng, thổi cho nguội rồi bung bốn cho ông. Bác sĩ vội chạy tới ngăn lại và nói rằng hiện tại bệnh nhân chưa thể tiêu hoá được loại thức ăn này. Mặc dù vậy, mẹ Tuần Tuần vẫn cứ bê bát canh trên tay với hai hàng nước mắt lăn tăn trên gò má, như thể tất cả những ngày tháng lo lắng và buồn sầu mà bà vừa trải qua đều biến thành những dòng nước mắt.

Mắt của Tuần Tuần cũng ươn ướt, cô khẽ cất tiếng an ủi mẹ. Giáo sư Tăng không thể cử động được, cứ đưa mắt nhìn về phía mẹ Tuần Tuần, khoé môi dường như hơi ním cười. Cảnh tượng ấy, ngay cả đến Tăng Dục cũng thấy cảm động. Cô bước ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại, để cho những người bên trong có dịp ở lại với nhau, còn mình thì gọi điện cho anh chị, chia sẻ niềm vui vì cha đã tỉnh lại.

Nhưng đáng tiếc, niềm vui ngắn chẳng tày gang, niềm vui vừa qua thì tổn thất lại đến. Chừng một giờ chiều, điện tâm đồ của Giáo sư Tăng xuất hiện những dấu hiệu bất thường, rồi ngay sau đó ông tiếp tục hôn mê và lần nhắm mắt này ông không bao giờ tỉnh lại nữa. Mẹ Tuần Tuần vẫn chưa hết mừng vui, thì nghe được từ bác sĩ điều trị chính ba từ: “Rất xin lỗi”. Bà không sao tin được đó là sự thật, cứ hỏi đi hỏi lại bác sĩ, rồi lại nắm tay con gái, ngày người ra, miệng cứ lặp lại một câu: “Rõ ràng là ông ấy đã tỉnh lại, rõ ràng là ông ấy đã tỉnh lại cơ mà, con cũng nhìn thấy, mọi người cũng nhìn thấy thế đúng không?...”.

Bác sĩ đành phải giải thích bằng nguyên lý y học: rủi ro của loại thuốc mới cũng đã nói với gia đình từ trước rồi. Một lúc lâu sau Tuần Tuần cũng không tìm ra lời nào để nói nên chỉ còn biết ôm chặt lấy người mẹ như hoá đá. Nhưng dù là người rất không muốn chấp nhận hiện thực ấy thì mẹ Tuần Tuần cũng cảm thấy cái thân thể mà bà đang chạm vào và lúc mạnh cứ dần dần lạnh đi, mất dần sức sống và cứng đại. Ông không còn có thể ôm ngang lưng bà đi đưa theo những bước nhảy trên quảng trường dưới màn đêm được nữa, cũng không còn có thể gỡ cặp mái trên tóc vợ bên bàn trang điểm, rồi khen mỗi một nếp nhăn mới trên trán bà được nữa.

“Tôi đã sai rồi!”, mãi cho tới đêm khuya, khi Tăng Dục đứng ra cố gắng cùng với nhân viên của bệnh viện đưa di thể của Giáo sư Tăng vào phòng bảo quản xác, mẹ Tuần Tuần mới sực tỉnh bật lên tiếng khóc đầu tiên. Bà tựa vào lòng con gái, khuôn mặt vẫn như được hoá trang. “Sao tôi cứ ép ông ấy phải tỉnh lại cơ chứ, nếu biết trước thế này thì rằng nửa đời còn lại cứ để ông ấy nằm yên trên giường, để tôi được chăm sóc ông ấy cho đến lúc chết. Như thế ít ra hàng ngày tôi vẫn còn được một chút niềm tin. Nhưng bây giờ thì hết tất cả rồi! Hết thật rồi!”.

Đám tang của Giáo sư Tăng được tổ chức rất long trọng và trang nghiêm. Cả cuộc đời ông theo nghề dạy học, là người đức cao vọng trọng, học trò có ở khắp mọi nơi. Lãnh đạo học viện đều có mặt đầy đủ trong lễ truy điệu ông, các học sinh biết tin cũng tập trung đầy đủ bên linh cửu. Hai người con của người vợ trước cũng trở về từ nước ngoài. Mẹ Tuần Tuần coi như không nhìn thấy họ, Tuần Tuần đành phải xuất hiện với vẻ ngượng ngùng, rồi thay mặt mẹ bàn chuyện lo tang lễ cho Giáo sư Tăng với họ.

Kể từ khi Tuần Tuần chuyển về sống cùng mẹ trong nhà Giáo sư Tăng, cô chưa gặp mặt hai anh em họ bao giờ, cô chỉ biết tin tức về họ qua lời kể của Tăng Dục. Nghe nói, họ đều là những chuyên gia trong những ngành nghề mà mình theo đuổi, còn bây giờ họ đang ở trước mặt Tuần Tuần với đôi mắt đỏ hoe và vẻ mặt phức tạp của những người trung tuổi.

Tuần Tuần khẽ gọi: “Anh, chị”.

Họ gật đầu, vẻ mặt rất lạnh nhạt và có ý không muốn nói chuyện với cô, có việc gì thì họ chỉ gọi Tăng Dục đến bên rồi bàn bạc. Tuần Tuần thấy lạc lõng nên khi mẹ cô truy hỏi để biết xem bọn họ đang có ý định gì, cô đành phải nói thật là mình không biết.

Lại có một đoàn người bước đến gần linh cửu của Giáo sư Tăng bày tỏ sự tiếc thương và sự an ủi đối với gia quyến, mẹ Tuần Tuần lại khóc nức lên, Tuần Tuần không còn cuống quýt bước tới khuyên giải mẹ như trước nữa. Đây là lần thứ n mẹ cô khóc lên với vẻ đau lòng như vậy. Tiếng khóc của bà rất làm người khác mũi lòng, nhưng điều đó chứng tỏ bà đã lấy lại tinh thần từ trong sự đau thương lúc đầu, vì thế nên mới có tâm trí để mà thể hiện nỗi đau của mình ở mức cao nhất như vậy. Tuần Tuần rất rõ, lúc nào rảnh rỗi, bà lại vội vàng dò hỏi xem tổng cộng có bao nhiêu tiền phúng viếng, con trước của chồng định tính toán với bà như thế nào.

Không phải Tuần Tuần nghi ngờ tình cảm của mẹ đối với việc ra đi của bố dượng, vì Giáo sư Tăng mất đi là nỗi đau và tuyệt vọng đối với bà, nhưng những giọt nước mắt chân thực nhất của bà đã cạn ngay trong ngày Giáo sư Tăng nhắm mắt xuôi tay, chỉ có ngày hôm đó nước mắt của bà mới thực sự nhỏ ra vì bản thân mình. Khi nỗi đau buồn thực sự lên đến đỉnh điểm, người ta thường thần thờ, còn những giọt nước mắt sau này chỉ là nhỏ xuống để cho người ngoài nhìn thấy mà thôi.

Khi thấy đoàn của lãnh đạo học viện đến, mẹ Tuần Tuần càng khóc thảm thiết hơn, bà cứ rũ người xuống linh cửu, tưởng chừng như gục xuống đến nơi. Lãnh đạo học viện phần lớn đều là người khác giới, tuổi tác xấp xỉ với mẹ Tuần Tuần, vì vậy đỡ bà cũng đỡ mà không đỡ cũng đỡ. Tuần Tuần thấy thế định bước lên thì đã thấy mẹ tìm được một chỗ bầu vú mới. Một người trẻ tuổi mặc một bộ đồ màu đen đang đỡ bà, bà tựa vào người ấy khóc rống lên không cần giữ gìn ý tứ. Cảnh tượng đó diễn ra rất tự nhiên, không ai nghi ngờ gì, những người không biết thì tưởng rằng đó là người thân của người quá cố.

Tuần Tuần véo mạnh vào đùi một cái, quả nhiên rất đau. Tách riêng ra, cô biết người trẻ tuổi kia, nhưng nếu đặt trong tổng thể cô hoàn toàn không biết việc này có ý nghĩa gì. Cô biết điệu bộ của mình lúc này rất ngây ngô, nhưng không làm cách nào để khép cái miệng cứ há hốc ra.

Lúc đầu nhìn thấy anh trai và chị gái, Tăng Dục rất cảm động, ba anh em túm lại nói chuyện mãi, có lúc thì mỉm cười, có lúc lại lau nước mắt. Nhưng không hiểu sao, nói chuyện hồi lâu thì quay ra cãi nhau, về mặt của anh trai và chị gái cô đều đành lại, Tăng Dục cũng nhất quyết không chịu nhượng bộ, kết cục là ba người lại tản ra mỗi người một nơi, Tăng Dục vênh mặt đứng trở lại bên Tuần Tuần.

Khi mà Tăng Dục đã muốn nói thì dù cho không muốn nghe cũng phải nghe, vì vậy Tuần Tuần không nói gì.

Quả nhiên, Tăng Dục nhìn khách khứa đi đi lại lại trước linh cữu của cha, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Cô nói xem, con người ta sống vì cái gì?”

Vấn đề này thật khó trả lời, Tuần Tuần nhìn về phía bàn thờ, nghĩ một lát, quay đầu sang trả lời Tăng Dục rằng: “Em nghĩ, sống là để chết đi”.

Tăng Dục không để ý đến cô, mà tự trả lời: “Anh trai và chị gái tôi đều không hiểu, người không còn nữa, thì để ý đến những thứ ngoài thân xác ra có ý nghĩa gì đâu! Tôi hay coi thường kiểu làm việc của mẹ cô và cũng luôn nghi ngờ con mắt nhìn của cha tôi, nhưng tôi đã nhìn thấy về mặt nguyên cuối cùng trong mắt ông. Mặc cho nó đúng hay sai, khi sống chỉ cần cảm thấy không có gì phải nuối tiếc là đủ. Nếu tôi có được một người bạn đời, tôi cũng sẽ cảm thấy thế là đủ”. Thực ra Tuần Tuần rất không hiểu, thế nào thì gọi là người bạn đời. Cô thường cảm thấy con người không có quê hương, cái gọi là quê hương chẳng qua chỉ là trạm cuối cùng trong sự phiêu dạt lâu dài của tổ tiên mà thôi; cũng giống như vậy, chẳng ai quyết định được sẽ cùng sống đến đâu bạc răng long với người khác, vì thế người bạn đời, nói trắng ra là người tình cuối cùng gặp được trước khi chết, nếu vẫn đang sống, thì tất cả vẫn còn chưa kết thúc.

Tuần Tuần nói với Tăng Dục: “Nếu như bây giờ chị chết, chẳng phải Liên Tuyền sẽ trở thành người bạn cuối đời của chị sao?”.

“Phi, tôi biết ngay miệng lưỡi của cô giống như mồm con quạ. Tôi và anh ấy làm sao có thể đi đến hết cuộc đời? Anh ấy là người không thích sự ràng buộc, ở bên tôi cũng chỉ vì tôi không bắt anh ấy phải ở cùng tôi suốt đời. Tôi qua anh ấy còn hỏi tôi, có cần anh ấy xin nghỉ phép và đến đây không, tôi nói không cần, làm như con rết tương lai thì mọi người đều ngượng ngập... Này, nhìn xem ai kia?”, Tăng Dục đang nói, bỗng dừng chuyển chú ý sang một hướng khác.

Tuần Tuần cảm động tới mức muốn khóc, không phải chỉ một mình cô cảm thấy có điều gì đó khác thường.

“Họ đều đến cả, để tôi ra chào họ”, nói xong Tăng Dục rời khỏi chỗ của Tuần Tuần, bước tới bàn thờ. Đoàn người mới vào là học sinh cũ của Giáo sư Tăng, trong đó còn có không ít người là bạn học của Tăng Dục và người yêu cũ của cô. Tuần Tuần đưa mắt nhìn về phía mà mình chú ý, mẹ cô ngồi một mình bên linh cữu khóc sục sùi, còn người giống như người nhà của người quá cố không biết đã rời đi đâu.

Có ai đó khẽ đập vào vai cô, Tuần Tuần đã đoán là ai, nên uể oải quay đầu lại, cô không ngờ đó là Tạ Bằng Ninh. Đôi mày lá liễu của Tuần Tuần dựng ngược lên, điều đó khiến cho Bằng Ninh ngạc nhiên, anh rút tay lại, nói bằng vẻ tự trào: “Không lẽ anh không được hoan nghênh như vậy sao?”.

Tuần Tuần đáp: “Anh nói gì lạ vậy. Cảm ơn anh đã đến”.

“Việc này cần thiết phải như vậy. Mặc dù chúng ta không còn là vợ chồng nữa, nhưng người quá cố đã từng là bố vợ anh. Ông ấy là người rất tốt, anh cũng rất buồn. Mong mọi người bớt đau buồn và chấp nhận sự thật. Anh không đến chào mẹ em đâu, anh sợ bà ấy lại xúc động”.

Tuần Tuần gật đầu. Trước hôm Tạ Bằng Ninh và Tuần Tuần làm thủ tục ly hôn, nếu không phải vì cô ngăn bằng được thì bà đã đến cơ quan Tạ Bằng Ninh làm um lên. Lần gặp lại và chào nhau đầu tiên kể từ ngày ly hôn, chuyện giữa hai người con người rất dỗi quen thuộc và cũng rất dỗi lạ không biết bắt đầu từ đâu.

Tạ Bằng Ninh có vẻ hơi già đi, im lặng một lát, anh hỏi: “Đạo này em sống ra sao? Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, nên anh thấy sắc mặt em không được tốt lắm. Có việc gì cần giúp đỡ em cứ nói”.

“Không có gì đâu. Cảm ơn anh.”

“Em... và anh ta cùng nhau?”, Tạ Bằng Ninh định hỏi, nhưng thấy khó bật thành lời.

“Không!” Tuần Tuần trả lời theo phản xạ, cô cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh, hy vọng Tạ Bằng Ninh không phát hiện ra người vừa đến, “Giữa em và anh ta không thể có chuyện ấy”.

Tạ Bằng Ninh có vẻ không hiểu, “Nói như vậy, em ly hôn đơn thuần chỉ là vì em muốn rời xa anh?”.

“Không phải thế. Em cảm thấy ngay từ lúc bắt đầu chúng ta đã sai. Em là người dễ chấp nhận, còn anh thì không như vậy. Trong lòng anh đã có người mà anh quan tâm. Nếu đã chia tay rồi thì ai đúng, ai sai em đều không muốn nhắc lại nữa, hy vọng rằng anh có được cuộc sống đúng như anh mong muốn.”

“Anh chuẩn bị đi học ở Thượng Hải một thời gian”, nói xong câu này thì Tạ Bằng Ninh có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Tất nhiên là Tuần Tuần hiểu, cô khẽ cười, “Như thế cũng tốt”.

“Tuần Tuần, anh hy vọng em sẽ sống vui vẻ, em là một người tốt...”

“Tất nhiên cô ấy là người tốt.” Tạ Bằng Ninh đang nói dở thì bị cắt ngang, trong ánh mắt của Tuần Tuần thoáng vẻ xa xăm. Cô thầm kêu lên trong lòng, có một số người, luôn luôn xuất hiện đúng vào lúc mà người khác không muốn nhìn thấy họ nhất, hơn nữa, lần nào cũng rất đúng thời điểm.

Trì Trinh đưa tay ra sau đứng bên cạnh Tuần Tuần, cười nói với Tạ Bằng Ninh: “Cảm ơn anh đã đến, nhưng ly hôn rồi, tốt hay không tốt thì cũng chẳng có liên quan gì đến anh.”

Tạ Bằng Ninh tỏ ra rất ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Trì Trinh, nên không có ý muốn tranh luận với anh ta, chỉ bình thản nói với Tuần Tuần: “Anh còn có chút việc, anh đi đây.”

Đúng lúc ấy, một vị lãnh đạo vào chia buồn và an ủi mẹ Tuần Tuần, bước tới chào hỏi: “Cháu là Tuần Tuần phải không. Sau khi lấy chồng chú rất ít khi nhìn thấy cháu. Khi còn sống bố dưỡng cháu thường khen là cháu rất hiếu biết, ông ấy đã ra đi rất thanh thản, gia đình cũng đừng quá đau buồn”.

Tuần Tuần chỉ biết người đó rất quen, có lẽ ông ở cùng toà nhà với nhà mẹ đẻ cô, vì thế cô cúi người bày tỏ lòng cảm ơn. Người kia rút trong túi ra một chiếc phong bì, đưa cho Trì Trinh ở vị trí gần ông nhất.

“Đây là một chút tấm lòng của các đồng nghiệp trong khoa, phiền cậu chuyển tới tay mẹ vợ giúp, bảo bà ấy giữ gìn, đừng khóc nhiều quá mà ảnh hưởng tới sức khỏe.”

Tuần Tuần nghe mà thấy trong lòng như có trái bom muốn nổ tung ra, cô không biết phải nói gì, còn người kia thì vẫn đập vào vai Trì Trinh, rồi quay sang gật đầu với Tuần Tuần, sau đó rời đi.

Về mặt của Tạ Bằng Ninh lập tức xuất hiện nụ cười lạnh lùng như muốn nói: Thì ra là như vậy, sau đó nói, “Tôi sợ cô không được ổn, nhưng xem ra tôi đã lo hão mất rồi.”

Tuần Tuần đỏ mặt, quay sang đẩy Trì Trinh một cái.

“Anh đã nói bậy bạ gì với mọi người thế?”

Trì Trinh lùi về sau một bước, vừa tức lại vừa buồn cười, “Tôi có nói gì đâu? Đây là ông ấy nghĩ như vậy đấy chứ, có liên quan gì đến tôi đâu? Cô đừng có chuyện gì cũng cứ trách mắng tôi như vậy được không?”.

“Không trách anh thì trách ai? Ai bảo anh tới đây? Anh tránh xa tôi ra.” Tuần Tuần tức giận, nên bất chấp mà nói ra những lời khó nghe nhất. Tạ Bằng Ninh vốn quen với vẻ hiền thực, ôn hoà của Tuần Tuần, bây giờ được chứng kiến cơn giận của cô với Trì Trinh, nghĩ thầm rõ ràng là cảnh hờn trách giữa một đôi tình nhân. Một cảm giác mất mát xen lẫn thất bại dậy lên trong lòng, nên anh không muốn nói thêm gì nữa mà chỉ quay sang Tuần Tuần nói: “Tôi đi đây, cô tự giải quyết mọi việc”.

Trì Trinh chen vào một câu với vẻ bình thản: “Yên tâm đi, chắc chắn là sẽ tốt hơn khi ở cùng với anh.”

“Chuyện giữa tôi với cô ấy không đến phiên anh phải nói!” Tạ Bằng Ninh không giữ được vẻ bình tĩnh nho nhã vốn có, giận dữ đáp lại, “Anh thì biết gì? Anh có tư cách gì mà chỉ chỉ trỏ trỏ?”.

Trì Trinh vẫn để nguyên tay, mỉm cười với Tuần Tuần, “Bình thường người chồng trước của cô vẫn như vậy à? Chẳng trách cô không chịu được nên đã ly hôn với anh ta”.

“Tuần Tuần, tôi khuyên cô, hãy cố mở to mắt mà nhìn, người này là tay chuyên lừa gạt tình cảm, Thiệu Giai Thuý đã dính vào anh ta chưa đủ, nay lại đến cô. Trên đời này không có thuốc hồi hận đâu.” Khi nói những lời này, Tạ Bằng Ninh cũng quay về phía cô.

Tuần Tuần không hiểu, nếu hai người đó đã không hợp với nhau, vì sao không trực tiếp nói thẳng ra, mà lại cứ lúi cô ra để nói.

“Tôi không hiểu các anh đang nói gì.”

Trì Trinh đáp: “Nếu cô thích làm như không hiểu thì cứ việc thế đi. Nhưng cũng phải nói lại rằng, cho dù tôi có phải là kẻ lừa gạt hay không thì ít nhất tôi cũng có tình cảm, không giống như ai đó... đúng tình cảm không thể coi như cơm ăn, nhưng lấy một người mà không có chút tình cảm nào, thì dù có cơm cũng chẳng thể nào nuốt được, càng rời xa sớm càng tốt. Tuần Tuần, cô nói xem có đúng như vậy không?”.

Tạ Bằng Ninh nghe xong, mặt biến sắc, quay ngoắt người bỏ đi.

Tuần Tuần đưa mắt nhìn theo, rồi lạnh lùng nói với người còn ở lại: “Bây giờ thì anh cũng đi được rồi đấy, anh đến là để gây chuyện, đạt được mục đích rồi thì còn ở lại đây làm gì?”.

“Cô đánh giá tôi hơi cao đấy, tôi đâu có cái tài ấy, hôm nay tôi tới là muốn thăm cô.” Nói rồi Trì Trinh đi một vòng quanh trước mặt cô, chỉnh lại áo, rồi nói với vẻ hài lòng: “Cô nhìn bộ đồ trên người tôi thế nào, tôi biết tin về buổi truy điệu liền lập tức đi mua đấy, trong nó rất nghiêm túc, đúng không?”.

Tuần Tuần đưa mắt liếc nhìn về phía linh cữu, đáp hững hờ: “Đúng là rất trịnh trọng, nếu đổi cho người bên trong mặc thì có lẽ là như vậy”.

Trì Trinh không để ý đến lời cô, cười nói: “Cô nói không thật lòng rồi, tôi đã nhìn thấy vẻ ngưỡng mộ trong mắt cô”.

Tuần Tuần phát buồn nôn, “Diễn tốt lắm, cứ như thật đấy, người không biết lại tưởng anh là người nhà của người quá cố, còn tôi thì biết rất rõ”.

“Vậy thì cô phải tự kiểm điểm đi. Mẹ cô nói, cô cũng đã lớn lên bên cạnh bố dượng mười mấy năm, ông ấy đối xử với cô rất tốt, nhưng sao tôi không thấy cô có vẻ buồn chút nào?”.

Đúng vậy, trong suốt đám tang, Tuần Tuần không nhỏ một giọt nước mắt nào. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô không đau lòng. Cô cảm ơn Giáo sư tăng đã cho mẹ con cô những ngày tháng không phải buồn lo, ông ra đi như vậy, trong lòng cô thấy rất trống trải. Nhưng vì đã dự đoán và chuẩn bị trước, mà những chuyện lặt vặt của đám ma lại rất phức tạp, hơn nữa con người cô tuy chẳng xuất sắc, nhưng lại rất khó rơi nước mắt, cho nên lúc này cô không sao khóc được. Bây giờ nhớ lại, hồi cha đẻ mất, cô cũng như vậy. Chỉ có mẹ cô mới là người giỏi về chuyện này. Cô trừng mắt nhìn Tri Trinh, không thêm đề ý đến anh ta nữa. Nhưng cô phát hiện ra, kể cô đi tới đâu là anh ta theo tới đó, xung quanh toàn là người quen, việc này chẳng khác gì dẫn anh ta đi giới thiệu một lượt. Vì thế cô chọn một góc ít bị người khác chú ý nhất và đứng lại đó.

“Anh đừng bám lấy tôi nữa, tôi không muốn mọi người hiểu lầm”, đối với người bất chấp tất cả, Tuần Tuần chỉ còn biết nói ra những lời bất lực như vậy.

Tri Trinh nói: “Mọi người hiểu lầm hết rồi, chỉ có một mình cô không nghĩ như vậy, có lẽ sự thật đúng như mọi người đã nhìn thấy, và cô mới là người hiểu lầm. Cô không ghét tôi, mà cô đang sợ chính mình”.

Tuần Tuần không ghét Tri Trinh, phần lớn phụ nữ không thể nói lời ghét với một khuôn mặt điển trai và lúc nào cũng mỉm cười với mình, dù có nói ra cũng là những lời không thật lòng. Cho dù anh ta chính là kẻ thù ác đã dồn hôn nhân của cô vào chỗ không còn đường thoát, nhưng cuộc hôn nhân của cô giống như bức thành dựng bằng tre gỗ, chỉ cần phía dưới hơi lung lay nghiêng ngả, là dễ dàng đổ sập. Anh ta chính là người đã đẩy cô một cái, tuy rất khó nói rõ mục đích, nhưng bản thân cô cũng không phải vững như bàn thạch. Nói rằng hận thì không chính xác bằng nói cô sợ anh ta, hay đúng hơn như lời anh ta nói, cô sợ anh ta sẽ đánh thức một con người khác xa lạ trong chính con người mình. Nhưng điều đó cũng rất cách xa với tình yêu.

“Thật ầu trĩ! Không ghét cũng không có nghĩa là tôi thích ở cùng anh.”

“Tôi ầu trĩ? Hà hà! Tuổi trẻ và sự thông minh không phải một tỉ lệ thuận.” Tri Trinh dường như lại nhớ ra điều gì, cười nói: “Chồng cũ của cô mới là một người ầu trĩ. Trước khi hai người ly hôn anh ta đã gọi điện cho tôi... Cô không biết chuyện này?”.

“Anh ta đã nói những gì?” Thật sự Tuần Tuần không biết có chuyện đó, nhìn dáng vẻ của Tri Trinh thì thấy anh ta không nói dối. Nếu anh ta đã không có ý vòng vo, thì cô sẽ hỏi thẳng.

“Anh ta sợ tôi lừa cô bán ra nước ngoài. Trong mắt anh ta, cô là một người không hiểu sự đời, một bà nội trợ nhớ nhớ quên quên, thiếu kỹ năng sống, rất dễ bị người khác lợi dụng, bắt nạt.”

“Chẳng lẽ tôi không phải là người như vậy?”

“Ha ha!” Tri Trinh cười lớn, “Lúc đó tôi đã nói với Tạ Bằng Ninh, đáng thương làm sao, hai người sống với nhau đã mấy năm rồi mà hầu như anh không hiểu gì về cô cả”.

“Nói như vậy thì là anh hiểu tôi?” Tuần Tuần có vẻ quan tâm đến điều đó, cô muốn xem khả năng của anh ta như thế nào, vì bản thân cô cũng còn không hiểu mình.

Tri Trinh sờ cằm, “Tôi cảm thấy con người cô, vừa bí quan vừa thực dụng. Những thứ mà cô tin đều là giả, thế mà lại cứ đi thuyết phục mình coi nó là thật. Lấy một ví dụ, ở cùng với một người như cô thì giống như hai con người lạc đường trên sa mạc, đi mãi, đi mãi, cho đến khi gần cạn kiệt hết lương thực, thì bỗng nhiên nhìn thấy ở phía trước có khói và thành lũy... Người cùng đi cảm thấy sắp được cứu sống vui mừng định nhào tới, thì lúc đó cô liền đưa ra một lý do hùng hồn như sắt thép, rằng có tiền tới đó thì cũng là chết mà thôi, bởi vì đó là một ảo ảnh. Người bạn của cô nghe nói thế thì tuyệt vọng, chưa biết chừng ném nốt nửa bình nước còn lại, đập đầu mà chết. Cô sẽ nhặt nửa bình nước đó lên, tiếp tục đi về phía toà thành ảo ảnh kia, giả thì giả, dựa vào nửa bình nước đó ít ra thì cũng cầm cự được thêm một thời gian nữa.”

Tuần Tuần nghe xong, mở to mắt ngơ ngác, rồi cũng bất chước Tri Trinh đưa tay sờ cằm. Cô cảm thấy tư thế đó rất hay, nhìn rất thâm trầm, như đang suy nghĩ, cho dù là trong đầu rất mong lung. “Tôi có một vấn đề, ai là người bạn cùng đường với tôi?”

Tri Trinh nhún vai, “Ai mà biết được, dù sao thì đó cũng là một người không may mắn!”.

Tri Trinh im lặng một lát, rồi sau đó có điện thoại, nói có việc phải đi trước. Tuần Tuần khó khăn lắm mới tổng tiền được ôn thần, vừa mới thở phào một cái, thì Tăng Dục bước tới, chỉ bóng lưng của Tri Trinh, hỏi: “Đó là ai vậy?”, Tuần Tuần ậm ừ cho qua chuyện.

“Tôi cảm thấy người ấy quen lắm”, Tăng Dục nói với vẻ suy nghĩ.

Tuần Tuần giật thót người, “Chỉ gặp anh ta rồi à?” Tuần Tuần hỏi với vẻ không hiểu, trong lòng dậy lên nỗi lo sợ sự thật bị phơi bày, nếu Tăng Dục biết Tri Trinh thì có thể khẳng định trước đây họ đã có sự quen lại.

Tăng Dục cố lục lại trí nhớ, rồi cuối cùng đưa ra một đáp án khiến Tuần Tuần nghe mà chỉ muốn chết: “Không nhớ rõ lắm, đại khái đó là nam chính trong một bộ phim truyền hình xem hồi đầu năm”.

Tuần Tuần không biết phải đáp lại thế nào, Tăng Dục cười, nói: “Dù sao thì trông cũng được đấy. Hai người trốn vào một góc thì thì thầm, đừng tưởng rằng tôi không nhìn thấy. Nói mau, rốt cuộc anh ta là ai?”.

Tuần Tuần đỏ mặt, lập tức bị Tăng Dục túm lấy, cô đưa ngón tay chỉ vào Tuần Tuần, “Người ấy...à, tôi biết rồi, anh ta chính là cái người đó!”. Rồi trong cơn hứng chí Tăng Dục túm lấy bàn tay Tuần Tuần, viết lên đó tên của người ấy.

“Tôi nói không sai chứ?”

Tuần Tuần làm điệu bộ “suyt”, mặc dù cô không biết rằng phải giấu ai.

Tăng Dục vẫn không chịu buông tha, “Người đó gan bé, người no gan to. Nếu biết trước thế này thì tôi cũng không từ chối ý tốt của Liên Tuyền. Gian phu có thể đến được, thì làm sao người bạn tốt lại không đến được?”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tiền cũng hiểu chuyện

Sau khi đám tang kết thúc, người chết cũng đã được mồ yên mã đẹp, người còn sống thì phải tiếp tục với những tính toán cơm áo gạo tiền. Anh và chị của Tăng Dục ở nhà khách của trường, dứt khoát không bước chân về nhà lấy một bước. Vì ở nơi đó có kỷ ức trước đây của họ, nhưng giờ đây thì đầy dấu vết của cuộc sống giữa cha họ với người đàn bà khác. Mẹ đẻ của họ sớm đã trở thành dấu vết trên cát, bị con sóng sau trào lên xoá tan đi, tất cả mọi người đều coi người đàn bà tranh chỗ người khác là goá phụ của Giáo sư Tăng, không ai còn nhớ đến bà Tăng, một người từng tồn tại trên đời này, trừ họ ra.

Thông qua Tăng Dục, họ hẹn hai mẹ con Tuần Tuần ra ngoài gặp mặt để bàn về chuyện phân chia tài sản của Giáo sư Tăng. Mẹ Tuần Tuần tránh mặt nên từ chối không gặp. Trong suy nghĩ của bà, dù nói gì thì bà cũng là mẹ kế của bọn họ, có chuyện gì thì họ cũng phải đích thân đến nhà hỏi thăm, đó là sự tôn trọng tối thiểu. Huống hồ, trong lòng bà không hề tồn tại vấn đề “phân chia”. Những thứ mà chồng bà để lại, đương nhiên là của bà, không ai có thể cướp khỏi tay bà.

Mẹ Tuần Tuần không hiểu luật pháp, bà có thể làm như vậy, nhưng còn Tuần Tuần thì lại không lạc quan giống như mẹ. Căn nhà mà Giáo sư Tăng và mẹ cô chung sống có từ trước khi họ lấy nhau, là tài sản chung của Giáo sư Tăng với người vợ trước. Sau khi lấy mẹ Tuần Tuần, do áp lực từ con cái, Giáo sư Tăng đã không đưa tên bà vào giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà cửa. Cũng có nghĩa là, ngôi nhà mà mẹ Tuần Tuần nghĩ rằng là của mình thực ra chẳng có nhiều liên quan tới bà, cho dù bà có thông qua luật pháp để đòi quyền lợi thì e cuối cùng cũng chẳng được là bao. Nếu mấy người con của Giáo sư Tăng liên kết lại với nhau thì họ hoàn toàn có cách đuổi mẹ con cô ra khỏi nhà.

Cuối cùng Tuần Tuần cũng phải đại diện cho mẹ ra mặt “đàm phán” cùng với các anh chị con của bố dượng. Một lần nữa Tuần Tuần xin lỗi về những chuyện trong quá khứ, đồng thời nói với họ rằng, cho dù hồi ấy mẹ cô có sai nhưng từ khi lấy Giáo sư Tăng, bà đã làm hết bổn phận của một người vợ, tận tình chăm sóc ông cho đến tận phút cuối cùng, hy vọng họ nể tình Giáo sư Tăng, vượt mặt cũng phải nể mũi, ít ra để mẹ cô có được những năm tháng tuổi già yên ổn sau khi đã mất chồng.

Nhưng anh chị của Tăng không hề cảm động trước những lời nói đó, bọn họ vẫn giữ lập trường của mình, đó là mẹ Tuần Tuần có quyền được hưởng những gì bà đáng được hưởng. Tiền phúng viếng và tiền tuất bọn họ không lấy mà chỉ yêu cầu trả lại ngôi nhà của cha mẹ họ. Nếu mẹ cô muốn ở lại thì cũng không phải là không thể được, nể tình vợ chồng từng có giữa cha họ và mẹ cô, bọn họ có thể nhượng bộ chút ít, nhưng mẹ cô phải đưa toàn bộ khoản tiền tuất ra để đổi lại ngôi nhà mà bà đã ở quen nhưng không thuộc về bà.

Khi những điều kiện này đưa ra, Tuần Tuần đã biết ngay rằng không thể thực hiện được. Với tính cách của mẹ cô thì dù có chết cũng không chịu chuyển đi, nhưng nếu bảo bà trả lại chỗ tiền tuất thì có khác gì bảo bà phải chết. Anh chị của Tăng Dục thì nói, nếu mẹ cô không chấp nhận những điều kiện họ đưa ra thì cũng không có vấn đề gì, khi ấy mọi người sẽ cùng nhau ra toà để pháp luật phân xử.

Họ nói ra những lời ấy, bởi vì họ biết rõ nếu mang ra toà thì phần ưu thế sẽ thuộc về họ. Trong lòng Tuần Tuần rất buồn, đối phương cũng không phải đến đây chỉ vì tiền, chỗ tiền tuất đó chẳng đáng là gì đối với họ, chẳng qua họ muốn đòi lại sự công bằng cho người mẹ đã phải nuốt hận nhắm mắt ra đi của mình, mười mấy năm lang thang ở nước ngoài họ chỉ chờ đến ngày hôm nay. Tuần Tuần biết rõ mình không thể nào thuyết phục được đối phương, nhưng vì tình hình hiện tại chỉ mong họ rộng lượng hơn, chờ đến khi nhận được ngôi nhà mà cô được chia sau khi ly hôn, cô sẽ thuyết phục mẹ cô đến đó cùng sống.

Cuối cùng, Tăng Dục từ đầu đến giờ không tham gia vào cuộc trao đổi mới lên tiếng, cô nói với anh chị mình rằng, cô bằng lòng sang tên ngôi nhà mà cha cô mua bằng tên mình cho họ, bảo họ dừng lại, đừng nên ép người một cách quá đáng. Anh chị Tăng Dục vô cùng thất vọng. Bọn họ hỏi em gái, không lẽ trong những năm qua cô đã quên rằng ai là người sinh ra mình, quên mất ai đã phá tan gia đình mình?

Tăng Dục nói, cô chỉ biết rằng, cho dù có thu lại mấy cái nhà chẳng nữa, cứ cho là mẹ Tuần Tuần chẳng được gì chẳng nữa, thì người chết cũng không sống lại được và những ngày đã qua mãi mãi là những ngày đã qua.

Hai bên căng với nhau một lúc, rồi cuối cùng đi đến nhượng bộ. Tăng Dục sang tên ngôi nhà của mình cho anh chị, còn ngôi nhà mà mẹ Tuần Tuần hiện tại đang sống sẽ là sở hữu chung của mẹ Tuần Tuần và cô, nhưng bà không có quyền bán ngôi nhà đó, mà cứ sống yên ổn ở đó cho đến ngày cuối đời.

Lúc quay về chỉ có Tăng Dục tiễn Tuần Tuần một đoạn, dọc đường cô không nói câu nào, nhưng Tuần Tuần biết trong lòng Tăng Dục đang rất không dễ

chịu. Đối phương mới là ruột thịt, thân thích của cô, Giáo sư Tăng không còn nữa, họ là những người thân thiết nhất của cô, những năm qua, tuy thời gian mà mấy anh chị em gặp nhau không nhiều, nhưng tình cảm vẫn rất gắn bó, cả anh trai và chị gái rất thương cô, hai bên luôn thương nhớ và lo lắng cho nhau, thế mà giờ đây cô đã vì người ngoài mà làm ảnh hưởng đến tình thân.

Tuần Tuần cảm ơn Tăng Dục, nhưng chính cô cũng cảm thấy chữ “cảm ơn” ấy thật là quá nhẹ nhàng.

Tăng Dục đáp: “Từ trước đến nay tôi chưa khi nào coi ngôi nhà đó là của mình, cả cô và tôi đều rất rõ, chỉ cần cha tôi cảm cực thêm được ít ngày nữa, chắc chắn ông ấy cũng sẽ lo liệu phần đời về sau cho mẹ cô, chắc chắn ông ấy sẽ để lại ngôi nhà ấy cho mẹ cô. Bây giờ tôi làm vậy cũng chỉ là hoàn thành tâm nguyện của ông mà thôi”.

Tuần Tuần nói: “Dù nói thế nào cũng chẳng có lý do gì để khiến chị phải chịu thiệt thòi vì chuyện của mẹ em. Đợi mấy tháng nữa, khi tình hình khá hơn, em sẽ bán ngôi nhà của mình đi và đưa tiền cho chị, tuy không đủ, nhưng ít ra nó cũng làm em thấy dễ chịu hơn”.

Tăng Dục chế nhạo: “Cái bệnh của cô là chuyện gì cũng suy nghĩ quá rạch ròi. Thiệt thòi là do tôi tự nguyện, liên quan gì đến cô? Hơn nữa, cô lấy gì mà đem ra so sánh với tôi? Tôi là một viên chức gòai giang, còn cô thì sao? Cô chỉ là một phụ nữ không nghề nghiệp mới ly hôn. Tôi không có căn nhà ấy, thì cũng tựa như việc cắt phăng mái tóc đi, mấy năm sau lại mọc ra; còn cô bán ngôi nhà đó đưa tiền cho tôi thì có khác gì việc cắt mất chân tay. Như thế sẽ trở thành tàn phế, cô hiểu không?”.

Tuần Tuần không còn biết phải nói gì nữa, chỉ còn biết cúi đầu xuống cười đau khổ. Cô quá rõ tính cách của Tăng Dục, rất nhiều việc cô cứ suy nghĩ trong bụng mà không nói ra.

“Cô cũng đừng có cảm ơn tôi quá, ngược lại tôi phải cảm ơn mẹ cô vì bà ấy đã ở bên cha tôi cho đến những ngày cuối cùng. Có điều tôi cũng cứ phải nói ra cho hết, lần này, những nghĩa vụ cần làm tôi đã làm xong, sau này bà ấy có gặp chuyện gì thì cũng đừng trông đợi ở tôi, người một nhất chính là cô. Tôi khuyên cô cũng nên suy nghĩ tính toán cho bản thân mình đi.”

Qua đầu tuần, Tuần Tuần bắt đầu ra ngoài tìm việc. Mặc dù chưa phải rơi vào hoàn cảnh đun nước chờ gạo, nhưng nếu chỉ có cô và mẹ ở nhà, cô không thể nào chịu nổi. Mất đi người bạn đời, mẹ cô trở nên tiêu tụy, tính tình rất hay cáu gắt, chẳng màng gì đến khiêu vũ nữa. Hầu như suốt ngày bà chẳng ra khỏi nhà, nếu không thờ vãn than dài thì lại tìm có gì đó để trút con giận dữ, người ở gần bà nhất là Tuần Tuần đương nhiên trở thành mục tiêu để bà làm như vậy. Tuần Tuần lấy Tạ Bằng Ninh là vì mù mắt, ly hôn với anh ta là vì mê muội, còn cùng với Tri Trinh thì là cam tâm làm chuyện xấu xa, sau khi ly hôn mà lại không gắn bó với Tri Trinh thì là đồ đáng chết.

Có một hôm, Tuần Tuần đi chợ mua thức ăn trở về thì nhìn thấy mẹ cô đang ngồi ở vườn hoa nhỏ dưới chân cầu thang chơi với cháu của một nhà hàng xóm. Bà hàng xóm nhìn thấy Tuần Tuần, liền khen mẹ Tuần Tuần có được cô con gái hiếu thuận. Mẹ Tuần Tuần hừ một tiếng, nói, để ra con gái là một điều bất hạnh, mất tiền, mất danh dự thì đã đành, ly hôn rồi còn về nhà mẹ đẻ khiến cho bà cứ nhìn thấy lại tức.

Lúc đó Tuần Tuần đã nghĩ, mình trở về nhà mẹ chưa đầy hai mươi ngày, hơn nữa tiền sinh hoạt không hề tăng lên, thế mà đã trở thành đối tượng làm cho mẹ giận dữ, nếu cứ như thế này một thời gian nữa, miệng ăn núi lở, thì không biết mẹ sẽ còn nói mình tệ hại tới mức nào.

Tăng Dục biết rõ hoàn cảnh của cô nên bảo cô chuyển tới chỗ mình ở một thời gian rồi tính. Tuần Tuần đâu dám làm phiền Tăng Dục thêm nữa, hướng chỉ Tăng Dục thường xuyên đưa Liên Tuyền về nhà, cô không tiện làm phiền cho nên cũng không nhận lời, chỉ còn duy nhất một cách là đi tìm việc làm, chờ đến khi hết hợp đồng thuê nhà, sẽ chuyển về sống tại nơi thuộc về mình. Sau khi tốt nghiệp xong Tuần Tuần đã đi làm ba năm, rồi lại làm một bà nội trợ trong ba năm, nên khi quay trở lại với công việc mới biết được rằng, tìm việc làm bây giờ còn khó hơn cả khi cô vừa mới ra trường. Cùng thành tích và chuyên ngành, nhưng những nơi tuyển dụng thường thích lựa chọn những sinh viên mới tốt nghiệp hơn, giống như việc trang trí cho một tờ giấy còn trắng tinh dễ hơn là đối với một tờ giấy đã vẽ qua. Chuyên môn của cô dù chưa quên hết nhưng cũng đã rơi vãi đi ít nhiều, hơn nữa cô đã hai mươi chín tuổi, đứng vào độ tuổi sinh nở nuôi con nhỏ, hầu hết các công ty đều cho rằng, lòng nhiệt tình đối với công việc của phụ nữ ở độ tuổi này có phần giảm sút, họ sợ sai khi tuyển dụng không bao lâu thì lại phải mất thời gian cho người lao động lấy chồng, mang bầu, sinh và nuôi con.

Tuần Tuần khá xinh đẹp nhưng không đến mức khiến cho người tuyển dụng mất hết lý trí, hơn nữa cô cũng đã qua thời kỳ hương sắc nhất, thành tích học tập khá nhưng không thuộc loại xuất sắc. Các doanh nghiệp chấp nhận hình thức của cô, mặc dù không coi thường chuyên môn của cô nhưng lại muốn cô trở thành bình hoa cổ trong phòng làm việc, còn những công ty trọng chuyên môn thì lại nghĩ rằng họ có thể chọn được người xuất sắc hơn. Tuần Tuần cảm thấy mình chẳng khác gì miếng thịt gà trên đĩa.

Đúng khi cô đang loay hoay đi tìm việc thì một đồng nghiệp cũ mang đến cho cô một tia hy vọng. Người đồng nghiệp cũng phòng với cô mấy năm trước giờ đã trở thành kế toán trưởng một công ty lớn, người kia cho biết gần đây công ty đang có kế hoạch tuyển thêm một nhân viên kế toán, khả năng tính toán sổ sách cũng như mức độ cẩn thận của Tuần Tuần thì người đồng nghiệp kia rất rõ, nhưng chỉ có một vị trí và lãnh đạo của công ty thì đã nhắm được một nghiên cứu sinh vừa mới tốt nghiệp xong. Thông qua sự giới thiệu của người bạn, lãnh đạo công ty quyết định để cho Tuần Tuần và thạc sĩ kia cùng vào thử việc trong hai tháng, sau đó quyết định giữ ai ở lại.

Tuần Tuần rất coi trọng cơ hội không dễ dàng mà có được ấy. Công ty đó có quy mô rất lớn, đãi ngộ cũng rất tốt, nếu cô được nhận vào làm thì thực sự đúng là trong cái rủi lại có cái may. Trước hôm đi làm, Tăng Dục đưa ra đề nghị cùng đi ăn với Liên Tuyền để mừng cô trở lại làm việc. Tăng Dục là người gọi món, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy xót ruột trước những yêu cầu của cô ấy. Trong thời buổi giá cả leo thang vùn vụt, thì với chút tiền tiết kiệm nhỏ nhoi của mình, e rằng cô khó lòng mà cảm cực được trong thời gian dự tính.

Mặc lại chiếc váy ngày trước, chân đi đôi giày cao gót, sai bước đi về phía bàn làm việc, Tuần Tuần cảm thấy như người trong bóng tối lâu ngày nay lại được thấy ánh mặt trời. Đối thủ cạnh tranh của cô là một nữ thạc sĩ hai mươi năm tuổi, vẫn còn mang hơi hướng của môi trường thuần khiết trong nhà trường cũng như sự lãng mạn của tuổi trẻ, con người cô ấy dễ hoà đồng, cứ một câu chị Tuần Tuần, hai câu chị Tuần Tuần. Tuần Tuần gắng hết sức để làm tốt công việc của mình, đi sớm về muộn, lúc nào cũng thân thiện với các đồng nghiệp, phòng giao cho bất cứ việc gì, dù phải làm thêm giờ cũng cố gắng hoàn thành, không cho phép bản thân mắc bất kỳ sai sót nào. Cả tuần cô bận bù đầu, và nói theo cách của mẹ cô thì người không biết lại tưởng

rằng cô đang nghiên cứu tên lửa cho đất nước.

Làm việc được hơn một tháng, thời gian thử việc sắp hết, cuối buổi làm việc một ngày nọ, đồng nghiệp cũ – người luôn quan tâm tới Tuần Tuần hẹn cô ra ngoài. Họ tới nhà hàng xoay trên tầng thượng của một toà nhà lớn, trong tiếng violin dịu dặt, người đồng nghiệp khen ngợi hết lời trước những cố gắng của Tuần Tuần trong thời gian qua, một lần nữa Tuần Tuần lại nói cảm ơn. Họ nói chuyện mãi, rồi không biết từ lúc nào chủ đề câu chuyện chuyển sang đời người, hôn nhân và gia đình. Người đồng nghiệp nam rất thành đạt trong sự nghiệp kể rằng anh ta và vợ đồng sàng dị mộng, rồi đột nhiên than thở: “Ba năm trước, tôi không nghĩ rằng cậu lại lặng lẽ thôi việc và lấy chồng nhanh thế. Sau này nghĩ lại mới thấy, nếu lúc trước tôi mạnh dạn một chút, thì chắc rằng chúng ta đã có cơ hội.”

Người đồng nghiệp nói câu trên pha lẫn chút đùa, Tuần Tuần nghe xong cũng khẽ cười, nhưng bàn tay từ từ buông đũa xuống.

Đồng nghiệp thấy cô trầm ngâm, khẽ chạm vào tay cô, nói: “Tuần Tuần, tôi nghe nói cậu đã ly hôn rồi...”

Tuần Tuần vội vã rút tay lại, đồng nghiệp cũng không phải là người đường đột, lập tức chuyển chủ đề câu chuyện, cả hai cũng có được một bữa ăn vui vẻ.

Tối hôm đó, Tuần Tuần bắt đầu chú ý đến cơ hội làm việc mới. Tăng Dục nói, cô quá nhạy cảm, giữa đồng nghiệp nam và nữ có chút cảm tình với nhau mà vẫn trong phạm vi không chế được là chuyện thường tình, không đến mức phải bi quan như vậy.

Một tuần sau, thời hạn thử việc vừa hết, đồng nghiệp cũ lại hẹn Tuần Tuần nói chuyện, có điều địa điểm là tại phòng làm việc. Tuần Tuần ngồi ở một góc của chiếc bàn làm việc, nghe đối phương than thở, nào ra với trình độ chuyên môn như Tuần Tuần, nếu mấy năm trước không nghỉ việc thì bây giờ nhất định đã là nguồn phát triển của công ty, nhưng bây giờ sau mấy năm gián đoạn, lại lỡ mất thời cơ khảo chứng, quả là một điều đáng tiếc...

Tuần Tuần hiểu ý, quay trở về chỗ bàn làm việc tạm thời, thu xếp đồ đạc. Trước khi cô rời đi, nữ thực sĩ có vẻ hơi buồn, định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng chỉ thốt được một câu: “Chị Tuần Tuần...” Tuần Tuần không nói gì, chỉ mỉm cười, dù sao thua thì cũng đã thua rồi.

May mắn làm sao, trên chuyến xe buýt trở về nhà, Tuần Tuần bắt gặp nhận được một cú điện thoại mời làm việc của một công ty khác. Đó là một trong những đường rút lui mà cô chuẩn bị cho mình ngay sau khi rời nhà hàng xoay trên tầng thượng hôm nào. Đối phương thông báo, đã xem qua bản sơ yếu lý lịch của cô, nhận thấy cô tương đối phù hợp với vị trí ở phòng Tài vụ của công ty, rồi bảo cô ngày mai tới công ty phỏng vấn.

Tuần Tuần cố gắng nhớ lại những chi tiết liên quan đến công ty đó, đúng là mấy ngày hôm trước cô có gửi hồ sơ xin việc qua mạng, nhưng đó chỉ là một công ty nằm trong những nỗ lực giống như mò kim đáy biển của cô. Nếu cô nhớ không lầm thì đó là phòng đại diện mới thành lập ở trong thành phố này của một công ty danh tiếng trong nước, nếu thế thì cơ hội dành cho cô nhiều hơn một chút. Khi gửi hồ sơ đi cô cũng chỉ nghĩ là gửi cầu may, không ngờ nó lại có kết quả, vì vậy không nén nổi cảm giác vừa buồn vừa mừng trước cuộc đời cứ như một sân khấu lớn.

Khi về đến nhà, vừa lấy chìa khoá ra mở cửa, Tuần Tuần nghe thấy tiếng cười từ lâu đã vắng bật của mẹ, kèm theo đó còn là mùi thơm phức của các món ăn. Đó là sự đãi ngộ mà từ lâu rồi Tuần Tuần không được hưởng. Sau khi đi làm, cô chẳng có thời gian lo công việc nhà, còn mẹ cô thì chẳng có tâm trạng nào lo chuyện cơm nước, vì thế hết giờ làm cô thường ăn cơm ngoài rồi mới về nhà, thỉnh thoảng còn mua về cho mẹ nữa.

“Xem kìa, về rồi đấy. Tôi đã nói rồi mà, có sai đâu”, mẹ Tuần Tuần kéo dài giọng.

Tuần Tuần dừng bước ở ngoài hiên, bởi cô đã nhìn thấy vị khách không mời mà đến ngồi trong phòng khách. Hơn một tháng qua, Trì Trinh gọi điện thoại cho cô mấy lần, lúc đầu cô còn trả lời mấy câu, nhưng sau đó bận quá nên cô dứt khoát cho số điện thoại của anh ta vào danh sách các cuộc gọi bị chặn, từ đó mới hết bị quấy rầy. Bây giờ, anh ta đang ngồi trong phòng khách, tay cầm chiếc cốc mà cô thường dùng, vui vẻ như thể là chủ nhân của ngôi nhà.

Mẹ cô mặt mày tươi tỉnh, một chiếc hộp trang sức tinh xảo đặt trên chiếc bàn trà trước mặt bà. Vừa nhìn thấy Tuần Tuần, bà liền chìa những thứ trong hộp về phía con gái, điệu bộ chẳng khác gì người đang dâng ngọc.

“Lại đây, con gái, nhìn xem mẹ mặc bộ đồ nào thì hợp với đôi khuyên tai này?”

Tuần Tuần đành nhìn kỹ hai chiếc khuyên tai, chỉ thấy màu vàng lấp lánh của nó. Tuần Tuần nghĩ, đôi khuyên tai đó không chỉ chứng tỏ khiếu thẩm mỹ của Trì Trinh mà phần nhiều chứng tỏ tài biết vận dụng cơ hội của anh ta.

Mẹ của Tuần Tuần cầm chiếc khuyên tai lên áp sát vào vành tai thơm thừ, Tuần Tuần thật sự lo ngại vành tai của bà không chịu được sức nặng của chiếc khuyên tai.

“Có đẹp không?”

“Rất đẹp, nhưng bây giờ đang là cuối năm, mẹ không sợ nó quá nổi bật đập vào mắt người khác và gây ra tai hoạ sao?”

Mẹ Tuần Tuần nghe thấy vậy vội đặt chiếc khuyên tai trở lại chiếc hộp, rồi nói với Trì Trinh: “Tôi không biết phải nhắc cậu thế nào. Trong lòng cô con gái này của tôi chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện tốt đẹp, cậu bảo như vậy có phiền lòng lắm không?”

Trì Trinh cười, không đáp.

Tuần Tuần quay sang nói với Trì Trinh không chút khách sáo: “Tôi đã nói anh đừng bám lấy tôi nữa, anh đến nhà tôi làm gì thế?”

Trì Trinh bắt lực đưa mắt nhìn sang mẹ cô, dường như muốn nói: “Cô thấy đấy, tính tình cô ấy vẫn cứ thế”.

“Là mẹ mời cậu ấy tới.” Mẹ Tuần Tuần nhìn con gái, nói, “Mẹ cứ định tìm dịp nào đó cảm ơn Trì Trinh. Trong thời gian bố dưỡng con ốm và mất, cậu ấy rất quan tâm. Phép lịch sự của con đâu cả rồi? Hồi nhỏ, mẹ dạy con đối xử với khách như vậy há? Còn thiếu hiểu biết hơn cả khi mới ba tuổi là thế nào?”.

Sắc mặt của Tuần Tuần hết đỏ ửng lên lại trắng bệch ra, còn nụ cười trên môi của Trì Trinh thì dường như đang chế nhạo cô.

“Tuần Tuần, đừng trách tôi nhiều chuyện, đây đúng là lỗi của cô rồi, có thật là cô quên mất hôm nay là sinh nhật lần thứ năm mươi mốt của mẹ mình rồi không? Dù có bận thế nào thì cũng vẫn phải quan tâm đến người trong nhà chứ.”

Tuần Tuần cười tự trào, người khác thì không rõ, nhưng cô thì rất rõ. Nhà ông bà ngoại cô đông con cái, nên khi sinh nhật mẹ cô mọi người đều coi rất bình thường, đến nỗi chẳng ai còn nhớ xem bà có mặt trên thế gian này vào ngày nào, chỉ biết rằng đó là một ngày mùa đông. Ngày tháng trên chứng minh thư chẳng qua cũng chỉ là áng chừng, vì thế hồi Giáo sư Tăng còn sống bà thường kỷ niệm ngày sinh nhật theo chứng minh thư, rồi sau lại kỷ niệm lần khác theo trí nhớ. Còn cái ngày sinh nhật theo trí nhớ của bà thì hoàn toàn theo ý thích, bà nói ngày nào thì là ngày ấy.

Mẹ Tuần Tuần nói xuê xoa: “Thôi, con gái là cái nợ, không nhớ cũng chẳng sao. Chờ con mãi đây, mau lại ăn cơm đi”.

Tuần Tuần bỗng thấy rất đau đầu, nên trả lời qua loa: “Xin lỗi, con không biết hôm nay lại là ngày thế nên con ăn cơm rồi mới về. Mọi người cứ ăn đi”.

“Ăn rồi thì cũng lại đây ăn thêm chút nữa. Tuần Tuần, sao cô lại khách khí thế?” Trì Trinh đứng dậy, bước đến bên cạnh cô.

Tuần Tuần thực sự muốn đánh mạnh cho anh ta một cái, anh ta đang hoảng xuất hiện ở nơi cô sống, lại còn dám bảo cô khách khí!

“Không đâu.” Tuần Tuần nói xong thì đi về phía phòng của mình. Mẹ cô nhìn thấy đồ đạc cô ôm trong tay, hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Này, không phải là con bị cho thôi việc đấy chứ?”.

Tuần Tuần uể oải đáp: “Mẹ yên tâm, chỉ là con đổi công việc thôi”.

Tuần Tuần bước vào phòng rồi đóng cửa phòng lại, nhưng vẫn nghe loáng thoáng tiếng mẹ cô kêu khổ với Trì Trinh, “Bố dưỡng nó mất đi, trong nhà bây giờ chẳng còn nguồn kinh tế, công việc thì đâu có dễ tìm, thế mà nó còn kén chọn...”. Tuần Tuần ném đôi giày, cũng chẳng buồn thay quần áo liền nằm sấp ngay xuống giường, kéo chăn lên trùm đầu, hy vọng có thể tách biệt được với thế giới bên ngoài.

Một lúc sau, vừa mới thấy đầu dễ chịu thì cô cảm thấy đệm giường hơi lún xuống, chưa kịp phản ứng thì chiếc chăn trùm đầu đã bị kéo xuống một góc. Tuần Tuần mở mắt ra, thấy Trì Trinh ngồi ngay bên mép giường.

Không nên được, Tuần Tuần vớ lấy chiếc gối đánh tới tấp. Đây là giường mà cô ngủ từ hồi còn thiếu nữ cho đến bây giờ, chưa có người đàn ông nào được ngồi lên đó, Giáo sư Tăng chưa, ngay cả Tạ Bằng Ninh cũng chưa, anh ta là cái thá gì mà dám đường hoàng bước vào phòng cô, tiến vào thế giới riêng tư của cô?

Trì Trinh tránh mãi, cuối cùng giằng lấy chiếc gối, mái tóc anh xù lên vì rối. Tất nhiên Tuần Tuần cũng biết rằng điệu bộ của mình lúc này thật không dễ coi chút nào.

“Gi thế, anh không muốn để người khác đánh vào mặt, cũng lại không cho đánh vào đầu? Vậy thì tại sao anh lại không mua két bảo hiểm mà che người lại?” Tuần Tuần tức giận, “Anh cút ra ngoài kia mà hát bài chúc mừng sinh nhật đi!”.

Trì Trinh nói: “Cô cũng bạo lực quá đấy!...” Vừa nói anh ta vừa tránh chiếc gối thứ hai ném vào người, cười, “Triệu Tuần Tuần, nhất định cô phải chiến đấu trên giường ba trăm trận?”.

Kẻ vô si chẳng biết thế nào là sợ, con người khi đã đi đến chỗ đề tiện thì chẳng còn đối thủ! Tuần Tuần chẳng biết làm cách nào để xua đuổi được Trì Trinh, bèn dùng sức giằng lên chiếc chăn, che mặt, kêu lên một tiếng. Cuối cùng cô đã hiểu được, vì sao lại có nhiều phụ nữ thích trút giận như thế, đó là vì họ bị dồn vào đường cùng, hơn nữa điều đó dễ chịu hơn là cứ phải giả làm một người phụ nữ đoan trang, hiền thực.

Trì Trinh không dồn cô vào đường cùng nữa, anh đứng dậy, trả lại chỗ cho cô, “Thôi, không đùa nữa, chẳng qua là tôi lo cho cô. Cô gầy đi nhiều đấy, sắc mặt cũng vàng hắc đi, việc gì phải để mình khổ sở như thế? Cô không hoan nghênh tôi, tôi có ở lại cũng chẳng thú vị gì. Chỉ có điều, tôi có việc này muốn nhờ cô”.

Trì Trinh gỡ bàn tay đang ôm mặt Tuần Tuần, trước mặt cô là một chiếc chìa khoá mới tinh đang đóng đưa.

“Công ty đã đi vào hoạt động, tôi dọn khỏi khách sạn và vừa tìm được một căn nhà để ổn định chỗ ăn ở. Tôi không có người thân ở đây, lại hay đánh mất đồ, tôi để chiếc chìa khoá này ở chỗ cô, để nếu hôm nào đó mất chìa khoá phải đứng ngoài thì còn có chiếc này.”

“Anh đừng có mà mong tôi giúp anh”, Tuần Tuần từ chối một cách thẳng thừng.

“Cô ghét tôi như vậy sao? Không cho tôi chút hy vọng nào?” Trì Trinh nói với giọng bắt lực, “Nếu tôi có được một người để nhờ vả thì tôi cũng chẳng phiền cô làm gì”.

“Vì tôi tin anh nên mới gặp rắc rối. Thế còn ông cậu của anh đâu?”

“Tôi đã nói rồi, ông ta là một tên khốn!”

“Chẳng phải người phòng khách còn có một người bạn vong niên của anh sao?”

Trì Trinh gỡ bàn tay của Tuần Tuần, nhét chiếc chìa khoá vào lòng bàn tay cô, “Nếu cô cho rằng tôi là người tùy tiện giao chìa khoá cho người khác thì cô đã quá coi thường tôi rồi đấy. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ tin cô, chỉ có cô mà thôi”.

Tuần Tuần ném ngay chiếc chìa khoá xuống sàn nhà. Mặt của Trì Trinh biến sắc, Tuần Tuần nghĩ, chắc anh ta đã tức giận, không ngờ, Trì Trinh đứng bên cạnh giường im lặng mấy giây, rồi cúi người xuống nhặt chiếc chìa khoá lên, đặt lại trên đầu giường.

“Tôi rất thích cô, nhưng cũng không thêm khát tới mức như cô nghĩ đâu. Nếu đổi lại, cô coi tôi là người đáng tin cậy nhất thành phố này, thì tôi sẽ rất quý trọng sự tin cậy đó, điều này không liên quan gì đến tình dục cả. Nhưng tôi nghĩ, trong lòng cô chưa chắc đã có một con người như vậy.” Trì Trinh mân mê chiếc chìa khoá, “Cô từ chối nó như vậy, không phải là vì sợ sẽ có một ngày cô không tìm được dùng nó để mở cửa nhà tôi đấy chứ?”.

Thấy mặt của Tuần Tuần lại sắp vênh lên, Trì Trinh vội dừng lại, để chiếc chìa khoá trên giường và quay người bước ra ngoài, nhưng khi bước đến cửa lại cười, “Câu cuối cùng, rất thật lòng! Nếu một ngày nào đó cô thay đổi suy nghĩ, thì chìa khoá trong tay cô đây, cô có thể dùng nó để mở cánh cửa ấy bất cứ lúc nào, chỉ cần tôi còn ở thành phố này, bất cứ lúc nào cũng được”.

Trì Trinh không ăn cơm mà cáo từ ra về. Mẹ Tuần Tuần tiễn anh ta ra ngoài, rồi đi vào phòng con gái, đứng dựa vào cửa, vừa ăn bánh ga tô Trì Trinh mang tới, vừa nói: “Như thế là được rồi, cẩn thận căng quá khiến người ta bỏ chạy rồi có lúc sẽ phải khóc đấy”.

Tuần Tuần cười đau khổ: “Con thì có gì mà phải khóc. Hai tháng trước mẹ còn nói anh ta cười rất lãng mạn, hơn nữa lại ít tuổi hơn con, đàn ông kiểu ấy không đáng tin cơ mà?”.

“Chuyện mỗi lúc một khác.”

“Cho dù là lúc nào thì con cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cùng với anh ta đâu!”

“Nếu con đã không muốn cùng với cậu ta thì sao lại để Tạ Bằng Ninh bắt được tại trận? Chuyện này, nghĩ đi nghĩ lại đúng là như gặp ma! Giống như hỏi mẹ còn trẻ, lấy ai mà chẳng được, thế mà lại theo ông bố nghèo kiết xác đã chết của con, vì thế mới chịu khổ cả nửa cuộc đời. Con hãy tỉnh táo lại đi! Mẹ đã từng trải rồi, mẹ không muốn con lại đi theo con đường của mẹ. Điều kiện của cậu ta rất tốt lại rất quan tâm đến con, chuyện cậu ta để mắt đến con đó là chuyện mà mẹ không sao hiểu được. Nhân lúc cậu ta vẫn còn nhiệt tình, hãy mau chóng để nó thành chuyện chính thức đi. Con cũng không còn là thiếu nữ mười tám, đôi mươi gì, lại ly hôn, may mà chưa có con, so với mẹ có con thì hơn rất nhiều. Bố dượng con đã đi xa, hai mẹ con ta chẳng có chỗ dựa vững chắc, ngoài con ra nữa đời còn lại của mẹ còn biết trông mong vào ai nữa đâu? Trì Trinh là chàng trai hiểu biết...”

Tuần Tuần nghĩ thầm trong bụng: Anh ta có hiểu biết hay không rất khó nói, nhưng tiền của anh ta thì đúng là rất hiểu biết.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nương nhờ nhà người khác, đầu phải cúi thấp hơn

Sau thất bại trong lần cạnh tranh vào công ty của đồng nghiệp, Tuần Tuần lấy lại tinh thần, đến phòng vấn như thời gian đã hẹn.

Vị trí của công ty đó ở một toà nhà văn phòng nổi tiếng trong nội thành, đường đi không khó tìm lắm, sau khi đến đó rồi cô phát hiện ra rằng, người đến phỏng vấn không chỉ có một mình cô, vì thế trong lòng khó tránh khỏi lo lắng. Hôm nay là cuối tuần, ngoài nhân viên của bộ phận Nhận sự, công ty không còn ai khác, rất lâu sau mới đến lượt Tuần Tuần phỏng vấn. Khi cô bước vào trong phòng phỏng vấn thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên da dẻ hồng hào, đeo một cặp kính gọng vàng, các nét trên mặt nho nhã, duy chỉ có đầu là hơi hói. Người đàn ông ấy đang cầm cái lật giờ đồng hồ sơ trước mặt, nhìn thấy Tuần Tuần liền bảo cô ngồi xuống, rồi cứ đưa mắt hết nhìn Tuần Tuần lại nhìn vào chiếc ảnh trong hồ sơ. Ánh mắt của người ấy khiến Tuần Tuần thấy bất an, không hiểu mình có vấn đề hay là lại gặp phải một gã mang tâm địa xấu trong công sở. Nhưng một lát sau người đàn ông ấy đưa ra mấy câu hỏi đơn giản có liên quan đến công việc xong, thì hỏi ba năm không đi làm cô đã làm gì. Tuần Tuần đành trả lời đúng như sự thực, người kia nghe xong, bình thản bảo cô cứ về và chờ đợi thông báo.

Tuần Tuần thấy hơi thất vọng, từ chuyện phỏng vấn có thể thấy, cách trả lời ấy chẳng qua là một cách từ chối khéo. Cô suy nghĩ đến tất cả nguyên nhân có thể đưa tới sự thất bại, và thấy khả năng nhiều là vì những điều kiện của mình cách xa những kỳ vọng của đối phương. Đã rất lâu rồi cô không chụp ảnh không đội mũ, tấm ảnh dán trong hồ sơ là ảnh chụp từ mấy năm trước, có lẽ khuôn mặt cô bây giờ trông tiêu tụy hơn rất nhiều, mặt khác cô từng là người phụ nữ nội trợ trong ba năm, những điều đó đã khiến cho đối phương thất vọng, vì thế thất bại một lần nữa cũng không có gì là lạ. Đúng lúc cô đang thất vọng và chuẩn bị bước vào một chiến dịch tìm kiếm cơ hội mới thì bỗng nhận được điện thoại của công ty đó, nói rằng cô đã qua được vòng phỏng vấn, nếu không có vấn đề gì thì ngày mai có thể đi làm chính thức ngay.

Đối với một người đang trong trạng thái thất vọng thì đây đúng là một tin tốt lành. Cô không thể để mất cơ hội này. Để thể hiện sự nghiêm túc, ngày hôm sau, trước khi ra khỏi nhà cô vấn mái tóc chấm vai thành một búi gọn gàng, nhìn cô năng động hơn và phù hợp hơn với hình ảnh của một kế toán có tiềm năng mà đối phương mong đợi. Cô tới nơi làm việc trước nửa tiếng, bước vào sảnh lớn, thì đã thấy toàn những người đi làm vội vã, cô hoà vào cùng với họ trong một chuyến thang máy, rồi loáng một cái tất cả lại tản ra khắp mọi nơi. Một cảm giác rất mới lạ dâng tràn, cô cầu xin thần phật, mong rằng đó chỉ là một ảo ảnh.

Không ổn rồi, rất rất không ổn, đây là một buổi sáng làm việc bình thường, ngày đầu tiên cô đến ra mắt ở vị trí công tác mới, thế mà lại nhìn thấy trong thang máy một khuôn mặt quen thuộc.

Lại một người nữa chạy vội vào thang máy trước khi cánh cửa đóng lại.

“Rốt cuộc là anh muốn gì?”, Tuần Tuần vừa tức giận vừa ngạc nhiên, thốt lên như trông thấy ma.

Trì Trinh giờ cao cấp tài liệu, đáp một cách dứt khoát và liến thoắng: “Cũng giống như cô, đi làm!”.

Tuần Tuần nhớ đến phạm vi kinh doanh của công ty mà cô mới nhận chức, rồi trách rằng mình quá ngốc, rõ ràng phía trên viết công nghệ Nghiêu Khai, lĩnh vực kinh doanh chính là công nghệ sinh học, sản xuất thuốc. Trì Trinh cũng đã nói với cô, gia đình anh ta theo nghề sản xuất thuốc, anh ta ở đây là để mở rộng nghiệp vụ tại thành phố này. Các cơ sở sản xuất thuốc có tới hàng triệu, nhưng cô cho rằng hẳn là công ty mà anh ta dính vào thì đó chẳng phải là may mắn và trùng hợp.

Nhìn điệu bộ của Trì Trinh, trông anh ta không có vẻ gì là ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô ở đây. Không cần nói cũng biết, đó là màn kịch do anh ta đạo diễn, chỉ trách cô đã ngốc nghếch đặt chân vào.

“Anh cũng tốn sức quá đấy.” Tuần Tuần không biết có nên cảm ơn sự ưu ái đến gạt cả mình đó không, được một người quyết tâm theo đuổi như vậy trên đời này quả là một “vinh hạnh” hiếm có.

“Cũng thường thôi, chẳng tốn công sức gì.” Trì Trinh đứng đối diện với Tuần Tuần, đáp, “Mọi người chào ra mắt là chuyện không sớm thì muộn, tôi biết rõ, những gì cô nói ám chỉ mọi thứ đều là do tôi sắp đặt”.

“Chẳng nhẽ không phải như vậy?”

“Nếu đã quen thuộc như vậy, tôi chẳng cần phải tốn lời với cô nữa. Nói thật lòng, đáp án chỉ là một nửa. Bản sơ yếu lý lịch là cô nộp, còn chọn người nào cuối cùng thì lại là tôi. Hiện tại văn phòng đại diện đang thiếu một chân tài vụ, chuyện tuyển người không do tôi phụ trách, chẳng có ai cứ trơ mắt mà chờ cô như chờ sung. Chuyện tìm công việc giờ không dễ, chỉ cần vừa thông báo tuyển dụng, thì chỉ với một vị trí ấy thôi cũng đã có tới hơn ba chục lá đơn gửi tới, cô chỉ là một trong số đó. Khi người phụ trách Nhân sự chuyển cho tôi mấy người tương đối trội hơn, tôi mới phát hiện ra trong đó có cô, nên đã quyết định ngay lập tức. Nếu cô muốn nói rằng tôi đã chọn ra một người quen là kế toán trong số mấy người điều kiện cũng gần như vậy là sai lầm, thì tôi chẳng có gì để nói. Giải thích đến đây thôi, chấp nhận hay không là ở cô, bây giờ nếu cô hối hận thì vẫn còn kịp đấy.”

Nói rồi Trì Trinh chỉ về phía cửa lớn, “Tôi không sợ nói rõ với cô thế này, tôi mong được hàng ngày trông thấy cô, nhưng chuyện này không thể gò ép được, tôi cũng đã chuẩn bị đón nhận việc sau khi cô gặp tôi sẽ bỏ đi và không chấp nhận công việc ấy”.

Trong chốc lát Tuần Tuần vẫn không sao thoát khỏi được sự bất ngờ lúc đầu, cũng không biết có nên tin anh ta hay không. Cô rất mong kiếm được việc, cô đã mang rất nhiều hồ sơ đi rải như rắc hoa, nhưng hẳn đó là công việc có liên quan đến tài vụ, lại là những doanh nghiệp đáng tin cậy một chút, thì hầu như không thể có được. Đúng là cô đã chủ động nộp đơn xin việc, và cuối cùng thì va vào họng súng của anh ta, nói là tình cờ thì cô không cam lòng, nhưng nếu nói là âm mưu thì lại không có chứng cứ. Những lời nói của Trì Trinh rất rõ ràng, khiến cho mọi nỗi ngờ vực trong cô bỗng chốc biến thành nỗi tức giận.

Thôi được, không phong độ thì không phong độ. Tuần Tuần chỉ biết rằng mình không thể hàng ngày ở bên anh ta được, huống hồ lại là cấp dưới, đó là điều không thể tưởng tượng được. Tuần Tuần không nói thêm câu nào mà cất bước đi về phía cửa theo tay Trì Trinh chỉ.

Trì Trinh cũng bước theo mấy bước, rồi lạnh lùng nói: “Cô nhìn người khác méo mó quá đấy, từ trước đến nay tôi chưa bao giờ ép phụ nữ phải ở cùng tôi. Tôi thích cô, đó là tự do của tôi, cô không thấy hứng thú, từ chối thì cứ việc. Cô đi làm là vì để kiếm miếng cơm, đã chắc ở chỗ người khác dễ dàng hơn chỗ tôi? Hôm nay tôi chỉ nói đến thế thôi, nếu không phải là cô, Triệu Tuần Tuần tự mình tìm đến, thì dù chỉ là một ngón tay tôi cũng không động đến cô. Những lời cần nói thì tôi đã nói hết cả rồi. Cô tiếp tục ra về, tôi sẽ không ngăn cản nữa”.

Quả nhiên Trì Trinh không theo sau nữa. Tuần Tuần nín thở, bước một mạch ra khỏi toà nhà. Một cơn gió lạnh oà tới, không biết nó làm cho đầu óc cô tỉnh ra hay càng mê muội hơn. Cô đến đây một lòng vì một công việc mới, đãi ngộ của Nghiêu Khai rất tốt, nơi làm việc cũng như thời gian làm rất hợp ý cô. Mất chỗ làm này chưa hẳn là cô không tìm được chỗ khác, nhưng phải chờ đến bao giờ, và đến lúc đó tình hình ra sao cô cũng không thể biết.

Tuần Tuần không muốn động đến “Quý khi không còn gì”, số tiền đưa cho mẹ cô trước khi Giáo sư Tăng qua đời cũng đã dùng hết, căn hộ thì không thể bán được, chỗ cô phiêu và bảo hiểm lúc này đang lỗ to, trong tay mẹ cô tuy có được số tiền tuất khá khá, nhưng đó là sợi dây cứu mạng của mẹ. Là mẹ con, cho dù mẹ không đuổi cô ra khỏi nhà, nhưng nếu cô không có tiền nộp sinh hoạt phí, không biết cô sẽ bị mẹ chửi và sỉ nhục như thế nào nữa.

Tuần Tuần định sẽ đứng thẳng người, ngẩng cao đầu, nhưng sau đó thì sẽ thế nào đây? Không thể cùng với Trì Trinh, nhưng công bằng mà nói, tuy lòng dạ anh ta khó dò song cũng không đến nỗi đê tiện, hèn hạ. Mong có một người theo đuổi mình, dù lên non xuống biển cũng không nề hà, chỉ là giấc mộng của thời thiếu nữ, tuy Tuần Tuần chưa biết rõ mình có ý nghĩa gì với Trì Trinh, nhưng như lời anh ta nói, chỉ cần cô giữ vững lập trường, thì anh ta cũng chẳng thể làm gì được. Chưa biết chừng thời gian lâu dần, ý nghĩ ấy trong lòng anh ta sẽ phai nhạt, còn cô sẽ có được cơ hội, càng dễ dàng tìm được chỗ kiếm miếng cơm tốt hơn.

Tuần Tuần cứ đi đi lại lại trước toà nhà ấy mãi, cuối cùng quyết định quay trở lại Nghiêu Khai. Lúc đó đã quá thời gian làm việc gần mười phút. Vì Trì Trinh, Tuần Tuần cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, lúc này điều tốt nhất là cô coi việc vào làm tại văn phòng thuộc công ty Dịch vụ Tư vấn Kỹ thuật của gia tộc họ Trì như một lần chơi cổ phiếu, được ngày nào hay ngày ấy một cách tự nhiên.

Không ngờ, khi tới khu vực làm việc, thì cô đã thấy bên trong có tới hai chục người đang ngồi, ngoài nhân viên làm việc trong những ngăn ô vuông thẳng hàng của văn phòng, thì là những người đang đứng chờ ở phía trước phòng làm việc chật hẹp. Tuần Tuần bước vào trước cái nhìn của đám đông. Rồi cô chợt phát hiện thấy, trên tấm biển ở cửa của phòng làm việc nhộn nhịp nhất có viết ba chữ: Phòng Tài vụ. Người trung tuổi hôm trước phòng vẫn cô cũng đi từ phòng làm việc của mình ra, đón Tuần Tuần, nói: “Tôi cứ tưởng là cô không tới. Có phải bị tắc đường không? Nào, lại đây, việc hôm nay không nhiều lắm, một lát nữa thì làm quen với môi trường làm việc, bây giờ tôi đưa cô tới vị trí làm việc của mình”.

Người ấy có vẻ hồ hởi, niềm nở, Tuần Tuần không rõ là chủ quản nhân sự anh ta có biết mình có mối liên hệ với Trì Trinh hay không, và biết đến mức độ nào. Cô ngoan ngoãn đi theo ông ta vào phòng Tài vụ, trong đó có một người đàn ông và một phụ nữ. Người đàn ông chừng gần năm mươi tuổi, dáng gầy gò, nhanh nhẹn, người phụ nữ chừng ba mươi, ba sáu, hơi béo, đeo kính gọng đen.

“Xin giới thiệu với mọi người một đồng nghiệp mới, đây là nhân viên kế toán mới, Triệu Tuần Tuần, mọi người làm quen nhau đi”, người phụ trách nhân sự chỉ Tuần Tuần, nói với hai người kia.

“Bây giờ thì làm gì mà có thời gian rồi!” Người phụ nữ đeo kính đeo đáp lại với vẻ không vui, “Cô là Triệu Tuần Tuần, ngày đầu tiên đi làm mà đã tới muộn, tôi lại tưởng người về báo cáo đông, thêm một người thì bớt việc”.

Tuần Tuần đỏ mặt, vội cúi gập người xuống tỏ ý xin lỗi, rồi không biết có giúp đỡ được hay không, vội chạy tới phía sau người phụ trách bộ phận Tài vụ chờ sai bảo, trong lòng chỉ lo lại làm sai điều gì.

Trì Trinh không hiểu từ đâu tới, đứng ở ngoài cửa phòng làm việc của họ, nói chuyện với vẻ rất quen thuộc với mấy người tay cầm hoá đơn, mắt không nhìn Tuần Tuần. Đúng lúc đó, người phụ trách nhân sự cũng tiến đến, cười nói với anh ta: “Tổng giám đốc Trì, đây là nhân viên kế toán mới chúng tôi vừa tuyển”.

Rõ ràng là mọi chuyện do anh quyết định, thế mà lại còn diễn. Tuần Tuần đưa mắt nhìn người phụ trách nhân sự, biết ông ta cố tình làm vậy, nên cũng hướng về phía “Tổng giám đốc Trì” cúi người xuống thay cho lời chào.

Trì Trinh nhìn nhân viên mới, hơi trầm ngâm một chút rồi cũng gật đầu. Tuần Tuần cúi đầu nhìn bản báo nợ mà sếp nữ vừa đưa cho, cố ý tránh ánh mắt của Trì Trinh, một tấm phiếu dính không chặt từ tay cô rơi xuống, cô vội cúi người xuống nhặt, không may va vào làm lật cả chiếc máy tính bên cạnh sếp nữ.

Sếp nữ của Tuần Tuần kêu lên một tiếng, Tuần Tuần cuống quýt cúi xuống định nhặt lên, thì đã có người bước đến nhặt hộ đám giấy tờ và cầm chiếc máy tính lên. Đó là một đồng nghiệp ở gần cô nhất. Người ấy đưa đám đồ đó cho Tuần Tuần, nhướn miệng cười. Tuần Tuần cảm ơn mấy câu liền, mặt đỏ như gấc. Bình thường cô không phải là người hậu đậu, đúng là trong lòng đang vương bận thì rất dễ xảy ra sơ suất.

“Phòng Nhân sự các anh càng ngày càng không đáng tin cậy, rõ ràng biết là lúc đang cần người, lần sau có mắt mà chọn người, đề nghị các anh chọn một người biết về giờ giấc một chút”, sếp nữ của Tuần Tuần thể hiện rõ sự không vừa lòng của mình chẳng cần giấu giếm.

Nghe vậy Tuần Tuần lại càng lúng túng hơn, cô cảm thấy như có mìn rải bốn xung quanh, và không hiểu vì sao lại vương vào một quả.

Trì Trinh cười, nói nhỏ với người phụ trách nhân sự mấy câu rồi rời đi. Người phụ trách nhân sự gợn tay ra hiệu cho mọi người trật tự, rồi nói trước đám đông: “Triệu Tuần Tuần, hôm nay cô đến muộn. Mặc dù đây là ngày đầu tiên cô đi làm, nhưng vẫn phải theo quy định của công ty. Cô bị phạt năm mươi tệ, bằng tiền mặt!”.

Tuần Tuần chẳng còn cách nào khác, đành lấy ví tiền ra. Cô không thể ngờ được, công việc mới lại bắt đầu bằng một màn khó coi đến như vậy.

Đến giờ ăn cơm trưa, công việc vẫn còn chưa kịp làm quen, thì cô bị đồng nghiệp sai ra ngoài đặt mua cơm, vì họ cho rằng cô là người rối rắm nhất. Cô gõ cửa phòng Tổng giám đốc, rồi giả vờ cung kính hỏi xem giám đốc muốn ăn gì vào bữa trưa.

Trì Trinh đang ngồi trước máy tính, không ngẩng đầu lên, đáp, “Cơm sườn, trứng chiên. Sườn phải chiên, không được rán, trứng phải chín hoàn toàn”.

“Được, tôi nhớ rồi.” Tuần Tuần quay người định bước đi, đúng lúc đó Trì Trinh cười và gọi cô đứng lại. “Này, việc công cứ phép công tôi làm, điều đó chắc cô không vừa lòng đâu nhỉ? Bị phạt năm mươi tệ cũng là một khoản tiền lớn đấy. Có cần tôi cho vay tiền cơm trưa trước không?”

Tuần Tuần đáp lại bằng cái nhìn với ý “anh đúng là rất vô duyên”.

“Ồ, tôi quên mất, nhất định là cô có khoản tiền dự phòng.” Nói rồi anh ta dựa vào ghế, xoay xoay chiếc bút, tiếp tục nhận xét: “Mái tóc của cô hôm nay trông rất xấu, cứ như bà ngoại sói vậy”.

Tuần Tuần nói: “Không còn chuyện gì nữa, tôi đi đây.”

“Chờ chút”.

Tuần Tuần cố gắng dừng ở cửa, lưng quay về phía anh ta.

“Lần sau chuyện gọi com vật vãnh này cô nên hỏi trợ lý của tôi là được rồi, đừng nên tùy tiện vào phòng làm việc của tôi, cô biết đấy, Tổng giám đốc Trì rất bận.”

Nếu không phải vì những đồng tiền lương thì chắc chắn Tuần Tuần sẽ dùng chiếc bút bi trong tay khoanh lên cái mặt của anh ta, tất nhiên là anh ta bận rồi, bận vì còn mãi chơi trò Xác chết trong đại chiếc thực vật. Nhưng biết làm sao được, đang ở chỗ của người ta không thể không cúi đầu, mặc dù, cái nơi mà cô đang ở không chỉ dột nát mà còn bẩn thỉu, nhơ nhuốc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thuyền nặng bờ nghiêng muôn buồm lướt

Sau đó Tuần Tuần mới biết, ngày cô bắt đầu tới nhận việc ở Nghiêu Khai đúng vào hôm giám đốc ở các tỉnh về báo cáo thu chi trong quý, cũng là ngày mà phòng Tài vụ bận nhất. Nói một cách nghiêm túc, phòng làm việc nằm tỉnh phía nam của Nghiêu Khai không được thiết lập sau khi Trì Trình đến thành phố G, chỉ có điều, trước đây mỗi người phụ trách một tỉnh, ở một nơi và ai làm việc này, sau đó Tổng bộ thí nghiệm thực hiện chế độ hành chính mới, chia thị trường trong nước thành năm khu vực lớn để thống nhất quản lý kinh doanh, là con trai của một trong những người lãnh đạo cao nhất trong công ty, Trì Trình được cử làm người phụ trách của khu vực nằm tỉnh phía Nam, sau đó sắp xếp lại toàn bộ nhân sự ở các bộ phận, thành lập lên một văn phòng mới.

Trong con mắt của đại đa số người trong công ty, khu vực nằm tỉnh phía Nam là một miếng thịt béo bở, lượng tiêu thụ hàng năm luôn chiếm tỷ lệ lớn trong tổng mức tiêu thụ của công ty, Trì Trình nói riêng với Tuần Tuần rằng, thực ra anh ta bị “đày ra biên cương”. Nghiêu Khai là một công ty sản xuất thuốc lớn và nổi tiếng trong nước, nhu cầu về mấy loại thuốc chính của công ty ở các tỉnh này ngày một tăng mạnh và luôn luôn ổn định, duy nhất chỉ có một đối thủ là nhà sản xuất thuốc Cửu An Đường ở địa phương này, vì một số sản phẩm của hai công ty có cùng được tính. Cửu An Đường khởi đầu chậm hơn Nghiêu Khai, nền tảng cũng không vững chắc bằng, nhưng họ có lợi thế là ở ngay địa bàn, xu thế phát triển mấy năm gần đây rất tốt, cạnh tranh ngang ngửa với mấy doanh nghiệp nước ngoài, gần đây có tin đồn là có sự thay đổi nhân sự trong nội bộ, nhưng sau đó được làm sáng tỏ bằng việc được gia đình họ Phó mua lại. Thực lực tài chính của họ Phó rất hùng hậu, sau khi được thay thế đổi chủ, Cửu An Đường khiến cho Nghiêu Khai không thể coi thường, vì thế cuộc cạnh tranh thị phần trên thương trường giữa hai gia tộc là không thể tránh khỏi và hứa hẹn rất quyết liệt. Nói theo cách của Trì Trình, nếu trong cuộc cạnh tranh ấy mà Nghiêu Khai thất bại ngay trên địa bàn do Trì Trình phụ trách, thì nhất định lãnh đạo công ty sẽ cho rằng anh không có năng lực. Nếu Nghiêu Khai thắng, thì sẽ nhận đó mở rộng ảnh hưởng ở thị trường cũ, nhưng tóm lại dù thế nào cũng đều là không tốt với anh ta.

Lúc đó Tuần Tuần đã hỏi, nếu đã biết rõ như vậy thì vì sao còn tới đây? Với địa vị và sự tinh thông của mình thì anh ta làm gì mà chẳng có sự lựa chọn khác.

Trì Trình đáp từng từng: “Nếu không đến thì làm sao gặp được cô?”.

Những lời anh ta nói nửa thật nửa đùa, tất nhiên là Tuần Tuần biết nó không đáng tin. Mẹ Trì Trình là người địa phương này, vì thế nơi đây là một nửa quê hương của anh ta, lý do ấy còn đáng tin hơn nhiều lý do là vì cô. Nhưng cho dù anh ta đến đây vì lý do gì, là cố ý hay tình cờ, thì Tuần Tuần đều không kìm được suy nghĩ, nếu anh ta không xuất hiện ở đây, thì liệu bây giờ mình có còn là một phụ nữ nội trợ ở nhà giặt quần áo cho chồng không? Cuộc sống ấy cứ lặp đi lặp lại như thế và điều phiền muộn nhất là ngày trời mưa không phơi được ga giường, dù nó rất bình lặng trôi qua như vậy, thì bây giờ khi hồi tưởng lại không hẳn là không thấy luyến tiếc.

Sau gần một tháng đi làm ở Nghiêu Khai, Tuần Tuần đã xóa bỏ dần sự lạ lẫm và hoang mang lúc đầu, nhanh chóng hoà nhập vào guồng máy chung. Cô giống như một giọt nước, không hình dạng, không màu sắc, lặng lẽ thấm vào, tan ra và bốc hơi, khiến người ta quên mất lý do cô đến đây và xuất hiện khi nào, mà chỉ nghĩ rằng cô vốn dĩ đã ở nơi đây. Các đồng nghiệp dần quen với một nhân viên kế toán mới nhả nhặn ôn tồn, không nhiều lời nhưng làm việc rất cẩn thận. Khi ai đó cần cô sẽ có mặt đúng lúc, còn lúc thường cô luôn giấu kín mình. Ngay cả đến người phụ trách phòng Tài vụ Châu tính tình bộc trực, lời lẽ sắc như dao khi biết chuyện cô đã ly hôn và tự ra ngoài kiếm sống, cũng đã thay đổi thái độ với cô bằng vẻ nhẹ nhàng hơn hẳn. Nói ra cũng thật buồn cười, cuối cùng chỉ có Trì Trình bề ngoài thì luôn bám riết lấy cô, còn bề ngoài thì lại tỏ ra lạnh lùng, thế mà lại còn nói rằng làm như vậy là để cho cô thấy tự nhiên hơn.

Thực ra, phòng Tài vụ cũng chỉ có ba người, ngoài chủ nhiệm Trần Châu, Tuần Tuần, còn có một nhân viên thủ quỹ là anh Vương. Nhìn bề ngoài thì Trần Châu già hơn tuổi, năm nay cô ba mươi một tuổi, hơn Tuần Tuần ba tuổi nhưng vẫn là phụ nữ độc thân, tuy không phải là người dễ sống nhưng cũng không phải người xấu bụng. Giống như tất cả phụ nữ có đôi chút thành tích trong sự nghiệp và chưa có nơi gửi gắm, Trần Châu luôn tỏ ý coi thường, phê phán quan điểm chọn bạn đời của thanh niên bây giờ.

Tuy vậy, so với Tăng Dục thì Trần Châu khác hẳn. Tăng Dục cũng là phụ nữ còn độc thân, nhưng đời sống của cô rất phong phú, bên cô lúc nào cũng có người theo đuổi, vấn đề chính của cô là mâu thuẫn về khoảng cách giữa những yêu cầu quá cao và hiện thực. Trần Châu thì không như vậy, trong công việc lúc nào cô cũng rất quyết liệt, nhưng khi phải đối diện với thế giới bên ngoài cô vẫn giữ vẻ thận trọng, gò bó của người làm nghề tài vụ, thêm vào đó hình thức bề ngoài rất bình thường, tiêu chuẩn chọn bạn đời không hề hạ thấp, vì vậy mà đến tận bây giờ cô vẫn cứ một mình. Câu nói của cô là: Để những người đàn ông tôi biến đi... và nhân tiện mang tôi đi theo.

Trần Châu ghét những cô gái trẻ trung và xinh đẹp hơn mình, cùng với sự tăng lên về tuổi tác thì phạm vi của ghen ghét trong cô cũng mở rộng dần, cuối cùng trở thành việc cô ghét hầu hết những người cùng giới xung quanh. Mặt khác, do cuộc sống của cô bó hẹp, nên đối tượng chịu đựng sự ghen ghét đó chỉ dồn vào mấy đồng nghiệp nữ trong công ty. Cô gái phục vụ ở quầy quá hời hợt, cô gái ở bộ phận hậu cần là một bông hoa ngọc ngà, một vài giám đốc bộ phận tiêu thụ cũng bị cô gọi là “các em thuốc nước”, vì thành tích trong kinh doanh, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì. Trong bụng nghĩ gì thì cô thể hiện ngay ra bằng hành động, vì thế mà thường làm mất lòng mọi người. Tuy vậy, vị trí của cô rất đặc biệt, bởi vì cô được coi là Thần tài của văn phòng, lại là người được Tổng bộ trực tiếp cử tới “phò tá” cho Trì Trinh. Nói theo cách của cô, ngay cả đến Trì Trinh khi riêng tư cũng phải gọi cô bằng “chị Châu”. Do đó, phần lớn mọi người chẳng làm gì được cô.

Là người tự nhiên mọc ra, nên có một thời gian trong con mắt Trần Châu, Tuần Tuần là kẻ thù số một, lại là cấp dưới, vì vậy thời gian đầu mới vào làm, không ít phen Tuần Tuần phải nhẫn nhịn chịu đựng. Về mặt này, có thể nói Tuần Tuần thuộc loại cao thủ, lớn lên bên cạnh mẹ, đã bao phen cô phải chịu nghịch cảnh và điều đó đã rèn luyện cho cô bản lĩnh mỉm cười trước tất cả. Người giống như cô chỉ sợ gặp phải đối thủ có suy nghĩ còn sâu sắc hơn, bên bi hơn, những thứ khác thì chẳng đáng gì. Thái độ cung kính hơn một chút, xử lý mối quan hệ mềm mỏng hơn một chút... sự cung kính và thiện ý tốt nhất là dừng ở mức phù hợp, chắc chắn sẽ có tác dụng, nhất là với đối tượng có vẻ bề ngoài dữ dằn nhưng trong bụng không có gì như Trần Châu.

Rất nhanh sau đó, Trần Châu nhận ra rằng Triệu Tuần Tuần hoàn toàn không đáng ghét như cô nghĩ, mặc dù cô ta xinh đẹp, nhưng rất nền nếp, khiêm nhường, không hề khiến cho người khác cảm thấy về uy hiếp, đồng thời thể hiện vai trò của mình rất đúng mực, hoà đồng với tập thể. Cuối cùng thì Tuần Tuần trở thành một trong số ít người mà Trần Châu có thể nói chuyện được. Tuần Tuần thờ phào vì điều đó, chỉ có điều trong những lúc Trần Châu lớn tiếng mắng người, cô ấy coi cô là bạn cùng cảnh ngộ, và nói rằng “những người phụ nữ rất dễ bị tổn thương như chúng ta” với cô, cô không khỏi cảm thấy một áp lực rất khó diễn tả.

Khác với các đồng nghiệp nữ trong công ty, thậm chí là cả với những nữ khách hàng, Trần Châu rất không thích kiêu đàn ông như Trì Trinh. Cô đã làm việc nhiều năm cùng cha Trì Trinh, trong lòng không khỏi có ý nghĩ mình là bề trên của anh ta, và cho rằng Trì Trinh chỉ là “đứa trẻ chưa sạch lông tơ”. Đồng thời cô cũng cảm thấy buồn thay cho những người bạn gái của Trì Trinh, vì những chàng trai đẹp mã giống như một con công, về ngoài sắc sỡ là để cho mọi người ngắm, còn cái đuôi xấu xa trọc lốc thì chỉ có một người phụ nữ phải chịu đựng.

Tất cả mọi chữ ký ID của Trần Châu đều cùng một câu: “Trần châu trác bạn thiên phàm quá22”. Cô chưa bao giờ giải thích về ngụ ý của câu này, nhưng sau khi Tuần Tuần vào công ty một thời gian, đã nhanh chóng tìm hiểu được “bí mật lớn nhất” của Trần Châu. “Trần Châu” tất nhiên chỉ bản thân Trần Châu rồi, còn “phàm23” thì là chỉ tên của người vốn dĩ là giám đốc của khu vực, cấp phó của Trì Trinh hiện nay và cũng là người đã nhặt hộ đồ cho Tuần Tuần hôm đầu tiên khi cô bước chân vào công ty – Tôn Nhất Phàm. Vì thế, Tuần Tuần rất hiểu vì sao nhìn thấy cảnh tượng ấy, Trần Châu đã nhảy dựng lên chỉ trích những sai sót của cô như khối thuốc nổ, đó là bản năng của phụ nữ.

Điều càng kỳ lạ và thú vị hơn nữa là Tôn Nhất Phàm dù lớn hơn Trần Châu hai tuổi nhưng cũng chưa kết hôn, anh ta chính là chủ cũ của Nghiêu Khai, cũng có nghĩa là người thân bên ngoại mẹ kế Trì Trinh, có thể xem như trực hệ của ông chủ cũ của công ty. Lúc đầu thị trường miền Nam chính là do Tôn Nhất Phàm dẫn đầu khai phá. Sau đó mẹ kế của Trì Trinh tìm được đức lang quân như ý, đã tình nguyện trở về cuộc sống gia đình, lấy việc phò tá chồng, nuôi dạy con là điều quan tâm lớn nhất trong cuộc sống, do đó mọi quyền lực lớn của công ty lặng lẽ được chuyển đổi dần, Tôn Nhất Phàm bỗng dưng trở thành cấp phó cho Trì Trinh ở chính địa bàn của mình. Mặc dù nói rằng làm thuê cho ai cũng vậy, nhưng trong lòng những người từng là lãnh đạo cũ của công ty thì việc cha Trì Trinh giành được quyền hành rất đáng phi nhỏ.

Trần Châu thầm yêu Tôn Nhất Phàm, thậm chí có thể vì anh ta mà sẵn sàng rời xa thành phố quen thuộc. Nhưng trong lòng của Tôn Nhất Phàm thì Trần Châu là một quân cờ mà phe phái mới của công ty cử đến để giành lấy quyền tài chính, anh ta đối với Trần Châu lịch sự và khách sáo, có thể nói là kính nhi viễn chi.

Về danh nghĩa Trì Trinh nắm toàn bộ, còn Tôn Nhất Phàm là giám đốc kinh doanh và phụ trách công việc kinh doanh tiêu thụ cụ thể, vì thế hàng ngày không tránh khỏi có sự qua lại với phòng Tài vụ. Tuy trong lòng Trần Châu rất yêu nhưng khó nói ra lời, mỗi khi Tôn Nhất Phàm yêu cầu cô thanh toán công tác phí hoặc cho tạm ứng thì thế nào cô cũng kêu ca, phàn nàn, song không có lần nào không duyệt cho vượt mức cần thiết. Đối với Tuần Tuần, Tôn Nhất Phàm đối xử tương đối tốt, thậm chí có khi Trần Châu trách móc, hoặc chỉ trích Tuần Tuần, anh ta còn lên tiếng bảo vệ cô, song hiểu được tâm tư tình cảm của Trần Châu nên Tuần Tuần luôn thận trọng hết mức và giữ khoảng cách nhất định với Tôn Nhất Phàm.

Lại một buổi chiều thứ Sáu, Tuần Tuần chú ý đầu vào làm báo cáo cuối tháng. Gần đến lúc hết giờ làm, bỗng nghe có tiếng gõ vào cánh cửa đang mở toang, Tuần Tuần ngẩng đầu lên khỏi đồng hồ sách cao ngất thì thấy Tôn Nhất Phàm mỉm cười đứng bên khung cửa sổ. Anh ta nói với cô, sắp đến cuối năm, lúc bình thường hay làm phiên phòng Tài vụ, nhân lúc giám đốc của mấy tỉnh đều có mặt ở đây, họ bảo nhau cùng mời các đồng nghiệp ở phòng Tài vụ đi ăn một bữa, để nói chuyện và bày tỏ mấy lời cảm ơn. Theo lẽ, thì đó cũng là một trong những cách thức để tăng cường tình hữu nghị giữa các bộ phận của công ty, Tuần Tuần không có lý do gì để từ chối. Nhưng trong phòng của cô chỉ có ba người, anh Vương thủ quỹ thì tuần nào vào giờ này cũng phải tới ngân hàng gửi tiền, hoặc chuyển khoản, tiện đường về luôn để đón vợ và con trai. Trần Châu hôm nay cũng ra Cục Thuế vụ báo thuế, chưa thể về ngay được. Trên danh nghĩa là họ mời phòng Tài vụ, nhưng thực tế người đi được thì chỉ có một mình Tuần Tuần.

Tuần Tuần vẫn chưa trả lời, nhìn qua cánh cửa đã thấy mấy khuôn mặt mỉm cười của các giám đốc kinh doanh đang đứng ngoài chờ tin. Trước những tình huống như vậy, trực giác của người phụ nữ bao giờ cũng rất nhạy cảm, huống chi Tuần Tuần lại là một người cả nghĩ và hay lo lắng hơn người khác. Tôn Nhất Phàm chưa tỏ rõ thái độ, nhưng Tuần Tuần có thể thông qua những câu thăm hỏi mỗi lần anh ta tới chỗ làm việc của cô, hoặc bàn tay đưa đồ cho cô, đã cảm thấy có điều khác thường. Anh ta có thiện cảm với cô, đó là điều hiển nhiên và một điều phải hết sức tránh đối với một người luôn rất chú ý giữ mình như Tuần Tuần.

“Sao thế, không nề mặt anh em một chút à?”, Tôn Nhất Phàm mỉm cười hỏi.

Tuần Tuần đang định làm ra vẻ rất bận, để rồi lấy lý do không thể đi được từ chối, thì Tôn Nhất Phàm đã nói trước: “Việc báo cáo không đến nỗi gấp gáp thế đâu. Công việc là công việc, nghỉ ngơi là nghỉ ngơi, đi đi, mọi người đang chờ kia kìa.”

“À... vâng. Người đồng mới vui, để tôi gọi điện cho chị Châu bảo chị ấy tới chỗ nhà hàng, chắc là công việc của chị ấy cũng sắp xong rồi”, Tuần Tuần nhắc điện thoại lên.

Tôn Nhất Phàm khẽ cầm lấy điện thoại đặt về chỗ cũ, nói bình thản: “Tôi đã gọi điện cho Trần Châu rồi, cô ấy bảo chúng ta cứ đi ăn đi, nếu đến được thì cô ấy sẽ đến”.

Anh ta nói như vậy, nên Tuần Tuần không tiện gọi điện thoại để kiểm tra lại, đến lúc đó chị ta không đến thì đó sẽ là “công việc không cho phép” còn như anh ta có gọi điện thật không thì chỉ có trời mới biết. Không lẽ sau khi việc xong rồi, Tuần Tuần có thể nhắc lại chuyện đó trước mặt Trần Châu.

Đúng lúc Tuần Tuần đang không biết xử lý thế nào thì cánh cửa bên phòng Trì Trinh cũng mở ra, một tay anh ta cầm áo khoác, bước từ trong ra, đi về phía mấy người rồi chào và nói với Tôn Nhất Phàm: “Nhất Phàm, hết giờ làm rồi à? Có muốn đi chơi bóng với tôi không?”

“Hôm nay có chút việc mất rồi, để lần sau nhé Tổng giám đốc Trì”, Tôn Nhất Phàm trả lời.

Tuần Tuần tưởng rằng Trì Trinh còn có chiều sau nữa không ngờ anh ta chỉ mỉm cười, vẫy tay về phía mấy người rồi bước ra khỏi văn phòng, đầu không ngoảnh lại.

“Tôi chờ cô thu dọn đồ đạc”. Ánh mắt của Tôn Nhất Phàm lại nhìn về phía Tuần Tuần.

Tuần Tuần đang định mở miệng, thì một loạt tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên giải cứu cho cô, cô mở điện thoại ra xem, thì ra là điện thoại của mẹ cô.

Bà hẹn con gái tan sở cùng đi ăn cơm và mua đồ, đây là lần đầu tiên kể từ khi giáo sư Tăng mất bà làm như vậy. Tìm lại sở thích, ra khỏi nhà, không biết đó có phải là dấu hiệu cho thấy tâm trạng của mẹ đã khá hơn chưa? Bất giác Tuần Tuần cũng cảm thấy vui vui, mua sắm đồ có thể xoa dịu vết thương trong lòng mẹ cô, ngoài ra, cú điện thoại này cũng giải cứu cho cô khỏi hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

“Xin lỗi giám đốc Tôn, mẹ tôi gọi có việc. Hơn nửa hôm nay cũng không đủ người, cảm ơn lòng tốt của các vị. Đợi lần sau chị Châu và anh Vương có mặt đầy đủ chúng ta cùng đi cũng chưa muộn”.

Ánh mắt của Tôn Nhất Phàm lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng không thể chèo kéo thêm được nữa, do đó anh ta làm ra vẻ rất thoải mái hỏi xem mẹ cô hẹn gặp ở đâu, để anh ta đưa đi luôn thể. Tuần Tuần tìm cớ từ chối khéo.

Khi Tuần Tuần tới nhà hàng mà mẹ cô hẹn thì đã thấy bà ngồi đợi sẵn, chiếc bàn tròn trước mặt đầy mấy món ăn. Tuần Tuần ngồi xuống, đưa mắt nhìn xung quanh, bắt đầu tính thử xem tiền mặt trong túi cô mang theo hôm nay có đủ hay không. Đó là một nhà hàng Hồng Kông trong khu mua sắm ở đường Cao Trung Đao, món ăn rất tinh tế, giá cả cũng không hề rẻ chút nào. Tuy lần nào cũng là mẹ Tuần Tuần mời, nhưng đến khi thanh toán tiền thì bà chỉ chăm chăm vào việc xĩa răng, Tuần Tuần đã quen với kiểu ấy từ trước.

“Mẹ tiện tay gọi mấy món điểm tâm cho con, con xem thực đơn đi. Nhân dịp cuối tuần cũng nên tự thưởng cho mình một bữa”, mẹ Tuần Tuần đẩy bằng thực đơn sang phía cô với một vẻ điệu đà, tao nhã.

Tuần Tuần lật xem thực đơn một lượt rồi gấp lại: “Con không đói lắm, con ăn mấy món điểm tâm mà mẹ gọi là được rồi.”

“Như thế sao được? Mẹ đã nói rồi, hôm nay mẹ đãi con một bữa thật ngon”, đôi lông mày cong cong của mẹ Tuần Tuần hơi chau lại. Hôm nay bà ăn mặc rất chải chuốt, xem ra bà đã tốn không ít công sức cho việc này. Khẽ nhấp một chút nước chanh, bỗng nhiên bà nở nụ cười, giờ tay vẫy về phía ngoài cửa.

Tuần Tuần quay đầu lại, cái người hết giờ làm đi đánh bóng đang đi về phía họ, xem ra anh ta đã đánh một quả “sát biên”.

Tuần Tuần không chút ngạc nhiên vì sự “bất ngờ” đó, mà chỉ hạ giọng, nói với mẹ cô bằng vẻ bất lực: “Đi dạo phố là đi dạo phố, mẹ gọi anh ta tới làm gì?”.

Mẹ cô cầm thực đơn che mặt, đáp: “Con ngốc thế? Mẹ gọi người đến để thanh toán tiền thì có gì là không tốt? Món ăn ở đây đắt lắm!”. Nhân lúc Trì Trinh vẫn chưa tới nơi, bà nói tiếp với con bằng vẻ bí hiểm và đặc ý: “Con cứ yên tâm, mấy món mẹ vừa gọi là đắt nhất đấy”.

Đúng lúc Tuần Tuần trừng mắt lên thì Trì Trinh ngồi xuống bên cạnh, hỏi với vẻ rất hào hứng: “Cô và Tuần Tuần nói chuyện gì mà có vẻ chăm chú thế?”.

Mẹ của Tuần Tuần đáp với vẻ rất nhân từ: “Tôi đang nói với Tuần Tuần, mấy người trẻ tuổi các con đi làm vất vả, cần phải ăn mấy thứ để tẩm bổ”.

Tuần Tuần bổ sung mấy câu: “Đúng thế, nếu không thì ăn mấy con ngỗng béo là bổ nhất!”.

Trì Trinh gọi người phục vụ đến, cười, nói: “Bổ hay không bổ thì tôi cũng không hiểu lắm, nhưng tôi thích nhất là món gà rán mật ong và món tôm Quảng Đông của nhà này, nếu cô và Tuần Tuần chưa thử, thì theo cháu nên gọi thêm một suất... Hôm nay cô để tóc đẹp quá, trông rất hợp với đôi khuyên tai”.

Mẹ Tuần Tuần cười có vẻ thích thú, “Tôi cứ tưởng Tuần Tuần nhà tôi tất bật tìm công việc gì tốt, cuối cùng hoá ra lại là công ty của nhà cậu. Đúng là không phải là người một nhà thì không bước chân vào được!”.

“Cháu cũng đã nói với Tuần Tuần rồi, nếu cô ấy bằng lòng thì thực ra không phải vất vả đến thế”, Trì Trinh nói xa xôi rồi liếc nhìn Tuần Tuần.

“Không phải là người ngoài, sao lại nói văt vắ với không văt vắ”, mẹ Tuần Tuần thực sự coi Tri Trinh là người trong nhà.

Tuần Tuần phì cười, bây giờ thì cô đã rõ, chỉ cần mẹ cô và Tri Trinh gặp nhau, thì cô sẽ trở thành người ngoài cuộc ngay. Tăng Dục đã rất đúng khi nói rằng: Người bình thường không thể nào nói chuyện nghiêm túc với người mắc bệnh thần kinh được, họ sẽ làm cho bạn mắc chứng tâm thần phân liệt, rồi sau đó đánh bại bạn bằng kinh nghiệm của họ.

Tuần Tuần ấn vào cánh tay đang cầm cốc nước đang đưa lên định uống của Tri Trinh, bình tĩnh nhắc nhở: “Cốc của anh vẫn còn ở trong tay người phục vụ, cốc này là của tôi”.

“Ồ!” Tri Trinh như hiểu ra vấn đề, quay sang nói với mẹ Tuần Tuần: “Có Tuần Tuần ở trong công ty, tuy văt vắ một chút, nhưng cũng giúp cháu rất nhiều”.

“Tổng giám đốc Tri đừng có đề cao tôi quá.”

“Tôi chỉ nói ra những lời thật lòng. Có lẽ cô không biết hết đâu, Trần Châu là người do cha tôi cử tôi, còn Tôn Nhất Phàm thì là người của vợ cha tôi, chỉ có cô mới là người của tôi.”

Mấy từ “người của tôi” được Tri Trinh nói ra với vẻ rất thân thiết, Tuần Tuần biết là anh ta cố tình nói như vậy. Đúng là đáng ghét, chỉ hơn được mấy câu mà cũng cười rất vui. Lúc này Tuần Tuần mới cảm thấy câu nói đó của Trần Châu là rất xác đáng. Tuy cô không phải là bạn gái của anh ta, nhưng giờ đây con công này đã quen với việc chia hảnh cái đuôi trọc lóc về phía cô.

“Tôi thực sự không hiểu việc đấu đá phe phái của các anh, tôi chỉ biết công việc của mình thôi”, Tuần Tuần thể hiện rõ lập trường.

Tri Trinh mỉm cười, “Cô biết từ chối Tôn Nhất Phàm thế là đủ rồi”.

“Ồi chào!”, tiếng thờ dài của mẹ Tuần Tuần đã kéo sự chú ý của hai người trở lại.

“Nhìn cảnh hai đứa mà cô chợt nhớ đến chuyện giữa cô và bố đẻ Tuần Tuần. Giờ thì ông ấy đã biến thành tro bụi rồi, nhưng hồi còn trẻ ông ấy cũng có những điểm giống cậu, chiếc mũi cao, đôi lông mày đen, nhưng ông ấy không bản lĩnh như cậu, cũng ít hơn tôi hai tuổi và rất thích đấu khẩu với tôi... Tri Trinh này, giả như cháu sinh sớm mấy năm thì tốt biết bao, phụ nữ nhanh già, lấy người ít tuổi hơn mình thì trong lòng lúc nào cũng nom nớp lo sợ.”

“Mẹ, sao mẹ lại lôi những chuyện đó ra nói thế?”

Tri Trinh bắt đầu cảnh giác, mắt hơi nheo lại, chờ đợi câu tiếp theo của mẹ Tuần Tuần. Không ngờ bà đột ngột chấm dứt dòng hồi ức ấy, đưa tay sờ lên đôi khuyên tai to tướng. “Đôi khuyên tai mà cậu tặng tôi, tốt thì tốt thật đấy, nhưng đeo mãi cũng thấy đau”.

Tuần Tuần định nói, “đôi vũ khí lợi hại” ấy đeo ở đâu chẳng đau.

Tri Trinh lập tức hiểu ý bà, liền đáp: “Như vậy là không ổn rồi, chắc chắn là họ gia công không cẩn thận. Hoá đơn còn ở trong hộp đấy ạ... Hay là thế này, để cháu bảo người tới, lát nữa sẽ đưa cô về lấy chiếc hộp, rồi sau đó tới cửa hiệu đó đổi lấy đôi khác, nếu không được thì chọn thêm đôi nữa. Cũng chỉ tại cháu sơ suất không chọn cẩn thận”.

Tuy miệng mẹ Tuần Tuần nói: “Thế thì phiền cho các cháu quá”, nhưng ai cũng thấy vẻ mừng rỡ hiện rõ trên nét mặt bà.

“Cô biết cháu là người làm việc gì cũng rất ổn thoả, bố Tuần Tuần chẳng thể nào so sánh được với cháu.”

“Đâu có, cô quá khen rồi.”

Tri Trinh cúi đầu uống nước, vẻ mặt như không có chuyện gì. Tuần Tuần không khỏi cảm thấy khâm phục anh ta, nếu so về khoản lựa gió bẻ lái thì Tuần Tuần không phải là đối thủ của anh ta. Trần Châu và Tôn Nhất Phàm đều coi Tri Trinh là vật trang trí trong công ty, nhưng ai là chìm hoàng yển đích thực thì vẫn còn chưa biết.

Tri Trinh gọi điện thoại lệnh cho người đến ngay lập tức. Lúc đầu Tuần Tuần nghĩ đó là lái xe của công ty, đang nghĩ xem mình có nên tránh mặt không, không ngờ, chỉ một lát sau người xuất hiện bên bàn ăn của họ chính là người phụ trách nhân sự, Chu Thụy Sinh.

Chu Thụy Sinh đưa tay gạt mồ hôi trên trán, khuôn mặt trắng đỏ bừng, chắc hẳn ông ta đã phải tới đây với tốc độ nhanh nhất có thể. Nhìn thấy Tuần Tuần ông ta cũng không tỏ vẻ gì ngạc nhiên mà chỉ chào họ một câu xong, quay sang hỏi Tri Trinh: “Tổng giám đốc gọi tôi có việc gì ạ?”.

Ở công ty, Tuần Tuần không mấy khi gặp Chu Thụy Sinh. Trong suy nghĩ của cô thì đó là một người tháo văt và giàu kinh nghiệm, lúc nào cũng tươi cười, với ai cũng hoà nhã, vì giỏi dàn xếp mọi chuyện nên không khỏi khiến người ta cảm thấy ông ta quá khôn khéo. Bởi Chu Thụy Sinh là người duy nhất biết Tri Trinh và Tuần Tuần quen biết nhau, nên thường ngày Tuần Tuần luôn có ý cảnh giác đề phòng. Thực ra, Chu Thụy Sinh cũng giữ chuyện đó rất kín, phải tình ý lắm thì mới nhận thấy ông ta luôn tỏ ra thiện chí với cô.

Tri Trinh bảo Chu Thụy Sinh ngồi xuống, rồi nói rõ nhiệm vụ đưa mẹ của Tuần Tuần tới đổi đôi khuyên tai. Cô cảm thấy áy náy, vì như vậy rõ ràng là Tri Trinh đã sai người của công ty đi giải quyết việc cá nhân, hơn nữa ánh mắt của Chu Thụy Sinh khiến cô thấy rất không tự nhiên. Có lẽ, trong mắt ông ta ta dường như cô và những cô gái được Tri Trinh bao chắt có gì khác biệt.

“Mẹ, để lát con đưa mẹ đi đổi là được, tiện thể đưa mẹ đi mua quần áo, được không? Không cần phải phiền đến người khác đâu.” Miệng nói, mắt Tuần

Tuần nhìn mẹ ra hiệu, hy vọng bà sẽ hiểu tình hình trước mắt, không để con gái rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Chu Thụy Sinh vội nói: “Không có gì phiền đâu, cô Tuần Tuần khách sáo quá rồi. Không ngờ mẹ cô lại trẻ như vậy, nếu được giúp đỡ tôi rất lấy làm vinh hạnh”.

Rồi sau đó ông ta quay sang giới thiệu mình với mẹ Tuần Tuần. Mẹ Tuần Tuần được khen sướng quá cứ cười suốt, rồi cũng quay sang khen ông ta có cái tên rất đẹp.

“Chu Đại Sinh, Chu Đại Phúc, Tạ Thụy Lâm, rồi đến Chu Sinh Sinh, nghe tên đã thấy là người có phúc rồi.”

Chu Thụy Sinh ngây ngời ra, vội khen mẹ Tuần Tuần “rất vui tính”.

Tuần Tuần nghe hai người nói chuyện mà thấy ngượng chín người, đưa mắt nhìn sang Trì Trinh bên cạnh, anh ta đang xoay xoay chiếc cốc trong tay, khoe môi ả hiện một nụ cười khó hiểu, làm ra vẻ như người ngoài cuộc.

Phụ vụ lần lượt bê các món họ chọn lên, Chu Thụy Sinh quan sát điệu bộ của ba người, chủ động nói: “Chỗ này rất được, hiếm khi có dịp vui như hôm nay, hay là gọi thêm một chai hồng tửu cho vui. Tôi biết ở đây bọn họ có loại rượu để hàng năm”.

Tuần Tuần chưa kịp từ chối thì Trì Trinh đã đáp bằng giọng không nẩy hào hứng: “Hồng tửu thì có gì là ngon. Tôi cảm thấy hồng tửu là vô vị nhất đấy”.

“...Cũng phải! Hồng tửu vô vị, tôi nhớ rồi, cậu thích loại mạnh hơn một chút, để tôi đi gọi nhé! Phải rồi, chỉ có những kẻ bắt chước đua đòi giới văn nghệ sĩ mới uống hồng tửu”, Chu Thụy Sinh nói với vẻ nhin nọt.

“Ha ha” Trì Trinh cười, “Nói cho ông biết một bí mật nhé, cha tôi thích nhất là hồng tửu đấy”.

Câu nói này của Trì Trinh khiến cho Chu Thụy Sinh quen gió chiều nào che chiều ấy không biết phải đối đáp ra sao, chỉ còn biết đưa tay lau mồ hôi trên trán. Mẹ Tuần Tuần cũng bật cười vì thấy thú vị.

“Chủ tịch Hội đồng quản trị khác chứ, ông ấy là người thực sự có phẩm chất, những kẻ đua đòi, bắt chước giới văn nghệ sĩ làm sao so được với ông ấy”, Chu Thụy Sinh cũng cười theo.

Trì Trinh vẫn tỏ vẻ không đồng ý, “Phẩm chất thật sự cái gì chứ? Ông nói không sai, ông ấy đúng là người đua đòi bắt chước giới văn nghệ sĩ”.

“Chuyện này... Tổng giám đốc Trì đúng là rất biết nói đùa”.

“Thôi được rồi, ông đừng có căng thẳng, tôi hiểu rồi, ý của ông muốn nói là, cha tôi uống hồng tửu thì không phải là kẻ đua đòi bắt chước giới văn nghệ sĩ, còn người khác thì như vậy, đúng không?”

“Đúng, đúng vậy, đúng vậy”, Chu Thụy Sinh thờ phào.

Xem ra Trì Trinh cố tình làm bẽ mặt ông ta, nên đặt cốc xuống ngã người dựa vào phía sau, “Thế mà ông lại định gọi hồng tửu cho tôi, chắc là muốn nói chúng tôi giống như những kẻ đua đòi, bắt chước giới văn nghệ sĩ chứ gì?”

“Ồi chao, ông nội, rốt cuộc là ông muốn tôi phải làm như thế nào?”, Chu Thụy Sinh bị dồn đến cuống cả lên, vỗ đùi than thở.

“Câu hỏi này phải để tôi hỏi ông mới đúng!”

Lúc này Tuần Tuần không sao nghe tiếp được nữa, cô lờm Trì Trinh một cái rồi nói: “Đã hết chưa đấy? Anh thấy hay lắm à? Đúng là vô duyên!”.

Nói xong cô mới thấy hối hận, dù thế nào thì Trì Trinh vẫn là sếp của cô, trước mặt Chu Thụy Sinh cô không nên nói như vậy.

“Chỉ tại tôi, tại tôi không có mắt”, Chu Thụy Sinh sợ hãi vội giành lấy cái sai về mình.

“Cô ấy bảo tôi vô duyên, liên quan gì đến ông”, Trì Trinh nói với vẻ cụt hứng. Vốn dĩ anh ta chưa định kết thúc ở đây, nhưng vì có mặt của Tuần Tuần nên mới không tiếp tục nữa, ngượng ngùng nói với Tuần Tuần: “Đùa một chút cũng không được sao?”.

Chu Thụy Sinh là người giỏi quan sát và đoán biết tình hình, lập tức thay đổi thái độ, quay sang tỏ rõ thiện ý với Tuần Tuần: “Tuần Tuần, cô thấy đấy, tính tình Tổng giám đốc như vậy nên nhiều lúc đến cả người làm cậu họ như tôi còn chẳng biết phải làm như thế nào cho phải...”.

Tuần Tuần giật mình, thì ra đó chính là ông cậu “khốn khiếp” của Trì Trinh!

Trì Trinh không nói và cũng chẳng thèm để ý gì đến ông cậu họ nữa mà chỉ chăm chú vào việc ăn uống. Tuần Tuần cũng ăn thật no. Đang ăn bỗng nhiên cô thấy trong đĩa của mình có thêm một con tôm đã bóc vỏ, thì ra Trì Trinh đã lặng lẽ chuyển bát đồ ăn của mình sang cho cô.

“Làm gì thế?”, Tuần Tuần lờm Trì Trinh.

Trì Trinh không nói gì, tiếp tục gắp cho cô một miếng thịt rán tẩm mật ong.

Tuần Tuần đẩy đĩa sang một bên, nói: “Anh là lễ tân bàn tiệc của quốc gia nào đấy à?”.

Trì Trinh bình thần đáp: “Nghiên cứu điều đó từ đâu ra vậy? Món này rất ngon, cô ném thử đi sẽ biết”.

Chu Thụy Sinh vừa nhìn vừa uống nước, còn mẹ Tuần Tuần thì lấy khăn ăn lau miệng, nhìn hai người với ánh mắt rất vui, Trì Trinh vẫn giữ nguyên chiếc đĩa trong tay.

Lại một lần nữa Trì Trinh chạm vào chỗ sâu kín nhất trong lòng Tuần Tuần, khiến khi bất chợt ngẩng đầu lên cô cảm thấy không còn là mình nữa, “Tôi không ăn đâu. Ai mà biết trong nước bọt của anh có vi rút bệnh dại hay không!”.

Trì Trinh hơi ngẩng người ra, định cười nhưng nín lại “Cứ cho là tôi bị bệnh chó dại đi, nhưng bây giờ tôi chỉ bảo cô ăn chứ có nói sẽ cắn cô đâu”. Nói rồi, Trì Trinh cho miếng thịt đó vào mồm, lát sau tiếp tục nói: “Hơn nữa, có bệnh hay không thì hiện tại cô vẫn đang sống rất tốt, đó chính là bằng chứng tốt nhất”.

Trong tình hình ấy, hai người còn lại nhanh chóng giải quyết xong bữa ăn, Chu Thụy Sinh đứng dậy, lịch lãm giúp mẹ Tuần Tuần mặc áo khoác, rồi cùng bà cáo từ trước.

Họ đi khỏi, Tuần Tuần bỗng thấy không muốn ăn nữa, “Anh cứ ăn đi nhé, tôi có việc phải đi trước đây”.

“Vội gì chứ? Bệnh chó dại có thời gian ủ bệnh lâu lắm, ngồi một lúc không phát bệnh được đâu.” Trì Trinh cười hì hì, “Tôi cũng không bắt cô uống rượu, dù là rượu trắng hay rượu đỏ. Chúng ta không đua đòi, bắt chước giới văn nghệ sĩ thì cứ ngồi ăn cho xong đi đã”.

Tuần Tuần nhìn chiếc cốc Chu Thụy Sinh để lại, đột nhiên hỏi: “Ông ấy là người thân duy nhất ở đây của anh à?”.

“Ừ, ông ta là kẻ khốn nạn mà tôi đã nhắc đến rất nhiều lần đấy.”

“Vì sao anh cứ gọi ông ấy là... đồ khốn thế? Tôi thấy ông ấy đối xử với anh rất tốt, anh cẩn thận quá mức thế.”

“Thì là vì ông ta quá khốn nạn, nên tôi mới phải cẩn thận.”

“Trước đây ông ấy có từng làm điều gì không phải với anh phải không?”, Tuần Tuần không hiểu.

Khuôn mặt của Trì Trinh bỗng tối sầm lại. Một lát sau anh mới nói với Tuần Tuần: “Chuyện này về sau từ từ tôi sẽ nói cho cô biết”.

Tuần Tuần đã quá quen với vẻ lúc thì thẳng thắn quá mức, lúc thì bí ẩn, khó hiểu của Trì Trinh, nên chỉ nói: “Anh ghét ông ấy, thế thì sao lại để ông ấy ở lại bên cạnh mình?”.

Trì Trinh dùng khăn giấy cẩn thận lau mồm, “Để lại bên cạnh thì mới có cơ hội để ghét ông ta. Cô không cảm thấy có lúc ông ta giống một con chó sao? Nhiều khi, chó cũng có tác dụng của nó, vì nó muốn kiếm miếng ăn nên khi nó ngoe nguẩy đuôi thì rất tận lực”.

Hèn nào anh ta đã gọi Chu Thụy Sinh đến để giúp mẹ cô. Tuần Tuần nhớ đến kiểu vờ vịt trắng trợn của mẹ lúc này mà không nén được tiếng thở dài, “Nếu anh thực sự mong điều tốt cho tôi thì từ nay về sau đừng mua những thứ đắt tiền cho mẹ tôi nữa. Nếu anh cứ làm vậy sẽ càng làm cho tôi thêm khó xử”.

“Nếu cô không muốn nợ tôi thì hãy mua đồ tặng tôi đi, như thế chúng ta sẽ hoà nhau.”

“Vì sao chúng ta lại cứ nhất định phải liên quan đến nhau như vậy, chẳng nhẽ không làm được như người bình thường... một ông chủ bình thường với nhân viên của mình?”

“Cô biết rõ điều đó là không thể. Tôi cần gì, cô cũng hiểu.” Nói rồi Trì Trinh lại nhếch môi lên, “Tôi muốn nói tới là quà”.

Tuần Tuần rất sợ anh ta lại nhắc đến tàu hoả gì đó, nên gọi ngay phục vụ đến để thanh toán.

“Cô muốn mời tôi ăn cơm à?”, Trì Trinh tò mò.

“Hôm nay vốn là tôi và mẹ cùng ăn cơm với nhau, tôi không rõ vì sao anh lại tới. Thôi, coi như để cảm ơn anh đã tặng quà cho mẹ tôi là được”, Tuần Tuần đáp miễn cưỡng.

Trì Trinh cũng không phản đối, mặc cho cô lấy ví tiền ra.

Tuần Tuần cảm hoá đơn liếc qua, bất giác thán kêu lên, mẹ đúng là đã ra tay rất mạnh. Những món ăn bà gọi đều rất đắt!

Chương 18: Người ở lại mới là người thực sự yêu cô

Sau hơn một tháng đi làm, lần đầu tiên Tuấn Tuấn nhận được lương. Vì là đang trong thời gian thử việc, trừ tiền thuế thu nhập số còn lại chẳng còn được như mong muốn. Nhưng vì đã ba năm cô chưa được sở hữu số tiền chính đáng thuộc về mình như vậy, do vậy dù chỉ là một xu cô cũng rất coi trọng.

Cô mang tiền lương về nhà, đưa cho mẹ một nửa. Mẹ cô đang ngồi xem phim truyền hình, nhận được tiền từ tay cô, nét mặt cũng dịu đi hẳn, chậm rãi đếm xong rồi mới cất vào trong túi, sau cùng mới nói bằng giọng không vui: “Con đi làm cả tháng trời mới kiếm được có ngần ấy thôi à? Nếu sớm biết như thế này thì lúc đầu sao lại còn làm như vậy. Con cũng biết đấy, giá cả bây giờ cái gì cũng đắt, đồng tiền chẳng còn mấy giá trị, nhìn thì không phải là ít, nhưng đi tiêu mới thấy nó chẳng là gì, nếu phải trả tiền thuê nhà, trừ tiền ăn nữa thì không biết có đủ không...”

Tuấn Tuấn nghe xong, suy nghĩ một lát, để lại một ít cần thiết cho sinh hoạt, chỗ còn lại đưa hết cho mẹ cô, “Dù hay không thì con cũng chỉ còn ngần này”.

Mẹ cô đáp: “Thực ra mẹ cũng không có ý đòi tiền của con, dù con không đưa lấy một xu thì mẹ cũng vẫn nuôi con lớn khôn. Đưa cho mẹ cũng là để mẹ giữ hộ con mà thôi”.

Tuấn Tuấn coi như nghe một câu nói đùa.

Tiền thuê nhà đã nộp hết nửa năm, từ đầu chí cuối đầu có qua tay mẹ, trừ những trường hợp không thể không dùng đến thì trong tay cô chẳng còn lại xu nào. Hôm nay, sau giờ làm việc, các đồng nghiệp có tiền lương liền rủ nhau đi hát, chỉ có Tuấn Tuấn là không tham gia. Vì chuyện này Tri Trinh đã chộp lấy cơ hội, châm chọc cô nói: hoạ hoằn mới có một lần vui vẻ thế mà cũng không moi được đồng nào trong khoản dành dưỡng lão, phòng thân của cô. Tuấn Tuấn cứ giả bộ như không nghe thấy.

Vừa tắm tấp xong thì Tăng Dục gọi điện đến, hẹn cô ra ngoài một lát. Sở thích của hai người vốn rất khác nhau, nếu không có chuyện gì thì rất khó ngồi lâu cùng nhau được. Tuấn Tuấn hỏi, ngoài Tăng Dục ra còn có ai nữa không. Lúc đầu Tăng Dục nói có Liên Tuyền, nhưng có vẻ như đến chính cô cũng không cảm thấy những ấy có sức thuyết phục, nên sau đó nói thẳng ra là còn có một đồng nghiệp khác của Liên Tuyền nữa.

Tuấn Tuấn đáp: “Em cứ tưởng đó chỉ là căn bệnh của những phụ nữ đã có chồng như bọn em mới mắc phải, không ngờ chị cũng như vậy.”

Tăng Dục cười đáp: “Bây giờ cô cũng không còn là người ‘đã lấy chồng’ gì nữa. Chẳng có ai định đứng ra lo chuyện hôn nhân cho cô đâu, nhưng dù sao đang độc thân cũng nên quen biết thêm người khác, đừng nên nghĩ đến chuyện thành hay không thành, mà hãy nghĩ có thể sẽ là một cơ hội thêm một sự lựa chọn mà thôi.”

Ly hôn với Tạ Bằng Ninh đã gần bốn tháng. Kể từ phút hạ quyết tâm, Tuấn Tuấn không bao giờ nghĩ rằng giữa cô và Tạ Bằng Ninh còn có khả năng gương vỡ lại lành. Cứ như tình hình hiện tại, dù cô có muốn thì Tạ Bằng Ninh cũng chẳng như cô. Tuy chưa bao giờ nghĩ sẽ nhanh chóng tìm một gia đình mới vội như vậy, nhưng từ đáy lòng, cô biết rằng cuộc sống còn dài, sống cô đơn một mình đến già là điều không thể và cũng không phải là điều cô muốn, vì thế tái giá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nghe thấy có tiếng động ngoài cửa phòng, cô quay người lại, mẹ cô mặc một bộ váy áo rất đẹp lướt qua, bà đã mặc lại bộ đồ đi nhảy và hình như đang chuẩn bị ra khỏi cửa. Ngay cả những người già cũng biết rằng, cuộc sống cần phải bắt đầu lại, vậy thì vì sao cô lại phải ủ rũ sớm như vậy?

Tăng Dục nói, chị ấy đã hết lời khen ngợi cô trước mặt bạn của Liên Tuyền, vì thế bảo cô phải trang điểm cẩn thận một chút kéo đến khi gặp mặt thấy không được như vậy Tăng Dục lại bẽ mặt với người ta. Tuấn Tuấn vội tới nơi hẹn với Tăng Dục. Khi cô vào thì mọi người đã có mặt đầy đủ, ngoài Liên Tuyền, người mà cô đã biết mặt, còn có một người đàn ông khác được Tăng Dục giới thiệu rất long trọng.

Người đồng nghiệp có vẻ lớn tuổi hơn Liên Tuyền, tuy không thật điển trai những nhìn cũng có vẻ nghiêm túc, điềm đạm, có sức hút của một người đàn ông đã thành đạt. Anh ta đứng dậy kéo ghế cho Tuấn Tuấn, sau khi cô ngồi xuống, Liên Tuyền giới thiệu đó là ông chủ cũ của anh ta, còn bây giờ thì là bạn làm ăn, tên anh ta là Trương Vu Thành.

Trương Vu Thành là người thích nói, tư duy nhanh nhạy, hầu như chuyện gì anh ta cũng biết, nên nói một thôi một hỏi. Có thể thấy ấn tượng đầu tiên của anh ta về Tuấn Tuấn cũng tương đối tốt.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Liên Tuyền nhận thấy mình và Tăng Dục có lẽ nên rút lui vì vậy khẽ đập vào tay bạn gái nói: “Chúng ta đi trước đi. Anh có chuyện này muốn nói riêng với em”

Tăng Dục vẫn còn đang mải tranh luận với Trương Vu Thành về việc trưng thu thuế bất động sản, nghe thấy Liên Tuyền nói thế mới như sực tỉnh, vội nói: “Vâng, vâng”, rồi cười tí mắt đứng lên cùng Liên Tuyền rời khỏi chỗ đó, trước khi đi còn nháy mắt với Tuấn Tuấn.

Nhìn theo hai người đó, Trương Vu Thành nói với Tuấn Tuấn: “Tôi là người lạc hậu nên thường không hiểu lắm về những chuyện này... Theo tôi, họ hoàn toàn hợp nhau, chỉ là không hiểu vì sao lại cứ cố vạch ra ranh giới giữa hai người. Thực ra, giữa nam và nữ dù cả hai người đều có sức hấp dẫn đối với nhau, nhưng không đi đến hôn nhân là chuyện bình thường, còn chuyện yêu nhau thực lòng và kết hôn tất nhiên lại càng là chuyện bình thường. Tôi muốn thấy hai người đó mở rộng lòng và nói rõ với nhau một lần, như vậy chuyện sau đó sẽ dễ hơn nhiều”.

Tuấn Tuấn nói: “Nhưng thường thì mở rộng lòng lại là chuyện khó khăn nhất”.

“Điều cô nói cũng rất đúng”.

Lúc ấy chưa tới tám giờ, còn tương đối sớm. Trương Vu Thành đề nghị đến thưởng thức trà ở quán bạn anh ta, Tuấn Tuấn không từ chối.

Vừa lên xe của Trương Vu Thành thì Tuấn Tuấn nhận được điện thoại, Trì Trinh vẫn không chịu từ bỏ, một mực khuyên cô tới dự buổi gặp mặt giữa các đồng nghiệp, anh ta nói đã nộp cả tiền của cô rồi, bảo cô mau tới.

Cô tắt điện thoại xong, Trương Vu Thành cười hỏi: “Tôi không chiếm dụng quá nhiều thời gian của cô đấy chứ?”.

“Không đâu. Chỉ là đồng nghiệp thôi mà.”

“Phải, sau giờ làm việc thỉnh thoảng xả hơi một chút cũng là chuyện tốt, trước đây lúc nào tôi cũng trong trạng thái căng thẳng, lúc nào cũng nghĩ đợi công việc đi vào quỹ đạo sẽ hưởng thụ cũng chưa muộn. Ai ngờ, sự nghiệp thì cũng có thể gọi là thuận lợi, nhưng vợ tôi vì thấy tôi quá dồn tâm trí vào công việc, chán nản đã làm đơn ly hôn. Tôi cảm thấy cô là một người vợ rất tốt.”

“Tôi...”, Tuấn Tuấn không biết nên đáp lời như thế nào, nói rằng vì chồng có người khác nên chia tay, hay là vì mình có hành vi không đoan chính. Dường như cả hai điều đó đều đúng, nhưng lại cũng không đúng. Đúng lúc cô đang đắn đo, điện thoại lại vang lên.

Trì Trinh nói: “Triệu Tuấn Tuấn, gặp mặt đồng nghiệp cũng là một hoạt động tập thể của công ty, cô có biết điều đó không? Cô mà như thế...”.

Lần này Tuấn Tuấn không nhiều lời với anh ta nữa mà tắt ngay điện thoại, dù cô đã hình dung ra vẻ mặt tức giận của anh ta.

“Thực ra cũng không có quá nhiều nguyên nhân, sau khi một thời gian ở cùng nhau cảm thấy tình cảm không hợp, vì thế chúng tôi đã đi đến quyết định chia tay nhau”, Tuấn Tuấn nói với Trương Vu Thành.

“Vậy cô đã nghĩ tới việc tìm một người bạn đời như thế nào chưa?”

“Đó nên là một người mang lại cho tôi cảm giác an toàn, không phải nom nớp lo sợ ngày mai sẽ ra sao, thế là được.”

Nói xong, cô bỗng thần người ra, thực ra Tạ Bằng Ninh chẳng phải cũng đã từng như vậy sao?

“Tôi hiểu, nghe nói nhà cô còn có mẹ, bố dượng thì vừa mới qua đời, đúng không?”

“Đúng vậy, tôi...xin lỗi”. Tiếng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên quấy rầy cô, vì có người bên cạnh không tiện thể hiện sự bức mình, cô cố nén nói với người ở đầu dây bên kia, “Thực sự lúc này tôi rất bận”.

“Trần Châu say quá rồi, suýt chút nữa thì cô ấy nôn cả vào tôi đây này, cô mau tới đây đi, nếu không thì ai đưa cô ấy về nhà bây giờ?”

“Không lẽ bây giờ ở đó không còn ai nữa?”

Trì Trinh đáp vẻ nôn nóng: “Phụ nữ thì cô ấy chẳng ưa ai, còn nam giới thì lại sợ chuyện này chuyện nọ, cô không biết cô ấy uống rượu xong rồi đáng sợ thế nào đâu. Tôi đã nói với cô ấy rằng cô sẽ tới, cô ấy mới yên tâm vào nhà vệ sinh để nôn. Nếu cô không tới, ngày mai tới văn phòng cô liệu đấy mà làm việc.”

“Xem ra tối nay cô bận thực sự”, Trương Vu Thành cười nói.

Tuấn Tuấn tức giận nhìn chiếc điện thoại rồi đáp: “Thực sự xin lỗi anh, một đồng nghiệp của tôi uống nhiều quá, tôi phải tới đưa cô ấy về. Để ngày mai chúng ta đến uống trà của bạn anh nhé.”

Trương Vu Thành thấy vậy cũng không nói gì, một mực không để cho cô xuống giữa đường mà hỏi địa điểm rồi quay đầu cho xe chạy tới nơi đó.

Khi tới nhà hàng đó, vừa đẩy cánh cửa xe, còn chưa kịp cảm ơn Trương Vu Thành thì Tuấn Tuấn đã nhìn thấy khuôn mặt buồn rầu của người ấy đang đứng chờ ở cửa.

Trì Trinh bước đến gần, cúi xuống nhìn người trong xe, “Chà, hèn gì nói rằng đang bận. Xe cũng đẹp đấy”. Nói rồi Trì Trinh chào Trương Vu Thành lúc đó đang ngồi ở ghế lái, nhìn Tuấn Tuấn bước xuống xe, miệng cứ tắc lưỡi, “Nhìn cô kia, cũng không uống công sức bỏ ra chăm chút. Rõ ràng có thể là cô bé quảng khăn đỏ, thế mà vì sao lại cứ dùng cái bộ mặt của bà ngoại sói ra với tôi?”.

Tuấn Tuấn nói với Trương Vu Thành: “Cảm ơn anh. Tạm biệt. Lái xe cẩn thận nhé.”

Trương Vu Thành cũng làm động tác tạm biệt nhưng xe vẫn chưa nổ máy, thì ra cánh tay của Trì Trinh không hiểu vô tình hay hữu ý vẫn cứ đặt ở cánh cửa ghế phụ.

“Đừng có nhỏ nhen như vậy, đến cả lời giới thiệu mà cũng không chịu nói à?”, Trì Trinh nhìn Trương Vu Thành, quan sát sự biến đổi của anh ta, cười nói: “Tiểu Triệu rất được hoan nghênh ở công ty của chúng tôi, lát nữa nếu giám đốc Tôn biết được, chắc chắn sẽ rất buồn.”

Tuấn Tuấn chỉ mong sao Trương Vu Thành lấy lại phong độ, lái xe đi thẳng, tiện thể cho con người không biết tốt xấu này ngã theo một cái.

“Tiểu Triệu, cô nói xem, có đúng như vậy không?”

Dù là lúc này, Tuần Tuần thấy vẫn cảm thấy ghen cổ vì hai tiếng “Tiểu Triệu”. Cô nhìn Tri Trinh bằng vẻ mặt lạnh lùng, nhắc nhở: “Những người bình thường chúng ta chỉ thêm từ ‘tiểu’ trước tên người khác khi người ấy ít tuổi hơn mình. Nếu anh sinh sớm hơn mấy năm thì hãy gọi tôi như thế mới thích hợp.”

Tri Trinh nói lớn không hề thấy ngượng: “Đối với tôi thì ‘tiểu’ hay ‘đại’ chẳng liên quan gì đến tuổi tác, còn nếu xét về chức vụ, cô là cấp dưới của tôi, tôi có gọi cô là Tiểu Triệu thì cũng chẳng có gì là quá đáng.”

“Thôi được, Tổng giám đốc Tri, bây giờ anh có gì sai bảo?”.

“Cô đừng có tỏ vẻ không phục như vậy, chính cô là người muốn giữ quan hệ cấp trên và cấp dưới với tôi một cách bình thường đấy chứ”. Nói rồi, Tri Trinh lại cúi xuống nói với người trong xe một lần nữa: “Anh đừng để ý, giữa tôi với cô ấy thực sự không còn gì nữa đâu. Bây giờ cấp phó của tôi là anh Tôn mới là người có tình cảm với cô ấy.”

Tuần Tuần đánh mặt lại, cô thực sự không hiểu sao anh ta lại có thể dùng miệng lưỡi của mình làm cho sự việc rối tinh lên như vậy.

Trương Vu Thành nhướn mày lên vẻ khó hiểu.

“Ồi chà.” Tri Trinh quay đầu lại phía Tuần Tuần, mặt tỏ vẻ áy náy. “Có phải tôi nói sai không? Không lẽ cô chưa nói cho anh ta biết cô đã ly hôn như thế nào?”

Tuần Tuần hất mạnh cánh tay của Tri Trinh khỏi cánh cửa xe.

“Thực lòng rất xin lỗi anh. Tôi rất vui được làm quen với anh. Tạm biệt... Tôi nghĩ có lẽ chúng ta chẳng cần phải gặp nhau nữa đâu”, Tuần Tuần nói với Trương Vu Thành.

Trương Vu Thành mỉm cười vẻ không hiểu, sau đó lại lắc đầu rồi từ từ lái xe đi. Anh ta là người từng trải, nhiều sự việc không cần nói ra cũng có thể hiểu được. Lúc này không nói gì và bỏ đi có lẽ là điều tốt nhất cho người phụ nữ mới gặp lần đầu nhưng để lại cho anh ấn tượng rất tốt này.

“Cô đừng có tỏ vẻ như vậy nữa đi, cứ như thể là tôi vừa phá một cuộc nhân duyên rất tốt không bằng. Chẳng qua mới chỉ là gặp mặt, không lẽ như vậy mà cô cũng cho rằng người ta sẽ cưới cô sao?”

“Trần Châu đang ở đâu?”, Tuần Tuần vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, cố kiềm chế và hồi tưởng vào việc chính.

“Tôi bảo Tôn Nhất Phẩm đích thân đưa cô ta về rồi.” Tri Trinh đáp với vẻ rất nhẹ nhõm, “Nếu đã gọi một tiếng chị Châu, thì cũng phải tạo cho chị ta một cơ hội để hoàn thành việc tốt, đúng không?... Sao? Tôi không cẩn thận nên cũng phá đám cô rồi phải không?”

Tuần Tuần không nói gì, hơi thở gấp gấp. Cô biết, nếu bây giờ nổi giận thì vừa đúng như mong muốn của anh ta, dù có chết cô cũng không để anh ta thoả mãn.

Cô chậm rãi nói với Tri Trinh: “Anh tưởng anh làm vậy là hay lắm à? Tôi nhắc lại lần nữa với anh, anh càng làm như vậy thì tôi càng không thể ở bên anh. Bây giờ tôi thấy rất ghét anh, anh nghe cho rõ nhé, không phải là hận mà là ghét! Giống như ghét một con sâu, dù có giẫm chết anh tôi cũng còn sợ bẩn giày của mình!”.

Tri Trinh tiến tới túm lấy tay của Tuần Tuần thì bị cô gạt mạnh ra, vẻ căm ghét trên khuôn mặt của cô khiến anh không chịu đựng được, anh ta chỉ tay về phía người vừa rời đi, lớn tiếng nói: “Cô đi đi, đi đi! Cô tưởng rằng những người dễ hợp dễ tan với cô là có phong độ lắm hả? Đó chỉ là giả dối! Tôi nói cho cô biết, sẽ có một ngày cô sẽ rõ, những kẻ ngốc chấp nhận thời gian để ở lại bên cô, chấp nhận việc bày tỏ tình cảm bằng những trận cãi nhau với cô mới là người thực sự yêu cô!”.

Về đến nhà rồi mà Tuần Tuần vẫn cảm thấy tức giận. Mẹ cô bước ra, ngạc nhiên nhìn con gái, “Mẹ tưởng con đi hẹn hò rồi, sao trông con giống ông bố đã chết của con thế?”.

Đôi khuyên tai của mẹ cô giờ đây đã được thay bằng một đôi mới càng sáng hơn.

Tuần Tuần ném chiếc túi xuống ghế, “Con xin mẹ tôn trọng chuyện riêng tư của con một chút, không thể vì một đôi khuyên tai, mấy câu nịnh nọt để rồi bán con vội như thế, được không?”

“Mẹ không hiểu là con đang nói gì?”. Mẹ cô không thừa nhận nhưng về mặt bà thì đã chứng tỏ điều đó, “Đừng nói là mẹ chưa từng làm thế, mà cứ cho là mẹ đã làm thế đi thì tất cả cũng chỉ vì mong điều tốt cho con, không lẽ mẹ lại hại con?”.

“Mẹ đẩy con về phía Tri Trinh có khác gì hại con?”.

“Cậu ta muốn hại con à? Người ta có thời gian làm việc gì mà chẳng được, việc gì mà phải đi hại con. Con có hàng đồng tiền à, hay là đẹp như tiên sa?”.

Trong lúc tranh cãi, mẹ của Tuần Tuần thỉnh thoảng lại đưa tay ra gạt những sợi tóc dài ở cổ, và Tuần Tuần đã nhìn thấy, trên cổ tay trắng nõn của bà giờ đã thêm một chiếc vòng tay bạc nặng trĩu và sáng lấp lánh.

Chờ một lát, không thấy con gái nói gì thêm, mẹ Tuần Tuần ngồi xuống bên cạnh cô, khoe ngay món đồ mới của mình, “Con nhìn thấy chưa? Mẹ đoán con cũng không biết phân biệt đâu, đây là chiếc vòng được làm từ thời nhà Thanh đấy, có hàng ngàn năm tuổi rồi, là đồ cổ đấy!”.

Tuần Tuần nhìn chiếc vòng rồi lại nhìn mẹ, “Ai nói với mẹ như thế?”.

“Chu Thụy Sinh, là ông cậu họ của Trì Trinh ấy. Con người ông ta cũng rất thú vị, vừa giàu có lại vừa hào phóng, chiếc vòng này còn đắt hơn cả Chu Đại Phúc, Tạ Thụy Lâm và Chu Thụy Sinh gộp lại!”

“Hôm nay mẹ đi nhảy với ông ta à?”

“Ừ, ông ta nhảy cũng rất đẹp...”, mẹ Tuần Tuần cảm thấy sự nghi ngờ trong câu chất vấn của con gái, nói với vẻ không vui: “Con nói vậy là có ý gì thế? Không lẽ mẹ già rồi thì ngay cả chuyện kết bạn mới cũng không được? Goá thì không được đi nhảy với những người bạn bình thường à?”.

“Con không nói vậy!” Tuần Tuần quyết định không tranh cãi nữa mà muốn tìm một nơi thật yên tĩnh để suy nghĩ. Cô bước vào phòng mình, đóng cửa và ở lại trong đó.

“Con chỉ muốn nói một điều, kể từ khi sáng lập đến nay, triều nhà Thanh cũng chưa đầy năm trăm năm. Con không nói là bạn mới của mẹ lừa gạt mẹ, còn chiếc vòng mấy ngàn năm thì chắc là ông ta đã phải vượt thời gian chuẩn bị cho mẹ. À, phải rồi, mấy ngàn năm trước người ta cũng không gọi cái đó là vòng đâu, mà gọi là cái kiềng.”

Tuần Tuần tấm tắc nghĩ lại lần nữa, cô nhắm mắt để mặc cho nước tràn trên mặt nhưng không hiểu sao trước mắt cô vẫn cứ hiện lên khuôn mặt đáng ghét của Trì Trinh. Anh ta đã tốn tâm sức, lãng phí thời gian, lãng phí tiền bạc là để khiến cho cuộc sống của cô bất ổn thế này sao?

Khi tiếng chuông điện thoại kêu lên một lần nữa, Tuần Tuần chỉ mong sao ném nó trở lại với triều Thanh cách đây mấy ngàn năm. May sao khi cô đưa mắt liếc qua, thì ra là điện thoại của Tăng Dục. Lẽ ra giờ này chị ấy đang đắm chìm trong giấc mộng êm dịu rồi chứ, sao lại nhớ ra và gọi điện cho mình thế này?

Tuần Tuần đoán, chắc là Tăng Dục muốn hỏi “tiến triển” của cô và Trương Vu Thành như thế nào đây. Tuần Tuần thầm kêu lên trong lòng, rồi mở máy thì lại nghe thấy tiếng thở dài càng to hơn.

“Ngay đến cả anh ấy cũng sắp rời khỏi rồi, không lẽ tôi là ngôi sao xấu?”

“Ai sắp đi? Liên Tuyền ư?”

Thì ra Liên Tuyền đưa Tăng Dục đi trước không chỉ vì tạo điều kiện cho đôi nam nữ mới gặp lần đầu, mà anh thực sự có chuyện muốn nói với Tăng Dục, đó là chuyện anh sắp được điều tới một văn phòng làm việc ở tỉnh khác, điều đó cũng có nghĩa là “mối quan hệ hợp tác” giữa Tăng Dục và Liên Tuyền không thể không đi đến hồi kết.

“Chắc là kiếp trước tôi có thù hận với ông tơ bà nguyệt”, Tăng Dục nói với giọng ủ rũ.

“Chị cũng đâu có ý định lấy anh ấy, đừng có trách oan ông tơ bà nguyệt.” Tuần Tuần nói: “Nếu không muốn anh ấy đi thì giữ anh ấy ở lại. Chị là người phụ nữ của công việc và thời đại mới cơ mà, một chút chuyện ấy mà cũng không có đủ can đảm à?”

“Vấn đề là tôi lấy tư cách gì mà giữ anh ấy ở lại? Tôi không phải là người yêu của anh ấy, không lẽ lại nói: anh đừng đi, em không muốn dùng một cái phải đổi sang một nơi khác?”.

“Chị tự vác đá đập chân rồi. Ai bảo lúc đầu cứ một mực đòi chỉ nói đến chuyện quan hệ, không nói tới chuyện khác. Thế thái độ của anh ấy như thế nào?”

“Anh ấy hỏi tôi có muốn đi cùng anh ấy không...”

Tuần Tuần ngây người ra. Nếu nói về tình cảm riêng tư thì cô không muốn Tăng Dục rời khỏi đây. Nếu chị ấy đi rồi thì cô chẳng còn ai làm bạn tâm sự nữa. Nhưng dù vậy cô vẫn khuyên: “Nếu không muốn rời xa thì hãy theo anh ấy đi. Bố đã không còn nữa, thực ra nơi này chẳng còn gì đáng lưu luyến đối với chị”.

Tăng Dục than thở: “Nói ra không sợ cô cười, lúc ấy tôi cũng nghĩ rằng theo anh ấy đi. Nhưng ý nghĩ ấy chỉ diễn ra trong mấy giây thì anh ấy đã bảo tôi, đây là anh ấy nói đùa, anh ấy còn nói, tôi không cần thiết phải vì anh ấy mà vứt bỏ cuộc sống và công việc đang có. May mà lúc đó tôi kịp thời nói rằng, quan hệ giữa hai chúng ta chưa đến mức ấy, chứ nếu không thì không biết giấu mặt vào đâu được. Lúc này tôi như đang treo lơ lửng ở trên không, cũng định buông mình xuống, nhưng còn phải xem người ta có chịu đón hay không đã?”

“Chị hãy nhắm mắt buông mình xuống đi, hoặc là để anh ấy đón, hoặc là chịu chết, như thế nhất định sẽ dễ chịu hơn tình trạng như bây giờ.”

“Cô nói mới nhẹ nhàng làm sao. Đổi lại là cô, cô có dám làm như thế không?”

“Em là phụ nữ đã ly hôn kém may mắn, tất nhiên là không dám”.

“Thực ra tôi cũng mới chỉ nghĩ vậy thôi, chứ nếu anh ấy mang tôi đi thật thì tôi cũng không biết liệu mình có cất nổi bước hay không. Dù sao bây giờ cũng

chưa ai nói là chấm hết, chẳng qua cũng chỉ cần một tấm vé máy bay là giải quyết được ngay thôi. Muốn cảm giác càng tuyệt hơn thì cũng nên cách xa nhau. Suýt nữa thì quên, sau đó giữa cô và đồng nghiệp của anh ấy như thế nào?”.

“Hồng rồi!”, Tuần Tuần đáp một cách vắn tắt.

Tuần Tuần bật cười: “Em thu lại lời nói ban nãy. Em không phải là ngôi sao cô đơn, cho dù có đơn độc trong vũ trụ này thì bên cạnh em vẫn còn có một tinh cầu cũng kém may mắn như vậy. Hơn nữa, tiềm lực của tinh cầu ấy còn kém hơn em”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ai cũng có bí mật

Ngày hôm sau, khi ngủ dậy, Tuần Tuần nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề có nên tiếp tục đi làm ở Nghiêu Khai nữa hay không. Kết luận cuối cùng là, tại sao lại không? Người sai không phải là cô, nếu muốn thể hiện sự kiên quyết của mình thì ngay từ đầu đã không nên tới đó, mà đã đến rồi thì cần phải chuẩn bị tốt để đối phó với mọi rủi ro. Bây giờ, một tháng thử việc đã qua, cứ cho là Trì Trinh tức giận với cô và buộc cô nghỉ việc thì cũng sẽ phải bồi thường xứng đáng theo quy định.

Lãng phí mất một khoảng thời gian bởi câu nói: “đi hay không đi”, Tuần Tuần vội đến nơi làm việc. Lúc ấy cũng là giờ cao điểm mọi người cùng đến nhiệm sở nên thang máy đông nghịt, vì thế đến khi cô xuất hiện ở cửa công ty thì chiếc kim đồng hồ trên quầy chỉ vào đúng tám giờ hai mươi chín phút năm năm giây. Tuần Tuần thở phào một cái và đưa tay lên máy chấm công. Đúng lúc đó thì một giọng nói vang lên bên tai cô: “Cẩn thận...”.

Là tín đồ của phương châm sống “sống trong lo phiền, chết trong vui vẻ”, Tuần Tuần bất giác nhìn xuống chân. Cô vẫn đứng yên ổn trên mặt đất, dưới chân ngoài sàn nhà màu trắng đục bóng nhoáng, thì chẳng có gì nữa. Tuy nhiên, trong lúc cô còn mãi cúi đầu xuống ngẩng đầu lên, thời gian vẫn không dừng lại, đúng lúc cô quay trở lại với chiếc máy chấm công thì đã là tám giờ ba mươi phút ba giây.

“...Đến muộn rồi!”, kẻ làm cô quá thời gian chấm công tiếp tục nói nốt phần còn lại của câu trước, chỉ có điều ngữ điệu của nửa câu ấy đầy vẻ nuối tiếc.

“Vừa rồi tôi đã nhắc nhở cô rằng cẩn thận kéo đến muộn. Nhưng đáng tiếc cô vẫn đến muộn.” Trì Trinh bẻ một tách cà phê đứng gần đó, mặt không biểu lộ gì, “Triệu Tuần Tuần, đây là lần thứ hai cô đi muộn trong một tháng, tôi hy vọng cô sẽ nâng cao khái niệm thời gian. Không lẽ mức phạt của công ty còn quá nhẹ, không đủ để cho cô ghi nhớ?”.

Tuần Tuần đứng im một lúc, rồi móc túi tìm một tờ năm mươi tệ.

Chu Thụy Sinh và các đồng nghiệp khác cũng đều ngó ra xem ai là người không may mắn thì chỉ thấy một mình Tuần Tuần. Ông ta ngây người ra một lúc, rồi bước đến dàn hoà.

“Tôi thấy lần này xí xoá, vì một chân của cô ấy đã đặt vào cửa của công ty rồi.”

Về mặt Trì Trinh đầy vẻ chế giễu, “Thì ra ông quản lý nhân sự của công ty như thế hả? Thảo nào mà từ trên xuống dưới chẳng có ai ra gì. Vô tổ chức vô kỷ luật! Chỉ cần đặt một chân vào cửa công ty là được rồi à? Còn một chân khác không phải của cô ta? Chuyện đùa à. Nếu sau này mà còn để tôi nhìn thấy tình trạng kỷ luật lỏng lẻo như thế này nữa thì người đầu tiên chịu phạt sẽ là ông đấy!”.

Chu Thụy Sinh chỉ còn biết gật đầu chấp nhận.

Lúc đó Tuần Tuần đã tìm được tờ năm mươi tệ, cúi đầu đưa cho người đang lên con giận dữ, “Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không như thế nữa”.

Trì Trinh không đưa tay nhận, Chu Thụy Sinh không hiểu giữa hai người có chuyện gì nên cũng không dám mạnh động. Bàn tay của Tuần Tuần thì vẫn cứ cầm tờ tiền đưa về phía trước, cuối cùng Tôn Nhất Phàm đành đưa tay cầm lấy, cười nói: “Được rồi, dù sao thì số tiền này cũng sẽ được sung vào quỹ chung để liên hoan. Tuần Tuần, đã hai lần cô phải móc hầu bao rồi đấy, lần sau có hoạt động gì thì đừng có tìm lý do để từ chối nữa nhé”.

Khi tới phòng Tài vụ, một chuyện khiến cô ngạc nhiên đã xảy ra, Trần Châu cũng đến không đúng giờ. Nhìn thấy anh Vương đi tìm Trì Trinh để xin chữ ký, Tôn Nhất Phàm khẽ an ủi Tuần Tuần: “Không liên quan gì đến cô đâu, có những người bình thường chẳng có việc gì để làm nên đành nhân những cơ hội như thế này để thể hiện cái oai của mình mà thôi. Cô đừng có để bụng làm gì.”

Tuần Tuần hơi ngạc nhiên trước những lời nói đó của Tôn Nhất Phàm, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ mặt đáp: “Không sao, đều là do tôi cả. Nếu tôi tới sớm hơn một chút thì đã chẳng có chuyện gì rồi.”

Nói xong, Tuần Tuần phát hiện ra Tôn Nhất Phàm cứ mỉm cười nhìn cô, khiến cô không biết phải làm gì đành cúi đầu xuống tránh ánh nhìn đó.

“Cô là một phụ nữ rất hiểu phải làm thế nào”, anh ta nói.

Đúng lúc đó thì có tiếng cãi nhau từ ngoài cửa vọng vào. Thì ra, bị Trì Trình quở trách, Chu Thụy Sinh quyết định sẽ làm thật tốt công việc của mình, cứ đứng ở gần cửa xem còn có ai đến muộn nữa không để răn đe người khác. Kết quả là bất gặp đúng Trần Châu đang vội vã bước vào.

Trần Châu cậy là người cũ nên không chịu nộp phạt ngay tại chỗ, thế là lòi qua tiếng lại với Chu Thụy Sinh.

Tôn Nhất Phàm nghe thấy tiếng ồn bước ra thì nhìn thấy, Trần Châu mặt đỏ bừng bừng, đột nhiên chấm dứt những lời khó nghe với Chu Thụy Sinh và lòi ngay tò một trăm ra để lên mặt bàn.

“Anh nhìn cho rõ nhé, tôi nộp cho cả lần sau nữa đấy!”.

“Đúng là không phép tắc gì nữa. Tổng Giám đốc Trì Trình nói rất đúng, các người đúng là coi thường kỷ luật, làm việc lơ là, phải chấn chỉnh ngay mới được!” Khuôn mặt trắng trẻo của Chu Thụy Sinh cũng đỏ bừng lên.

“Nếu có giỏi thì anh gọi Trì Trình ra thu tiền này đi, chuyện của tôi không đến lần anh lo!” Con giận dữ của Trần Châu lại nổi lên.

“Đừng có tưởng các người là do Tổng bộ cử xuống hoặc là người cũ mà nghĩ là không ai dám làm gì đâu nhé!”

“Anh...” Trần Châu định nói lại thì bỗng nhìn thấy Trì Trình đang đứng ở cửa văn phòng nhìn ra.

“Nếu muốn cãi nhau thì cút ra ngoài mà cãi, nếu không muốn làm ở đây nữa thì cứ đi hết cả đi!” Anh ta nói, giọng và vẻ mặt rất lạnh lùng.

Sau câu nói đó của Trì Trình thì văn phòng mới trở lại yên ắng.

Suốt cả buổi sáng, Tuần Tuần phát hiện ra Trần Châu có vẻ không bình thường, cô đưa bản báo cáo chi tiêu cho Trần Châu, Trần Châu đóng dấu xong đưa lại cho cô, nhưng con dấu trên đó bị đóng lệch và rất không rõ ràng.

Nhân lúc không có ai, Tuần Tuần hỏi với giọng lo lắng: “Chị Châu, hôm nay chị không sao chứ?”.

Cô tưởng rằng Trần Châu cảm thấy tự ái vì bị Trì Trình mắng sáng nay. Không ngờ, Trần Châu nhìn thẳng vào máy tính thần thờ một lúc rồi thốt lên: “Không sao. Tôi mới đăng ký gia nhập ở trang kết bạn trên mạng. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ đi gặp mặt!”.

Chuyện này... có vẻ không có liên quan nhiều đến chuyện đi muộn sáng nay. Tuần Tuần chợt nhớ tới, tối hôm qua Trì Trình nói rằng, Tôn Nhất Phàm đã đưa Trần Châu về, cô nghi ngờ tối hôm qua giữa hai người thực sự đã xảy ra chuyện gì đó, khiến cho con người tình cảm sâu sắc như Trần Châu quyết định lên mạng tìm bạn. Xem ra tổn thương mà cô ấy chịu không hề nhỏ chút nào.

“Tôi có thể hỏi vì sao được không?”, Tuần Tuần cẩn thận dò hỏi.

Trần Châu di chuyển chiếc ghế xoay của mình đến bên cạnh bàn của Tuần Tuần, rồi phủ phục xuống bàn và dấm lên mặt bàn với vẻ đau đớn.

“Tuần Tuần, cô có biết không, tôi không thể nào tiếp tục sống tiếp được nữa. Tôi nói cho cô biết một bí mật nhé, thực ra trước nay tôi luôn... luôn có tình cảm với Tôn Nhất Phàm!”

Trước “bí mật” lớn mà hầu hết mọi người trong công ty đều biết, Tuần Tuần không thể giả bộ quá ngạc nhiên được, nên chỉ đáp lại bằng một tiếng “Ồ”.

“Nhưng giữa tôi với anh ấy đã hết rồi!”

“...Hai người đã bắt đầu rồi à?”

“Suy!” Trần Châu hạ giọng, đắn đo một lúc rồi mới quyết định nói ra, “Tôi chỉ nói với một mình cô thôi, cô phải giữ bí mật này cho tôi tới lúc chết đấy!”.

Tuần Tuần thấy trong lòng đầy áp lực, nhưng cũng chỉ dám “Ồ” một lần nữa.

“Tối hôm qua tôi uống mấy ly rượu, anh ấy bỗng đề nghị đưa tôi về nhà. Cô không biết đâu, người tôi lúc đó cuống hết cả lên... Nhưng lúc đó tôi buồn nôn kinh khủng. Sau khi về đến nhà, tôi chỉ nhớ rằng anh ấy đặt tôi lên giường, tôi nằm một lúc thì cảm thấy buồn đi tiểu nên dậy đi vào nhà vệ sinh, nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị xả van nước thì phát hiện ra anh ấy đứng ngay trước mặt tôi.”

“Anh ấy cũng ở trong nhà vệ sinh à?”, Tuần Tuần há miệng.

“Không phải, nếu thế thì đã tốt.” Trần Châu tỏ ra rất đau khổ, “Tôi vừa nhìn thấy anh ấy, lập tức gần như tỉnh hẳn lại, lúc đó tôi mới biết, vị trí tôi đứng không phải là nhà vệ sinh, mà là trước sa lông trong phòng khách, chiếc thảm bên cạnh ướt một mảng lớn...”.

Tuần Tuần lại thấy hoài nghi bản thân mình, chắc hẳn cô là người rất chậm mồm, vì vậy mỗi khi người bên cạnh gặp phải chuyện đau buồn, thì cô cứ thót ruột lại mà không sao tìm được lời lẽ thích hợp để an ủi, thế nên cô chỉ còn biết im lặng.

Sau lần ấy, Trần Châu bắt đầu đi hẹn với những người bạn trai quen qua mạng. Tuần Tuần cũng không biết chị ta có gặp được người thích hợp không, bởi vì Tết sắp đến rồi, còn có biết bao nhiêu chuyện bận rộn đang chờ.

Theo yêu cầu của Tri Trinh, văn phòng thực hiện một đợt chấn chỉnh tác phong làm việc. Nếu trong một tháng mà vi phạm quy định của công ty hai lần thì sẽ bị hạ một bậc lương, nếu còn vi phạm nữa thì sẽ phải cuốn gói rời khỏi. Trong một thời gian những chuyện bàn tán, nói chuyện trong giờ làm việc, chơi điện tử, buồn đùa lê trên điện thoại... gần như biến mất, chuyện dùng xe công, thanh toán tiền công tác phí cũng trở nên nghiêm túc hẳn. Tuần Tuần là người đã từng có tiền sự vì thế càng thận trọng hơn, dù là trong công việc hay trong sinh hoạt hàng ngày ở công ty, vì thế Tri Trinh cũng không túm được tóc cô thêm lần nào nữa. Chỉ khổ cho Tôn Nhất Phàm, người không quen với việc kiểm tra chế độ chuyên cần của các nhân viên marketing, thì bây giờ không những phải đến công ty báo cáo đúng giờ, mà mỗi lần thanh toán tiền công tác phí hay tạm ứng một khoản nào đó cũng không được dễ dàng như trước nữa.

Tuy nhiên, Tôn Nhất Phàm không có vẻ gì là khổ sở trước chính sách mới của sếp trẻ. Ngược lại, anh ta càng có nhiều cơ hội để tâm và chú ý đến Tuần Tuần, số lần hai người chạm mặt nhau không biết do vô tình hay có sự sắp đặt nào đó mà nhiều hơn hẳn. Trên đường đi làm về, Tuần Tuần rất hay gặp anh ta “về cùng đường”, còn khi ở công ty nếu chào nhau khi gặp mặt mà cô vô tình ngẩng đầu lên thì thế nào cô cũng bắt gặp ánh mắt của anh ta đang nhìn mình. Do chính sách mới nên sự đụng chạm giữa bộ phận tiêu thụ và bộ phận tài vụ cũng tăng lên, anh ta thường giúp cô hoá giải một cách phù hợp. Trước những việc làm đó Tuần Tuần thấy rất khó xử, nếu có thể tránh được thì tránh, nếu thực sự không tránh được thì đành phải giả bộ hồ đồ.

Tuần Tuần rất hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình ở công ty. Mặc dù kể từ sau lần cãi nhau hôm ấy, Tri Trinh tỏ thái độ không thêm đếm xỉa gì đến Tuần Tuần nữa, nhưng anh ta nhìn thoáng qua thì tưởng là một người giải quyết sự việc theo trạng thái tinh thần, nhưng thực tế lại là người rất khó lường. Tuần Tuần không muốn khai ra bất cứ chuyện gì. So với tình cảm không thể xác định được đối với Tôn Nhất Phàm, cô càng coi trọng bát com của mình hơn, huống chi còn có cả sự đố kỵ của Trần Châu nữa.

Mẹ của Tuần Tuần thấy hơi lạ trước sự vắng bóng đột ngột của Tri Trinh bên cạnh con gái. Bà đã hỏi Tuần Tuần mấy lần nhưng không có câu trả lời làm bà vừa lòng, vì vậy cũng đành buông xuôi. Lúc này, bà không có nhiều thời gian để mà nghĩ đến chuyện đại sự cả đời cho con gái, việc trở lại với sân nhảy đã mang lại cho bà niềm vui và sức sống mới, dường như và đã dần dần thoát ra khỏi bóng đen của chuyện mất chồng, ngày nào bà cũng trang điểm, ăn mặc thật đẹp rồi đến chỗ hẹn với “bạn nhảy”.

Tuần Tuần đoán, bạn nhảy với mẹ có lẽ là Chu Thụy Sinh. Trong thời gian này, cô cũng đã nhiều lần bắt gặp Chu Thụy Sinh vừa đánh nhịp chân, vừa ngân nga hát ở chỗ uống nước. Mẹ cô cũng thường buột miệng khen kỹ thuật nhảy của Chu Thụy Sinh trước mặt con gái.

Thực ra, Tuần Tuần thấy hơi lo ngại trước sự thật là khoảng cách giữa mẹ cô và Chu Thụy Sinh mỗi ngày một gần. Không phải cô phản đối việc mẹ mình đi tìm niềm vui mới, Chu Thụy Sinh cũng tỏ ra là một người rất tốt và rất quan tâm đến cô, nhưng cô không thích sự quá khéo và từng trải của ông ta. Trong ánh mắt của ông ta có cái gì đó rất “nổi” và điều đó khiến cô cảm thấy không yên tâm.

Nhưng dù cho cảm giác của Tuần Tuần như thế nào thì sự việc không phải cứ có nói là xong, chỉ cần cô tỏ ý lo lắng về mối quan hệ giữa mẹ mình và Chu Thụy Sinh là mẹ cô lập tức nổi con lòi đình, thêm vào đó qua hệ giữa cô và Tri Trinh xấu đi, nếu muốn biết thêm thông tin gì về Chu Thụy Sinh thì cũng chỉ là ảo tưởng. Cô chỉ còn biết nhìn mẹ hờn hờ ra khỏi cửa như một đứa trẻ, rồi mang theo nụ cười miễn cưỡng trở về dưới ánh trăng.

Trước thời gian nghỉ Tết một tuần, Công ty tổ chức hội nghị cuối năm, nhưng cũng chỉ là mời mọi người ăn một bữa com và tổ chức một vài hoạt động khen thưởng. Tuy vậy, mọi người cũng vừa trải qua một phen bận rộn, tinh thần đang căng thẳng, gặp được cơ hội thoải mái nên mặc dù buổi sáng hôm ấy theo lịch thì vẫn phải làm việc nhưng trong công ty cũng vắng đi một số người. Tuần Tuần vừa bước chân vào phòng làm việc thì nhận được điện thoại của Tôn Nhất Phàm, nói rằng có một số vấn đề về số tiền bán hàng sau Tết cần trực tiếp hỏi cô, bảo cô tới phòng làm việc của anh một lúc.

Khi Tuần Tuần gõ cửa bước vào phòng của Tôn Nhất Phàm thì anh ta đang bận, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô, anh ta vội mời cô vào và đóng cửa lại. Tuần Tuần không hiểu anh ta định làm gì nên tỏ ý lo ngại. Tôn Nhất Phàm lấy từ ngăn kéo ra một hộp sữa và một miếng bánh ga tô.

“Hôm nay cô lại không ăn sáng đúng không?” Anh ta ra hiệu bảo Tuần Tuần mang chỗ đồ ăn đó đi.

Mấy hôm trước, khi cùng ăn com với các đồng nghiệp, trong lúc mọi người nói chuyện rất vui vẻ thì Tuần Tuần không nói gì mà chỉ chú ý vào việc ăn, Tôn Nhất Phàm đã hỏi cô, sao cô có vẻ đói dữ thế, Tuần Tuần tiện mồm trả lời, vì không ăn sáng. Không ngờ anh ta nhớ chuyện đó, đi làm ngày hôm sau lập tức mang trứng gà và sữa cho cô. Vì ngại trước mặt mọi người, hơn nữa quy định của công ty là cấm ăn uống trong giờ làm việc, nếu vi phạm sẽ bị phạt, vì vậy cô đã từ chối khéo. Lần này anh ta lại nghĩ ra cách khác, đó là gọi cô tới phòng làm việc của mình.

“Cô không phải ngại với tôi, mau ăn đi rồi về làm việc. Yên tâm, ở trong phòng của tôi không sao đâu. Tri Trinh cũng không mấy khi đặt chân vào đây.”

“Nhưng sáng nay tôi đã ăn rồi.”

“Vậy thì coi như giúp tôi đi, đừng khiến tôi cảm thấy mình bị từ chối đến cùng như vậy. Ăn một vài miếng thôi cũng được”, Tôn Nhất Phàm dịu dàng nói.

Biểu hiện ấy của anh ta khiến Tuần Tuần không còn biết nói gì nữa, cô đành cầm lấy chiếc bánh và hộp sữa, ngồi xuống sa lông đối diện với bàn làm việc rồi ăn với tốc độ nhanh nhất có thể. Tôn Nhất Phàm nhìn thấy cô cầm ống hút cắm vào hộp sữa, mặt nở một nụ cười, rồi cúi đầu tiếp tục chuẩn bị tư liệu cho hội nghị tổng kết cuối năm.

Lúc đó, nếu nói Tuần Tuần không cảm thấy một chút rung động nào thì là nói dối. Lý do trong lòng để cô từ chối Tôn Nhất Phàm, một là vì Tri Trinh, hai là vì Trần Châu. Suy cho cùng thì đó là vì cô cần giữ một nơi làm việc. Nhưng gạt bỏ những lý do đó thì cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều về cảm giác của cô đối với Tôn Nhất Phàm như thế nào, cô chỉ biết rằng mình không gạt bỏ anh ta. Giữa thế giới đông đúc này, chỉ cần trong phạm vi cảm thấy an toàn, cô rất ít khi gạt bỏ một ai đó, trừ một số ít người mà bản năng mách bảo cô đó là người nguy hiểm.

Phòng làm việc của Tôn Nhất Phàm chỉ cách phòng làm việc của Tri Trinh một bức tường, tấm kính ngăn cách trong suốt đã được che thêm bằng một tấm rèm lật. Tuần Tuần ngồi bên cạnh đó, bỗng nhiên cô đưa tay lật một lá rèm ngó nhìn sang người đang ngồi ở phía bên kia.

Trong lòng Tuần Tuần luôn có một câu hỏi, con người thực sự của Trì Trinh là như thế nào? Khinh mạn, phóng khoáng, không biết sợ trời đất gì, hơi lâu cá, thâm nho, gay gắt, chân thành... rốt cuộc thì nét tính cách nào là của anh ta? Còn lúc này cô chỉ nhìn thấy bàn tay của Trì Trinh đang liên tiếp lật giờ đồng tài liệu.

“Tôi đã nói rồi, cô cứ yên tâm. Tấm rèm này lúc thường luôn hạ xuống, tôi nghĩ anh ta chưa hẳn lúc nào cũng muốn nhìn thấy tôi đâu.”

Tuần Tuần giật thót người, cô không để ý đến chuyện Tôn Nhất Phàm đã rời bàn làm việc tới đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

“Sao lại nói như vậy?”, cô hỏi Tôn Nhất Phàm.

“Đôi lại là cô thì chắc cô cũng chẳng muốn thấy người thất thế của lớp tiền bối trước mặt mình, đúng không, vì nó nhắc cô rằng, vị trí mà cô đang ngồi được hưởng từ thành quả của những người khác”.

“Anh nghĩ như thế à?”

“Đúng thế, tôi thực sự rất coi thường cái vẻ công tử của anh ta. Ngoài việc là người may mắn ra thì anh ta có cái gì nào? Nhưng tôi cũng phải thừa nhận, Nghiêu Khai giờ đây đã không còn là Nghiêu Khai của những năm trước nữa. Trước hết, chưa nói tới Trì Trinh, tổng bộ phải cử một chủ quản bộ phận tài vụ xuống đây có nghĩa là họ đã không còn tin tưởng ở chúng tôi, Tuần Tuần, cô vào muộn, những chuyện này không liên quan gì tới cô, nhưng nếu có một ngày tôi rời khỏi đây liệu cô có đi cùng tôi không?”

“Anh muốn ra đi à?”

“Đó là chuyện chẳng sớm thì muộn, tôi chỉ muốn biết cô có đi cùng tôi không?”

Ý của Tôn Nhất Phàm đã quá rõ, chỉ muốn một câu trả lời ở cô. Anh ta ngồi bên cạnh Tuần Tuần, nét mặt cương nghị, ánh mắt dịu dàng. Ở một góc độ nào đó, Tôn Nhất Phàm có những điểm rất giống Tạ Bằng Ninh, họ đều rất chu đáo, dễ làm cho người khác cảm thấy yên tâm. Nếu nói Trì Trinh là nước, vừa sâu không nhìn rõ đáy, vừa đầy sóng dữ dội, thì Tôn Nhất Phàm và Tạ Bằng Ninh lại giống như những hòn núi đá, chắc chắn, vững vàng.

Tuần Tuần đã phải trả qua cuộc sống bất ổn thời thơ ấu, Tôn Nhất Phàm và Tạ Bằng Ninh là mẫu đàn ông mà từ trong tiềm thức cô muốn gửi gắm, tin tưởng. Mặc dù cuộc hôn nhân giữa cô và Tạ Bằng Ninh đã thất bại, nhưng cho đến giờ phút này cô vẫn không nghĩ anh là người xấu, mà ngược lại anh ta là một người chồng rất tốt. Có quá nhiều nhân tố khiến cho cô và anh ấy không thể tiếp tục sống cùng nhau, nhưng không thể vì thế mà phủ nhận rằng mẫu người như anh ấy là phù hợp nhất với cô. Hôn nhân nhiều khi được quyết định bởi sự phù hợp hay không phù hợp, chứ không phải là yêu sâu sắc đến mức độ nào, vì thế Trương Ái Linh mới nói: Điều kiện phù hợp, sẽ nên vợ nên chồng.

Nếu cô gạt đầu và nắm tay Tôn Nhất Phàm thì sẽ như thế nào nhỉ? Rời xa Nghiêu Khai, rời xa Trì Trinh, rời xa cuộc sống cứ nom nớp lo âu... Cuộc đời con người nhiều khi chỉ là sự lựa chọn trong một giây phút.

Tuần Tuần khẽ đáp: “Tôi chẳng thể đi được đâu nữa, tôi còn phải chăm sóc mẹ tôi”.

“Anh có thể cùng em chăm sóc cho mẹ em”

“Cảm ơn anh, nhưng anh không nên vì tôi mà làm những việc đó.”

“Thế nếu anh muốn vậy thì sao?”

Tuần Tuần cúi đầu, khẽ cười, nhưng không nói gì nữa.

Tôn Nhất Phàm dường như đã hiểu ra có lẽ mình đã tỏ ra nóng nảy. Anh ta đứng dậy, nói với vẻ rộng lượng: “Em không phải trả lời anh ngay đâu. Tuần Tuần này, anh mong em hãy dành thời gian để suy nghĩ cho thật kỹ.”

Trần Châu đang bận túi bụi bên máy tính, nhìn thấy Tuần Tuần về, chau mày nói: “Về rồi à? Chuẩn bị một chút đi, sắp họp đến nơi rồi”. Nói rồi chị ta nhét bản báo cáo tháng cho Tuần Tuần, tiếp đó truyền đạt chỉ thị: “Cố đem cái này lên nộp cho Trì Trinh”.

“Tôi đi ư?” Tuần Tuần thấy hơi ngạc nhiên, thông thường thì công việc này do Trần Châu đích thân làm, tiện thể trao đổi trực tiếp với anh ta về tình hình tiền vốn và tiêu thụ hàng, sao bây giờ lại để cho cô làm công việc này?

Trần Châu nói: “Bảo cô đi thì cô cứ đi đi!”. Giọng nói của Trần Châu có gì đó không được tự nhiên. Tuần Tuần chợt hiểu ra, Trần Châu vẫn để bụng chuyện hôm đi muộn và bị Trì Trinh trách mắng không chút nể nang. Sau hôm ấy, Trần Châu cũng đã nhiều lần nói với cô về nỗi bất mãn trong lòng. Trần Châu nói, mình là người đích thân cha của Trì Trinh cử xuống, lại là người gắn bó nhiều năm với công ty, vượt mặt thì phải nể mũi chứ, thế mà anh ta lại trách mắng cô trước mặt các nhân viên mới. Nếu không có cô quản lý tốt các công việc của phòng Tài vụ giúp cho anh ta, thì không hiểu cái văn phòng này đến nay sẽ loạn như thế nào. Vì lý do đó mà mặc dù không tỏ ra mặt sự bất mãn ấy, nhưng Trần Châu cũng không hề vui vẻ gì với Trì Trinh.

Tuần Tuần đành phải đi tới gõ cửa phòng Trì Trinh. Sau khi cô bước vào, Trì Trinh nhìn cô một cái, cầm lấy bản báo cáo rồi chăm chú đọc, không thèm nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Vì nghĩ có thể Trì Trinh sẽ có chỉ thị cần truyền đạt đến Trần Châu, nên Tuần Tuần không dám rời đi ngay lập tức. Nhưng Trì Trinh đọc bản báo cáo đó rất kỹ, sắc mặt mỗi lúc một tối sầm lại. Tuần Tuần cảm thấy không nên ở lại chỗ đó lâu hơn nữa nên lắp bắp nói: “Nếu...nếu không có việc gì thì tôi về phòng làm việc đây. Trưởng phòng Trần Châu đang có việc chờ tôi giải quyết”.

Nghe vậy Trì Trinh mới rời ánh mắt sang và nhìn chăm chú lên khuôn mặt cô. Kể từ sau hôm cãi nhau, hai người chưa có thêm cuộc nói chuyện riêng nào nữa, Tuần Tuần vẫn không thể quên sự quá đáng của Trì Trinh hôm ấy và không hề có ý hoà giải, nhưng ánh mắt của Trì Trinh lúc này khiến cô thấy rất khó chịu, nó như muốn lột trần cô ra.

“Trưởng phòng Trần Châu của cô không nhắc cô soi gương à?”, Trì Trinh nói không đầu không cuối.

Tuần Tuần đưa tay lên vuốt tóc theo phản xạ nhưng không thấy rồi, cúi xuống nhìn quần áo thì cũng không thấy có chỗ nào không chỉnh tề.

Thấy cô ngỡ ngàng, Trì Trinh đứng dậy, kéo cô tới trước chiếc gương ở bên phải chiếc bàn làm việc, Tuần Tuần hốt hoảng nhìn vào trong gương, thấy khuôn mặt mình và Trì Trinh đứng ở phía sau.

Trì Trinh vòng tay từ phía sau chạm vào mặt cô, Tuần Tuần hốt hoảng né đầu tránh, nhưng bàn tay của Trì Trinh đã rời khỏi mặt cô.

“Cái gì đây?” Trì Trinh đưa đầu ngón tay ra cho Tuần Tuần xem, chăm chú nhìn một lúc cô mới nhận ra đó là một mẩu vụn của bánh ga tô.

Tuần Tuần xấu hổ không biết trốn vào đâu, “Ăn vụng quên không chùi mép” câu nói đó dường như rất đúng với cô lúc này. Cô luôn luôn đề phòng, ấy vậy mà vẫn không thoát khỏi con mắt của người luôn theo dõi cô.

Trì Trinh ngồi trở lại vị trí, khẽ phất vụn bánh trên tay, thản nhiên nói: “Nơi làm việc mà không khác gì nhà bếp của cô. Tôi khuyên cô hãy chú ý đến lời nói và việc làm của mình, giữ mình cho tốt. Nếu không sẽ có lúc gây ra hoạ, không phải chỉ là khoản nợ phạt năm mươi tệ hoặc hạ một bậc lương đâu. Một nơi bé bằng bàn tay như thế này không thể giấu được nhiều bí mật như trong tường tượng của cô đâu.”

Tuần Tuần đỏ mặt bước ra khỏi phòng làm việc của Trì Trinh, may mà sắp đến lúc họp, mọi người đều vội chuẩn bị để tới phòng họp, không ai để ý đến vẻ khác thường của cô.

Đây là cuộc họp tập thể cuối cùng trong năm, thay cho việc ngồi yên nghe người khác nói như trước đây, hôm nay Trì Trinh chủ trì cuộc họp. Nội dung cuộc họp, ngoài lời bày tỏ sự cảm ơn đối với những cố gắng của mọi người kể từ khi thành lập ra văn phòng đến nay thì phương án tiêu thụ, cách thức phân phối hàng sau Tết và phương án mới về chế độ quản lý.

Trong quá trình ấy, Trì Trinh không đưa ra vấn đề theo kiểu áp đặt như Tuần Tuần nghĩ, mà ngược lại, anh ta trình bày các vấn đề đó như nói về một ý tưởng bước đầu của mình, cho dù anh ta có thể lập tức đưa ra những chính sách tương ứng. Và điều khiến cho Tuần Tuần thấy bất ngờ là, dù còn trẻ đang hùng hực khí thế, nhưng phương án mà anh ta đưa ra lại rất bảo thủ và chi tiết, không coi trọng vào việc mở rộng mà chú ý vào sự cân bằng.

Đúng như vậy, sau khi Trì Trinh vừa dứt lời, trong hội trường vang lên tiếng trao đổi thì thầm, rồi không ít cốt cán của bộ phận Marketing đưa ra câu hỏi chất vấn, cho rằng thủ tục về tài chính quá khắt khe và biện pháp kinh doanh quá cẩn trọng của Trì Trinh sẽ trói buộc cách làm việc vốn có của họ, như vậy không những sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, mà còn làm mất đi tính tích cực của mọi người.

Trì Trinh không phản bác lại ngay, anh ta lặng lẽ đón nhận mọi sự phản đối kèm theo giọng nói gay gắt của mọi người, nhất là những người cũ thuộc nhóm của Tôn Nhất Phàm lại càng tỏ ra bất bình. Từ đầu chí cuối, Tôn Nhất Phàm không nói câu nào nhưng cũng không hề ngăn cản những người kia lại, vẫn giữ nguyên thái độ ôn hoà, khiêm tốn. Sự thực, đúng như những lời anh ta đã nói với Tuần Tuần, anh ta coi thường Trì Trinh.

Cuối cùng thì Chu Thụy Sinh đứng lên xoa dịu những người kia, ông ta nói, nếu đã nói là phương án thì vẫn còn có thể bàn bạc, trao đổi, mọi chuyện chờ sau Tết sẽ bàn tiếp, hôm nay là ngày cuối năm của công ty, không nên vì những chuyện này mà gây không khí bất hoà.

Sau buổi họp, mọi người lần lượt rời khỏi phòng hội nghị, Tôn Nhất Phàm đi ở phía sau, anh ta gọi Tuần Tuần đứng lại.

“Tuần Tuần, cô lại đây điền giúp tôi vào hoá đơn xuất hàng với.” Trợ thủ của Tôn Nhất Phàm đưa mấy cái hoá đơn vào tay Tuần Tuần.

Theo quy định của tài vụ Nghiêu Khai, khi các nhân viên tiêu thụ gửi hàng tới các đại lý, phải qua sự kiểm tra của phòng Tài vụ và chữ ký của người phụ trách marketing, nhất là đối với các cuộc giao dịch không bằng tiền mặt, đối với các đại lý cung cấp hàng trước thanh toán sau thì lại càng cần phải làm chặt chẽ hơn.

Tôn Nhất Phàm là người phụ trách chính của bộ phận Marketing, Trì Trinh cũng không quan tâm đến những việc này, thông thường mọi việc quản lý và phân phối hàng hoá đều do anh ta trực tiếp phụ trách. Những hoá đơn chuyển hàng kiểu này Tuần Tuần cũng đã từng xử lý không ít lần. Cô xem kỹ một lượt những hoá đơn đó rồi nói với vẻ do dự: “Giám đốc Tôn này, tôi nhớ rằng đại lý này đã ba tháng nay không quyết toán với công ty chúng ta, số tiền mà bên ấy chưa thanh toán đã vượt quá mức quy định của công ty, như vậy thì không thể tiếp tục chuyển hàng cho bên ấy nữa”.

Tôn Nhất Phàm chau mày, “Sao lại gọi anh là giám đốc, Tuần Tuần, em vẫn cứ coi anh là người ngoài vậy sao?”.

“Thôi được, Giám đốc Tôn... à, Nhất Phàm.” Tuần Tuần vẫn còn cảm thấy ngượng khi gọi tên anh ta trực tiếp như vậy.

Nghe Tuần Tuần gọi như vậy xong, Tôn Nhất Phàm mới nở nụ cười, thay đổi nét mặt đáp: “Không sao đâu, đây là một khách hàng cũ của chúng ta, từ xưa đến nay luôn hợp tác rất tốt, sự tin cậy ấy chỉ là việc tối thiểu thôi mà, em cứ ký trước đi, tiền hàng của họ sẽ nhanh chóng được thanh toán thôi”.

“Chuyện này... e rằng không được.” Tuần Tuần cảm thấy rất khó khăn, “Chuyện này vượt quá quyền hạn của tôi, hay là để đi hỏi ý kiến chị Châu đã”.

“Chút chuyện nhỏ này không cần làm phiền đến cô ấy đâu, anh không muốn nợ tình cảm với cô ấy”, lời nói của Tôn Nhất Phàm đầy ẩn ý.

Anh ta không muốn nợ tình cảm của Trần Châu nhưng lại không sợ nợ tình cảm với Tuần Tuần. Tuần Tuần đỏ mặt, nhưng vẫn không dám mạnh động, “Nói như vậy thì chỉ còn cách xin ý kiến Tổng giám đốc Trì thôi.”

“Anh ta ư?” Tôn Nhất Phàm nói khẽ chỉ đủ để cho hai người nghe thấy, “Anh ta ngoài việc đưa ra mấy thứ quy định với phương án thì biết gì chứ? Không sao đâu, trước đây đều giải quyết như thế cả, xảy ra chuyện gì thì đã có anh”.

Tuần Tuần cắn môi, trong lòng cô vô cùng bối rối, nhưng sự cẩn thận bẩm sinh nhắc nhở cô phải luôn cẩn trọng trước khi làm bất cứ chuyện gì, dù đó là chuyện nhỏ nhất. Cuối cùng cô vẫn đưa trả lại tờ hoá đơn cho Tôn Nhất Phàm và nói bằng giọng áy náy: “Chuyện này thực sự là tôi không thể quyết định được, xin lỗi”.

Tôn Nhất Phàm không hề tỏ ra giận dữ, chỉ cười và lắc đầu, “Xem ra em không những là người rất hiểu biết, mà còn thận trọng hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Anh rất tò mò, chuyện gì đã khiến em trở nên thận trọng như vậy?”

Tuần Tuần không trả lời, đúng lúc đó thì tiếng của Chu Thụy Sinh bỗng nhiên vang lên từ một đầu khác.

“Tôi đang bảo, không hiểu sao đèn trong phòng họp vẫn còn sáng, thì ra hai người ở trong này nói chuyện riêng” Ông ta đứng ở cửa ngó vào, vẻ mặt tươi cười.

Tôn Nhất Phàm đáp: “Chủ nhiệm Chu lại đùa rồi. Với tôi thì không có gì, nhưng da mặt của phụ nữ thì lại rất mỏng, không chịu nổi câu nói đùa của anh đâu. Chỉ là tôi nhờ cô ấy xem giúp mấy tờ hoá đơn thôi. Có việc gì sao?”.

Ánh mắt của Chu Thụy Sinh khiến cho Tuần Tuần cảm thấy khó chịu, “À, không có việc gì đâu. Tổng giám đốc Trì bảo tôi mời Giám đốc Tôn đến phòng làm việc một lúc”.

Tôn Nhất Phàm nghe vậy, vội tới phòng Trì Trinh. Nhưng Chu Thụy Sinh luôn tỏ vẻ như một con chó trước mặt Trì Trinh, Trì Trinh lại gọi Tôn Nhất Phàm vào đúng lúc này, điều ấy khiến cho Tuần Tuần cảm thấy rất bất an.

Tôn Nhất Phàm ở lại trong phòng của Trì Trinh khá lâu, gần hết giờ làm việc, rất nhiều người đều nghe thấy tiếng đồ vật nặng rơi xuống sàn nhà, tiếp đó, Tôn Nhất Phàm đẩy mạnh cánh cửa và bước ra khỏi đó với sắc mặt rất không bình thường, trong lúc không bình tĩnh và ngay vào Chu Thụy Sinh lúc đó đang tò mò ngó vào xem. Chu Thụy Sinh kêu lên một tiếng, cốc trà trên tay bắn tung toé, Tôn Nhất Phàm chau mày bước qua.

Buổi chiều, anh Vương phải ra ngân hàng gửi tiền, vì số tiền tương đối lớn nên Trần Châu bảo Tuần Tuần đi cùng. Khi Tuần Tuần về tới nơi thì đã bốn giờ chiều, Trần Châu đang ở phòng của Chu Thụy Sinh bàn về chuyện cấp phát phúc lợi cuối năm. Tuần Tuần đặt giấy biên nhận cần phải nộp cho Trần Châu lên trên bàn và lấy giấy đề lên, bỗng vô tình nhìn thấy tờ hoá đơn quen thuộc cũng ở đó, hơn nữa ở cột kiểm tra đã có thêm chữ ký của Trần Châu.

Trời gian làm việc của Trần Châu ở công ty này lâu hơn hẳn Tuần Tuần, cũng rất có kinh nghiệm trong công việc, mặc dù những việc nhỏ hằng ngày liên quan tới Tôn Nhất Phàm chỉ ta mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hễ là việc lớn thì bao giờ cũng rất có chính kiến, chỉ ta biết rõ việc gì thì nên làm, việc gì thì không nên. Xem ra mình đã quá cẩn thận. Nghĩ tới Tôn Nhất Phàm, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy mình làm như vậy là không phải với anh ta, ngày thường thì chấp nhận sự chăm sóc của anh ta, nhưng chỉ một chút việc nhỏ thì cứ suy đi tính lại mãi mà cũng không giúp được.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Khi tảng đá biến thành đá vụn

Buổi tối là bữa cơm tất niên, từ lãnh đạo đến nhân viên của cả văn phòng hầu như đều có mặt. Mâm chính gồm các lãnh đạo và cán bộ chủ chốt, bàn thứ hai và bàn thứ ba là giám đốc các tỉnh và nhân viên marketing, Tuần Tuần tự giác ngồi vào cùng với nhân viên phục vụ. Chu Thụy Sinh ngồi bên cạnh Trì Trinh, chào xong, nhìn thấy bàn chính còn chỗ, cứ vẫy tay ra hiệu bảo cô tới đó ngồi.

Chẳng đời nào Tuần Tuần lại chịu như vậy, nên cô chỉ mỉm cười từ chối. Nhưng Chu Thụy Sinh thì quyết không thôi mà đến tận nơi để giục cô. Bàn của bộ phận phục vụ vốn đông người, Tuần Tuần sợ mình cứ từ chối mãi thì sẽ không hay, đành theo Chu Thụy Sinh đổi vị trí, nhưng lại đứng vào chỗ đối diện với Trì Trinh và Tôn Nhất Phàm.

Giữa bữa tiệc, Trì Trinh chủ động chúc rượu Tôn Nhất Phàm, với ý muốn giảng hoà, Tôn Nhất Phàm cũng vui vẻ đón nhận. Hai người lại cười nói với nhau như thường. Điều khiến Tuần Tuần bất ngờ là bữa tiệc đã qua rất nhẹ nhàng, không có chuyện gì ngoài dự đoán, cũng không có chuyện lời qua tiếng lại, mà đúng như ý nghĩa vốn có của bữa cơm tất niên vui vẻ, hoà thuận.

Sau khi đã qua ba tuần rượu, Chu Thụy Sinh nhắc Trì Trinh nên chủ động chúc rượu các nhân viên, Trì Trinh liền mời Tôn Nhất Phàm cùng cầm ly đi chúc rượu ở các bàn một lượt. Buổi tối hôm nay xem ra hai người ấy cũng rất hào hứng uống rượu, không những chúc mỗi người một chén, mà khi nhân viên chúc lại cũng uống hết.

Không phải là lần đầu tiên Tuần Tuần chứng kiến cảnh Trì Trinh uống rượu, nhưng anh ta có say thật hay không thì cô cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng lần này, sau khi chúc hết một lượt nhân viên của các bàn khác thì bước chân của anh ta không còn vững nữa, lời nói cũng ít giữ gìn hơn. Tôn Nhất Phàm cũng uống không ít, tuy nhiên sắc mặt không hề đỏ mà ngược lại cứ tái đi.

Sau khi đi hết một vòng ba bàn, hai người quay lại chúc những người cùng mâm. Tuần Tuần ngồi ở cuối bàn, vì thế đương nhiên là người được chúc sau cùng. Trì Trinh chúc Trần Châu xong, khi đến lượt Tuần Tuần, Tuần Tuần đứng lên cầm ly rượu cung kính chò, nhưng khi Trì Trinh giả bộ như không nhìn thấy cô mà quay sang nói cười với mấy cô gái ở bộ phận phục vụ.

“Này, này, đừng có trốn né, vẫn còn một người nữa đây”, Trần Châu có vẻ bất bình thay cho Tuần Tuần.

Trì Trinh xua tay đáp: “Không uống nữa, uống nhiều mất hay”.

Một nhân viên phục vụ hỏi: “Tổng giám đốc Trì, Tết này anh có về Thượng Hải không?”.

Trì Trinh đáp: “Tôi thì không quan trọng, những nơi có thể đến thì rất nhiều, đi đâu mà chẳng được”.

Tuần Tuần đang ngồi ngây ra thì Tôn Nhất Phàm bèn tiến đến bên.

“Tiểu Triệu, tôi chúc cô một chén.”

Với tuổi đời và kinh nghiệm của Tôn Nhất Phàm thì việc anh ta gọi cô là “Tiểu Triệu” cũng không có gì quá đáng, nhưng không hiểu sao nghe cách gọi ấy Tuần Tuần thấy trong lòng có cảm giác rất lạ.

Tuần Tuần vội cầm ly lên, chạm với Tôn Nhất Phàm. Chu Thụy Sinh cũng bước tới góp vui và nói chen vào: “Chỉ có uống cạn không thôi thì không hay, dù sao thì cũng phải nói một vài câu chứ”.

Tuần Tuần nói ngược ngùng: “Vây thì tôi chúc Giám đốc Tôn năm mới vạn sự như ý”.

Tôn Nhất Phàm mỉm cười, “Tôi cũng chúc cô sớm tìm thấy hạnh phúc của mình”.

Nói xong anh ta uống cạn ly rượu, sắc mặt vốn nhợt nhạt giờ đây lại càng xám thêm. Tuần Tuần hơi ngây người, không hiểu trong lời của anh ta có ý gì, chỉ mấy tiếng đồng hồ trước đây anh ta còn ân cần hỏi cô rằng có đồng ý đi cùng anh ta không, thế mà bây giờ anh ta lại chúc cô tìm được hạnh phúc của mình?

Tuần Tuần bất giác đưa mắt nhìn về phía Trì Trinh bất gặp ánh mắt và vẻ mặt nửa cười nửa không của anh ta, dường như anh ta đang lấy làm thích thú vì được thưởng một màn kịch vui.

Đúng lúc ấy, Tôn Nhất Phàm nuốt nốt ngụm rượu trong miệng, hình như tửu lượng đã đến giới hạn nên anh ta đưa tay ra bịt miệng vẻ như muốn nôn. Tuần Tuần hốt hoảng, vội đến đỡ anh ta, nhưng khi bàn tay cô vừa chạm vào thì anh ta bất giác co người lại có ý tránh né.

Rất nhanh sau đó, một tay Tôn Nhất Phàm làm động tác xin lỗi, rồi vội đi nhanh vào nhà vệ sinh. Trần Châu giật mình, định đi theo vào nhưng rồi lại thấy không tiện, đành ngồi nguyên tại chỗ như ngồi trên đồng lửa, húp thêm mấy thìa canh rồi mới lấy lý do vào nhà vệ sinh để rời bàn tiệc.

“Giám đốc Tôn có lẽ không say vì rượu mà say vì người”, Chu Thụy Sinh cười khà khà.

Trì Trinh nói về ẩn ý: “Tửu lượng của Giám đốc Tôn tôi biết rất rõ, nhưng có lẽ hôm vì hôm nay quá vui đấy mà”.

Lúc đó, bữa tiệc cũng đến lúc tàn, một số người đã ra về, không ít người tiếp tục chương trình tiếp theo, có người tới mời Trì Trinh nhưng anh ta cười nói, mình đã uống nhiều rồi.

Tuần Tuần là người về sau cùng, cô giữ tiền, vì thế phải cùng người phụ trách bộ phận phục vụ đi thanh toán, sau khi đối chiếu xong hoá đơn mới hoàn thành nhiệm vụ. Trước lúc rời đi cô vào rửa tay, lúc ra khỏi đó thì nhìn thấy Trần Châu đang điu Tôn Nhất Phàm xiêu vẹo lên xe taxi.

Thực ra Tuần Tuần không có tình cảm sâu sắc gì với Tôn Nhất Phàm, thậm chí cô còn rất rõ rằng mình không thể nhận lời cùng đi với anh ta. Nhưng chỉ trong thời gian nửa ngày mà một người đàn ông hứa sẽ để cho cô suy nghĩ, đột nhiên lại thay đổi thái độ, vạch rõ ranh giới với cô như vậy, điều ấy khiến cô cảm thấy hơi hụt hẫng, thậm chí là phẫn nộ. Sự phẫn nộ ấy không phải vì sự thay đổi của người đàn ông ấy, mà là bởi lý do khiến anh ta đã thay đổi. Cô chỉ là một phụ nữ rất đỗi bình thường, nhưng lại có người đến phá tan sự yên tĩnh của cô, từ Tạ Bằng Ninh đến Trương Vu Thành rồi hôm nay đến Tôn Nhất Phàm. Dù là một người thường băng lòng, yên phận với cuộc sống thì cô cũng không thể chấp nhận được chuyện có người định làm xáo trộn và can thiệp vào cuộc sống của mình như vậy.

Trên bãi đỗ xe ở cửa trước có một chiếc CC phổ thông đang nổ máy nhưng trên xe không có người, Tuần Tuần chậm rãi đi qua chiếc xe thì nhìn thấy có một người đang đứng gọi điện thoại bên bồn hoa cạnh chiếc xe. Trì Trinh lúc này và Trì Trinh nói cười vui vẻ như không trong bữa tiệc dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Anh ta cầm điện thoại nói với vẻ giận dữ, đi đi lại lại, hình như anh ta đang cãi nhau với ai đó và cuộc tranh cãi ấy mỗi lúc một gay gắt, sau cùng thì anh ta tắt điện thoại, ném nó vào trong xe rồi đứng dựa vào xe với vẻ ủ rũ.

Một lát sau, anh ta đưa tay mở cửa xe, lúc đó mới nhìn thấy Tuần Tuần ở phía cuối xe, bị bất ngờ nên anh ta có vẻ lúng túng.

“Cô ở đây làm gì thế?”, giọng của anh ta cũng khác hẳn với lúc trước.

Tuần Tuần lạnh nhạt đáp: “Tôi muốn nói với anh rằng, không tắt máy, không khoá cửa xe mà đứng gọi điện thoại như vậy là một điều rất không sáng suốt, nếu chẳng may có kẻ cướp thì chắc chắn anh sẽ mất mấy cái mạng rồi”.

Tri Trinh cảm thấy rất buồn cười, nghiêng đầu khẽ lẩm bầm chữ mấy tiếng mà không ai có thể hiểu nổi là gì, sau đó cảm thấy dễ chịu hơn hẳn. Anh ta bước tới bên Tuần Tuần, đưa tay ôm lấy cô với vẻ không tự tin cho lắm, rồi cúi người vùi mặt vào cổ cô, nói như trong mơ: “Tôi không muốn nổi giận với cô”.

“Vì sao?”

“Vi tôi không muốn cô lại giận tôi nữa. Coi như hôm đó chúng ta chưa nói gì, được không?”

Tuần Tuần khẽ đáp: “Tôi có thể coi như hôm ấy anh không nói gì, nhưng còn hôm nay thì sao? Ngày mai nữa thì sẽ thế nào?”.

“Cô nói sao?” Đường như Tri Trinh uống quá nhiều nên không được tỉnh táo cho lắm.

Nhưng giọng của Tuần Tuần rất rõ ràng: “Tôi hỏi anh, anh đã nói gì với Tôn Nhất Phàm?”.

Tri Trinh bỗng ngậy người ra, nhưng rồi anh ta đứng thẳng dậy và nhìn Tuần Tuần: “Như thế là có ý gì?”.

“Trong lòng anh rất rõ đấy.”

“Tôi bảo anh ta tới phòng làm việc, nói với anh ta về phương án nâng cao thành tích sang năm lên, như thế mà cũng khiến cô tức giận à? Cô dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi đã nói những lời bất lợi cho cô trước mặt anh ta?”

“Đó chẳng phải là phong cách của anh từ trước đến nay sao? Anh chỉ nghĩ đến bản thân mình, trong con mắt của anh thì những người khác chỉ là đồ chơi, tùy theo tâm trạng anh, mặc cho anh sắp đặt!”, Tuần Tuần không nén được nữa, giọng cũng trở nên gay gắt.

“Ồ! Cô bị đàn ông bỏ rơi thì trút hết tội lỗi lên đầu tôi chứ gì? Tôi dễ bị bắt nạt đến thế sao?” Tri Trinh nói xong đẩy mạnh cô ra, một chân đá lên bánh xe để trút con giận.

Anh ta mà trở thành người bị bắt nạt! Tuần Tuần vừa cảm thấy bức vừa cảm thấy thật buồn cười, “Anh có gan làm mà lại không có gan nhận? Tôi cùng với ai, bị ai vút bỏ đều là việc của tôi, không cần anh phải lo. Anh bị ối như vậy chỉ khiến cho người ta coi thường anh mà thôi”.

Tri Trinh nghe những câu ấy thì nổi con thịnh nộ, không nói câu gì lời cô về phía trước. Tuần Tuần bị kéo đi, suýt nữa thì ngã. Tri Trinh đột ngột quay đầu lại đẩy cô vào trong xe.

“Anh làm cái gì đấy?”

Tuần Tuần gắng sức chống vào cửa xe mới không bị Tri Trinh đẩy hẳn vào trong.

“Chẳng phải cô nói tôi phá đám cô là gì? Bây giờ tôi và cô cùng tới chỗ Tôn Nhất Phàm, cùng đối chất trước mặt anh ta, nói cho thật rõ ràng. Nếu thực sự tôi làm như vậy, tôi lập tức sẽ chết không toàn thây.”

“Anh buông tay ra, dù có làm gì thì anh cũng sẽ không thừa nhận trước mặt người khác đâu.”

“Trong con mắt của cô thì ai cũng là người tốt, còn tôi làm việc gì thì cũng là sai! Tôi dễ tiện đến thế sao? Cô tưởng rằng cô là người ai gặp cũng yêu quý ư, Triệu Tuần Tuần? Nói thật đi cô biết, nếu không phải vì tôi mù mắt thì cô chỉ là một bà già ly hôn chẳng có gì đáng giá!”

Tuần Tuần tức giận đến run người, nhân lúc Tri Trinh lỏng tay, vùng ra, lùi về phía sau hai bước, “Dù tôi có già, có tàn tạ thì cũng là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?”.

Sau khi trút hết con tức giận, Tri Trinh hối hận vì đã quá lời, liền bước theo định kéo tay cô thì bị Tuần Tuần đưa tay chỉ thẳng vào mặt, quát: “Cút!”.

Tri Trinh thu tay lại, gật đầu, “Các người, một người, rồi hai người đều mong tôi biến càng xa càng tốt đúng không? Được, để tôi cho các người được toại nguyện”.

Dưới ánh đèn của chiếc xe, Tuần Tuần thấy đôi mắt của Tri Trinh dường như đỏ lên. Cô cũng không hiểu vì sao mình lại mất hết lý trí để rồi cãi nhau với anh ta, trong cuộc đời hai mươi tám năm của mình, cô rất ít khi đỏ mặt tía tai với người khác.

Đúng lúc ấy thì có chiếc xe taxi trả khách ở gần đó, Tuần Tuần quay đầu chạy nhanh đến ngồi vào xe, đóng cửa lại, trên tấm kính xe phản chiếu khuôn mặt trông như của một người xa lạ.

Khi về tới khu nhà, đặt chân vào gầm cầu thang tầng một, Tuần Tuần móc chiếc chìa khoá ra, đang định cắm chìa khoá, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân tiến lại gần. Từ xưa tới nay Tuần Tuần luôn đề phòng những kẻ lạ mặt bám đuôi, theo vào phía trong vì thế cô hơi dừng chân, quay đầu lại nhìn.

Không ngờ người ấy lại đứng gần cô đến vậy, trông ngực cô đập thình thịch, mồm cũng suýt nữa thì phát ra tiếng kêu.

“Tuần Tuần, cuối cùng thì em cũng đã về. Tôi đã đợi em lâu rồi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, tiếp đó là nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, Tuần Tuần bất giác đưa tay đè lên ngực, lúc ấy mới hết cơn hoảng loạn.

“Giám đốc Tôn, sao anh lại ở đây?”

“Anh đã từng đưa em về, em quên rồi à? Lúc ấy em xuống xe ở cổng, còn anh thì không muốn lập tức rời đi, nên cứ đi theo sau em, nhìn em đi lên gác.”

Sắc mặt của Tôn Nhất Phàm vẫn rất không tốt, nhưng ánh mắt tinh nhanh, có lẽ cơn chuẩn choáng cũng đã giảm đi một nửa.

Tuần Tuần nép vào một bên, hỏi với vẻ ngờ vực: “Chẳng phải anh về cùng với chị Châu sao?”

“Trần Châu nói muốn đưa anh về, nhưng thực ra ngay sau đó anh không sao, nên khi về gần tới nhà anh, anh đã bảo cô ấy về nhà.”

“Chị Châu rất lo cho anh, anh nên về nghỉ ngơi đi.”

“Nhưng bỗng nhiên anh rất muốn gặp em”

“Muộn quá rồi, có chuyện gì sáng mai tới công ty hãy nói.”

“Anh không đợi được đến sáng mai, Tuần Tuần, anh..., anh cảm thấy rất có lỗi.”

“Sao anh lại nói như vậy?” Tuần Tuần giả bộ không hiểu, cố tránh ánh mắt của Tôn Nhất Phàm.

Tôn Nhất Phàm không trả lời trực tiếp, mà nói: “Nhà anh xảy ra việc gấp vì thế tâm trạng rất tồi, dường như mọi kế hoạch đều bị phá vỡ hết.”

“Thế sao?”

“Tuần Tuần, em có giận anh không? Anh thích em, anh tin điều này không khó nhận ra. Anh rất muốn em có thể rời khỏi Nghiêu Khai cùng với anh, để anh có thể chăm sóc em, mang lại cho em một cuộc sống tốt. Nhưng bây giờ có một chút vấn đề, cha anh bị bệnh rất nặng rất cần tiền nhưng thẳng thắn Trình lại nói với anh rằng phương án nâng cao thành tích cuối năm không được Tổng Công ty thông qua, vì vậy trong một thời gian không thể cấp phát được, ít nhất thì cũng phải hai tháng sau mới biết kết quả. Hơn nữa, sau Tết, phân phối của tất cả các thị trường đều có sự điều chỉnh, hấn dùng cái lý do rách nát rèn luyện nhân viên mới để chia nguồn vốn ưu thế trong tay bọn anh ra. Anh đã cống hiến cho công ty bao nhiêu năm như vậy, không lẽ chỉ để đối lấy điều này?”

Tuần Tuần thực sự sửng sốt, “Anh ta gọi anh tới phòng làm việc là vì chuyện này?”

“Đúng thế, ý đồ sâu xa của hấn cũng chỉ là muốn dồn anh tới bước đường cùng.”

“Anh có nói rõ với anh ta về tình hình gia đình mình không?”

“Anh sẽ không bao giờ cầu xin hấn, hấn cũng sẽ không giờ cao đánh khẽ. Vì thế, Tuần Tuần hãy cho anh thêm chút thời gian để anh giải quyết mọi việc ổn thoả...”

Trong chốc lát Tuần Tuần không hiểu những lời anh ta nói, những lời này và ý đồ tỏ rõ sự xa cách với cô trong bữa tiệc tối hôm nay có liên quan gì đến nhau? Mỗi cho tới khi cô chợt nhớ đến Trần Châu thì mới bình tĩnh.

“Anh cũng nói với Trần Châu như vậy chứ? Anh cho chị ấy bao nhiêu thời gian?”

Tôn Nhất Phàm trầm ngâm, một hồi lâu sau mới đáp: “Trần Châu có thể mang lại cho anh một vài sự giúp đỡ”.

“Nhiều hơn sự giúp đỡ mà tôi có thể mang lại đúng không?”, Tuần Tuần mỉm cười.

“Không, Tuần Tuần, anh không có ý trách em, em là người vô can vì thế anh không muốn lôi em vào việc này”, Tôn Nhất Phàm vội vàng giải thích.

“Thế còn Trần Châu thì sao? Anh vui vẻ và yên tâm đón nhận sự giúp đỡ của chị ấy chứ? Chị ấy thực sự thích anh đấy!”

“Vấn đề là anh không thích cô ấy. Thật đấy, Tuần Tuần, người mà anh thích là em. Ai mà thích cô ta cho được, cái con người mà có nhảy xuống nước, nước cũng vội đẩy lên.”

Tuần Tuần cảm thấy ớn lạnh, “Thế trước mặt chị ấy, anh nói như thế nào về tôi?”

“Sao lại có thể như thế được. Em đừng hiểu lầm. Anh đối với em là thật lòng, nếu không thì anh đã chẳng nói những nỗi khổ trong lòng ra với em.”

Không có gì khiến người ta cảm thấy đáng châm biếm bằng hai từ “thật lòng” lúc này, Tuần Tuần cảm thấy muốn cười thành tiếng.

“Ý anh nói là, anh định lấy tôi?”

“...Chỉ cần tình cảm giữa hai chúng ta cùng như nhau thì đó chỉ là chuyện không sớm thì muộn”, Tôn Nhất Phàm nói như thế.

“Muộn thì đến khi nào?”

Xem ra đây là một đáp án rất khó có ngay câu trả lời. Tôn Nhất Phàm xoa hai tay vào nhau, “Tuần Tuần, em là người đã từng trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, anh nghĩ, em hiểu rõ sự việc này hơn bất cứ ai. Hôn nhân chẳng qua chỉ là một tờ giấy, cái chính và quan trọng hơn hết là cả hai chúng ta đều cảm thấy vui vẻ khi ở bên nhau”.

Đây mới là những lời thực sự mà anh ta muốn nói, cuối cùng Tuần Tuần đã hiểu rõ lý do vì sao anh ta xuất hiện ở đây vào giờ này. Anh ta tính toán để nhận được những lợi ích từ sự giúp đỡ của Trần Châu, rồi khi tình rượu vào lúc đêm khuya lại thấy không nỡ vứt bỏ một người phụ nữ khác có thể mang lại niềm vui cho anh ta.

Những gã đàn ông tham lam và ích kỷ, thậm chí bọn họ còn không đáng gọi là “cảm thụ”, vì rằng cảm thụ là động vật máu nóng, còn khi bọn họ bỏ mất cái cơ bản nhất thì chỉ đáng coi như một cái cây, không tình cảm, chỉ biết để rễ lan sâu hút dinh dưỡng, rồi kiêu ngạo khoe những bông hoa mà tự cho là đầy sức quyến rũ.

Lúc đó Tuần Tuần bỗng nhiên cảm thấy, cứ cho rằng Trì Trình là một con cáo xảo quyệt, một con chim công xấu xí thì cũng ở trên một vị trí cao hơn hẳn.

Những cơn gió lạnh mùa đông mang theo những hạt mưa lất phất khiến Tuần Tuần bắt gặp run lên, Tôn Nhất Phàm lập tức cởi chiếc áo khoác, định choàng lên người cho cô. Lúc đó nhìn anh ta vừa có vẻ chân thành và đáng tin cậy. Nhưng, những người đàn ông vững vàng như hòn đá tảng dường như chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng của cô, còn hầu hết bọn họ chỉ như những hòn đá rất dễ vỡ vụn.

Tuần Tuần đưa tay ra, khẽ gạt anh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bước chân vào nhà anh ta

Tuần Tuần lấy chìa khoá mở cửa nhà, lúc này dù là ánh mắt soi mói của mẹ cũng khiến cô cảm thấy lòng ảm áp lên nhiều. Nhưng khi cô bật đèn lên, đón cô chỉ có tiếng kêu thảm thiết của con mèo và hai bóng đen, một cái bóng chui xuống dưới chân cô, còn một cái bóng thì xé gió bay vụt đến. Tuần Tuần vội né người, suýt chút nữa bị nó va vào lưng.

Định thần lại cô mới biết, “hung khí” suýt nữa thì tiếp xúc một cách “thân mật” với mặt cô là một chiếc dép lê thêu hoa, màu đỏ chói mắt của chiếc dép cho thấy nó thuộc về nữ chủ nhân ngôi nhà này. Còn cái đồng xôm xốp như lông dưới chân chính là con mèo cô mang về từ nhà Tạ Bằng Ninh.

Tuần Tuần theo đà ngồi xuống ôm con mèo lên, nó vội co người lại run rẩy trong vòng tay quen thuộc. Không chờ cô lên tiếng hỏi, mẹ cô đã xuất hiện rất đúng lúc ở cửa phòng ngủ của cô, chân chỉ đi một bên dép, cất giọng nói sắc như dao: “Về đúng lúc lắm. Nhanh chóng đem cái con mèo chết tiệt này đi, kéo không lại làm bẩn dép của mẹ”.

“Lại sao vậy ạ?” Tuần Tuần hỏi, kể từ ngày cô mang con mèo về nhà cho đến nay, mẹ cô luôn cảm thấy nó làm ngứa mắt bà, hơi một tí là lại đòi ném nó đi. Nhưng thái độ ghét bỏ ấy chỉ dừng lại ở lời nói chứ chưa thể hiện ra bằng hành động quyết liệt như thế này.

“Nếu hôm nay mà còn giữ con mèo ấy ở lại nhà, nhất định tao sẽ đem nấu nhừ nó.”

“Mẹ, cũng chỉ là một con mèo thôi mà, việc gì mà phải nổi giận vì nó?” Nghe thấy mẹ nói như vậy, biết rõ đó chỉ là những lời tức giận, nhưng trong lòng cô không khỏi cảm thấy bất ổn. Nhưng nơi đây dù gì thì cũng là nhà của mẹ, cô đã ly hôn vì lý do kia khiến mẹ cô mất mặt, phải cùm cút quay về nương nhờ nhà mẹ đã đủ lắm rồi, thế mà còn mang theo một con mèo. Trong lòng cô biết rõ, mẹ cô chịu để cho cô và con mèo một chốn nương thân đã là quá tốt rồi, cô đâu còn dám thẳng lưng mà nói lại, bây giờ chỉ mong qua được ngày nào hay ngày ấy, cô sao cho đến khi hết hạn với bên thuê nhà, để cô có thể chuyển về đó thì mọi chuyện sẽ ổn.

Tuần Tuần đoán, chắc là tại con mèo lại gây chuyện gì rồi đây. Cô ôm con mèo đứng dậy, nói với mẹ: “Có phải là nó lại làm hỏng thứ gì không ạ? Mẹ, mẹ bớt giận đi, nếu vậy con sẽ đền mẹ gấp đôi”.

Mẹ cô cười gần bằng giọng mỉa, “Mày đền cho mẹ à? Tuần Tuần ơi là Tuần Tuần, con dựa vào núi vàng núi bạc gì thế? Mẹ đã nói rồi, đến bản thân mày còn khó giữ nổi, thế mà còn nuôi cái của nợ ấy làm gì? Bần thiêu, hỏi hám không nói, con biết rõ mẹ rất không thích lũ chó mèo rồi. Con là con gái mẹ, sống ở đây thì thôi cũng được, nhưng còn con mèo ấy, mẹ đã chịu lâu quá rồi, hôm nay dù thế nào cũng không thể để nó lại trong nhà này được!”.

Tuần Tuần cảm thấy rất khó xử, định cố gắng thuyết phục mẹ, “Nó được người nuôi quen rồi...”.

Nói chưa được nửa câu, đột nhiên cô dừng lại không sao nói tiếp được nữa, bởi vì tất cả những lời định nói đó đã bị giọng của một người đàn ông cắt ngang.

“Anh đã xối nước mấy lần rồi, em xem lại cho anh đi. Không biết vết thương này có cần phải tiêm vắc xin phòng dại không?”

Dưới ánh mắt và vẻ mặt hết sức sùng sốt của Tuấn Tuấn, Chu Thụy Sinh cời trần, vừa đi từ phòng tắm ra vừa ngoái đầu lại nhìn phía sau lưng mình. Ông ta chỉ chú ý đến việc nói với mẹ Tuấn Tuấn, nên khi bất chợt nhìn thấy Tuấn Tuấn cũng giật thót người, rồi vội vàng rút ngay chiếc khăn tắm đang vắt trên vai xuống che người. Nhưng vì đó chỉ là một chiếc khăn mặt bình thường nên làm sao che kín hết được cả thân thể chỉ với độc một chiếc quần lót của ông ta, do đó che được phần ngực thì lại để hở cả một khoảng bụng to trắng hếu.

“Ồ, Tuấn Tuấn... Tuấn Tuấn về rồi đấy à... Tội, tội đi thay quần áo đã...”, thân hình to béo của Chu Thụy Sinh nhanh chóng chui qua khe hở giữa mẹ Tuấn Tuấn với cánh cửa, khuất khỏi tầm mắt của Tuấn Tuấn, chạy vào phòng ngủ.

“Ông ta... ông ta ở đây làm cái gì thế?” Câu hỏi của Tuấn Tuấn có vẻ hơi thừa vì đáp án đã quá rõ ràng, nhưng vì lúc đó cô không sao tìm được lời nào thích hợp hơn để nói.

Sắc mặt của mẹ Tuấn Tuấn thoáng đỏ lên vẻ thiếu tự nhiên, lúc này Tuấn Tuấn mới có dịp quan sát kỹ, trên người mẹ cô cũng chỉ khoác hở một bộ đồ ngủ bằng lụa bông bèn, ánh mắt buồn bực vì không được như mong muốn giờ đã thay bằng vẻ rất đa tình.

Tuấn Tuấn không phải là một đứa trẻ, cô rất hiểu trước khi cô về thì trong căn nhà này đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nghĩ lại, vẻ tức giận vừa rồi của mẹ cô, ngoài việc con mèo gây ra tội lỗi, có lẽ phần lớn là do sự việc đã không tiến triển như ý muốn của bà.

Tất nhiên là Tuấn Tuấn không hy vọng mẹ mình sẽ thủ tiết vì ai, dù đó là với người cha đã qua đời của cô hay với Giáo sư Tăng vừa qua đời tro cốt chưa kịp nguội lạnh. Cô hiểu và thậm chí là ủng hộ việc mẹ đi tìm cho mình một nửa khác của cuộc đời, nhưng người đó không thể là Chu Thụy Sinh. Một ông cậu họ “khốn kiếp” như trong lời của Tri Trình, một đồng nghiệp ở công ty của cô, một người đàn ông trung niên giáo hoạt và thạo đời, đó nhất định không phải là nửa kia của mẹ cô.

“Ông ấy thì sao? Dù sao sớm muộn gì thì con cũng biết.” Mẹ cô có tỏ vẻ hiên ngang thẳng thắn, “Mẹ đã ngần này tuổi rồi, cũng chẳng cần gì phải giấu giếm cả. Không lẽ chỉ con mới được quyền lằng nhằng không rõ ràng với đàn ông, còn mẹ thì phải chịu cảnh là bà goá sống cả đời?”.

“Con không có ý đấy, nhưng hai người, hai người...” Tuấn Tuấn thực sự không biết nói như thế nào nữa, mặc dù cô đã thấy nghi ngờ về mối quan hệ giữa mẹ và Chu Thụy Sinh, nhưng không thể nào tưởng tượng nổi lại nhìn thấy hình ảnh ông ta cời trần trong ngôi nhà này nhanh chóng đến như thế.

“Chuyện này không cần con phải lo.” Dường như mẹ cô chợt nhớ ra quyền lên tiếng tuyệt đối trong ngôi nhà này của mình. Nhìn thấy con mèo vẫn trong lòng con gái, bà liền chuyển chủ đề câu chuyện rất nhanh, “Con về phòng của mình đi, nhưng trước hết hãy đuổi con mèo đó ra khỏi nơi này đi đã!”.

Đến lúc này rồi mà bà cũng vẫn không chịu bỏ qua, xem ra tội lỗi mà con mèo gây ra là không nhỏ. Tuấn Tuấn chợt nhớ đến vết xước rỉ máu trên lưng của Chu Thụy Sinh, chắc là phải trong một hoàn cảnh rất đặc biệt thì con mèo mới cào lên lưng ông ta như thế chứ! Con mèo này vốn dĩ rất nhát, nó già rồi nên cũng không còn hay nghịch ngợm nữa, lúc thường nó chỉ trốn xuống gầm giường của Tuấn Tuấn và ngủ gà ngủ gât, nếu thấy người lạ thì lại càng không dám quậy phá, trừ phi có thứ gì đó động đậy khác thường mới làm thức dậy bản năng săn mồi của nó.

Chiếc bát đựng đồ ăn cho con mèo đang đặt đối diện với cửa phòng ngủ chính, không lẽ nó thức dậy và đi ra uống nước, bất ngờ nhìn thấy hai người bên trong căn phòng không được đóng cửa... Chỉ riêng những điều liên tưởng ấy cũng đủ khiến cho Tuấn Tuấn thấy rờn rợn.

“Con còn ôm con mèo đứng đó làm gì? Những điều mẹ nói con không nghe rõ à?” Mẹ Tuấn Tuấn quyết không nhượng bộ.

Tuấn Tuấn ra lệnh cho mình cô gắng thật bình tĩnh để nói với mẹ, “Muộn thế này rồi, bên ngoài trời lại rất lạnh, thả nó ra ngoài nó làm sao mà sống được? Cứ cho là thả nó đi thì cũng để đến sáng mai con sẽ tìm nơi thả nó”.

“Mẹ không cần biết nó sống hay chết! Người khác ly hôn bị con cái quẩn chân còn được, thế mà con thì con cái không có lại chủ động rước con mèo ấy từ chỗ thằng họ Tạ kia về! Con sợ không có những phiền phức ấy thì chưa đủ đen đủi hay sao?” Mẹ Tuấn Tuấn càng nói càng khó nghe. Lúc đó Chu Thụy Sinh đã mặc xong quần áo và đứng đằng sau lưng bà, khẽ trách với giọng rất thân thiết: “Có gì cứ từ từ nói, việc gì mà phải giận dữ với con?”. Sau đó ông ta quay về phía Tuấn Tuấn mỉm cười, vẻ hơi thiếu tự nhiên, hai tay cứ xoa vào nhau, “Chuyện này... Tuấn Tuấn này, hôm nay tôi hơi quá chén, quả thực là... Ha, ha, quả thực là rất lấy làm xấu hổ, nhưng tôi và mẹ cô...”.

“Nếu ông định nói ra những lời thương hại tôi thì đừng nói nữa”, Tuấn Tuấn cắt ngang lời ông ta.

Chu Thụy Sinh giữ gìn cũng rất tốt, tuy gần năm mươi tuổi rồi mà mặt chưa hề có nếp nhăn nào, ngày thường luôn ăn mặc chải chuốt, lúc nào cũng thắt cà vạt, đeo kính, nhưng lúc này nhìn đôi mắt không tập trung của ông ta thì hình ảnh khoảng bụng trắng hếu dường như lại hiện lên trước mắt cô. Tuấn Tuấn bất giác càng ôm con mèo chặt hơn, cô biết, nó cũng giống như cô, đều cảm thấy rất buồn nôn.

Chu Thụy Sinh cười khan không có vẻ gì là ngượng ngùng, đôi tay bắt chéo vẫn còn giữ nguyên chiếc khăn mặt, đó chính là chiếc khăn mà ông ta vắt trên vai khi từ trong nhà tắm bước ra. Tuấn Tuấn rời ánh mắt đi, nghĩ đến bầu trời xanh, nghĩ đến làn mây trắng và nghĩ tới biển cả... Nhưng cô không thể nào bỏ qua được, bởi đó chính là chiếc khăn mặt của cô!

Cô muốn nổi đóa lên, nhưng không thể nào cất thành tiếng, dường như có một người tí hon luôn nhắc bên tai cô rằng, đây là nhà của mẹ cô, bọn họ muốn làm gì thì làm. Căn nhà này thiết kế theo kiểu cũ, chỉ có một nhà vệ sinh, thậm chí cô còn không thể tưởng tượng ra được những ngày tháng sau

này cùng ra vào dưới một mái nhà với Chu Thụy Sinh, hôm nay ông ta tiện tay vớ lấy chiếc khăn mặt, lần sau thì sao, phải chăng là chiếc bàn chải đánh răng?

“Vết thương trên lưng anh phải xử lý cho cẩn thận, ngày mai em đưa anh đi tiêm. Để em xử lý xong con mèo này đã.” Một lần nữa mẹ Tuần Tuần lại chữa mũi nhọn về cô, “Ngày thường con mèo này rất đáng ghét, thế mà dám cắn người. Nếu không phải vì con thì mẹ đã xử lý nó từ rất lâu rồi. Con đừng có nhìn mẹ bằng ánh mắt đó, bây giờ hãy ném ngay nó đi!”.

Tuần Tuần không phải là người giỏi tranh luận, cô cố nén đến mức mặt đỏ bừng, toàn thân run lên, cũng giống như con mèo trong lòng cô. Một hồi lâu sau cô mới thốt lên được mấy tiếng: “Được, được! Nó sẽ cút, nếu biết thế này sớm hơn thì con cũng đã cút đi cho sớm!”.

“Mày nói những lời đó với mẹ à? Nếu thực sự có bản lĩnh như vậy thì sao lúc đầu còn về đây làm gì?”, mẹ Tuần Tuần nói bằng giọng coi thường.

Tuần Tuần không nói thêm câu nào nữa, lập tức đi vào phòng ngủ, cho con mèo vào trong chiếc túi rồi thu dọn đồ đạc của mình. Ngày thường cô luôn sắp xếp đồ đạc rất gọn gàng, những thứ quan trọng để vào một nơi, nên chỉ một loáng đã xong, cô khoác túi hành lý lên, tay xách túi đựng con mèo đi về phía cửa lớn.

Chu Thụy Sinh thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng, vội chạy đến ngăn cô lại. Nhưng, với một người ít khi giận dữ như Tuần Tuần, một khi đã lên cơn thịnh nộ thì làm sao ông ta có thể ngăn cản được? Mẹ Tuần Tuần ngoài vẻ mặt ngạc nhiên, còn có vẻ hối hận. Có lẽ bà chỉ nói vậy cho hả giận, vì dù gì thì cũng là núm ruột của bà, bà cũng chưa bao giờ có ý nghĩ đuổi con ra khỏi nhà. Nhưng là người sĩ diện, bà không thể lập tức nói ra lời giữ con lại, nên chỉ còn biết nói với vẻ vừa chế giễu vừa khuyên nhủ, “Này, nói đi là đi à, tìm được chỗ rồi chứ gì, lưng đứng thẳng lên rồi à? Mẹ nói cho mà biết, bước ra khỏi cái cửa này là chuyện dễ, nhưng cẩn thận kẻo bị đàn ông nó lừa cho, rồi có khóc mà quay trở lại cũng không còn chỗ đâu!”.

Tuần Tuần mở cửa, quay đầu lại nói với mẹ: “Mẹ, câu sau cùng ấy cũng là điều con muốn nói với mẹ”.

Trong cơn tức giận, Tuần Tuần rời khỏi toà chung cư nơi mẹ cô ở. Lúc đầu cô bước đi dồn dập, nhưng rồi từ từ chậm lại. Trước khi ra khỏi cổng trường, cô gọi điện cho Tăng Dục, hỏi xem liệu Tăng Dục có thể cho cô ở nhờ mấy hôm không.

Ở đầu dây của Tăng Dục rất ồn, thì ra hôm nay cô ấy xuống công trường, bên thì công mìn ăn cơm, cô ấy định ngày mai sẽ trở về thành phố từ sáng sớm. Mặc dù Tuần Tuần không nói là gặp phải chuyện gì, nhưng Tăng Dục rất rõ, với tính cách không muốn làm phiền đến ai thì trong trường hợp bất đắc dĩ lắm cô mới phải nhờ đến người khác. Vì thế Tăng Dục bảo cô chờ để mình lái xe về ngay trong đêm.

Công trường cách thành phố khoảng nửa tiếng đồng hồ lái xe, lúc này đã rất khuya, có lẽ Tăng Dục đã uống chút rượu, vì vậy Tuần Tuần bảo Tăng Dục thôi đừng về ngay trong đêm nữa. Nếu chỉ để tìm một chỗ qua đêm không thôi thì cũng không có gì khó khăn, để Tăng Dục phải vất vả vượt qua chặng đường đêm như vậy thì chẳng thà cô tìm một nhà nghỉ nào đó. Nhưng cái khó là trời sáng rồi thì sẽ thế nào, cô không thể cứ ở mãi nhà nghỉ cho đến khi lấy lại nhà được.

Tăng Dục hỏi qua tình hình của Tuần Tuần, sau đó rất thoải mái nói, bây giờ Liên Tuyền cũng đi công tác nên cô thường chỉ ở có một mình, Tuần Tuần muốn ở chỗ cô bao lâu thì ở, nhưng khi Tuần Tuần nói đến chuyện con mèo thì Tăng Dục tỏ ý khó xử. Tăng Dục mắc bệnh viêm mũi vì vậy rất nhạy cảm đối với tất cả các loại sinh vật rụng lông. Do dự một lát, Tăng Dục khuyên khéo Tuần Tuần rằng, con mèo ấy vốn là của Tạ Bằng Ninh, chỉ bằng đưa nó về với chủ của nó, nếu cô thực sự không muốn rời xa nó thì có thể tìm một nơi nhận gửi nuôi động vật để họ chăm sóc giúp một thời gian, chờ đến khi cô ổn định xong, đón nó về cũng chưa muộn. Con mèo trong túi cứ ngo ngoáy, mũi lạ và những tiếng động từ bên ngoài khiến nó thấy bất an. Mèo là loài động vật rất lưu luyến với nơi cũ, rất gắn bó với nơi mà nó đã quen thuộc. Có lúc Tuần Tuần cảm giác con mèo này giống như bản thân mình, rõ ràng là nơi cũ không còn chỗ để dung thân, nhưng khi bước chân ra khỏi đó lại vô cùng bàng hoàng.

Tuần Tuần cảm ơn Tăng Dục, bảo cô không phải lo lắng cho mình, có gì chờ khi Tăng Dục về sẽ nói, đến lúc ấy có thể vấn đề đã được giải quyết. Tắt điện thoại rồi mà biện pháp mới vẫn chưa hề thấy đâu, nhưng Tuần Tuần biết, cô sẽ không bỏ rơi con mèo.

Không phải vì cô coi con mèo ấy là rất quan trọng, mà vì cô đã nuôi nó ba năm, lúc đầu chưa có tình cảm sâu sắc, chỉ là vì thói quen ưa hoạt động chân tay của cô. Bản tính của cô rất ít khi từ chối những người, công việc và các con vật xung quanh, nhưng cũng không tỏ ra quá thân thiết và thông thường luôn giữ một khoảng cách an toàn hợp lý. Đổi sang hoàn cảnh khác, đổi sang một tâm trạng khác, với một trạng thái thật bình thường, cô cũng cho rằng những lời khuyên của Tăng Dục rất lý trí, nhưng trong một đêm như đêm nay, bỗng nhiên cô thấy trong lòng dậy lên nỗi hoài nghi, lý trí thì có tác dụng gì? Cô cũng đã lý trí gần ba năm nay rồi, trong hoàn cảnh mà bốn bề điên đảo thì người tự cho rằng mình tỉnh táo nhất lại chính là kẻ đáng cười nhất.

Tuần Tuần bước ra khỏi cổng trường, trên đường người qua lại thưa thớt, tiếng bánh xe lăn trên mặt đường càng rõ hơn. Bàn tay xách chiếc túi có đựng con mèo của cô lạnh đến mức có cảm giác tê đau. Mấy chiếc xe taxi đếm thấy cô trong cảnh tay xách nách mang như vậy đều chạy chậm lại thăm dò. Lúc này cô không hề cảm thấy tiếc tiền để đi taxi, mà là không biết lên xe rồi thì sẽ đi về đâu. Đường càng đi càng yên tĩnh, một chiếc xe máy chạy sát bên người làm cô hoảng hốt, bất giác vội nắm chắc lấy chiếc túi hành lý. Không thể cứ đi vô định như thế trên đường trong đêm khuya được, bởi những thứ mang trên người lúc này là tất cả tài sản của cô.

Chiếc túi quan trọng nhất được đeo ở vị trí sát người cô nhất, Tuần Tuần đưa tay sờ, thấy nó vẫn còn nguyên vẹn lúc ấy mới thấy yên tâm. Trong chiếc túi đó có tất cả các loại giấy tờ để cô có thể dựa vào đó tiếp tục tồn tại, có “quỹ không còn chút gì”, còn có cả chiếc chìa khoá chưa bao giờ dùng đến và cả chiếc thẻ móc liền cùng với chiếc chìa khoá ấy.

Có một người từng nói, chỉ cần cô muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể dùng chiếc chìa khoá này mở cửa nhà người đó.

Tuần Tuần không nhớ đã cho chiếc chìa khoá đó vào chiếc túi nhỏ từ bao giờ, cô không khi nào nghĩ rằng sẽ có lúc mình dùng đến chiếc chìa khoá đó, không lẽ có một con người khác trong cô lại không nghĩ như vậy?

Tuần Tuần dừng bước lại, từ từ lấy chiếc chìa khoá ra, trên thẻ ghi rất rõ địa chỉ và cả số phòng. Điều khiến cô cảm thấy vô cùng sung sướng không phải là chuyện cô đã cất chiếc chìa khoá đó thật sự cho đến ngày hôm nay, mà là cô phát hiện ra có một mầm mống từ trước đến nay cô chưa đối diện thực sự với nó, đang lặng lẽ nảy mầm, ý nghĩ điên rồ ấy cứ ngọ nguậy, cứ kêu gọi.

Anh ta nói là anh ta yêu cô.

Anh ta nói, người ở lại thực lòng mới là người yêu cô thực sự.

Phía sau lưng anh ta có cả một câu đó như lớp sương mù dày đặc, anh ta khó nắm bắt, có lúc làm cô tức đến phát điên, anh ta không hề mang đến cho cô chút cảm giác an toàn nào... Nhưng anh ta lại cũng chính là người luôn dành cho cô một khoảng trống mỗi khi cô ở bên bờ vực thẳm, còn người thường làm cho lòng cô nguội lạnh và thất vọng lại chính là những người mà cô cho rằng đáng tin cậy.

Một nhà nghỉ thuận tiện đang ở cách chỗ cô không xa, trong đó có những chiếc giường với những chiếc ga sạch sẽ, một không gian yên tĩnh cùng với nước nóng phục vụ hai tư trên hai tư, chỉ cần Tuần Tuần bước lên mấy chục bước là có thể tạm thời trút bỏ gánh nặng và ngủ một giấc thật ngon, chờ ngày mai Tăng Dục trở về, đem gửi con mèo đi là cuộc sống của cô lại trở về quỹ đạo bình thường.

Nhưng địa điểm mà chiếc chìa khoá này chỉ dẫn lại ở hướng ngược lại, trong đó có những gì, cô hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được. Tuần Tuần nắm chặt lấy chiếc chìa khoá, đi đi lại lại một vòng không biết phải làm gì. Đèn đường, đèn xe, đèn quảng cáo và đèn màu ở góc phố,... tất cả như hoà với nhau thành một dải, khiến lúc cô quay người đã phải hoa mắt, nhưng lại rất hỗn loạn, trông giống như một ảo ảnh. Có một khoảnh khắc, cô hoàn toàn không thể xác định được đó là ảo ảnh hay hiện thực.

Tình cảm của Trì Trình có thể tin cậy được không? Tình yêu mà anh ta nói ra nôm là thật hay là giả, và có thể kéo dài được bao lâu? Nhưng trên thế gian này có mấy người thực sự bằng lòng bỏ ra nhiều thời gian và công sức như vậy để diễn cùng với bạn, đưa bạn nhập cuộc? Nếu có thì đằng sau của việc bỏ ra rất nhiều tâm sức ấy, chắc hẳn phải có thứ mà anh ta rất quan tâm, còn cô thì lại rất đời thường, chẳng có gì đặc biệt.

Sự kháng cự trước đây của Tuần Tuần, phần nhiều là do sự sợ hãi, cô quá mong mỏi bảo toàn bản thân, lúc nào cũng sống trong sự cẩn thận quá mức, lúc nào cũng lo lắng cho cuộc sống mai sau. Nhưng ngày mai sẽ như thế nào, chẳng có ai có thể dự tính hết được. Dù là rất chú ý đến mỗi bước đi của mình, nhưng từ trước đến nay cô vẫn chẳng hề đi vững vàng hơn người khác, điều rủi ro vẫn cứ đến, vấp ngã vẫn cứ vấp ngã. Mà thực ra, cái gọi là tương lai cũng chỉ là do nhiều ngày hôm nay tạo nên, vì một tương lai không thể nắm bắt mà bỏ lỡ ngày hôm nay có thể chạm tay vào, như thế phải chăng là quá ngu ngốc?

Ranh giới giữa hiện thực và ảo tưởng từ xưa tới nay dường như không có liên quan gì đến những người bình thường. Diễn kịch thì có gì quan trọng? Chỉ cần từ đầu đến cuối luôn dốc tâm vào thì dù có lừa dối cũng được, chỉ cần người bị lừa dối ấy mãi mãi tin như vậy. Kiếp người mà cô từng tin tưởng qua cũng chỉ là một ảo ảnh, vậy thì cái ảo ảnh thực sự diễn ra trước mắt cô có gì đáng sợ đâu?

Lại một chiếc xe nữa từ từ dừng lại, lần này thì cô đã lên xe và ra hiệu cho lái xe quay đầu lại một cách rất dứt khoát.

Chiếc xe đưa Tuần Tuần đến địa chỉ mà cô yêu cầu, vì có trong tay chiếc thẻ qua cửa, cô thuận lợi đi trong tiểu khu. Một nhân viên bảo vệ tuần tra đêm đã đưa Tuần Tuần đến tận chân cầu thang của toà nhà có căn hộ của Trì Trình khi cô hỏi đường.

Trước khi tra chìa khoá vào ổ, cái đầu đang nóng lên của Tuần Tuần ngoài địa chỉ nơi đến, hầu như trống rỗng. Cùng với tiếng động của ổ khoá, dường như cô mới hơi sức tỉnh khỏi trạng thái ngây ngô.

Cánh cửa này mà mở ra, chờ đợi cô không chỉ là một căn phòng lạ lẫm, thậm chí còn có thể là sự quay trở lại một cuộc sống khác, còn cô lại không muốn gọi điện thoại tới để xem xem cái người mà cô sẽ đến với anh ta có nhà không.

Trì Trình nói cô có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng tiền đề là anh ta còn ở thành phố này. Cô dựa vào đâu để khẳng định rằng anh ta sẽ không rời xa? Mấy tiếng đồng hồ trước đây hai người còn cãi nhau như thể có mỗi thù truyền kiếp, nhìn điệu bộ thì thấy anh ta giận dữ thật sự, còn công việc của công ty hiện tại đang rối bung lên và anh ta thì đã nói trong bữa tiệc trước tất cả mọi người rằng, anh ta muốn đi đâu mà chẳng được?

Không chờ cô có cơ hội rút lui, chiếc chìa khoá của số phận đã mở toang cánh cửa, Tuần Tuần cảm thấy da đầu mình dường như tê dại đi, cô hít một hơi thật sâu rồi bước chân vào.

Nếu Trì Trình chưa về, cô sẽ quay đầu bỏ đi như chưa từng đến.

Nếu trước mặt cô lại có một người con gái khác, cô sẽ trả lại chiếc chìa khoá cho anh ta và cô sẽ không cần đến nửa tháng lương còn lại... phần thưởng cuối năm thì có thể nhờ Trần Châu lĩnh hộ, tiền đề là cô sẽ phải nói ra mấy lời. Càng những lúc thế này thì tư duy được đánh thức của cô lại càng trở nên linh hoạt, nhưng tất cả đều là những dự tính chẳng ra gì, vì đó đều là những phương án chuẩn bị cho việc rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chỉ có cảnh này là chưa bao giờ xảy ra

Đèn của phòng khách được bật sáng, Tuần Tuần đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng một ai. Căn nhà có hai phòng được trang trí theo kiểu cổ, mọi đồ dùng cho sinh hoạt đều đầy đủ, nhưng dấu ấn của cá nhân thì lại không có nhiều, ngoài chiếc áo khoác mà Trì Trinh mặc ban ngày ra không còn thấy đồ dùng cá nhân nào nữa. Rõ ràng đây là căn phòng được bài trí để cho những người có tiền thuê, thế nhưng người thuê nhà hiện thời tỏ ra không dành quá nhiều tâm sức vào căn phòng ngủ.

Tuần Tuần đứng ngượng ngùng ở phòng khách, gọi Trì Trinh mấy lần, rồi chờ đợi một lúc nhưng không nghe thấy có bất cứ tiếng trả lời nào. Cô cân nhắc một hồi rồi bước lại gần phòng ngủ, nhưng cũng chẳng thấy bóng người nào trong đó. Tất cả cánh cửa trong nhà đều mở, mọi ngọn đèn trong nhà đều được bật sáng.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là “hay là xảy ra chuyện gì rồi hoặc bị trộm lọt vào nhà”, điều này khiến cô thấy thót tim lại. Khi cô quay trở lại phòng khách, không cẩn thận đụng vào một chiếc thùng giấy để bên cạnh bộ sa lông, khi đặt nó trở lại vị trí cũ, cô mới phát hiện ra đó là cả một thùng mỳ ăn liền với đủ chủng loại, mùi vị.

Không hiểu Trì Trinh chuẩn bị nhiều mỳ ăn liền như thế để làm gì? Thùng mỳ này đủ để anh ta ăn cho đến sau Tết. Nghĩ đến Tết, dường như Tuần Tuần chợt phát hiện ra đầu mối của sự việc. Con người trước mặt mọi người to mồm nói rằng có rất nhiều nơi để đến, chỉ cần anh ta muốn thì trong thời gian nghỉ Tết có thể bay đến bất cứ nơi nào trên thế giới để hưởng thụ cuộc sống, không lẽ lại chuẩn bị để rồi qua Tết một mình bằng một thùng mỳ ăn liền?

Tiện thể cô kiểm tra một lượt, phòng tắm ở cuối vọng lại tiếng đối thoại của hai người đàn ông. Tuần Tuần giật thót mình định bỏ đi, nhưng thấy không yên tâm. Cô lại khẽ gọi Trì Trinh mấy lần nhưng vẫn không có tiếng trả lời.

Cánh cửa phòng tắm khép hờ, cô biết người đang nói chuyện đó là ai. Lấy hết can đảm cô mở hắt cửa phòng tắm ra rồi đưa mắt nhìn hết một lượt, không hề có mấy tên ăn trộm như trong tưởng tượng của cô, chỉ có một người đang nằm phủ phục trong bồn tắm, đó chính là Trì Trinh, anh ta đang quay mặt về phía chiếc ti vi hai mươi hai inch treo trên tường, trên màn hình đang phát bản tin xã hội của địa phương.

Tuần Tuần không biết có thể thờ phào một cái hay không, vì vẫn không thấy Trì Trinh có động tĩnh gì. Trong bữa tiệc tối nay anh ta đã uống không ít, vì thế cô nghĩ, có thể anh ta đã say tới mức bất tỉnh nhân sự. Lo có chuyện chẳng lành xảy ra, Tuần Tuần chẳng kịp nghĩ ngợi nhiều, vội đến bên xem tình hình. Quả nhiên, Trì Trinh hai mắt nhắm nghiền, tuy nhiên hơi thở vẫn đều đặn.

“Này, tỉnh lại đi.” Tuần Tuần lay đôi vai trần dưới nước của Trì Trinh nhưng vẫn không được, vì vậy cô ra sức vỗ vào mặt anh ta.

Người nằm trong bồn tắm cuối cùng cũng từ từ mở mắt ra, nhìn lên màn hình ti vi, nhìn chỗ mình đang nằm, rồi lại nhìn sang người đang đứng bên cạnh, nhưng vẫn chưa rõ tình hình trước mặt.

“Rốt cuộc thì anh đã lấy lại hồn phách chưa? Nước lạnh hết cả rồi. Anh không sao đấy chứ?” Điều bộ của Trì Trinh khiến cho Tuần Tuần không khỏi cảm thấy lo ngại.

“Tôi có chuyện gì? Triệu Tuần Tuần?”

Mặc dù vẻ bình tĩnh và dờ dẩn của Trì Trinh khiến Tuần Tuần rất khó hiểu, nhưng ít ra anh ta cũng nhận ra cô, tuy vẫn còn mơ hồ như cũ.

“Cô làm gì ở đây thế?”

Đây là một câu hỏi rất khó trả lời. Tuần Tuần căng thẳng tới mức cứng lưỡi. Nhưng rồi cô nghĩ, dù sao thì cũng đã đến đây rồi, chỉ bằng cứ đi thẳng vào vấn đề.

“Anh từng nói, anh... anh yêu tôi, đúng không? Vậy bây giờ tôi hỏi anh, câu nói ấy bây giờ còn giá trị như cũ không? Anh có bằng lòng chấp nhận tôi không... và cả con mèo của tôi nữa?”

Ánh mắt của Trì Trinh dừng lại hồi lâu trên khuôn mặt Tuần Tuần, không còn vẻ thiếu tập trung nữa, còn sắc mặt rất khó xác định có phải là tốt đi hay không. Trong lúc đó, tim của Tuần Tuần đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chưa bao giờ cô thấy căng thẳng như vậy. Đang mải nghĩ về phản ứng của Trì Trinh thì anh ta giờ tay lên, những giọt nước rơi đầy trên mặt cô.

Tuần Tuần vội tránh nhưng không kịp, vừa bực vừa ngượng đưa tay vuốt mặt, hình như còn có mấy giọt bắn cả vào trong miệng.

“Thần kinh à, anh làm gì thế?”

Trì Trinh vẫn không thèm để ý đến cô, thì thầm như nói một mình: “... Tôi biết rồi”.

“Anh biết cái gì? Đừng có ngậm nước mãi như vậy!” Thấy ánh mắt của Trì Trinh dần trở lại vẻ bình thường, Tuần Tuần cảm thấy trong lòng bối rối. Việc xuất hiện của cô ở nơi này là một bất ngờ điên rồ, gặp Trì Trinh lại càng thấy không có gì đáng tin. Chỉ nói về chuyện tối hôm nay thôi, cô đã liêu minh như vậy, thì vì sao anh ta lại không hề tỏ ra sững sốt trước sự xuất hiện của cô tại phòng khách như một người bình thường, đang rộng đôi tay ôm lấy cô, hoặc đuổi cô đi?

“Anh vẫn còn chưa trả lời tôi!” Tuần Tuần xấu hổ tới mức gần trở thành giận dữ.

“Hãy nói lại vấn đề của cô một lần nữa đi.” Biểu hiện của Trì Trinh rất kỳ quặc.

Có những lời chỉ có thể nói một lần, nếu nhắc lại sẽ thấy nó rất sượng sùng. Tuần Tuần ngượng ngập nói: “Tôi hỏi anh, có bằng lòng đón nhận con mèo của tôi không?”.

Trì Trinh chậm rãi đưa tay sờ cằm, “Chuyện này... còn phải xem tình hình đã!”.

Động tác quen thuộc và cái kiểu mặc cả của Trì Trinh lại bắt đầu, xem ra Trì Trinh mà Tuần Tuần quen thuộc đã trở về nguyên dạng, điều đó càng khiến Tuần Tuần thấy mất tự nhiên hơn.

“Nghĩa là gì?”

Trì Trinh đưa mắt liếc nhìn cô một cái, rồi chỉ về hướng chiếc tủ trong phòng tắm, đáp: “Ý muốn nói trước hết cô hãy lấy cho tôi chiếc khăn tắm”.

Chuyện này thì có quan hệ gì với con mèo? Đầu của Tuần Tuần bắt đầu nóng lên, cô hỏi: “Vì sao?”

Trì Trinh im lặng trong giây lát, rồi nói từng tiếng với vẻ kiên nhẫn: “Vì, cứ cho rằng có là tôi đi nữa, thì lúc này cũng thấy xấu hổ!”.

Nghe xong câu nói đó của Trì Trinh, Tuần Tuần bất giác đưa mắt nhìn vào trong bồn tắm.

“Này! Sao lại có chuyện như thế, tôi đã nói rồi mà cô còn cố tình cúi xuống nhìn à!” Trì Trinh tỏ vẻ không thể chịu nổi.

Thì ra, dù là tắm xà phòng, nhưng sau một hồi Trì Trinh ngủ gật, đến lúc này phần lớn bọt xà phòng đã tan ra, vì thế mọi thứ dưới nước đều nhìn rõ mồn một. Dù là người chẳng biết kiêng dè gì thì lúc này cũng khó tránh khỏi khó xử, Trì Trinh bất giác đổi tư thế.

“Ồi!” Lúc này dường như Tuần Tuần mới hiểu hết ý của Trì Trinh, cô hoảng hốt đứng dậy, lùi về sau mấy bước. Cô không thể tin được người vừa rồi ngồi bên bồn tắm PR cho bản thân với người đàn ông không một miếng vải che thân đang tắm lại chính là mình, chắc chắn là cô bị ma ám mất rồi.

Tuần Tuần đỏ lựng mặt, đi lấy chiếc khăn tắm cho Trì Trinh, vừa luống cuống, lắp bắp giải thích, “Chuyện này... là như thế này, anh không đóng cửa, tôi sợ có kẻ cắp lọt vào...”

“Tôi sợ cô ăn trộm thì có!”, Trì Trinh giằng lấy chiếc khăn mà Tuần Tuần mặt quay đi tay đưa tới, nói: “Triệu Tuần Tuần này, lúc thường tôi không phát hiện ra cô mãnh liệt như thế đấy. Đưa chiếc khăn đến gần thì cô bị chết hay sao, nhìn chán rồi còn giả vờ?”.

“Thực ra tôi không nhìn thấy gì cả”, Tuần Tuần cuống lên vội đáp.

Trì Trinh nghe những lời nói dối đó, có vẻ không vui, “Cô lừa ai thế? Như thế mà còn không nhìn thấy, trừ khi cô bị mù. Đừng có được rồi lại còn giả bộ!”.

Tuần Tuần đành phải thành thật, “Tôi... tôi chỉ nhìn thấy một chút thôi...”.

“Một chút thôi cái gì? Cô nói thế có nghĩa là sao?”

Giọng của Trì Trinh cao hẳn lên. Tuần Tuần bị anh ta làm rối tinh cả đầu óc, không biết rốt cuộc thì anh ta muốn mình nói là đã nhìn thấy hay không nhìn thấy. Không biết phải làm thế nào, cô tức muốn phát khóc.

“Tôi đã nhìn thấy rồi, nhưng không rõ... Ý của tôi là tôi không muốn nhìn anh... Thôi được rồi, tôi xin lỗi, thế đã được chưa?”

Đúng lúc ý nghĩ mang con mèo đi khỏi đây nhen lên trong đầu cô, thì cuối cùng Trì Trinh cũng chấm dứt chủ đề khiến cả hai khó xử.

“Phải rồi, lúc nãy cô nói tôi cho con mèo của cô ở lại có nghĩa là sao?”

“Nhà tôi có chút việc không tiện, anh có thể chăm sóc con mèo này giúp tôi một thời gian không? Sẽ không lâu lắm đâu, nhiều nhất cũng chỉ một tháng thôi.” Bị anh ta nói cho như vậy, Tuần Tuần làm gì còn dám nhắc đến mình nữa, chút ý nghĩ vừa le lói đã lại chui vào vỏ ốc. Lúc trước có lẽ cô đã bị lú lẫn nên mới nghĩ rằng ở cùng Trì Trinh cũng rất tốt, nào ngờ với một người khó chiều như Trì Trinh nếu ở bên anh ta một thời gian không bị toi tả mới là lạ.

Trì Trinh đáp chẳng ra nhiệt tình cũng chẳng ra hờ hững: “Mèo ư? Từ trước tới nay tôi chưa nuôi động vật bao giờ”.

“Ồ, không sao đâu, tôi chỉ tiện hỏi thế thôi”, Tuần Tuần vội tiếp lời, từ bé tới giờ điều mà cô rất không xa lạ đó là sự từ chối của người khác.

Dường như Trì Trinh cười lên một tiếng ở phía sau lưng cô, “Cô còn cố giả bộ cứng cỏi trước mặt tôi à? Nửa đêm chạy tới nhà tôi, rồi đến bên bồn tắm chỉ để tiện mồm hỏi xem tôi có trông giúp con mèo được không thôi à? Cứ cho rằng là muốn như thế đi nữa thì cô cũng phải tỏ ra có thành ý chứ”.

“Rốt cuộc là anh muốn gì, cứ nói ra thật rõ ràng xem” Tuần Tuần bất lực quay lại nhìn Trì Trinh một cái.

Cái người vừa mới đây thôi cứ vờ xem có bị nhìn thấy hết hay không, thế mà bây giờ ngồi đằng hoàng bên bồn tắm, dùng khăn tắm lau đầu, Tuần Tuần vội quay đầu đi. Không hiểu sao ngày hôm nay cô toàn gặp những người như vậy.

“Cô giao nhiệm vụ cho tôi, không lẽ lại không lựa chọn rõ chính sách?”

“Tôi nói rõ lại một lần nữa. Tôi không thích ăn khoai tây, nhưng nếu nó xuất hiện cùng với món thịt kho... thì có thể chấp nhận.”

Vòng vo một hồi thì anh ta cũng lộ rõ bản chất, chẳng qua là muốn Tuần Tuần thể hiện rõ thái độ một lần nữa!

Tuần Tuần cho mình mười giây sau cùng để cân nhắc.

“Tôi là món thịt kho?”

Tuần Tuần nghe thấy tiếng bước chân trần đi trên nền gạch, câu trả lời của Trì Trinh lập tức vang bên tai cô mang theo tiếng cười và hơi thở ấm áp.

“Sai, cô là khoai tây.”

Ngay sau đó, Trì Trinh choàng tay từ phía sau ôm lấy eo lưng của Tuần Tuần, cả người anh ta áp sát vào cô, bàn tay ôm mỗi lúc một chặt. Tuần Tuần có thể ngửi thấy mùi sữa tắm phảng phất xung quanh Trì Trinh và cả hơi ẩm ướt từ da thịt vừa tắm xong.

Tuần Tuần ngượng ngùng khẽ xoay người định né tránh, “Làm gì thế, nếu anh nói rằng muốn thương lượng thì phải nói chuyện cho từ tế chứ.”

“Chẳng phải là tôi đang chọn điều quan trọng nhất để thương lượng với cô là gì? Tuần Tuần, cô không hề ngốc chút nào, trước khi sử dụng chiếc chìa khoá đó cô đã biết nó có ý nghĩa gì. Cô cũng đã biết tôi không thể nào từ chối được, dù cô mang mèo hay mang chó đến. Vậy thì tại sao chúng ta không thể ‘cởi mở’ hơn?”

“... Anh mặc quần áo vào đi, giữa mùa đông mà cởi mở quá sẽ bị cảm lạnh đấy.” Tuần Tuần không dám cử động bừa bãi, cô khuyên Trì Trinh với vẻ mặt dõ dưng.

Trì Trinh đâu có chịu nghe theo, “Như thế sao được, nếu không cởi mở nói xong chuyện chính, thì làm sao thể hiện được thành ý đối với nhau? Tôi quên không nói, về khoai tây và thịt kho, thì mọi tình hoa đều ở khoai tây, thông thường tôi chọn nó để ăn trước”.

Tuần Tuần bị Trì Trinh dồn vào góc giữa tủ phòng tắm và bức tường, đôi tay chống về phía trước chạm vào mặt lớp gạch men lạnh toát, còn phía sau lưng là hơi ẩm hoàn toàn ngược lại. Nhà cách mạng vĩ đại Engels đã nói rất chính xác, đàn bà yêu đàn ông là thuộc tính xã hội, còn đàn ông yêu đàn bà là thuộc tính tự nhiên. Bất cứ lúc nào cũng đừng mang ý định thuyết phục thuộc tính tự nhiên bằng thuộc tính xã hội.

Trì Trinh luôn ăn nói không chút kiêng dè trước mặt Tuần Tuần. Tuần Tuần không phải là thiếu nữ không biết gì, cô tự tìm đến cửa, tất nhiên là cô hiểu rõ hậu quả của việc đó. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, khi đã quay lưng lại với vấn đề trình tiết thì giữa đàn ông và đàn bà có rất nhiều việc không cần nói ra cũng rõ, tuy nhiên việc kháng cự lúc này không phải là tỏ ra nũng nịu, mà vì trong lòng cô quá rõ ràng, rất nhiều việc của tương lai đều quyết định bằng sự mở đầu.

Nếu giờ phút này cô cứ thuận theo Trì Trinh, thì quan hệ giữa hai người rất có thể vì thế từ đây được xác định thành như cầu nam thích nữ muốn. Mặc dù hôn nhân cũng chỉ là nhu cầu nam thích nữ muốn ổn định và ở mức độ sâu hơn, nhưng giờ đây cô đã hai mươi chín tuổi, từng thất bại một lần trong hôn nhân nên không thể đùa bỡn cùng Trì Trinh được. Điều mà cô cần không phải là một mối quan hệ hời hợt và xác thịt, mà là một mối quan hệ ổn định và lâu dài. Người đàn ông đang ôm chặt cô lúc này kém cô ba tuổi, trẻ trung, đẹp trai, có giá hơn những người bình thường... Trong con mắt của nhiều người, đó là một cái bánh nướng từ trên trời rơi xuống, và với một người từ trước đến nay chỉ luôn muốn bước những bước chắc chắn một khi đã quyết định không trón nữa, thì càng không thể để cho chiếc bánh nướng ấy làm cho choáng váng, và ngoài vết dầu mỡ dính đầy tay ra chẳng còn được thứ gì. Khi cô chia tay ra là đã không còn đường rút lui nữa, mà phải nắm chắc được nó trong bàn tay của mình!

Trì Trinh liền tiếp thì thầm gọi tên của Tuần Tuần, động tác không hề hàm hồ chút nào, chạm thẳng vào những chỗ nhạy cảm nhất. Tuần Tuần dùng hết sức nắm chặt lấy bàn tay của Trì Trinh.

“Đừng, đừng như thế vội!”, giọng của Tuần Tuần rất nhẹ nhàng nhưng rất kiên quyết.

Trì Trinh hé mở đôi mắt bị ham muốn làm cho mờ đi, hỏi với giọng nôn nóng và không hiểu: “Vì sao lại không được?”

“Nếu anh thực sự yêu tôi, thì phải biết như thế là quá nhanh...”

“Giữa chúng ta không hề nhanh chút nào, ngay từ lúc bị Tạ Bằng Ninh bắt gặp ở khách sạn, lẽ ra cô nên theo tôi. Tôi đã từng nói tôi hợp với cô hơn so với anh ta, à, không so với bất kỳ ai. Loanh quanh rồi cô lại trở về với tôi, vậy thì cần gì phải lãng phí thời gian?”

Nhân lúc tay của Trì Trinh hơi lỏng ra, cô quay người lại đối diện thẳng với anh ta, “Anh nói rằng anh hợp với tôi hơn Tạ Bằng Ninh, vậy thì bằng thời gian anh hãy chứng minh cho tôi thấy đi”.

“Tôi có thể chứng minh ngay lúc này!”

“Không lẽ anh mạnh hơn anh ấy chỉ ở điểm đó? Trì Trinh, anh có biết điều tôi muốn có nhất là gì không, với tôi nếu không có sự yên lòng thì sẽ chẳng thể nào có vui sướng.”

Trì Trinh trầm ngâm trong mấy giây, rồi nói với vẻ giận dữ: “Tôi không thích nhất điều này ở cô, vừa sợ chết lại vừa dửng dưng!”.

Tuần Tuần khẽ hỏi: “Anh thực sự không vừa lòng với tôi?”.

“Tôi mức ghê cả răng.” Tri Trinh cắn mạnh một cái vào cổ Tuần Tuần.

Tuần Tuần cố nén đau, mỉm cười. Mặc dù Tri Trinh vẫn chưa thoải mái nhưng xem ra không còn kiên quyết như trước nữa mà chỉ áp môi vào vết răng để lại trên cổ Tuần Tuần, nói bằng giọng mơ hồ: “Triệu Tuần Tuần, dùng trái tim đổi lấy trái tim, cô sẽ làm cho tôi yên lòng bằng cái gì đây?”.

Tuần Tuần vươn tay ra, lần đầu tiên đáp lại cái ôm của Tri Trinh, áp mặt vào nơi gần vị trí trái tim Tri Trinh nhất, nói: “Tôi không có gì cả, nhưng tôi ở đây”.

Sau cái hắt hơi thứ ba của Tri Trinh, Tuần Tuần phải nói mãi cuối cùng cũng làm cho Tri Trinh rời khỏi cô, mặc một bộ đồ ngủ lên người. Con mèo được thả ra khỏi cái túi, không biết đã trốn vào góc nào. Hai người ngồi xuống ghế, nói một cách chính xác là chỉ có Tuần Tuần ngồi, còn Tri Trinh vẫn cứ kê sát vào người cô, tìm cơ hội thực hiện mong muốn của mình.

“Cái con vật xấu xí ấy tên là gì?”

“Ý anh muốn nói đến con mèo? Tôi thường gọi nó là con mèo già.”

“Không đúng, nhất định cô đặt cho nó một cái tên kỳ quặc vì thế từ trước đến nay không dùng đến. Tên nó là gì? Noah24?”

“Tôi đã định gọi nó là Judas25.”

“Có nghĩa là con Judas thân yêu này đã cáo cấu gã khốn Chu Thụy Sinh trên giường mẹ cô?”

Nhìn thấy Tuần Tuần có vẻ buồn, Tri Trinh cười nói: “Cô rầu rĩ gì thế? Đó là chuyện tốt, tôi không biết phải cảm ơn con Judas hay là Chu Thụy Sinh đây? Nếu không phải cả hai mất công sức như vậy thì làm sao khiến cô tới bên tôi được?”.

“Vi sao anh lại chửi cậu họ anh như vậy? Rốt cuộc thì trước đây ông ta đã làm gì để anh phải ghét đến thế?” trước đây Tuần Tuần thấy tò mò nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ hỏi Tri Trinh câu hỏi này, bây giờ quan hệ giữa cô và Chu Thụy Sinh như vậy, cô làm sao có thể làm ngơ được.

Tri Trinh đáp với vẻ không mấy chú tâm: “Cũng không có gì. Con người ông ta cũng không thể làm nổi những chuyện xấu xa, gian ác gì lớn, những chuyện ông ta làm thường là một vài chuyện nhỏ, bần thiêu. Nhưng đó cũng là chuyện trong quá khứ rồi”.

“Thế sao?” Tuần Tuần thấy rất ngạc nhiên nhưng không thể chuyên tâm suy nghĩ về điều ấy được, cô còn phải chú ý đến bàn tay rất không ngoan ngoan của Tri Trinh, “Đừng có quấy. Anh nói thật đi, có phải anh đã biết trước họ sẽ như vậy? Lẽ ra lúc đầu không nên để cho hai người ấy gặp nhau mới phải”.

“Chuyện này mà cũng đổ lên đầu tôi sao?” Tri Trinh lên tiếng kêu oan, “Tôi biết cô không thích ông ấy cùng với mẹ cô, nhưng chuyện này tôi và cô có thể ngăn cấm được không? Chu Thụy Sinh đã ly hôn từ lâu rồi, mẹ cô giờ cũng chỉ có một mình, đàn ông chưa vợ, phụ nữ chưa chồng, tuy tuổi có hơi lớn một chút, nhưng cũng hợp tình hợp lý. Làm sao cô có thể biết được rằng nếu mẹ cô không gặp Chu Thụy Sinh thì sau này sẽ có thể trông cậy vào những người đàn ông khác? Hãy mở lòng mình ra, nếu chuyện đã không thể thay đổi được thì cứ mặc nó đi, họ cũng đâu phải là trẻ con. Không muốn nhìn thấy bọn họ thì đừng về nhà nữa, mắt không nhìn thấy thì lòng không phải nghĩ. Mà sao cô không dành thời gian ấy mà nghĩ đến tôi nhiều hơn nhỉ?”.

“Ý anh là gì vậy? Chẳng phải anh đã nói rằng biến càng xa càng tốt, cả thế giới này muốn đi đâu thì đi là gì? Chuẩn bị nhiều mỳ ăn liền như vậy để mang đi Las Vegas, Paris, London hay New York để thay đổi khẩu vị đây?”

Tri Trinh có vẻ xấu hổ nhưng giọng nói vẫn cố tỏ ra cứng cỏi, “Tôi thích ăn mỳ ăn liền thì sao?”.

Tuần Tuần cười, “Sợ trong thời gian nghỉ Tết không tìm được chỗ ăn, mà bản thân lại chỉ biết nấu mỳ ăn liền thôi chứ gì? Lại có chuyện gì với cha anh đây?”.

“Tôi đâu có cãi nhau với họ. Cha tôi cũng không dễ dàng gì.” Tri Trinh đáp với giọng châm biếm, “Một bên là thằng con thiếu cố gắng của vợ trước, một bên là người vợ mới xinh đẹp, lại còn thêm cả tiền đồ sự nghiệp nữa, nếu là tôi thì cũng biết nên chọn thế nào. Huống chi ông ấy cũng không nói là không cho tôi về, chỉ có điều hề không để tâm là ông ấy lại cho tôi một món tiền, để tôi ăn chơi nhân khi còn trẻ, nhân dịp nghỉ Tết đi đâu đó cho vui vẻ, bao gái cũng được, tôi sòng bạc thử vận may cũng không sao, chỉ cần không về quấy quả sự sum họp gia đình người ta là được. Thực ra tôi cũng đâu có thích góp mặt vào đó, ông ấy đã quan tâm và hiểu tôi như vậy thì sao tôi lại không làm theo ý ông ấy?”.

“Vậy thì sao lại không đi chơi theo sự cho phép ngầm của cha anh?”

“Chơi cái gì mới được? Một lần, hai lần còn được, nhiều lần như thế chẳng còn hứng, bay đi bay lại, nơi nào cũng gần như vậy cả. Khuôn mặt này và khuôn mặt kia có gì khác nhau? Cô thực sự nghĩ tôi là kẻ chơi bời bỏ đi à? Hơn nữa, nếu tôi đi rồi, chẳng phải cô đến thì chỉ thấy nhà trống không sao? Như thế thì tôi cảm thấy có lỗi lắm.”

“Anh chắc chắn rằng sẽ có ngày tôi dùng đến chiếc chìa khoá đó đến thế sao?”

“Tôi nghĩ, rồi cô sẽ nghĩ ra thôi, nếu sớm muộn gì cũng phải tìm một người đàn ông, thì tại sao lại không tìm một người hiểu mình?”

Một lần nữa Tuần Tuần lại gỡ bàn tay Trì Trinh ra khỏi người mình, “Tôi thì có gì tốt đâu? Chẳng phải chỉ là một phụ nữ già đã ly hôn và chẳng có gì sao?”.

Trì Trinh cười, đáp: “Phụ nữ đúng là thù dai. Cứ cho rằng tôi không nói sai, nhưng khẩu vị tôi lạ đời, cứ thích như thế, người khác làm gì được tôi nào?”.

Tuần Tuần không để ý đến những lời nói ấy, cô chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Lúc tôi vừa gọi anh tỉnh dậy, điệu bộ anh kỳ lắm, lại còn té nước lên tôi nữa chứ!”.

“Tôi đang ở dưới nước, không lẽ lại té mình? Lúc ấy tôi đang nghĩ, chà, ngủ gật một lúc mà cũng mơ.”

“Xem ra giấc mơ ấy anh cũng đã quên lắm rồi. Té nước lên người tôi là có thể chứng tỏ không phải giấc mơ hả?” Tuần Tuần vừa tức lại vừa buồn cười.

Sự ham muốn lại trỗi dậy trong lòng, Trì Trinh cười gian xảo, “Tất nhiên. Nhìn thấy điệu bộ cô rất thảm hại, tôi đã nghĩ, không đúng rồi, nếu là trong giấc mơ thì phải ngọt ngào hơn nhiều. Nếu là chủ đề trong bồn tắm thì cô cũng phải ở trong bồn tắm rồi”.

“Tôi thêm vào! Đúng là dở”, Tuần Tuần quay mặt đi, mặt nóng bừng lên.

“Cô đừng có vội, có chỗ còn dở hơn kia, một chỗ khác ở trên ghế sa lông. Cô trong tư thế này... còn tôi ở đây.” Vừa nói Trì Trinh vừa làm động tác, đầu óc còn đang mãi suy nghĩ chuyện ấy nên hay không nên đề phòng, bất ngờ bị Tuần Tuần đẩy mạnh xuống khỏi ghế.

Trì Trinh cười chống người lên khỏi sàn nhà, “Thì ra cô cũng đã mơ như vậy, nếu không sao còn nhớ rõ động tác đến thế? Tiếp sau đó lẽ ra cô cũng lăn xuống theo chứ”.

Tuần Tuần nghiêng răng, nhấc chân lên, đập khê vào ngực Trì Trinh một cái.

“Động tác này trong mơ cô cũng có à?”

Trì Trinh tóm lấy cổ chân cô và lại ngã xuống sàn nhà. Tuần Tuần nhìn một hồi lâu không thấy Trì Trinh động đậy, thấy hơi ngạc nhiên, cúi người nhìn thì thấy Trì Trinh nằm thẳng nhắm mắt, chỉ có lồng ngực phập phồng lên xuống còn không thấy động cựa gì.

Tuần Tuần đã định mặc kệ anh ta, nhưng một lúc sau, nhìn thấy điệu bộ của Trì Trinh dường như đã ngủ rất say.

“Trời sáng rồi, tỉnh lại đi.” Tuần Tuần mỉm cười gọi.

Trì Trinh mở mắt, nhìn cô chăm chăm như vừa tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

“Chỉ có cảnh này là trong mơ không thấy.” Nói rồi Trì Trinh lại nhắm mắt lại, “Cô vẫn còn ở lại đây. Tuần Tuần, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ thấy vui như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Khi tắm mạng che mặt biến thành tấm khăn lau

Buổi tối, Tuần Tuần ở phòng dành cho khách trong nhà Trì Trinh. Lúc đầu Trì Trinh cứ một mực rằng từ trước đến nay chưa có ai ngủ ở ngoài phòng khách nên rất bụi bẩn, rồi lại theo Tuần Tuần, đang bận rộn với việc dọn dẹp cho sạch sẽ bằng về quyết không dừng tay, đi vòng quanh phòng khách, chỉ đành đứng nhìn Tuần Tuần với ánh mắt trách móc từ đầu chí cuối. Rồi sau đó lại nói rằng, trong nhà chỉ có một bộ chăn đệm, không thể san ra được, mặc dù Tuần Tuần nửa đêm lạnh không chịu nổi bò dậy tìm trong tủ quần áo ra một chiếc đệm giường, rồi đóng cửa lại trước mặt Trì Trinh.

Nhưng Trì Trinh vẫn không chịu từ bỏ, anh ta tìm mọi cách, hết chọc tức rồi đến rủ rê mãi không thôi.

“Nếu đã quyết định cùng với tôi rồi, cần gì phải như người ngoài thế?”

“Cô sang bên đây đi, tôi chỉ ôm và nói chuyện thôi có được không?”

“Sao cô cứ cố chấp thế nhỉ? Cô giữ tấm thân mình như vậy để cho ai xem đây? Những người hiểu rõ nội tình việc ly hôn của cô có ai không biết chúng ta có chuyện với nhau, giữ cái danh hão ấy chỉ bằng cứ mở lòng ra thực sự với nhau đi.”

“Triệu Tuần Tuần, cô định giăng co với tôi thì cô tính sai rồi, tôi như miếng thịt mỡ to bày trước mặt cô như thế này mà cô không biết trân trọng, cần thận kéo bỏ lỡ mất cơ hội đấy.”

Lúc đầu Tuấn Tuấn cảm thấy rất buồn cười, sau đó thì thấy bất lực. Đó chính là điểm mạnh của tuổi trẻ, có thể bám chặt lấy người khác bất chấp tất cả, chỉ cần một chút rung động thôi là không chịu buông tay. Giống như những chàng trai cố chấp ở dưới cầu thang của phòng nữ sinh viên trong ký túc năm nào, cứ một hai rằng, anh sẽ đợi em, để xem em có tới không, không tới cũng phải tới...

Nói theo đúng lương tâm, đối với một cô gái bình thường có lẽ có lỗi, thì không thể nói là không có tác động. Tuấn Tuấn dựa vào đầu giường nghĩ, nếu cô trẻ hơn mấy tuổi nữa, nếu cô không phải là người quá cẩn thận, chưa biết chừng cô đã không nên được và mở cửa ra nhào vào lòng Tri Trinh. Nhưng hiện thực trong lòng cô rất rõ, giữa đàn ông và đàn bà có lúc giống như chơi cờ, nếu không bình tĩnh thì sẽ luôn bị thua.

Sau cùng, hình như Tri Trinh cũng đã mệt và hết cách, nên nói một câu bằng giọng rầu rầu: “Triệu Tuấn Tuấn, cô thực sự quyết tâm không mở cửa ư?”.

Tuấn Tuấn ôm đầu cười đau khổ đáp: “Anh mà còn cứ như vậy là tôi không thể nào tiếp tục ở đây nữa”.

Cô vừa nói xong thì nghe thấy tiếng khoá cửa động đậy. Tuấn Tuấn giật mình, chưa kịp định thần lại thì Tri Trinh đã đẩy cửa đứng ở phía sau.

“Anh làm gì thế...” Tuấn Tuấn bắt gặp co người về phía sau.

Tay Tri Trinh cầm chặn, ném lên chiếc giường nhỏ ở phòng cho khách, đệm giường đang bên dưới Tuấn Tuấn bị rung mạnh.

“Cô ghê gớm thật đấy. Chặn cho cô này, kéo không lại nói, ngay từ đầu tôi đã xử tệ với cô”, Tri Trinh nói giọng nặng trịch.

Tuấn Tuấn hơi ngạc nhiên: “Sao bỗng dưng lại nhân từ như vậy, làm tôi khó thích nghi lắm”.

Tri Trinh tung từng châm biếm, “Đừng có vội mừng, nhớ là đừng có đến nửa đêm nghĩ lại và thay đổi, lúc đó dù cô có kêu khóc, tôi cũng không mở cửa cho đâu!”.

Tuấn Tuấn chúc Tri Trinh ngủ ngon, nhưng Tri Trinh không đáp lại, mặt sa sầm quay trở về phòng của mình.

Tuấn Tuấn vừa nằm xuống thì nghe có tiếng cào cửa và cả tiếng kêu trầm đục của con mèo. Thì ra con mèo từ nãy tới giờ sợ hãi co mình trong một xó nào đó, bây giờ thấy phòng khách đã tắt đèn bèn trở dậy, tìm đến bên chủ nhân.

Tuấn Tuấn khẽ khàng xuống giường, hé cửa một chút để con mèo vào. Lúc ấy, ở phòng bên cạnh cũng có tiếng động, cánh cửa phòng ngủ cũng khẽ mở, Tri Trinh thò đầu ra nhìn, thấy vậy hừ một tiếng rồi đóng mạnh cửa lại.

Con mèo ngir ngir mấy cái, đi một vòng quanh phòng rồi mới co mình nằm xuống cạnh Tuấn Tuấn. Nó là sự tồn tại thân thuộc duy nhất mà Tuấn Tuấn cảm thấy ở đây. Tuấn Tuấn mở mắt, định nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày, cô cứ nghĩ rằng quá nhiều chuyện phiền phức và đau đầu như vậy sẽ khiến cho mình khó có thể ngủ được, không ngờ chưa kịp nghĩ cho rõ ràng thì đã chìm ngay vào giấc ngủ trong tiếng gáy của con mèo.

Tuấn Tuấn càng không ngờ rằng, ngày hôm sau cô chỉ tỉnh dậy khi có tiếng đập cửa của Tri Trinh. Ngày thường cô không có thói quen ngủ muộn nên vội vàng xuống khỏi giường trong tiếng giục giã của Tri Trinh, khi cô cuống quýt mở cửa ra, nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ phòng khách thì thấy trời còn rất sớm, Tri Trinh ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế, đồng hồ mới chỉ sáu giờ sáng.

“Tôi lại cứ tưởng muộn giờ đi làm rồi.” Tuấn Tuấn nghi ngờ nhìn Tri Trinh, “Ngày thường anh cũng dậy sớm như thế này sao?”.

Tri Trinh giả bộ không nghe thấy, nói: “Về tình, về lý, lẽ ra hôm nay cô phải dậy sớm chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn cho tôi, để chúc mừng sự bắt đầu mới của chúng ta, đúng không?”.

Tuấn Tuấn lơ đãng đi qua người Tri Trinh vào nhà vệ sinh rửa ráy qua quýt.

Tri Trinh vẫn ngồi suy nghĩ ở ghế.

“Hôm nay không uống cà phê nữa, tốt nhất là nấu cháo, việc này chắc chắn là cô biết làm. Trứng rán cũng được, nhưng phải chín đều, trong tủ lạnh hình như còn một ít hành tây. Cô thích xuống gác mua đồ ăn sáng cũng được, ở đầu ngõ có một nhà đấy...”

Tuấn Tuấn lại đi tới bên sa lông như mộng du, rồi lấy hai gói mì ăn liền từ thùng giấy lên.

“Cô cho tôi ăn thứ này à?”, Tri Trinh không thể tin được.

Tuấn Tuấn đáp: “Tôi hôm qua anh nói thích ăn mì ăn liền còn gì? Mà tôi cũng không ghét món này”.

Tri Trinh cứ đi đi lại lại, nhìn người đang nấu mì với ánh mắt trách móc giận dữ, “Buổi tối thì ngủ cách phòng, buổi sáng thì lại cho tôi ăn mì ăn liền. Cô nói xem, tôi cần một người phụ nữ như thế để làm gì?”.

Tuấn Tuấn không thèm để ý, vẫn cứ việc mình mình làm, một lát sau thì bê ra hai bát mì đặt lên bàn ăn.

“Anh có ăn hay không đây?”

Tri Trinh vẫn ngồi yên chỗ cũ, nét mặt không thay đổi và cũng chẳng nói lời nào.

“Tôi lại cứ tưởng tối hôm qua anh chỉ có uống rượu, không ăn gì, chắc là đói lắm... Vậy thì tôi không làm khách nữa.” Nói rồi Tuần Tuần cúi xuống ăn mỳ, “Hồi còn nhỏ, mỗi lần mẹ tôi đi hẹn với đàn ông, tôi đều phải ở nhà nấu mỳ ăn. Không nghĩ rằng bao nhiêu năm qua mà vị của nó vẫn cứ như vậy”.

Tuần Tuần ăn xong một miếng mỳ thì thấy có người ngồi xuống đối diện. Cô cười, vừa dỡ dĩa, vừa nhẹ nhàng nói: “Ăn đi, đây cũng chỉ là mỳ ăn liền bình thường thôi. Trước đây anh ăn một mình, bây giờ thì là hai người cùng ăn. Để chúc mừng, tôi đã cho vào đó một quả trứng chín đều rồi đây”.

Cuối cùng thì Trì Trinh cũng cầm đũa lên, ăn mấy miếng rồi hỏi: “Cô còn muốn tới công ty nữa không? Nếu muốn ở nhà thì cũng không sao”.

Tuần Tuần trầm ngâm một lát, dùng đôi đũa khuấy trong bát mấy cái rồi nói: “Nếu anh cảm thấy tôi tiếp tục ở lại Nghiêu Khai gây khó khăn cho anh thì tôi có thể đi tìm một công việc khác”.

“Không phải ý đó, chẳng qua tôi chỉ muốn để cô biết rằng, tôi hoàn toàn có thể mang lại cuộc sống giống như cuộc sống mà Tạ Bằng Ninh đã mang lại cho cô.” Trì Trinh nói, “Nếu cô tiếp tục ở lại đương nhiên là rất tốt rồi. Cô cũng thấy rồi đấy, bây giờ lòng người trong công ty mỗi người một khác. Có cô, ít nhất tôi cũng cảm thấy còn có... một người đáng tin cậy ở đó”.

Tuần Tuần nghĩ đến Tôn Nhất Phàm, Trần Châu, Chu Thụy Sinh... và cả những đồng nghiệp ngấm ngấm theo phe này phái kia hoặc đang nghe ngóng, không khỏi cảm thấy đau cả đầu.

“Tôi không biết có thể giúp được cho anh hay không.” Thậm chí cô còn do dự không biết có nên nói cho Trì Trinh những biểu hiện bất thường và những lời bất mãn của Tôn Nhất Phàm hay không. Không nói thì có vẻ phụ lại Trì Trinh, nói ra thì lại thấy mình không phải là người tử tế cho lắm. Mặc dù cách thức thể hiện tình cảm của Tôn Nhất Phàm khiến cô thấy khinh thường, nhưng đó là chuyện cá nhân, cô không muốn mình góp phần vào trong cuộc đấu đá của đàn ông.

“Cô cứ làm những việc cô được giao, để tôi có thể nhìn thấy cô, như thế đã là giúp đỡ tôi rồi.” Trì Trinh đã ăn xong, đẩy bát về phía Tuần Tuần, “Hôm nay cô rửa bát!”.

Thu dọn xong, Tuần Tuần cùng đi với Trì Trinh đến công ty. Đến bến xe buýt gần toà nhà, cô bảo Trì Trinh cho cô xuống rồi đi bộ vào bên trong.

Tết đang đến rất gần, cả công ty đều ở trong trạng thái chuẩn bị đón Tết, hầu như ai cũng đếm thời gian chờ đến ngày nghỉ, phần lớn mọi người không còn tâm trạng nào để làm việc nữa, cho dù Chu Thụy Sinh cứ một hai lần phải tiếp tục chấn chỉnh tác phong làm việc, thì cũng chẳng mấy người đáp lại lời ông ta. Trì Trinh cũng không hỏi han gì đến, vì vậy mọi người chỉ lo bàn tán xem nên ăn Tết như thế nào.

Chu Thụy Sinh nhìn thấy Tuần Tuần, ánh mắt không khỏi thiếu tự nhiên. Mấy lần ông ta định tìm cơ hội để nói chuyện với cô, không biết có phải định giải thích về chuyện của ông ta với mẹ cô hay không. Tuần Tuần cảm thấy buồn nôn trước vẻ lầy lội và kiêu thân mặt như bẻ trên với người dưới của ông ta, nhưng lại không tiện nói gì mà cố giữ khoảng cách bằng vẻ bình thản.

Tôn Nhất Phàm không thấy xuất hiện ở công ty, nghe nói anh ta đã đi thăm khách hàng. Tâm trạng của Trần Châu thì có vẻ rất vui, mấy lần Tuần Tuần ngẩng đầu lên khỏi máy tính thì đều bắt gặp cảnh Trần Châu mỉm cười, đó là vẻ đặc biệt của phụ nữ khi đang yêu. Trong lòng Tuần Tuần cảm thấy bất bình thay cho Trần Châu. Mặc dù cô chưa bao giờ trải qua cảm giác dốc gan dốc ruột vì người khác, nhưng chính vì không có nên mới cảm thấy nó là thứ xa xỉ, mà giả sử không chấp nhận thì cũng không nên làm cho nó vẫn đục và lằng nhằng. Nhưng cô không thể nói ra điều gì, vì không biết Tôn Nhất Phàm có nhắc đến cô trước mặt Trần Châu hay không và đã nói như thế nào. Hiện tại, hoàn cảnh của cô rất khó khăn, nếu không để tâm là lập tức đắc tội với Trần Châu và mang lại phiền phức cho mình.

Tuần Tuần đi làm việc của mình, trong sự bận rộn có những lúc cô bất chợt ngẩng người ra, mỗi khi thấy có đồng nghiệp ra vào phòng làm việc của Trì Trinh, cánh cửa phòng mở ra, cô lại nhìn trộm Trì Trinh đang ở phía sau bàn làm việc. Từ lúc tới công ty, hai người chưa hề có sự tiếp xúc chính diện. Chả trách mọi người thường nói, tình yêu nơi công sở có điểm rất nhạy cảm: giữa hai người thân thiết mà cứ phải giả bộ nghiêm chỉnh dù cách nhau rất gần, chẳng khác gì trên người có vết muối cần, nếu không may lại gãi vào nó.

Không hiểu vì sao vẻ mặt của Trì Trinh không được vui, có vẻ như tâm trí không mấy tập trung, không lẽ vì tối hôm qua không ngủ được? Đúng lúc Tuần Tuần đang suy nghĩ vớ vẩn thì đột nhiên bị tiếng hát ở đâu làm cho sực tỉnh.

“Chiếc lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mi dài thăm thẳm, khiến lòng ai ngất ngây...”

Trong bụng Tuần Tuần nghĩ, không biết ai mà lại dùng tiếng chuông điện thoại toàn những lời ca rề tiền thế? Không lẽ Trần Châu đã rơi vào cái bẫy tình yêu đến mức mất cả tỉnh táo như vậy? Đang nghĩ thế thì thấy Trần Châu cũng quay đầu lại nhìn cô với vẻ hết như vậy. Tuần Tuần chợt bối rối, đưa tay lên sờ túi áo, đúng là âm thanh ấy phát ra từ chiếc điện thoại của cô.

Tuần Tuần bật máy lên với vẻ xấu hổ muốn chết, đúng là cuộc gọi của Trì Trinh, chắc chắn là buổi sáng nhân lúc cô rửa ráy hoặc nấu mỳ anh ta đã động vào máy của cô. Khi máy được nối thông, quả nhiên Trì Trinh cười hi hi, hỏi cô có thích nhạc chuông mà anh ta đã cài cho cô không. Tuần Tuần cố nén giọng, đáp: “Đừng như thế mà, tôi không chịu được những lời nịnh đầm kiểu ấy đâu”.

Trì Trinh đáp với vẻ tiu ngưu: “Cô tưởng là tôi đang khen cô đấy à, tôi cũng có lúm đồng tiền, người mà hàng ngày không ngủ được chính là cô đấy!”.

Trước khi lớp da gà trên người kịp lặn đi, Tuần Tuần hỏi Trì Trinh xem có việc gì. Cách thức nói chuyện như vậy khiến cô cảm thấy giống như đi ăn trộm, mặc dù ngoài sự lo lắng của cô ra, hầu hết những người xung quanh không thể nào gắn cô vào với Trì Trinh.

Trì Trinh bảo cô, hết giờ làm ra quán cà phê đầu phố chờ anh một lúc, rồi hai người cùng đi ăn cơm, tiện thể mua thêm một chiếc chân nữa.

“Tôi sắp chết đến nơi rồi, ngâm hàng tiếng đồng hồ trong nước lạnh, rồi lại phải cuộn trong đệm suốt một đêm. Cô không chịu ngủ cùng với tôi thì thôi, còn chặn thì nhất định phải mua”, nói xong câu đó, Trì Trinh hắt hơi liên mấy cái.

Tuần Tuần đặt điện thoại xuống, ánh mắt của Trần Châu chứa đựng rất nhiều thứ, nhưng phần nhiều là tò mò và ác ý. Ngay cả anh Vương thủ quỹ cũng cười ha hả, hỏi cô xem có phải đã có bạn trai rồi không. Tuần Tuần chỉ cười, nói nhiều thì sai nhiều, tốt nhất là không nói gì.

Lúc ăn cơm Tuần Tuần phát hiện ra rằng, dường như Trì Trinh không có ý đùa để tranh thủ sự đồng tình, vì mới nói được mấy câu thì đã hắt hơi liên tiếp, rõ ràng là Trì Trinh bị cảm. Tuần Tuần không khỏi thấy áy náy, cũng chỉ vì anh ta đã “cởi mở” quá lâu nên mới bị như vậy. Trì Trinh không hề giữ ý, chốc chốc lại kêu đau đầu, lấy lý do phải có người dìu, bảo Tuần Tuần đỡ vai anh ta, tư thế ấy khiến Tuần Tuần cảm thấy mình giống như Lý Liên Anh²⁶ đang sau lưng Thái Hậu.

Để Trì Trinh có thể nghỉ ngơi sớm, Tuần Tuần cùng anh ta tới một siêu thị ngay gần đó. Đúng lúc cô đang dừng lại xem bản thuyết minh về thành phần của chiếc chăn nhung với dáng vẻ một nữ chủ nhân gia đình sành sỏi ở khu bán đồ dùng cho phòng ngủ thì bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi tên cô.

Tuần Tuần nhìn theo phía phát ra tiếng gọi thì thấy Tạ Bằng Ninh đang đẩy một chiếc xe mua hàng đi tới phía họ. Trì Trinh đang lên mạng bằng điện thoại di động ở gần Tuần Tuần, nhìn thấy Tạ Bằng Ninh đi tới, lập tức như được tiêm thuốc trợ tim, tinh thần tỏ ra tốt hơn hẳn, tay khoác vai Tuần Tuần, quay sang chào Tạ Bằng Ninh với vẻ rất nhiệt tình.

“May quá, thế là lại gặp được người quen rồi.”

Không thể nào đọc được dấu hiệu gì trên vẻ mặt của Tạ Bằng Ninh, nhưng Tuần Tuần cảm giác thấy ánh mắt của anh ta cứ hết nhìn Tuần Tuần rồi lại nhìn sang Trì Trinh và chiếc chăn.

“Đúng là rất trùng hợp. Tuần Tuần, đã lâu rồi không gặp em.”

Trì Trinh ngược lại tỏ ra là người nhẹ nhõm thoải mái nhất trong ba người, anh ta cười, bỏ tay ra khỏi Tuần Tuần và hỏi: “Hay để tôi đi mua mấy cục pin, hai người cứ nói chuyện đi”.

Tuần Tuần khẽ đáp: “Thôi, không cần đâu”.

Chẳng cần Trì Trinh phải cố làm ra vẻ, bất cứ người bình thường nào bắt gặp cảnh hai người cùng bên nhau đi chọn đồ dùng cho phòng ngủ thì cũng có thể hiểu được mối quan hệ giữa hai người ấy. Tuần Tuần cảm thấy rất mất tự nhiên, nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì thấy chẳng thể giấu được.

Tạ Bằng Ninh từ Thượng Hải về, Tuần Tuần biết chuyện đó. Thực ra, kể từ sau khi ly hôn, cô và Tạ Bằng Ninh thỉnh thoảng cũng gọi điện cho nhau và tất nhiên bao giờ cũng là Tạ Bằng Ninh chủ động gọi trước. Tạ Bằng Ninh kể cho cô nghe về mọi chuyện sau chuyến đi Thượng Hải, kể cả chuyện đi tìm Thiệu Giai Thuyền như thế nào, hai người đã quyết tâm làm lại từ đầu ra sao, rồi cuối cùng lại kết thúc bằng sự tan vỡ như thế nào.

Tạ Bằng Ninh nói với Tuần Tuần, điều khiến anh rất khó chấp nhận hoàn toàn không phải là chuyện anh và Thiệu Giai Thuyền mãi vẫn không tu thành chính quả, mà là sau khi họ quyết tâm vượt qua tất cả mọi rào cản để đến với nhau mới phát hiện ra rằng, người ở bên cạnh mình và người trong hoài niệm hoàn toàn không phải là một. Họ đã quen với con đường đầy trở ngại, nhưng lại không quen với con đường bằng phẳng.

Tạ Bằng Ninh là một người đàn ông hướng nội và gia trưởng còn tính cách của Thiệu Giai Thuyền rất phóng khoáng, thích chơi và rất ích kỷ. Trước đó, do những trở ngại của gia đình khiến cho tình yêu của họ được bao phủ dưới tấm mạng mỏng manh, tình yêu chỉ có thể thể hiện qua ánh mắt dưới tấm mạng mỏng manh đó, còn khi đã ở bên nhau sớm tối thì tất nhiên phải lột bỏ hết những gì che giấu. Hai người đã cãi nhau về những chuyện vặt vãnh không đáng nói trong vô vàn vấn đề của cuộc sống, và sự lựa chọn thông thường không tránh khỏi sự khác biệt, ai cũng hy vọng người kia sẽ thỏa hiệp vì tình yêu. Sự rạn nứt cuối cùng chỉ là vì sau khi đi làm về Thiệu Giai Thuyền đòi đi ăn món ăn Nhật Bản, còn Tạ Bằng Ninh thì nói mình không thích. Một bữa cơm tối thông thường, một lý do đáng buồn cười đã trở thành cọng rơm cuối cùng khiến con lạc đà quy ngã, khiến cho họ thực sự thất vọng về đối phương, kết quả là người nào thích ăn canh thì ăn canh, người nào thích ăn mỳ kéo thì ăn mỳ kéo. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, cả hai người đều mong rằng không có đoạn cuối cùng ấy, như thế ít ra còn có thể oán trách cho duyên phận và vẫn giữ được tình yêu không hy vọng kia. Sau khi kết thúc khóa học, Tạ Bằng Ninh từ bỏ ý định nhận chức ở Thượng Hải, một mình trở về chốn cũ.

Khi nghe Tạ Bằng Ninh kể những chuyện này, Tuần Tuần hoàn toàn không có vẻ gì là sốt sắng muốn nghe, ngược lại, cô sợ người khác trút bỏ những bí mật của họ cho mình. Người nói ra những điều đó sẽ thấy nhẹ nhõm, giống như đã nhỏ một bãi đờm, còn người buộc phải nghe thì không thể không dành một chỗ trong bộ não để chứa thứ mà chưa hẳn đã khiến cho người ta thấy vui.

Tạ Bằng Ninh là người nhạy cảm, anh có thể cảm nhận thấy sự lãnh đạm của cô, nhưng người có thể tin cậy, có thể hiểu và không có phản ứng quyết liệt đối với việc này trừ cô ra không còn ai khác, anh không thể nói với bố mẹ mình.

Tạ Bằng Ninh đã từng hỏi cô, hai người chia tay coi như không hợp thì tan, nhưng không lẽ lại không thể làm bạn của nhau?

Tuần Tuần đã phải rất khó khăn để nói ra câu thực lòng rằng, cô không cần thứ tình bạn ấy lắm.

Tạm biệt cũng là bạn, đó là lời trong bài hát, trên thực tế, thế giới này có biết bao nhiêu người, làm bạn với ai mà chẳng được, việc gì lại cứ phải với một người đã từng má áp môi kẻ sau đó quay mặt trở thành thù hận? Đã ly hôn rồi, nếu hai bên không có ý, vậy thì đường ai nấy đi, không nên tơ vương và cũng chẳng nên thù hận, như thế mới là một kết thúc tốt nhất. Nếu có tình cờ gặp lại, nhiều nhất cũng chỉ hỏi một câu: “Anh/em có khỏe không?”, giống như lúc này đây.

Tuần Tuần lịch sự hỏi thăm Tạ Bằng Ninh, sau đó chờ câu trả lời cũng rất lịch sự của Tạ Bằng Ninh: “Rất tốt”.

Nhưng một hồi lâu mà Tạ Bằng Ninh vẫn không nói gì, Tuần Tuần thấy rất khó xử, bèn nói tiếp luôn rằng: “Chắc là anh vẫn ổn. Em cũng vậy, mọi chuyện đều tốt”.

Biểu hiện của Trì Trinh giống như nghe một câu chuyện cười nhạt nhẽo. Tuần Tuần kéo vạt áo của Trì Trinh nói: “Chọn xong rồi, chúng ta đi thôi”.

Tuần Tuần hướng về phía Tạ Bằng Ninh, gật đầu nói: “Tạm biệt”.

Trì Trinh một tay cầm chiếc chăn mới mua, tay kia kéo tay Tuần Tuần. Khi hai người đi ngang chỗ Tạ Bằng Ninh, Tạ Bằng Ninh bất chợt lên tiếng hỏi: “Tuần Tuần, có thật là em sống tốt không?”.

Tuần Tuần quay lại nhìn Tạ Bằng Ninh một cái.

Trong chiếc xe mua hàng của Tạ Bằng Ninh toàn là đồ ăn. Siêu thị này cách cơ quan của Tạ Bằng Ninh không xa, chắc hẳn là sau khi tan ca anh đến đây mua đồ ăn cho cả mấy ngày. Trước đây khi họ còn sống với nhau, mọi chuyện này đều do một tay Tuần Tuần lo liệu, Tạ Bằng Ninh rất ít khi phải để tâm đến chuyện mắm muối, dưa cà, thậm chí anh chưa từng cùng cô đi siêu thị bao giờ và cũng chưa bao giờ tự mình mua về lấy một quả táo. Là vợ chồng trong ba năm, hơn một nghìn ngày đêm, tuy không thể như giấc mộng không dấu vết, tuy nhiên sau khi chia tay nhau, Tuần Tuần thường nhớ đến ban công phơi đồ của nhà họ Tạ, nhớ đến những chiếc ga giường giặt không bao giờ hết, nhớ những chiếc sơ mi của Tạ Bằng Ninh, cà vạt và cà giày, song lại rất ít khi nhớ đến khuôn mặt của nam chủ nhân. Hình ảnh Tạ Bằng Ninh với chiếc xe đầy đồ khiến Tuần Tuần cảm thấy rất xa lạ.

Chuyện đã đến lúc này thì tốt hay không tốt có liên quan gì đến anh nữa đâu?

Trì Trinh cứ lật đi lật lại chiếc di động trong tay, câu hỏi của Tạ Bằng Ninh nghe qua thì là hỏi Tuần Tuần, nhưng thực chất thì lại là sự thăm dò và câu hỏi dành cho Trì Trinh.

Đợi Tuần Tuần một lúc, Trì Trinh quay đầu đi.

“Lẽ mà gì nữa thế, tôi đang đau đầu muốn chết đây, về nhà thôi!”

Tuần Tuần đành phải tiếp tục diu “người bệnh”, đi được mấy bước, thấy không nén được nữa mới nhắc nhở: “Này, anh chỉ bị cảm thôi, sao lại phải đi cà nhắc như thế?”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Canh bạc trong màn sương mù

Nửa đêm Trì Trinh cứ kêu lạnh, Tuần Tuần vào xem sự thể thế nào. Trì Trinh đắp một chiếc chăn dày, thêm cả một chiếc thảm len nữa. Tuần Tuần bảo Trì Trinh cấp nhiệt độ rồi ra phòng khách lấy thuốc cho anh ta. Vừa đổ nước ra cốc thì nghe tiếng Trì Trinh kêu lên rằng bị sốt rồi.

Tuần Tuần cầm chiếc cặp nhiệt độ lên xem, gần ba mươi tám độ, nên nói: “Chỉ là sốt nhẹ thôi, uống ít thuốc, ngủ một giấc là sẽ khỏe”.

Trì Trinh trách cô rằng không quan tâm đến chuyện sống chết của mình, chốc chốc lại bảo Tuần Tuần đi pha trà gừng, đi lấy túi nước đá, rồi còn nói, những lần bị cảm trước đây mẹ anh ta thường chăm sóc anh ta như thế. Tuần Tuần không muốn tranh cãi với Trì Trinh nên làm theo tất mọi yêu cầu. Trì Trinh được dâng chân lân dâng đầu, một mực bảo Tuần Tuần ở lại bên anh ta.

Tuần Tuần đâu có dễ dàng trúng kế như vậy, thấy Trì Trinh đã uống xong thuốc, cô định quay về phòng. Trì Trinh thất vọng, hỏi: “Tạ Bằng Ninh ốm cô cũng đối xử với anh ta như vậy sao?”

“Tạ Bằng Ninh đâu có khó chiều như anh?”, Tuần Tuần đáp.

“Tôi bảo cô chiều tôi cái gì? Tôi chỉ bảo cô ngồi bên giường tôi một lúc thôi mà.” Thấy Tuần Tuần không động tĩnh gì, Trì Trinh bèn tự động thò tay ra khỏi chăn, nắm lấy tay cô kéo vào trong chăn đặt lên trên người mình.

“Anh làm gì thế?”

“Đừng có nghĩ xiên xẹo. Tôi chỉ muốn để tay cô lên bụng tôi thôi mà. Bụng được ủ một đêm thì dù có bị loại cảm nào cũng sẽ khỏi ngay thôi.”

“Anh đừng có dỗ tôi như đồ ngọc thể.”

Trì Trinh lớn tiếng biện hộ: “Đó là phương thuốc bí truyền của mẹ tôi”.

Tuần Tuần không muốn mất thời gian tranh luận với Trì Trinh, rút tay ra đứng dậy nói: “Tôi làm sao tốt được như mẹ anh?”.

Trì Trinh thấy Tuần Tuần có vẻ hết kiên nhẫn, bèn lấy lại vẻ nghiêm chỉnh, chớp mắt cười: “Đừng có cau có như vậy, tôi đùa cô, thế đã được chưa. Cô tốt hơn mẹ tôi rất nhiều. Sau khi cha mẹ tôi ly hôn, mẹ tôi suốt ngày cứ thần thờ, thờ ơ, làm gì có tâm trí để chăm sóc tôi?”.

“Anh cũng bịa tài thật đấy, cả cái gọi là phương thuốc bí truyền cũng là do anh nghĩ ra chứ gì?”

Trì Trinh nửa đùa nửa thật: “Nói là bịa đặt thì khó nghe quá. Dù thế nào thì cũng là một mong muốn tốt đẹp. Trước đây tôi cũng từng bị cảm nặng một lần, nửa đêm trở mình chần bị tuột xuống đất, cả người cứ mềm nhũn, không thể nào kéo chần lên được, tôi muốn gọi mẹ nhưng chỉ nghe thấy tiếng bà khóc ở phòng bên cạnh, vừa khóc vừa chửi rủa cha tôi”.

Tuần Tuần cười mắng: “Sao anh lại không gửi bài đến mục Tri âm nhi? Câu chuyện phải được biên tập kỹ thì mới có người nghe. Anh không có tay hay sao? Sao không tự ừ lấy cho mình?”.

Trì Trinh cứ liếc nắm chặt lấy tay của Tuần Tuần, “Tay của tôi lạnh lắm, tay của cô ấm hơn. Đợi tôi một lúc, tôi sắp ngủ rồi đây. Nếu cô gọi tôi mà không thấy thưa thì không cần phải ở bên tôi nữa đâu”.

Tuần Tuần không biết làm gì đành ngồi yên lặng một lát. Hơi thở của Trì Trinh cũng dần dần trở nên đều đều.

“Trì Trinh!”

“Tôi sắp ngủ rồi đây.”

Mấy phút sau.

“Này.”

“Hà?”

...

“Đồ ngốc.”

“Chưa ngốc bằng cô.”

Tuần Tuần dựa vào giữa chiếc tủ đầu giường và giường, nghe tiếng đồng hồ tích ta tích tắc như ru ngủ, mi mắt cô cũng dần trở nên nặng trĩu. Đến khi không thể chịu thêm được nữa, cô lại gọi thử Trì Trinh một lần, hết sức khéo léo rút bàn tay mình ra, nhưng vừa mới động khê thì Trì Trinh đã lập tức nắm chặt lấy.

“Anh không hề có ý muốn ngủ.” Tuần Tuần đã thấy rõ mưu đồ của Trì Trinh.

“Tôi không muốn chết trong lúc ngủ.” Trì Trinh xoay người ôm lấy cô, “Hơn nữa, cũng không ngủ được và vẫn thấy lạnh”.

“Anh còn động được chân, tay thì chứng tỏ chưa chết được đâu.”

“Chỉ cần cô chịu, thì dù có phải loé lên rồi vụt tắt thì tôi cũng sẽ cố gắng.”

Tuần Tuần không nói được gì nữa. Cô phát hiện ra rằng, dù trong bất cứ tình huống nào Trì Trinh cũng có cách để quay trở lại chủ đề ấy.

Tuần Tuần thở dài: “Trong đầu anh ngoài chuyện ấy ra không còn chuyện gì khác nữa à?”.

“Có thì có đấy, nhưng có sự phân chia mức độ cần kíp, nặng nhẹ. Tôi cảm thấy, cô ngồi bên, nói chuyện, rót nước cho tôi nhưng vẫn cứ như một người giả, trong lòng chẳng có gì, đưa tay lại thì có thể xuyên qua cơ thể.”

Tuần Tuần cúi đầu cảnh cáo: “Tay của anh đều xuyên qua rồi, thế còn tay đặt lên ngực tôi là gì vậy?”.

“Tuần Tuần, tôi đã cho cô rất nhiều thời gian, rốt cuộc là cô muốn chứng minh điều gì vậy?”

“Anh bắt đầu ra mồ hôi rồi đấy, đừng suy nghĩ linh tinh nữa, sẽ nhanh khỏi thôi”, Tuần Tuần vừa nói, vừa khê giằng tay ra.

Trì Trinh buồn bực lấy gối trùm lên đầu, “Cô đi đi. Con người còn không được tự do bằng động vật, động vật còn biết tìm bạn để qua mùa đông”.

Tuần Tuần dèm chần cho Trì Trinh xong, tắt đèn rồi bước ra bên ngoài.

Tìm một người bạn không khó, nhưng những động vật từng dựa vào nhau trải qua mùa đông, đến mùa xuân năm sau có còn nhận ra nhau nữa không?

Tục ngữ nói không sai, khi bị ôm thì như núi đổ, khi bệnh đi thì nhẹ tựa rút tơ. Lần cảm này của Trì Trinh không nhanh khỏi như đã nghĩ, tuy sốt đã lui,

nhưng vẫn đau đầu ngạt mũi như cũ, tinh thần uể oải, người rã rời. Trong suy nghĩ của Tuần Tuần như thế chưa hẳn là không tốt, những con virus của cảm cúm tạm thời chiến thắng những con virus tinh thần khó lòng chữa khỏi, cô không phải chịu nổi khổ bị quấy rầy và được yên ổn trong hai ngày.

Mặc dù Tuần Tuần cố tình tránh mặt nhưng khi ở công ty có lúc Tuần Tuần không tránh khỏi chạm trán với Tôn Nhất Phàm. Họ gặp nhau trong thang máy vào giờ đi làm, Tôn Nhất Phàm vẫn cười chào cô với vẻ mặt không có gì thay đổi, làm như chuyện xảy ra đêm ấy dưới chân cầu thang nhà mẹ đẻ Tuần Tuần chỉ là ảo giác của cô. Tuần Tuần cũng mỉm cười với anh ta, nhưng trong bụng thần kêu lên, nếu nói về độ lão luyện và trải đời thì cô còn phải học dài dài.

Buổi sáng hôm ấy khi đối chiếu sổ sách, Tuần Tuần lại phát hiện ra Trần Châu tiếp tục bật đèn xanh cho Tôn Nhất Phàm qua chiếc hoá đơn xuất hàng. Theo quy định, thông thường đến thời điểm này công ty ngừng xuất hàng và các đại lý cũng tạm thời ngừng đặt hàng. Nhưng đây là lĩnh vực mà Tôn Nhất Phàm phụ trách, còn phòng Tài vụ là do Trần Châu chịu trách nhiệm, ngoài Trì Trinh thì những người khác cũng không tiện hỏi.

Tuần Tuần không rõ mục đích việc liên tiếp xuất hàng của Tôn Nhất Phàm là gì, nhưng điều có thể khẳng định là, mục đích đó không phải là vì mang lại thành tích cho công ty. Giá trị của lần xuất hàng này không nhỏ, đến cả Tuần Tuần cũng cảm thấy bất an, điều bất an ấy bắt đầu từ việc Trần Châu bị tình yêu làm cho lú lẫn. Khiến cho Tuần Tuần từ một con người luôn tuân theo nguyên tắc cẩn trọng, giữ mình, nhưng khi cân nhắc mấy lần, vẫn phải quyết định làm người nhiều lời một phen.

Nhân lúc anh Vương không có mặt trong phòng, Tuần Tuần khéo léo nói với sếp của mình rằng: “Chị Châu, em nhớ là Giám đốc Lý của Cát Thuận đã rất lâu rồi không quyết toán với chúng ta, trước Tết mà cung cấp cho ông ta nhiều hàng như vậy, hình như không hợp lẽ cho lắm.”

Trần Châu ngẩng đầu lên nhìn Tuần Tuần một cái, rồi đáp: “Chuyện này tôi đã tính cả rồi”.

Nghe vậy Tuần Tuần chỉ còn biết im lặng. Văn phòng cũng có một kho hàng nhất định, đại lý đó lại ở thành phố này, nếu không có chuyện gì xảy ra thì lô hàng này đến chiều sẽ được xuất đi. Tuần Tuần muốn thuyết phục mình rằng chuyện này không đến phiên mình lo, nếu mình lại cứ khơi ra chưa biết kết quả như thế nào, nhưng dù sao cũng sẽ kéo Trần Châu xuống nước, đó là điều cô không mong muốn nhìn thấy. Nỗi lo lắng và bị quan trời sinh cứ trăn trở trong lòng, khiến cô chẳng thể tập trung vào công việc.

Đúng vào lúc sắp hết giờ làm việc buổi chiều thì Trì Trinh gọi điện đến phòng Tài vụ, nói rằng không tìm thấy bản báo cáo lần trước, Trần Châu sai Tuần Tuần mang một bản khác đến cho Trì Trinh.

Tuần Tuần bước vào phòng làm việc của Trì Trinh, đưa bản báo cáo xong, khẽ nói: “Đừng có nói với tôi là anh không biết bản báo cáo lần trước mang về nhà để trên bàn đấy nhé”.

Trì Trinh cúi đầu sắp xếp túi công văn, nghe thấy vậy ngẩng đầu lên cười đáp: “Tôi gọi cô tôi chỉ là để nói với cô rằng, tối nay tôi không ăn cơm cùng cô được. Hết giờ làm cô tự về nhà.”

“Ừ!”, Tuần Tuần đáp một tiếng. Hôm nay Trì Trinh thất chiếc cà vạt kẻ sọc màu nâu hồng do cô chọn, áo khoác cũng là chiếc áo mà cô mới lấy về từ hiệu giặt là tối qua, cô cũng đã nghĩ ra cả món ăn mà buổi tối về sẽ nấu, mới chỉ có mấy ngày nhưng cuộc sống giữa cô và Trì Trinh đã có rất nhiều những mối liên quan, ngầm nghĩ kỹ về những điều đó Tuần Tuần không khỏi giật mình.

Nhìn thấy Tuần Tuần ngây người ra, Trì Trinh cảm thấy buồn cười, “Mới chỉ không cùng ăn với cô một bữa cơm tối đã khiến cô buồn tối mức như mất hết hồn rồi à?”.

Vừa nói, Trì Trinh vừa ho. Mấy hôm nay, mũi đã bít ngạt thì họng lại bắt đầu viêm nên thỉnh thoảng lại húng hắng ho. Nhìn thấy đầu mũi của Trì Trinh hơi đỏ, quãng mắt cũng xuất hiện một đường thâm, trong lòng cô biết trận cảm ấy đã giày vò Trì Trinh không ít. Với tình trạng này, Trì Trinh không tránh khỏi lơ lửng trong công việc cho nên Tôn Nhất Phàm mới luôn coi thường anh.

Tuần Tuần tự nhiên thấy lo lắng, những lời trong bụng buột ra miệng, “Anh có biết chuyện Tôn Nhất Phàm vẫn cứ xuất hàng cho một đại lý nợ tiền hàng quá mức quy định không?”.

Tuần Tuần nghĩ, nếu xảy ra chuyện gì bên trên sẽ quy kết trách nhiệm, cho dù Trì Trinh là con của ông chủ cũng khó lòng tránh khỏi việc bị cha và mẹ kế trách mắng, rồi có thể họ sẽ điều Trì Trinh đi nơi khác hoặc đuổi anh quay về Mỹ, như vậy thì thành tri mà cô khó khăn lắm mới quyết tâm trú ngụ chẳng phải sẽ biến thành bong bóng sao?

Trì Trinh sắp xếp xong đồ đạc, cười tủm tỉm nói: “Đúng là nên chụp cho cô bức ảnh vào lúc này. Tôi rất thích vẻ lo lắng của cô dành cho tôi”.

“Tôi không có tâm trạng nào để đùa với anh đâu. Tôn Nhất Phàm có nói với tôi rằng, anh ta định sẽ rời khỏi công ty, anh không cảm thấy những chuyện này có liên quan đến nhau sao?”

“Xem ra anh ta thực lòng thực dạ với cô đấy, chưa biết chừng trong đó có tình cảm thật cũng nên.” Trì Trinh đứng dậy khoác áo lên người, “Còn tôi thì lại không thích cô cứ nhắc đến anh ta”.

“Này, những điều tôi nói anh có nghe không đấy? Toàn nghĩ chuyện linh tinh.”

Trì Trinh đi ra ngoài cửa, khi đi ngang qua Tuần Tuần, anh nắm nhanh bàn tay cô.

“Những lời cô nói làm sao tôi dám không nghe? Đợi sau hãy nói được không? Tôi đã hẹn với người ta rồi, phải đi ngay mới kịp. Cô chưa biết đấy thôi, ông Lý của Cát Thuận là người tính tình rất nóng nảy.”

Nói xong Tri Trinh vội bỏ đi, để lại Tuần Tuần với bản báo cáo mới, cô nhìn vào nó như đang suy nghĩ điều gì.

Khi Tuần Tuần quay về phòng làm việc, Trần Châu nói điện thoại của cô từ nãy đến giờ đổ chuông liên hồi. Tuần Tuần nhìn vào nhật lý cuộc gọi, thì ra là điện của Tăng Dục. Cô đang định gọi lại cho Tăng Dục thì chuông điện thoại lại vang lên, không phải là của Tăng Dục, cũng không phải là của người cài chuông “lúm đồng tiền xinh xinh, đôi mi dài đen thẳm”, mà là người cô nghĩ rằng sẽ không thể tiếp tục giữ mối quan hệ được nữa, Tạ Bằng Ninh.

Tuần Tuần hỏi Tạ Bằng Ninh xem có việc gì, Tạ Bằng Ninh hỏi lại: “Giữa chúng ta thực sự đến mức độ đó hay sao? Nếu không có việc gì thì em không còn muốn nghe thấy giọng của anh nữa à?”.

Tuần Tuần đáp: “Nhưng em đoán là anh có việc. Bởi vì anh không phải là người vô duyên đến như vậy”.

“Em đang khen anh à?” Tạ Bằng Ninh cười chua chát, im lặng một lát rồi hỏi: “Tuần Tuần, bây giờ em đang ở với Tri Trinh thật đấy sao?”.

“Anh định nói gì?” Tuần Tuần bước ra khỏi phòng làm việc, đến một chỗ vắng để nghe.

“Anh đành phải nói một câu không nên nói thế này, anh cảm thấy con người Tri Trinh rất kỳ quặc. Em đừng vội hiểu lầm, anh không có ý định nói xấu cậu ta trước mặt em. Nói thật lòng, nhìn thấy hai người ở bên nhau trong lòng anh không khỏi cảm thấy mất mát. Có lẽ anh là một kẻ ích kỷ nhưng chuyện đã đến nước này, anh chỉ còn biết thật lòng hy vọng mọi điều tốt đẹp sẽ đến với em”.

“Bằng Ninh, anh không cần phải nói những lời ấy đâu.”

“Lúc anh và Giai Thuyền còn ở bên nhau, cô ấy cũng đã nói một số chuyện về Tri Trinh. Thì ra, thời gian từ khi hai người ấy quen nhau và trở thành người yêu rồi trở về lần đó chỉ có hơn một tháng, mà cũng không phải quen biết qua con đường chính đáng. Giai Thuyền ham chơi, cô ấy nói, hôm ấy tâm trạng rất tồi tệ nên đã cùng với bạn đến quán bar và uống khá nhiều rượu. Lúc ấy Tri Trinh ngồi ở bàn bên cạnh, cô bạn của Giai Thuyền nhìn thấy cậu ta, mời sang cùng uống mấy ly rượu, không ngờ Tri Trinh tỏ ra có cảm tình với Giai Thuyền và lập tức để lại cách thức liên lạc, rồi mấy hôm sau chủ động gọi điện đến mời Giai Thuyền đi ăn cơm. Điều kiện của cậu ta rất tốt nên Giai Thuyền cũng xiêu lòng. Lúc đầu Giai Thuyền chỉ nghĩ là cậu ta đùa chơi nên cô ấy đã nói đùa hay là kết hôn, Tri Trinh cũng không hề phản đối. Lúc đó, Giai Thuyền đã nghĩ rằng mình gặp may nên một lòng một dạ với anh ta. Lần trước trở về đây cũng chỉ vì Giai Thuyền nghe Tri Trinh nói muốn phát triển ở thành phố này nên cô ấy đã đi cùng. Không ngờ sau này cậu ta nói thay đổi là thay đổi, gây ra chuyện đó rồi, bây giờ lại kéo em vào cuộc.”

Một hồi lâu sau Tuần Tuần mới nói: “Ý anh muốn nói rằng, Tri Trinh đồng thời phá tan hôn nhân và tình yêu của anh phải không? Giữa anh và Thiệu Giai Thuyền không hề có dù chỉ là một vấn đề nhỏ?”.

Tạ Bằng Ninh đuối lý, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Ý của anh không phải là như vậy. Cũng giống như trước đây anh đã nói, trong chuyện ly hôn ai cũng có lỗi, nhưng chắc chắn nếu không có Tri Trinh thì có lẽ chúng ta đã không như vậy. Chưa biết chừng con người cậu ta chỉ nghĩ đến chuyện thay đổi đàn bà để tìm lạc thú chứ không có ý thực lòng, anh lo rằng em sẽ bị lừa gạt và chịu thua thiệt”.

Ý từ sâu xa trong lời của Tạ Bằng Ninh là, đến cả Thiệu Giai Thuyền mà Tri Trinh nói bỏ là bỏ ngay được, huống chi Tuần Tuần – một người không thuộc tuýp mà Tri Trinh thích, chẳng mấy chốc anh ta cũng sẽ chán cho mà xem. Tuần Tuần không sợ người khác nghĩ như vậy, bởi vì ngay chính cô cũng cảm thấy nghi ngờ, tuy nhiên nghe những lời này của Tạ Bằng Ninh, cô cảm thấy mấu chốt sâu xa của vấn đề không phải là ở đó.

“Vừa rồi anh nói, khi Thiệu Giai Thuyền gặp Tri Trinh là lúc tâm trạng cô ấy rất tồi tệ, vậy cô ấy có nói vì sao mà tâm trạng lại như vậy không?”

“Có, cô ấy có nói. Đó là vào ngày mừng thọ tám mươi của bà ngoại, cô ấy gọi điện về để hỏi thăm, anh lại là người nghe máy đầu tiên nên có nói chuyện với cô ấy mấy câu. Mẹ anh đứng bên nghe thấy, sau đó ít lâu bên nhờ người chuyển đến cho cô ấy một túi đặc sản của quê, nói là để cô ấy nhớ lại, bên trong đó còn có rất nhiều ảnh của mọi người trong gia đình, có cả ảnh cưới của hai chúng ta nữa. Giai Thuyền là người thẳng tính, mặc dù cũng đã biết chuyện anh kết hôn, nhưng mẹ anh đến tận lúc ấy vẫn cứ để phòng cô ấy nên có ý để cho cô ấy nhìn thấy những tấm ảnh đó, vì thế cô ấy không khỏi cảm thấy buồn...”

“Ý của anh là, cái ngày cô ấy gặp Tri Trinh có khả năng cô ấy đã mang theo ảnh của em và anh?” Trong lòng Tuần Tuần nghe như có tiếng nổ.

“Đúng là có khả năng đó, sao vậy? Không lẽ...”

Tuần Tuần vội ngắt lời Tạ Bằng Ninh, “Anh đừng có đoán mò. Em không nói gì đâu”.

“Cảm ơn những lời khuyên chân thành của anh”, Tuần Tuần đáp, nhưng đầu óc của cô đang đề tạt đầu tạt đuôi.

Kết thúc câu chuyện với Tạ Bằng Ninh, Tuần Tuần đang thần người ra thì lại nghe thấy tiếng một người cười nói phía sau lưng: “Tôi đang nghĩ không biết ai đứng đây, thì ra là Tuần Tuần. Hết giờ làm rồi mà vẫn chưa về, định làm thêm giờ hay sao thế?”.

Nụ cười của Chu Thụy Sinh dường như được một loại keo vụn năng dính cố định trên nên không bao giờ biến mất. Thấy Tuần Tuần không đáp, xung quanh cũng không có ai, nụ cười của Chu Thụy Sinh càng tỏ vẻ hiểu biết và thông cảm.

“Chà, tôi lại nói những lời đó rồi, đều là chỗ gia đình cả, nói làm thêm giờ là khách sao mất rồi. Tri Trinh đã ra ngoài, hay là tối nay về nhà mẹ ăn một bữa cơm? Bà ấy cũng rất nhớ cô đấy.”

Tuần Tuần vẫn không có ý định nói gì nên dù là người rất giỏi nhìn mặt đoán lòng, lại biết ăn nói như Chu Thụy Sinh cũng cảm thấy cụt hứng, đành tui

nghe nói: “VẬY, TÔI KHÔNG LÀM PHIỀN CÔ NỮA”.

“Chờ chút”, Tuần Tuần bỗng nhiên gọi ông ta đứng lại.

“Tôi biết cô không phải là đứa con lòng dạ sắt đá, mẹ cô...”

“Chu Thụy Sinh, tôi muốn hỏi ông một vài chuyện liên quan đến Tri Trinh.”

“Chuyện đó thì...”

Tuần Tuần biết, là một người lắt léo trong lòng Chu Thụy Sinh lúc này chắc hẳn đã đoán ra những điều cô muốn hỏi về Tri Trinh, thuận tuý đó là tất cả những gì mà một người con gái muốn biết về người yêu của mình theo bản năng.

“Thực ra cũng chẳng có chuyện gì lớn nhưng vì tôi nghĩ ông là người thân duy nhất của Tri Trinh ở đây, chuyện của anh ấy ông là người hiểu rõ nhất.”

“Đâu có, đâu có, nhưng đúng là tôi tận mắt nhìn thấy nó lớn lên.”

“Mẹ của Tri Trinh đã mất rồi, vậy vì sao anh ấy lại muốn quay lại đây?”

“Thượng Hải là địa bàn của mẹ kế nó nên nó không thể ở được lâu. Rồi đúng lúc đó công ty lại có nhu cầu mở một văn phòng chi nhánh ở đây. Vốn dĩ tôi cũng đã định nghỉ ngơi hưởng phúc, nhưng thấy nó một mình xoay xở nên mới tới đây để giúp nó.”

“VẬY... chắc là ông biết bạn gái trước đây của anh ấy chứ?”

Chu Thụy Sinh cười ha ha, “Bạn gái ư? Ôi, nghe tôi nói này, Tuần Tuần, có người đàn ông nào hỏi còn trẻ mà không có một vài cô gái bên cạnh đâu, nhưng như vậy đâu thể gọi là bạn gái được. Để tôi nói cho cô biết, có lẽ chỉ cô mới có thể làm cho nó ổn định. Khó khăn lắm mới được ở bên nhau, như thế tốt lắm, rất tốt!”

Tuần Tuần chau mày: “Sao? Thiệu Giai Thuyền đã nói tôi chuyện kết hôn với anh ấy rồi cơ mà, như thế cũng không gọi là bạn gái sao?”

“Thuyền nào?”, về mặt của Chu Thụy Sinh ngơ ngác.

Nhìn điệu bộ của ông ta thì có thể thấy, ông ta chưa hề nghe thấy cái tên Thiệu Giai Thuyền. Mặc dù Chu Thụy Sinh không phải là người thật thà, nhưng về nghi hoặc kia không phải là giả. Nếu ông ta thực sự che giấu cho Tri Trinh thì hoàn toàn có thể lớn tiếng nói rằng, với Thiệu Giai Thuyền thì Tri Trinh chỉ có ý định chơi bời mà thôi, chẳng cần phải giả bộ như không hề biết chút nào thế kia.

Tri Trinh cũng chưa bao giờ nhắc đến Thiệu Giai Thuyền trước mặt Chu Thụy Sinh, điều đó có nghĩa là “vị hôn thê” từ đầu chí cuối chỉ là lời nói dối?

“Tri Trinh có bao giờ nhắc đến tôi trước mặt ông không?”

Có lẽ Chu Thụy Sinh rất lấy làm buồn cười trước những câu hỏi lộn xộn của Tuần Tuần lúc đó, nên cười ha ha đáp: “Cô đã coi thường bản thân mình quá đấy. Chẳng Tri Trinh tính tình chẳng ra sao, nhưng tính cảm với cô không thể là giả được. Điều này thì lão già này có thể nhìn thấy rất rõ, thế mà cô lại không hiểu nhì?”.

Tuần Tuần tiếp tục truy hỏi: “Ông có thể nói cho tôi biết, lần đầu tiên anh ấy nhắc đến tôi với ông là khi nào không?”.

Hỏi xong, Tuần Tuần thấy hối hận vì mình đã quá vội vàng khi đưa ra câu hỏi trực tiếp như vậy. Quả nhiên, Chu Thụy Sinh do dự một lúc, rồi lập tức lấy lại vẻ cảnh giác, những câu trả lời sau đó cẩn trọng hơn rất nhiều.

“Chuyện này... chán quá, trí nhớ của tôi càng già lại càng tồi tệ. Nó đối với cô thế nào thì cô phải cảm thấy chứ, tôi nghĩ chuyện đó không đến lượt người ngoài như tôi nói linh tinh đâu. Thôi chết, tôi nhớ ra rồi, tôi có chút việc phải đi đây. Cô không định về nhà à?”

Tuần Tuần im lặng, nhìn theo bóng của Chu Thụy Sinh.

“Ông không được lừa gạt mẹ tôi đâu đấy!” Tuần Tuần đột nhiên nói với theo cái bóng của Chu Thụy Sinh, thấy ông ta đứng lại, cô bổ sung một câu với vẻ khó khăn, “Cả đời mẹ tôi đã rất vất vả... ông hãy đối xử tốt với bà ấy”.

Chu Thụy Sinh hơi khom mình coi như đáp lại, “Điều đó thì đương nhiên rồi”.

Sau khi Chu Thụy Sinh đi, chỉ còn lại một mình Tuần Tuần đứng nguyên chỗ cũ, đưa bàn tay ra rồi đứng sát bên cửa sổ nhìn xuống đường phố phía dưới từ độ cao của tầng thứ ba mươi ba. Cả thành phố và khoảng trời bên cạnh đường như nằm trọn trong lòng bàn tay. Tuần Tuần suy nghĩ vẩn vơ, càng nghĩ lại càng thấy rối rắm khó hiểu.

Rốt cuộc Tri Trinh là người như thế nào? Và vì sao lại đến đây? Tuần Tuần cảm thấy mình như đang ở trong một đám mây mù. Trong suy nghĩ của cô thì mây mù đáng sợ hơn là bóng tối, bóng tối còn có thể dùng ánh sáng để xuyên qua, còn với mây mù thì chỉ còn cách đợi nó tan biến đi hết. Rõ ràng con đường phía trước lúc ẩn lúc hiện nhưng bạn lại chẳng dám coi thường mà bước lên một bước, bởi vì phía trước không biết là phong cảnh tuyệt đẹp hay là vách đá chắn ngang.

Tuần Tuần không phải là người dễ dàng tin tưởng, cũng không dễ dàng đi đến quyết định. Nếu cô chịu đánh cược một phen thì có nghĩa cô phải nắm chắc được phần thắng. Đã từng có lúc sự tin tưởng vào thắng lợi ấy có được từ sự chân tình của Tri Trinh, tuy Tri Trinh không đáng tin nhưng dù sao thì anh ta cũng yêu cô, đó là kết luận rút ra khi cô cần nhắc, suy nghĩ mãi. Đúng lúc cô đang quyết tâm hạ con bài trong tay, quyết định lựa chọn sự yên bình trong phần đời còn lại dựa vào chân tình ấy thì đám mây mù kia lại xuất hiện ngăn cản cô.

Không lẽ tất cả đều là giả tạo?

Việc người ấy chỉ vào mũi cô nói rằng: “Chỉ có người ở lại tranh cãi với cô, mới là người thực sự yêu cô thực lòng” cũng là giả ư?

Cãi nhau xong rồi, mắt đỏ hoe lên cũng là giả ư?

Niềm vui sướng rục rịch trong đôi mắt lơ đãng mới mở lúc nhìn thấy cô cũng là giả ư?

Cả bàn tay trong giấc ngủ cũng không chịu buông tay cô ra và sự quyến luyến, dựa dẫm như trẻ con ấy cũng là giả?

Vậy, cái gì mới là thật đây?

Nếu tất cả những điều đáng ghi nhớ, những điều khiến cho trái tim xao xuyến kia đều là ảo giác, thì có lẽ chỉ có sự ảm đạm hoang vắng mới là thật, và như vậy những con người sống trong sự thật ấy suốt đời mới đáng thương làm sao.

Đến khi Tuần Tuần định thần lại, gọi điện cho Tăng Dục thì người trong công ty đã về gần hết. Tăng Dục nói cũng không có việc gì, chỉ có điều sáng nay mẹ cô đã gọi điện cho Tăng Dục, vòng vo một hồi rồi bảo cô có rỗi thì về nhà ăn cơm.

“Cô biết đấy, từ xưa đến nay tôi chẳng có chuyện gì để nói với bà ấy, mà bà ấy cũng không vô cớ mời tôi về ăn cơm, không cần nghĩ cũng biết, nếu tôi về thì không thể không có cô. Dù có cãi nhau thì bà ấy vẫn còn nhớ rằng mình có một đứa con gái, chỉ có nói cứng thế thôi. Cô nói đi, có muốn về không, chỉ cần nói một câu thôi. Tôi cũng chẳng có nhu cầu góp vui đến thế đâu”, Tăng Dục nói thẳng trong điện thoại.

Tuần Tuần gượng cười: “Chưa biết chừng mẹ em lại muốn ở cùng với chị cũng nên!”.

“Thôi, tôi xin.” Tăng Dục phì cười, “Cô đừng trách tôi là không kính trọng bà ấy, nói thật lòng, bây giờ tôi không có thời gian, tiểu cô nương này sau khi tan ca bận mất rồi”.

“Liên Tuyền về rồi à?” Tuần Tuần nghe cách nói của Tăng Dục thì biết đó là ý gì nên mừng thay cho Tăng Dục.

Tăng Dục đáp: “Nhắc đến anh ta làm gì? Những trang thuộc về anh ta đã được lật đi rồi. Bây giờ tôi đã có bạn trai mới, đề hôm khác giới thiệu với cô.”

“Sao? Chị và Liên Tuyền chia tay rồi à? Vì sao thế? Tuần Tuần cảm thấy mình thật lạc hậu. Liên Tuyền là người có vẻ hợp nhất trong số những người đàn ông bên cạnh Tăng Dục trong những năm qua, Tuần Tuần đã rất ngưỡng mộ họ, cảm thấy cuối cùng Tăng Dục cũng đã tìm được vị hoàng tử đích thực của mình, mặc dù Tăng Dục không thừa nhận ra miệng.

Giọng của Tăng Dục đầy vẻ coi thường, “Chia tay chỉ dùng giữa những người yêu nhau, giữa tôi và anh ta chẳng có gì cả, tất cả chỉ như sương mai, tan biến ngay lập tức ấy mà”.

“Chị không cần phải nói dối em đâu.” Vì cùng lớn lên bên nhau nên Tuần Tuần rất hiểu Tăng Dục, cô lập tức cho Tăng Dục biết rằng cô đã nói dối, “Là anh ta đề nghị trước à?”.

Lúc đầu Tăng Dục còn trách Tuần Tuần giống những người phụ nữ của gia đình, hay đoán mò và đa nghi, nhưng đến khi không thể giấu được nữa thì mới nói với Tuần Tuần về buồn rầu: “Thực ra chẳng ai nói đến chuyện chia tay. Anh ấy đi lâu như vậy, trước đây tôi còn lấy lý do đi công tác ‘tiện thể’ ghé thăm anh ấy. Nhưng ai mà có thể cứ tiếp tục kéo dài mãi cái cảnh để ngủ một đêm với người đàn ông mình thích mà phải bay xa như vậy được? Sau này tôi không tới nữa, gọi điện đến mấy lần, lần nào anh ấy cũng bận, vì thế tôi cũng không gọi điện đến nữa kéo không người ta lại nghĩ mình thèm khát lắm. Đàn ông thì kiếm đâu mà chả được?”.

“Anh ấy cũng không gọi cho chị à?”

“Cũng không phải là không gọi lần nào, anh ta luôn nói rằng vì công việc bận quá. Tôi cũng không phải là bạn gái của anh ta, không lẽ lại cứ can vạy, điều tra xem có đúng là bận không. Vì thế tôi chỉ có thể nói rằng ‘vâng, anh cứ làm việc của mình đi’.”

“Sao chị lại tự mình chuốc lấy khổ vào thân, tự mình trói chặt mình thế? Ai bảo lúc đầu chị cứ một mực vạch ranh giới rõ ràng, nói rằng ‘chỉ làm bạn chơi’ thôi. Rung động là rung động, sao chị không nói thẳng ra?”

“Tôi nói thẳng ra như thế nào? Không phải là cô không biết, tôi đã từng chịu không ít thiệt thòi vì sự chân thật, vì thế với Liên Tuyền, ngay từ đầu chúng tôi đã quyết định như thế rồi, cả hai chỉ là bạn của nhau về phương diện ấy thôi, đừng ai coi là chuyện thật và không ai phải chịu trách nhiệm gì cả. Bây giờ người ta làm đúng như vậy, tội lại đi nói rằng, tôi rung động, tôi thấy hối hận rồi, tôi muốn lấy anh, như thế chẳng phải sẽ bị người ta cười vào mũi cho ư?”

“Bị cười vào mũi quan trọng hay là hạnh phúc quan trọng?”

Tăng Dục cao giọng, nói không mấy thiện cảm: “Mới chỉ có ít ngày mà đã khác vậy. Cô có còn là Triệu Tuần Tuần sợ chết hơn bất cứ ai không thế? Cô

quyết định bỏ đi tìm đến với thằng trẻ ranh, bây giờ lại cũng động viên tôi làm như thế à?”.

Tuần Tuần cứng lưỡi, chống chế: “Thằng trẻ ranh nào? Ý của em muốn nói, chị cứ co lại một chỗ như thế cũng chưa chắc đã an toàn. Động đất, núi lở, bình hoa rơi vào đầu, nếu đã là cái số thì dù chị muốn tránh cũng không thoát được”.

“Thôi đủ rồi, tôi không muốn bị cô dọa cho sợ đến mức phải đi mua bảo hiểm đầu. Tôi cũng không dành quá nhiều tình cảm cho anh ta như cô nghĩ. Rung động thì sao? Người đã trưởng thành có ai lại không có những lúc động lòng, xao xuyến đâu? Bây giờ thì tôi cũng đã có bạn trai mới rồi, tôi có cảm tình với anh ấy. Không nói nữa, tôi đi thay quần áo để chuẩn bị cho cuộc hẹn lãng mạn của mình đây.”

Tuần Tuần lắc đầu. Cô không biết Tăng Dục có thực sự nhẹ nhõm như cô ấy đã nói hay không, chỉ mong là như vậy. Tình yêu như uống rượu, quá mạnh thì lo vượt ngưỡng, còn nhạt quá thì lại vô vị, và không biết được một trong hai người ai sẽ là người bỏ ly trước.

Tăng Dục giống như người say rồi sợ, còn Tuần Tuần thì là người quen uống nước trắng bỗng gặp phải rượu nồng độ cao, nửa từ chối nửa không, vì vậy đã uống một mạch đến nửa cốc, cho dù có chết vì say cũng được, chỉ sợ nhất là chuẩn choáng trong đám mây mù, không biết có nên vút nửa cốc còn lại hay không.

Chu Thụy Sinh và Tăng Dục đều cùng nhắc đến mẹ Tuần Tuần. Mẹ của Tuần Tuần chỉ có một đứa con gái duy nhất, cũng giống như vậy, Tuần Tuần chỉ có một người mẹ ấy. Từ sau buổi tối giận dữ bỏ nhà đi đến nay, không phải là Tuần Tuần không nghĩ gì đến chuyện của mẹ. Mặc dù hiện thời cô chưa hề chuẩn bị tâm lý trở về nhà để đối diện với mẹ cô và người bạn mới của bà – Chu Thụy Sinh, nhưng cô cũng rất hiểu rằng, giữa hai mẹ con không thể vì thế mà cắt đứt mọi mối ràng buộc. Cô cân nhắc một hồi lâu rồi quyết định chủ động gọi điện về nhà. Vừa nghe thấy tiếng cô, mẹ cô lập tức ca thán, nào là cô to gan, nào là bây giờ cô đủ lông đủ cánh rồi nên quên người đẻ ra mình. Tuần Tuần cố nhịn để cho bà trút hết con tức giận trong lòng, sau cùng bà dịu giọng nói: “Đừng có nói là mẹ không biết con đang ở chỗ của Trì Trình. Mẹ nói cho con biết, cho dù con và cậu ta kết hôn rồi thì cũng chẳng thể nào mà rời khỏi người mẹ vợ này được. Đàn ông mẹ biết nhiều hơn con nhiều, con đừng hồ đồ để người ta lừa gạt mình, điều quan trọng nhất là phải nắm được người ấy, hãy để cho cậu ta cưới con xong thì mọi chuyện mới dễ nói được. Mẹ không muốn con đi lại con đường giống của mẹ”.

Cho dù Tuần Tuần có nghe hay không thì đó cũng là những lời thể hiện sự quan tâm của mẹ cô đối với con gái. Tuần Tuần chuyển sang hỏi Chu Thụy Sinh đối với bà có tốt không. Mẹ cô trả lời với vẻ miễn cưỡng, rồi luôn mồm khen Chu Thụy Sinh rất biết cách quan tâm, đầu óc linh hoạt, biết cách làm vui lòng người khác còn hơn cả Giáo sư Tăng.

Trong lòng Tuần Tuần nghĩ, đến cái tuổi như mẹ cô thì chẳng có gì quan trọng hơn là “vui lòng”.

Hai mẹ con im lặng một lát rồi mẹ Tuần Tuần bỗng nhiên hỏi: “Bây giờ chắc trong tay con không thiếu tiền đâu nhỉ?”.

Lúc đầu Tuần Tuần nghĩ rằng chắc là mẹ quan tâm xem cô có để tiền tiêu hay không đây, nhưng chưa hết cảm động thì đã nghe thấy mẹ cô nói: “Mẹ biết trong tay con còn có một khoản tiền, có phải đó là số tiền Tạ Bằng Ninh cho con khi ly hôn không?”

Không cần hỏi thì cũng có thể đoán ra, mẹ cô đã lục soát đồ dùng riêng tư của cô trong lúc cô đi làm. Tuần Tuần cố nén sự bất bình, hỏi mẹ rốt cuộc là muốn nói gì.

Mẹ cô liền đáp với giọng coi thường: “Con tưởng rằng mẹ tham chút tiền của con à? Mẹ là ai, mẹ là mẹ đẻ ra con! Chẳng qua mẹ muốn nhắc con một câu, bây giờ chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới đem tiền gửi vào trong ngân hàng, đó là tiền chết, càng gửi càng mất giá, con có hiểu không? Còn trẻ mà đầu óc đã cổ hủ như vậy, không bằng bà già này”.

Khoản tiền mà mẹ cô nói tới chính là “quỹ không còn chút gì” của Tuần Tuần, chưa đến cảnh cùng quẫn thì dù chỉ một xu cô cũng quyết không động đến.

Tuần Tuần liền trả lời dứt khoát: “Tiền lương con đã đưa cho mẹ rồi, khoản tiền đó mẹ không cần phải quan tâm”.

“Mẹ chưa vội nghĩ đến chuyện tích cóp tiền để dưỡng già đâu, còn con thì cứ việc chuẩn bị trước đi. Tục ngữ có câu: lấy được chồng giàu có cơm ăn áo mặc. Cậu ta có tiền, từ nay về sau con cần gì mà chẳng có, cố giữ lại một chút tiền đó để làm gì?”

“Mẹ đừng có nói đến những chuyện đó nữa, tiền của anh ta là của anh ta, con chưa đến mức ấy đâu. Mà mẹ cũng đâu phải là người có đầu óc quản lý tiền, học phí phải trả cho những lần trước đây chưa đủ hay sao? Mẹ hãy cố làm theo điều người xưa nói: biết thế nào là đủ.”

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hoàng hôn trong lời kể của người ấy

Trở về chỗ ở của Trì Trình, Tuần Tuần chỉ nấu một bát mì ăn qua quýt. Khi có Trì Trình ở nhà thì cảm thấy rất ồn ào và chỉ mong sao có những giờ phút được yên tĩnh, lúc này Trì Trình không có ở nhà, không khí xa lạ trong ngôi nhà bỗng trở nên rất rõ. Khả năng thích ứng của con mèo tương đối tốt, Tuần Tuần tìm một hồi lâu vẫn không thấy nó đâu, thì ra nó đang dựa vào chiếc gối ở đầu giường của Trì Trình liếm lông. Mặc dù Trì Trình vẫn tỏ ý ghét bỏ nó

nhưng cũng không gây trở ngại cho việc nó dần dần coi nơi này là địa bàn của mình. Ở điểm này thì đúng là con mèo hơn Tuần Tuần, nó mãi mãi không bao giờ phải quá đề ý và dựa dẫm vào người khác, chỉ cần có đủ thức ăn và nước uống thì dù không có ai nó cũng sống rất ung dung.

Rối rắm không có việc gì, ngồi không thì lại nghĩ ngợi lung tung, Tuần Tuần quyết định bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Cô kiên quyết từ chối việc thừa nhận mình có ý nghĩ tìm một chút manh mối từ trong ngôi nhà này, tuy vậy sau một hồi lâu bận rộn mà vẫn không phát hiện thấy bất cứ vật dụng cá nhân nào có thể giải đáp cho mối hoài nghi trong lòng, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy thất vọng.

Tuần Tuần quét đám tơ nhện trong góc phòng nhưng mối hoài nghi trong lòng thì lại dần dần hình thành một tấm mạng lớn hơn.

Gần mười giờ rồi mà Trì Trinh vẫn chưa về. Tuần Tuần định đi ngủ thì bất ngờ nhận được điện thoại của Tăng Dục nói đang ở một KTV nào đó và bảo cô mang tiền đến để giúp đỡ.

Tuần Tuần định hỏi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thì chỉ nghe ở đầu dây bên kia giọng nói không tinh táo của Tăng Dục, cho thấy cô ấy đã uống rất nhiều rượu, và giọng cô mau chóng tới đó.

Tăng Dục đã nói rằng hôm nay cô ấy sẽ tới “cuộc hẹn đầy lãng mạn” của mình cơ mà? Tuần Tuần không hiểu có chuyện gì, nhưng vì tình hình khẩn cấp, sợ xảy ra điều không hay với Tăng Dục nên không dám chần chừ mà vội vàng ra cửa ngay. May mà địa điểm Tăng Dục nói đến không ở một nơi hẻo lánh, Tuần Tuần chỉ nói với lái xe taxi, lập tức người ấy biết ngay phải tới nơi nào.

Khi tìm thấy Tăng Dục thì thấy cô đang dựa vào ghế mê man không biết gì, bên cạnh là người phục vụ đang đứng bất lực. Hỏi qua một vài câu, Tuần Tuần được biết, Tăng Dục cùng mấy người bạn đến hát, đến khi thanh toán thì chỉ còn lại mình cô trong trạng thái say mềm.

Tuần Tuần ngồi xuống lắc gọi Tăng Dục, Tăng Dục vừa mở mắt là lập tức đòi nôn, Tuần Tuần vội dìu Tăng Dục vào nhà vệ sinh. Sau một trận nôn thốc nôn tháo, Tăng Dục rửa mặt bằng nước lạnh, điều bộ lúc đó mới có vẻ khá hơn một chút, ít nhất cũng nhận ra người dìu mình là ai, tuy nhiên bước chân vẫn loạn xạ, đầu óc trong trạng thái lơ mơ.

Khi trở lại ghế, Tăng Dục rũ người, trở lời những câu hỏi của Tuần Tuần bằng vẻ rất mệt mỏi. Thì ra, hết giờ làm việc cô và người bạn trai mới cùng nhau đi ăn cơm, ăn xong thì người kia đưa ra đề nghị rủ thêm hai người bạn nữa đến hát Karaoke thế là cả bọn kéo nhau đến đây. Uống chán, hát chán rồi thì mấy người bạn rủ nhau đi hết, chỉ còn lại hai người. Khi Tăng Dục ra thanh toán tiền thì được báo là hệ thống máy hỏng không nhận được thẻ, trong khi tiền mặt trong túi cô không có đủ, may sao vẫn còn chút tinh táo nên khi người phục vụ giục và gợi ý rằng nên gọi điện cho người nhà hoặc bạn bè, Tăng Dục nhớ ra và vì thế Tuần Tuần mới được triệu đến đây.

“Chị không mang đủ tiền, thế còn bạn trai chị, anh ta cũng không có tiền sao?” Tuần Tuần không hiểu.

Tăng Dục đang uống một ngụm trà nóng mà Tuần Tuần bảo người phục vụ mang đến bèn phì cười, suýt nữa thì bị sặc.

“Tôi thấy còn thiếu mấy trăm tệ, đang định bảo anh ứng tạm trước, ai ngờ vừa nghe tôi nói không có đủ tiền, hần vội nói là có chuyện gấp phải đi ngay, thế là bỏ chạy còn nhanh hơn cả thỏ, để mặc một mình tôi ở lại đây. Cô nghĩ xem có buồn cười không.”

“Chẳng có gì buồn cười cả.” Tuần Tuần nói thành thực, “Bạn trai của chị kiểu gì thế không biết? Trên đời này lại có loại người như anh ta sao. Con mắt chọn bạn trai của chị chẳng những không khá lên mà còn kém hẳn đi. Chẳng biết từ đâu bỗng dưng lại mọc ra cái người bạn trai kỳ quặc đến thế!”

“Không phải bỗng dưng mọc ra đâu, đó là huấn luyện viên thể hình của tôi đấy, rất đẹp trai, giọng nói cũng rất hay, lại còn biết cách làm cho tôi vui nữa. Lần tôi đi mua hàng vào dịp cuối năm, đúng khi thanh toán tiền thì phải xếp sau một hàng dài dằng dặc, anh ta đã xếp hàng cho tôi đứng một ngày một đêm, vì thế tôi đã nghĩ, được rồi, thế thì là anh ta vậy. Lúc thường tôi trả tiền cũng không sao, mấy chuyện ăn uống, dù là một mình thì cũng phải mất tiền cơ mà. Ai ngờ chỉ mới có mấy trăm tệ mà anh ta đã lộ nguyên hình, đúng là đồ vô dụng, tôi thực sự có mắt như mù”, Tăng Dục cứ vừa nói vừa cười mãi.

Tuần Tuần nói: “Em thấy chị như đang phát cuồng ấy”, nói rồi cô lấy tiền ra thanh toán cho Tăng Dục.

Cánh tay nặng chịch của Tăng Dục đặt lên vai của Tuần Tuần, cô lớn tiếng nói: “Đàn ông để chẳng ra gì, cuối cùng chỉ có cô là tốt thôi. Tuần Tuần, tôi chính thức tuyên bố cô là chị em tốt của tôi!”.

Tuần Tuần cười như mếu, “Xin chị tha cho, chị em tốt chỉ là người đến thanh toán tiền cho chị sau khi chị vui vẻ, sung sướng thôi à?”.

Tăng Dục cười hi hi: “Triệu Tuần Tuần, con người ta không được quên gốc gác, chuyện này tôi cũng đã từng làm cho cô rồi mà”.

“Chị được cái nói linh tinh!” Mặt của Tuần Tuần thoát đỏ ửng lên, thoát lại trắng bệch ra, cô cầm tay Tăng Dục hỏi: “Còn đi được không? Để em đưa chị về”.

“Đừng có nói là đi, bảo tôi bay cũng chẳng có vấn đề gì. Vấn đề là vội gì cơ chứ, thời cơ thử thách của cô đã đến rồi. Cô không thể cứ như cái hồi lấy Tạ Băng Ninh, chỉ biết ở nhà đợi anh ta. Cần phải học cách để cho đàn ông cũng phải nếm mùi chờ đợi cô như thế nào. Nghe lời tôi, hãy ngồi cùng tôi một lúc nữa.” Nói rồi, Tăng Dục lấy điện thoại ra gọi trước mặt Tuần Tuần, đầu tiên hỏi người bạn trai mới rằng đã giải quyết xong “việc gấp” chưa, rồi sau đó nói bằng giọng rất dịu dàng rằng, hệ thống máy đã trở lại bình thường rồi, cô đã thanh toán và muốn đổi sang chỗ khác uống thêm mấy chén, muốn biết xem liệu anh ta có tới được hay không.

Chắc chắn là đối phương trả lời rằng có thể đến được, thế nên Tăng Dục cười: “Việc gấp của anh đúng là đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh”. Cười chán, Tăng Dục đổi giọng, lớn tiếng chế nhạo: “Chẳng qua cũng chỉ là mất trăm tệ, cứ cho là anh không có tiền thì xin anh phải cố tỏ ra hiểu biết một chút. Đừng tưởng rằng tôi không biết anh là loại người nào, chút tiền ấy coi như chị đây thí cho đấy! Bây giờ chị đây không còn chút hứng thú nào với

chú em nữa đâu, liệu đường từ nay về sau biến cho thật xa!”.

Chửi xong, Tăng Dục nói với Tuần Tuần: “Đúng là hả con giận. Lịch của tôi coi như lại xé thêm một tờ, chỉ tiếc là chưa kịp làm cho cô cái thẻ tập thể hình giảm giá”.

Tuần Tuần đáp: “Chị còn nhớ đến chuyện đó à? Đã lâu rồi em không tới những chỗ đó nữa, sau khi lấy chồng em phát hiện ra rằng, làm việc nhà còn có tác dụng hơn là đi tập thể hình. Chị chơi với loại đàn ông ấy chẳng phải chuốc thêm cái bực vào mình sao?”.

Tăng Dục lại dựa vào người Tuần Tuần, chế điều đối phương xong, cô không khỏi cảm thấy đôi chút nuối tiếc, “Tôi đã nghĩ rằng, dù cho thế nào thì chúng tôi cũng cùng nhau qua được mùa đông này”.

Bỗng nhiên nghe thấy câu nói ấy, Tuần Tuần chợt nhớ đến Trì Trinh, trong lòng cũng thấy xao xuyến, cô giờ điện thoại ra xem. Quả nhiên đã có tới bốn cuộc gọi nhỡ, ngoài một cuộc của mẹ cô ra còn lại đều là của Trì Trinh, vì tiếng nhạc xung quanh rất ồn ã nên cô đã không nghe thấy.

Tuần Tuần liền gọi lại cho Trì Trinh, dường như chuông điện thoại vừa vang lên thì đã lập tức nghe thấy tiếng quát lớn của Trì Trinh: “Thì ra cô vẫn còn sống à?”.

Tuần Tuần khóc dở mếu dở nói rõ lý do cho Trì Trinh, lúc ấy Trì Trinh mới dịu giọng đi một chút, khi nghe nói Tuần Tuần đang ở cùng với Tăng Dục ở quán Karaoke, Trì Trinh liền nói sẽ đến đó đón cô ngay.

Tuần Tuần đang định nói không cần, nhưng chợt nghĩ đến Tăng Dục đang trong trạng thái dở tỉnh dở say, nên ngẫm nghĩ một lát, quyết định không sẽ điện nữa. Khi cô tắt điện thoại xong, quay sang thì thấy Tăng Dục đã lại mê man không biết gì. Vừa mới đây, lúc Tuần Tuần đang nghe điện thoại, thì cô còn mẫn mề chiếc di động của mình thế mà bây giờ lại gục xuống ghế, chiếc di động rơi khỏi bàn tay buông thõng mà cũng không hay biết gì.

Tuần Tuần nhặt chiếc điện thoại ấy lên, bất giác nhìn vào màn hình chiếc máy, nó đang ở trạng thái soạn tin nhắn, nhưng ở đó không có lấy một chữ nào. Có lẽ Tăng Dục đã bấm phím một lúc rồi lại xoá những nội dung vừa soạn xong, trên hàng tên người nhận thì đúng là Liên Tuyền.

Tuần Tuần hiểu Tăng Dục, cô ấy nói rằng không quan tâm nhưng thật ra rất quan tâm. Vì sợ mất nên co mình lại và không tiến lên, rồi lớn tiếng nói rằng mình không cần. Chỉ có điều không biết Liên Tuyền nghĩ gì. Rõ ràng người ngoài nhìn vào thì thấy ngay đó là một đôi có tình cảm với nhau, thế mà lại cứ tự lấy dây buộc mình rồi đoán nọ đoán kia. Những chuyện mà người trưởng thành hiểu được càng nhiều thì không gian để chứa đựng khí trong lòng càng nhỏ bé, không dễ dàng làm những chuyện sai lầm, nhưng cũng vì thế mà thường bỏ lỡ rất vận may của cái đúng.

Thời gian Trì Trinh đi đường không lâu, vừa nhìn thấy Tuần Tuần là lập tức phàn nàn: “Về đến nhà không thấy cô đâu, gọi điện thoại thì không nghe máy, tôi cứ tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì rồi thế là đến ngay nhà mẹ cô rồi cũng thất vọng ra về, thì ra cô đang vui vẻ ở đây”.

Anh ta vẫn cứ là Trì Trinh trong ấn tượng của Tuần Tuần, chẳng có gì khác cả, nhưng những lời của Tạ Bằng Ninh và Chu Thụy Sinh lại vang lên bên tai cô, khiến cho cô thấy hoài nghi sự phán đoán của chính mình.

“Việc gì cô phải nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy?” Trì Trinh nghi hoặc hỏi, “Không lẽ mới xa nhau chút xíu đã nhớ nhưng tôi đến thế?”. Tuần Tuần cười, không nói gì, ra hiệu cho Trì Trinh đến giúp cô đỡ Tăng Dục dậy.

Trì Trinh kéo Tăng Dục dậy khỏi chiếc ghế, Trì Trinh hơi mạnh tay, vì thế Tăng Dục loạng choạng, suýt nữa thì ngã vào chiếc bàn, may mà Tuần Tuần kịp đến đỡ.

“Anh cẩn thận một chút nào.” Tuần Tuần trừng mắt với Trì Trinh, “Chị ấy uống say, anh cũng biết rồi cơ mà?”.

Trì Trinh đáp bằng giọng hơi coi thường: “Con gái mà uống say như thế này có còn ra gì nữa không?”.

“Sao anh nhiều lời thế?”

Trong lúc mơ màng, Tăng Dục vẫn nghe được nửa câu sau bèn lẩm bẩm: “Ai không ra gì? Ai không ra gì?”.

Thế rồi Trì Trinh và Tuần Tuần mỗi người một bên dìu Tăng Dục ra xe của Trì Trinh, vừa mới mở cánh cửa sau của chiếc xe, một làn gió lạnh ập tới giúp Tăng Dục tỉnh táo hơn một chút, cô để một tay lên cửa xe, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”.

Tuần Tuần an ủi: “Chị lên xe đi để bọn em đưa chị về”.

Ánh mắt của Tăng Dục chợt dừng lại trên khuôn mặt Trì Trinh, cô chớp mắt mấy cái rồi đổi góc độ nhìn kỹ anh ta từ đầu đến chân rồi đột nhiên đưa tay chỉ vào mặt Trì Trinh kêu lên: “À, tôi nhớ ra anh là ai rồi!”.

Cả Tuần Tuần và Trì Trinh đều ngây người ra.

“Sao cơ?” Bàn tay đỡ cánh tay Tăng Dục của Tuần Tuần bỗng nắm chặt lại.

Tăng Dục chỉ vào Trì Trinh, gật đầu nói: “Anh là... đánh chết ông nội mày bây giờ!”.

Tuần Tuần choáng váng tưởng xui đến nơi, Trì Trinh đẩy Tăng Dục ngồi vào ghế sau với vẻ không vui. Tăng Dục vừa đặt mông xuống ghế, lập tức lăn xoài ra, miệng cứ lẩm bẩm “đánh chết ông nội mày bây giờ”, rồi sau đó thiếp đi.

“Chị ấy uống say quá, anh đừng để ý”, Tuần Tuần đỏ mặt giải thích với Trì Trinh. Cô cũng không hiểu sao con người luôn tự nhận là tiêu biểu của thời đại mới như Tăng Dục lại bỗng nhiên chỉ vào người khác mà nói ra những câu thô lỗ như thế.

Trì Trinh cũng quay đầu bước lên xe và nghiêng răng nói: “Nếu chị ta mà dám nôn ra xe của tôi, thì tôi sẽ trả lại cho chị ta câu nói đó ngay lập tức!”.

Tuần Tuần cũng bước lên xe trong vẻ ngượng ngùng, vừa mới ngồi xuống thì đã nghe thấy chuông điện thoại của Trì Trinh. Trì Trinh nhìn tên người gọi đến bèn thay đổi sắc mặt, vừa đẩy cửa xe bước xuống vừa nói với Tuần Tuần: “Chờ tôi một lát, tôi nghe điện thoại”.

Trì Trinh cầm chiếc điện thoại đi tới một chỗ cách xa chiếc xe tới hơn chục bước mới nhấn nút nghe, vẻ hết sức cẩn thận. Người mà anh ta muốn giấu chần chừ không phải là Tăng Dục đang ngủ lã lác. Thực ra, ngay khi Trì Trinh cầm chiếc điện thoại lên trong tư thế hơi xoay lưng về phía cô, Tuần Tuần đã đoán ngay đó là cuộc điện thoại không muốn để cô nghe thấy.

Quả nhiên là Trì Trinh có chuyện giấu cô. Mặc dù đã dự đoán trước nhưng khi sự hoài nghi cứ được chứng thực dần dần, trong lòng cô không khỏi cảm thấy khó chịu. Nếu xu hướng của sự việc không thể thay đổi được thì việc bị bùng bít có lẽ còn dễ chịu hơn là được biết một cách rõ ràng.

Trì Trinh mãi nghe điện thoại chưa kịp trở về xe thì có mấy chiếc xe lần lượt lái vào trong bãi đỗ. Một chiếc xe bầy chỗ định chạy vào đỗ cạnh chiếc xe của Trì Trinh nhưng không vào được vì bị xe của Trì Trinh chặn mất lối, lui trước lui sau một hồi cũng vẫn không được. Nhìn thấy trong xe của họ có người và đèn xe bật sáng nên người lái chiếc xe kia bước xuống đi tới bên, gõ vào cửa xe hỏi xem có chuyện gì.

Tuần Tuần là người hay ngại ngùng trước những việc như thế này, định cất tiếng gọi Trì Trinh nhưng không được vì Trì Trinh đứng rất xa, nếu bước xuống gọi thì lại sợ mang tiếng là nghe trộm, cô chỉ còn cách xin lỗi người kia rồi rút. Đợi một lúc sau Trì Trinh mới quay lại và nhanh chóng lái xe đi.

Trên đường đưa Tăng Dục về, thấy Tuần Tuần cứ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa xe, Trì Trinh bèn hỏi, có phải bị người lái xe lúc nãy dọa dẫm gì không, Tuần Tuần lắc đầu nói, không phải.

“Kỹ thuật quay đầu xe của lái xe ấy quá kém”, Trì Trinh buột miệng nói.

Tuần Tuần đáp: “Cũng không thể trách người ta được. Lần sau nếu có cuộc điện thoại như vậy, để tôi xuống xe là được rồi”.

“Nói thế là có ý gì?”. Trì Trinh quay đầu lại nhìn Tuần Tuần một cái, “Cô có gì đó không bình thường, kể từ lúc tôi nhìn thấy cô tối hôm nay, tôi không hiểu cô đang nghĩ gì nữa”.

“Kể từ ngày tôi gặp anh, tôi cũng đã không hiểu được anh đang nghĩ gì, chẳng phải vẫn cứ như thế sao?”, Tuần Tuần mỉm cười đáp lại.

Trì Trinh nghi hoặc, “Là mấy ngày trong tháng của phụ nữ hay là có chuyện gì thế?”.

“Tôi đang ở thời kỳ chuyển giai đoạn.”

“Chẳng thêm nói chuyện với cô nữa.”

Nói xong Trì Trinh làm bộ mặt lạnh như tiền chăm chú lái xe, sau đó cố tình mở nhạc thật to. Tuần Tuần cũng không nói thêm câu nào nữa mà nhắm mắt lại nhắm nghiền, mãi cho tới Trì Trinh phanh gấp, chiếc dầy an toàn thắt mạnh vào người.

“Đến rồi đây, có phải cô nói chỗ này không?”, Trì Trinh hỏi, vẻ mặt lạnh tanh.

Tuần Tuần gật đầu, “Đúng rồi, cảm ơn anh”.

Trì Trinh có phần tức giận, định lên tiếng khích cô mấy câu nhưng lại sợ làm như vậy không những cô không thêm trả lời mà còn khiến cô càng khách sáo hơn.

Trì Trinh là người rắn không được, mềm cũng không xong. Nếu nũng nịu với anh ta thì anh ta sẽ coi thường, còn nếu cứng rắn với anh ta thì anh ta cũng đáp lại bằng thái độ tương tự. Trì Trinh chỉ sợ nhất là gặp những lúc Tuần Tuần chẳng ra cứng rắn cũng chẳng ra mềm mại, nếu Trì Trinh lấn tới, cô sẽ lùi về sau, nếu Trì Trinh lùi bước thì cô cũng không đuổi theo mà cứ đứng yên nhìn anh, khiến cho mọi chiêu thức của Trì Trinh chẳng thể nào phát huy được tác dụng, chỉ còn biết tức đến nghiêng răng.

“Rốt cuộc thì tôi đã làm gì để trêu tức cô?” Trì Trinh vặn mạnh nút chiếc cát xét, sự yên tĩnh đột ngột khiến người ta thấy sừng sốt.

“Nói cái gì thế?”

“Tôi biết rồi, đó là vì cú điện thoại ấy làm cho cô không vui chứ gì?”. Trì Trinh chau mày, “Cô nghi ngờ gì mới được chứ, chẳng lẽ cô không có chút tin tưởng nào với tôi à?”.

Tuần Tuần trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu rồi mới nói: “Cơ sở để anh làm cho thấy tin tưởng ở đâu? Mọi chuyện của tôi anh đều rất rõ, nhưng còn với anh thì ngoài những câu anh nói rằng yêu tôi, tôi không hề biết gì về anh cả”.

Trì Trinh đáp: “Như thế vẫn chưa đủ hay sao? Hay là để tôi viết một cuốn tự truyện cho cô nhé? Hay để tôi đổi vị trí cho cô, để cho cô dốc hết mọi bí mật ra, rồi để cho cô nói với tôi rằng cô yêu tôi?”.

Nói rồi Trì Trinh ném chiếc điện thoại lên đùi Tuần Tuần, “Chẳng qua là về cú điện thoại vừa rồi chứ gì? Cô xem cho chán đi!”.

Tuần Tuần bật xem nhật ký cuộc gọi. Trong lòng cô có quá nhiều câu hỏi cần được giải đáp, đã đi rất xa trên con đường ấy rồi, cô cần phải biết đáp án về phía cuối con đường ấy.

Nằm ngoai dự đoán của cô, cú điện thoại cuối cùng là từ một số điện thoại rất đỗi quen thuộc, thời gian nói chuyện đúng vào lúc Trì Trinh dừng xe ở bãi đỗ xe.

Điều này khiến Tuần Tuần cảm thấy rất không thoải mái trong lòng.

“Mẹ tôi gọi cho anh có việc gì?”

Trì Trinh làm bộ mặt lạnh lùng không trả lời.

“Vì sao anh phải tránh tôi khi nhận điện thoại của bà ấy?” Tuần Tuần truy vấn với vẻ bất an nhưng sự né tránh của Trì Trinh và những hiểu biết về mẹ giúp cô tìm ra lời giải, “À... Bà ấy hỏi vay tiền anh có đúng không? Anh đã cho bà ấy vay rồi?”.

Sự im lặng của Trì Trinh lúc này không còn nghi ngờ gì, đó chính là sự thừa nhận.

Bàn tay cầm chiếc điện thoại của Tuần Tuần lắc mạnh vào vai Trì Trinh.

“Tại sao anh đưa tiền cho bà ấy mà không nói với tôi một câu nào? Các người coi tôi là loại người gì đây?”

Lúc đó Trì Trinh mới đáp bằng giọng buồn rầu, “Coi như tôi đã hiểu thế nào là người trong nhà và người ngoài nhà rồi. Tối hôm nay lúc tôi tới nhà mẹ cô để tìm cô, bà ấy nói với tôi là đang kẹt tiền và hỏi tôi có tiện cho bà ấy vay một ít không. Cô nghĩ xem, lần đầu tiên bà ấy mở miệng nói ra lời ấy, và món tiền cũng không quá lớn, liệu tôi có thể trả lời bằng một câu ‘không’ được không?”.

“Bà ấy hỏi tiền chẳng phải để làm chuyện gì tốt đâu. Anh tưởng rằng anh làm như thế thì mình trở thành nhà từ thiện à? Đó chính là anh hại tôi đấy!”

“Mẹ cô còn nói rất rõ ràng rằng, nếu không phải là người trong nhà thì dù có cho tiền bà ấy cũng không lấy. Nói như vậy với ý gì cô còn không hiểu hay sao? Không lẽ cô bảo tôi nói rằng, tôi không phải là người trong nhà của bà? Làm như thế có khác gì tôi lại chuốc thêm phiền nhiễu cho mình?”

Tuần Tuần nói với vẻ tuyệt vọng: “Bà ấy đòi hỏi anh bao nhiêu?”.

“Năm mươi nghìn, và còn dặn đi dặn lại tôi rằng không được nói cho cô biết”. Trì Trinh đáp với vẻ thật thà, “Cú điện thoại vừa rồi bà ấy gọi đến là để hỏi xem tôi đã chuyển tiền vào tài khoản chưa”.

“Tức chết đi được! Bà ấy bảo anh đừng nói là anh không nói?”, Tuần Tuần ôm mặt kêu lên.

“Tôi không nói với cô không phải là vì làm theo lời bà ấy, mà là vì sợ nếu cô biết sẽ không vui, giống như lúc này này. Cho đáng đời cô, ai bảo cô cứ tự chuốc lấy phiền muộn cho mình!”

“Tôi...”

“Nếu cô định nói rằng cô sẽ trả lại tiền cho tôi thì cô hãy cút xuống khỏi xe tôi ngay bây giờ đi!”

Bàn tay của Tuần Tuần vừa hơi động dậy, Trì Trinh lập tức vươn người ra bấm chặt nút tay nắm của cánh cửa xe bên cạnh Tuần Tuần, thực ra Tuần Tuần chỉ định trả lại điện thoại cho Trì Trinh.

Trì Trinh thấy thế, rút tay lại với vẻ ngượng ngùng. Không hiểu lúc đó Tuần Tuần nghĩ gì mà cũng ngậy người ra.

“Vì sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy? Trì Trinh, anh có thể nói với tôi, tình yêu mà anh nói là bắt đầu từ đâu và từ khi nào được không?”

“Tôi đã nói rõ rồi, bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy cô. Sao? Cô không tin à?”

Câu trả lời này rõ ràng không làm cho Tuần Tuần hài lòng, “Lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là khi nào?”.

Trì Trinh cười với vẻ láu lỉnh: “Một lần mà muốn biết nhiều câu trả lời như vậy sẽ không hay chút nào, hay là thế này, mỗi ngày cô có thể hỏi tôi một câu hỏi, nhất định tôi sẽ trả lời tận tụy. Còn nếu không, cô muốn mò hết bí mật của tôi thì chỉ còn cách đưa tay ra ‘mò’ thôi”.

“Mò cái đầu anh ấy!”

Trì Trinh thấy tuy về mặt của Tuần Tuần vẫn chưa có gì là vui nhưng không còn vẻ xa lánh như lúc trước, trong lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nhìn thấy Tuần Tuần cúi đầu, Trì Trinh bèn nhân ánh đèn, nhanh chóng nhổ một sợi tóc bạc trên đầu Tuần Tuần.

“Này...”, Tuần Tuần nhìn Trì Trinh với vẻ tức giận.

Trì Trinh nhìn sợi tóc bạc ấy một lúc rồi cười nói: “Ồ, thì ra còn đen, tôi đã nhìn nhầm”.

Từ năm mười mấy tuổi, thỉnh thoảng trên đầu Tuần Tuần lại mọc ra một vài sợi tóc bạc, những khi có chuyện gì phải suy nghĩ căng thẳng thì tóc bạc lại xuất hiện nhiều hơn. Cô biết Trì Trinh nói là nhỏ nhầm chẳng qua là muốn cho cô khỏi buồn, vì vậy, cô chộp lấy sợi tóc ấy từ tay Trì Trinh, ném ra ngoài nói: “Nhỏ làm gì? Chưa biết chừng chỉ ít năm sau là đầu tôi đã thành trắng xóa hết cả”.

Trì Trinh đáp với vẻ không quan tâm: “Vậy thì tôi sẽ nhỏ từ từ, từng sợi, từng sợi một, cho đến khi làm cho cô trở thành một bà già trụi tóc thì thôi. Thời gian còn dài mà”.

Tuần Tuần không nói gì. Đúng là có một khoảnh khắc dường như cô cảm thấy được buổi hoàng hôn trong cuộc đời mà Trì Trinh miêu tả bởi thể không giấu được nụ cười khê trên môi.

Đúng lúc ấy thì khoảng giữa hai chiếc ghế của hai người xuất hiện một khuôn mặt đau khổ.

Tăng Dục bị lãng quên một hồi lâu, nói trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh: “Nếu thời gian còn dài, thì bây giờ xin phiền dành một chút thời gian đưa tôi về nhà trước đã”.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Buồm gãy thuyền chìm

Ngày hôm sau, Tuần Tuần xuống xe ở đầu đường như thường lệ và tới công ty muộn hơn Trì Trinh một lúc. Vừa mới đẩy tấm cửa kính thì cô đã ngửi thấy một mùi khác thường. Phần lớn các đồng nghiệp đến trước đều đang trong tư thế đứng, tiêu điểm ánh mắt của họ là phòng làm việc của Tôn Nhất Phạm, trong đó có hai người mặc sắc phục cảnh sát đang nói chuyện với Chu Thụy Sinh có vẻ cung kính.

Tuần Tuần bước vào phòng Tài vụ, không nén được sự ngạc nhiên. Trong phòng chỉ có cô và anh Vương. Không chờ cô lên tiếng hỏi, anh Vương đã cố thấp giọng thì thầm với vẻ bí mật: “Công ty xảy ra chuyện rồi, cô đã nghe gì chưa? Giám đốc Tôn lên bán hàng của công ty, tất cả mấy lô hàng mà anh ta bảo là chuyển đến cho Cát Thuận, thật ra đều đến tay anh ta còn đại lý này không hề hay biết gì về chuyện ấy. Lần này thì gay rồi, đã có ai đó đứng ra tố cáo. Nghe nói số tiền không nhỏ vì thế khả năng là sẽ phải ngồi tù”.

“Thế anh ta đâu rồi?”

“Bị hai cảnh sát khác đưa đi rồi, cô có biết hai người kia ở lại làm gì không?”

Không cần Tuần Tuần phải phí công suy nghĩ, cô đã nhanh chóng có được lời giải đáp. Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Trần Châu vừa xuất hiện ở công ty với một hộp sữa trong tay thì hai cảnh sát đã tiến ngay đến bên cô ấy, sau khi được Chu Thụy Sinh xác nhận bèn nói “Mời cô về để phối hợp điều tra”.

Lúc ấy tại công ty lại càng náo nức, đầu đầu cũng thấy người tím tím thì thầm bàn tán.

Trước khi bị đưa đi, Trần Châu phải trở về phòng làm việc sắp xếp tài liệu theo như yêu cầu. Vì Tuần Tuần và anh Vương là nhân viên trong phòng nên cũng phải phối hợp dưới sự giám sát của hai cảnh sát.

Sắc mặt của Trần Châu lúc đó xám xịt, nhưng không quá hoang mang và bất ngờ. Chỉ một động tác đơn giản nhét đám văn bản, giấy tờ vào trong chiếc cặp tài liệu mà cô cũng làm mãi không xong, khiến cho mấy tờ giấy rơi cả xuống đất. Tuần Tuần đang đứng gần đấy vội vàng chạy đến nhặt giúp, Trần Châu cũng khom người xuống.

Cảnh tượng ấy sao mà giống với ngày đầu Tuần Tuần đặt chân đến công ty đến thế, chỉ có điều tính chất của nó đã không giống như lần trước.

Trần Châu không đón nhận ý tốt ấy của Tuần Tuần mà tự mình nhặt mấy tờ giấy ấy lên.

“Cô cứ yên tâm mà xem hài đi, tôi không cần bất cứ sự thông cảm nào đâu.” Chuyện đã đến nước này mà tính tình cứng rắn của Trần Châu vẫn không thay đổi.

Kể từ khi làm việc với nhau, mặc dù Tuần Tuần và Trần Châu không có sự qua lại riêng tư nhưng hai người cũng vẫn luôn đối xử tốt với nhau, nhìn thấy cảnh đồng nghiệp sớm hôm bên nhau gặp phải chuyện như vậy, trong lòng Tuần Tuần không khỏi cảm thấy buồn.

“Chị biết rõ là anh ta chỉ lợi dụng chị.”

Làm công tác tài vụ bao nhiêu năm như vậy, mức độ hiểu biết về các vấn đề cốt yếu trong công việc của Trần Châu không thua kém bất cứ ai, vì thế

không ai có thể lừa được cô ngoài chính bản thân cô.

Trần Châu quay sang Tuần Tuần chế nhạo: “Tục ngữ có câu, một người muốn đánh và một người chịu đánh. Tôi và anh ấy chẳng qua chỉ là mang những thứ có nhiều nhất và vô dụng nhất để đổi cho nhau vì thế chẳng có gì đáng gọi là lợi dụng cả”.

Thứ nhiều nhất của Trần Châu là gì, là công việc làm không bao giờ hết, còn Tôn Nhất Phàm thì sao, thứ mà anh ta không thiếu nhất đó chính là tình cảm

Tuần Tuần khẽ hỏi: “Có đáng như vậy không?”.

Mọi thứ của Trần Châu đã sắp xếp xong, cô cố gắng nặn ra một nụ cười với Tuần Tuần, “Lần này thì tên của tôi và anh ấy cuối cùng đã được viết cùng nhau rồi”.

Tuần Tuần chợt nhớ đến câu “Thuyền nặng bờ nghiêng, muôn buồm lướt”, đúng là như vậy, hôm nay Tôn Nhất Phàm không còn là một cánh buồm nhẹ lướt qua bên mạn thuyền của Trần Châu nữa, chị ta đã bỏ ra tất cả để theo hướng gió của cánh buồm ấy, nay thì buồm đã gãy và thuyền đã chìm, từ nay về sau, mỗi khi có ai đó nhắc đến quá khứ của Tôn Nhất Phàm thì cũng sẽ nhắc đến tên của Trần Châu. Xét ở một hình thức nào đó thì Trần Châu đã hoàn thành được khát vọng mà mình mong có.

Sau khi các nhân viên cảnh sát rời đi hẳn, cả công ty vẫn không sau hết về sừng sốt, bàng hoàng, không ai ngờ ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ Tết lại xảy ra cảnh tượng đầy kịch tính như vậy. Không biết Chu Thụy Sinh lớn tiếng nói với ai: “Tôi đã cảm thấy anh ta không có ý tốt từ lâu rồi, đúng là ăn cây táo rào cây sung, những người không trung thành với công ty thì sớm muộn gì cũng không thể có kết cục tốt đẹp!”.

Những người khác thì vẫn thì thào to nhỏ, cho đến khi Trì Trinh bước từ trong phòng làm việc ra, mọi người mới giả bộ quay trở lại vị trí của mình, cúi đầu ai làm việc nấy.

Trì Trinh băng qua giữa văn phòng, bước vào bộ phận Tài vụ giờ chỉ còn hai người với một đám bừa bộn. Lúc đầu Trì Trinh không nói gì, mắt nhìn quanh quất, vẻ mặt lạnh tanh khiến cho những người có mặt ở đó đều cảm thấy bất an.

Anh Vương dù sao cũng là người có thâm niên và độ từng trải nhất định, lúc đầu chỉ cúi đầu vào thu dọn, rồi bỗng như nhớ ra điều gì, miệng lâu lâu rồi tìm có bước ra khỏi phòng Tài vụ.

Tuần Tuần cũng không hiểu ý của Trì Trinh là gì, chỉ thấy anh ta ngồi xuống bàn làm việc của Trần Châu, mỉm cười có vẻ rất vui với cô.

“Tôi không bị người khác bán mà còn giúp họ đếm tiền nữa rồi, bây giờ thì cô yên tâm chưa?”, Trì Trinh nói.

Nhưng Tuần Tuần trong lòng bộn bề rất nhiều suy nghĩ và đầu chỉ với hai từ “yên tâm” là có thể khái quát hết được.

Nhìn thấy xung quanh không có ai, Tuần Tuần vẫn tiếp tục với công việc của mình, miệng khẽ hỏi: “Thì ra anh đã biết trước được là sẽ có ngày hôm nay, đây mới là điều mà anh mong nhìn thấy”.

“Không lẽ tôi không nên tỏ ra vui mừng? Tôi đã giúp cho cha tôi và vợ của ông ấy thanh lại được một con sâu và nội ứng, mọi người phải vỗ tay hoan hô chứ.”

“Vì sao lại đúng vào thời điểm này?”

Trì Trinh tỏ ra thất vọng, “Tôi cứ tưởng hôm nay cô sẽ hỏi tôi rằng, lần đầu tiên nhìn thấy cô là khi nào. Có điều, cô đã hỏi thì tôi cũng sẽ trả lời không giấu giếm” Trì Trinh như một đứa trẻ vui sướng với tác phẩm yêu quý của chính mình, “Vì sao lại phải chờ đến lúc này? Mặc dù gã họ Tôn kia không phải là lần đầu làm như vậy nhưng nếu chỉ với một lượng hàng vật vãnh thì tôi đây không bỏ công làm. Báo lên Tổng Công ty để họ chỉnh huấn cho anh ta mấy câu rồi tiếp tục giữ lại ư? Cùng lắm chắc cũng chỉ đến cho thôi việc, như thế có tác dụng gì? Muốn ra tay thì phải chờ khi anh ta làm quá lớn, ít nhất thì số tiền mà anh ta phạm tội cũng phải đủ để anh ta ngồi tù mấy năm, sau khi ra khỏi tù cũng không thể tiếp tục nghề này được nữa. Như thế gọi là đánh rần phải đánh gấp đầu, đánh chó thì phải để nó không trở được mình nữa!”.

“Vì sao anh lại xác định được rằng, trước Tết Tôn Nhất Phàm sẽ làm một quả lớn?”

“Cũng không có gì, tôi nghe nói bố đẻ anh ta đang ốm nặng, lại ‘vừa may’ đúng vào khi văn phòng điều chỉnh lại chế độ phân phối tiền thưởng và sau Tết mới phát. Với sự coi thường của anh ta đối với tôi thì có thể đoán anh ra sẽ không đời nào đặt thẳng vấn đề cầu cạnh tôi.”

“Bây giờ lại còn thêm cả Trần Châu nữa, đúng là một mũi tên trúng hai, kế hoạch được tính toán rất kỹ đúng không?”

“Cô với tôi không phải là một đôi thì trời đất nhất định không dung tha!”, Trì Trinh cười với vẻ rất thoải mái.

Tuần Tuần nhớ đến Trần Châu, khẽ thở dài, sống lưng không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Nếu lúc đầu cô cũng hồ đồ, ký một chữ vào tờ hoá đơn xuất hàng do Tôn Nhất Phàm đưa thì bây giờ sẽ như thế nào nhỉ?

Thấy vẻ do dự của cô, Trì Trinh an ủi: “Cô không cần phải hao tâm tổn sức cho chị ta đâu, chị ta biết rõ mình đang làm gì. Con người ta phải trả giá cho những hành động ngu xuẩn của mình”.

Tuần Tuần nói: “Chị ấy không phải là người ngu xuẩn, chỉ có điều chị ấy đã quá yêu Tôn Nhất Phàm”.

“Không ngu xuẩn ư? Tuần Tuần này, nếu đổi lại là cô, cô có vì một người đàn ông mà bất chấp tất cả để làm những chuyện ngốc nghếch như thế không?” Trì Trinh đã trả lời thay cho cô, “Cô sẽ không làm như vậy! Thấy chưa, đó chính là điểm tôi thích và cũng là điểm tôi ghét ở cô”.

Trì Trinh đứng thẳng người lên, vươn vai, “Làm xong việc quét dọn trước khi Tết đến thế là mọi người có thể ăn một cái Tết yên ổn rồi”. Nói xong Trì Trinh cười hi hi, xán đến bên cầm tay của Tuần Tuần, vẻ vô cùng thân thiết tự nhiên, “Cô nói xem, những người đang lén nhìn trộm chúng ta ở bên ngoài sẽ nghĩ gì?”.

Tuần Tuần hốt hoảng định rút tay về, nhưng rồi lại nghĩ không cần thiết phải như vậy, vì trong lòng những người tò mò thì có được câu trả lời rõ ràng rồi. Cô không tưởng tượng được rằng, mối quan hệ giữa cô và Trì Trinh lại lộ ra trước mặt mọi người trong tình hình này. Kể từ khi bước vào Nghiêu Khai, mặc dù giữa hai người không cắt đứt hết mọi mối dây liên hệ nhưng ngoài Chu Thụy Sinh ra, những người khác chưa bao giờ phát hiện thấy dấu hiệu nào, trong đó kể cả Tôn Nhất Phạm. Ngoài nguyên nhân cả hai đều rất giỏi ngụy trang ra thì phần lớn mọi người chưa bao giờ gần hai người với nhau.

Với kiểu người như Trì Trinh, chỉ cần anh ta giấu kín cái đít con công đi, chỉ khoe bộ lông đuôi sặc sỡ ra thì cũng rất khó làm cho người ta không chú ý đến. Nhưng trên thực tế, dù là hành khách hay đồng nghiệp, những người khác giới thực sự có ý định với anh ta thì lại rất ít. Quả táo mọc ở ngọn cây, cho dù nó có chín đỏ và hấp dẫn đến thế nào thì thông thường rất ít người có ý định động đến nó. Bởi trong lòng mỗi người đều có một sự cân nhắc, trèo lên để hái nó thì cái giá phải trả quá cao và tỷ lệ thành công lại thấp, họ thường quyết định hái những quả mà bàn tay có thể chạm tới, hơn nữa, vị của những quả táo đó cũng rất ngon. Quả táo đỏ nhất, ngon nhất hãy cứ để nó treo trên những cành cao, nhưng nếu nó có rụng xuống, rơi trúng Newton cũng được đi, ai có thể tin được rằng nó chỉ làm động lòng người thiếu phụ đang ngủ gật dưới gốc cây?

“Anh định làm gì thế?” Tuần Tuần có vẻ rất lo lắng và hơi xấu hổ.

Trì Trinh đáp: “Tôi nghĩ mãi không ra, còn có lý do gì để mà giấu giếm, vụng trộm như vậy. Đừng tưởng tôi không biết, cô sợ mọi người nghĩ rằng cô tổ cáo Trần Châu và Tôn Nhất Phạm chứ gì. Không cần phải lo lắng thế đâu vì sớm muộn gì họ cũng sẽ nghĩ như vậy, chỉ bằng cứ thoải mái đi. Hãy để cho mọi người đều biết quan hệ của chúng ta, và cô cũng không thể dễ dàng từ bỏ tôi đâu”.

Tuần Tuần nghiêng răng đáp: “Anh đối xử với tôi tốt quá đấy”.

“Tôi nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.” Trì Trinh đáp với vẻ khiêm tốn, “Được rồi, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua hết cái ngày đầy kịch tính này nhé”.

“Đừng có đi. Tôi vẫn còn chưa hỏi, lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi là khi nào?”

Trì Trinh nhếch môi đáp: “Vừa rồi cô đã hỏi tôi rất nhiều câu hỏi, tiêu chuẩn dành cho ngày hôm nay hết rồi.”

Nhìn thấy vẻ tức giận của Tuần Tuần, Trì Trinh có vẻ rất vui.

“Đừng vội, ngày mai lên núi tôi sẽ nói cho cô biết.”

Cốc Sơn Dương nằm cách trung tâm thành phố một trăm tám mươi cây số, là một khu danh thắng tương đối nổi tiếng tại khu vực, trong lịch sử từng được mọi người biết đến là khu văn hoá của Đạo giáo. Mặc dù phong cảnh nơi đây rất đẹp, bốn mùa được mệnh danh là tứ tuyệt với “Hoa mùa xuân, mây mùa hạ, lá mùa thu, tuyết mùa đông”, nhưng vì núi cao hiểm trở trùng điệp, đường đi ngoắt ngoéo quanh co, khiến cho nhiều người chỉ còn biết ngược nhìn mà đành từ bỏ ước muốn tham quan, bởi thế nhiều năm nay du khách rất ít, ngoài người dân sống trong các bản làng xung quanh, chỉ có một số ít các nhà nhiếp ảnh âm thầm, một ít du khách ba lô hoặc một số tín đồ thành kính mới dám mạo hiểm leo lên núi. Nguồn du lịch của khu vực này mới chỉ được khai thác mấy năm nay. Kể từ khi người ta cho xây dựng một khu nghỉ dưỡng trong kỳ nghỉ với đầy đủ các thiết bị, đường lên núi cũng được mở mang, nhiều điểm thắng cảnh bắt đầu được khai thác, du khách vì thế mới đông dần lên. Nhiều người đã nghe tiếng tới du ngoạn, lấy việc thăm thú núi non, hít thở không khí trong lành để giảm bớt sự căng thẳng, ồn ào nơi đô thị.

Mặc dù từ nhỏ Tuần Tuần đã biết đến sự tồn tại của dãy núi này nhưng chưa bao giờ đặt chân tới. Với tính cách của cô thì tất nhiên thế giới bình thường của những con người bình thường mới có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn đầy đủ nhất. Nhưng Trì Trinh cứ nhất quyết đưa cô lên núi, nói rằng muốn tìm một nơi đặc biệt cùng cô qua một cái Tết đáng nhớ.

Từ chỗ do dự đến khi bị thuyết phục, đối với hai người bọn họ là cả một quá trình gian nan. Tết là ngày lễ lớn nhất trong năm của người Trung Quốc, mặc dù Tuần Tuần đã ly hôn nhưng cô còn có mẹ đẻ, dù cho chuyện xích mích thì cũng không thể coi như không có Tết. Tuần Tuần đã định chiều Ba mươi Tết về ăn bữa cơm tất niên với mẹ, nếu Trì Trinh muốn thì cũng có thể đi cùng. Trước khi về, Tuần Tuần gọi điện lại một lần nữa cho mẹ, lần này mẹ cô không hề cầu nhàu, mà còn rất nhiệt tình bảo cô mời Trì Trinh cùng về. Thế nhưng khi Tuần Tuần vừa hỏi đến lý do mượn tiền của Trì Trinh, mới chỉ nói được vài ba câu hai mẹ con đã lại cãi nhau qua điện thoại. Thêm vào đó, mẹ cô nói với vẻ rất mong chờ rằng, hôm ấy Chu Thụy Sinh cũng xuất hiện, ông ta muốn đích thân làm mấy món ngon, thế là Tuần Tuần quyết định từ bỏ ý định về nhà ăn cơm tất niên. Mọi người đều đoàn tụ cả, chỉ riêng cô là vẫn cô đơn.

Tạm thời không thể về nhà mẹ được, Tuần Tuần không khỏi cảm thấy trong lòng hụt hẫng, ngược lại Trì Trinh lại rất vui. Nói theo cách của Trì Trinh thì anh ta cũng là người có nhà mà không thể về, đều là người cùng đường, vì thế ngay từ đầu Tuần Tuần không nên có chấp mà hãy ngoan ngoãn cùng Trì Trinh lên núi.

Trên núi có gì Tuần Tuần không hề biết, nhưng điều có thể xác định là, nếu cô không nhận lời thì Trì Trinh sẽ bám riết không thôi. Hơn nữa, nếu Trì Trinh vẫn cứ không chịu mở miệng thì cô vẫn bị bung bít. Lần này đi cùng với Trì Trinh đối với Tuần Tuần giống như chèo thuyền ngược dòng, không tiến được lên thì sẽ lùi về sau.

Theo lời của Chu Thụy Sinh, người sắp xếp cho chuyến đi lên núi này, thì mùa này là thời điểm tốt nhất trong năm để ngắm sương mù, đối với những

người miền Nam quen sống trong môi trường nóng ẩm thì đây là một dịp hiếm có, hơn nữa, khả năng đón tiếp trên núi có hạn, rất khó thuê được phòng khách sạn trên đó, nếu không phải ông ta thông thạo thì e rằng một khoảng thời gian ngắn như vậy rất khó mà sắp xếp được.

Trước ngày Ba mươi Tết, Tuần Tuần ngồi trên chiếc xe chạy về hướng Cốc Dương Sơn, bên cạnh là Tri Trinh, thoáng nhìn đã thấy tâm trạng đang rất vui. Chu Thụy Sinh tự nguyện đưa hai người đi. Đến cổng lớn của khu thắng cảnh dưới chân núi, Tuần Tuần nhìn con đường núi ngoằn ngoèo như rắn, bất chấp những lời khoe khoang của Chu Thụy Sinh về tài lái xe của mình, kiên quyết yêu cầu thay lái xe của khu thắng cảnh để chạy nốt quãng đường còn lại. Như vậy Chu Thụy Sinh cũng không cần phải lên núi nữa, Tri Trinh bảo ông ta để lại xe ở bãi đỗ và đi xe du lịch quay về thành phố.

Thời tiết ngày hôm nay không phải thời tiết thích hợp nhất cho việc đi du lịch, trong làn gió lạnh còn mang theo những hạt mưa bay bay. Trong hành trình gần một tiếng đồng hồ từ chân núi đến điểm dừng trên núi, Tuần Tuần cảm thấy số tóc trắng trên đầu mình lặng lẽ mọc thêm một ít. Các tấm biển quảng cáo hai bên đường in những dòng chữ chân thực mà chính Tuần Tuần đã kiểm nghiệm: “Núi cao, đường hẹp, dốc đứng, đường cua gấp”. Đường lên của ngọn núi này thường một bên là vực sâu, một bên là vách đá, những người lần đầu tiên lên đây khó lòng hình dung ra được đoạn cua tiếp theo sẽ chạy theo hướng nào, những cú xóc khiến cho những người ngồi ở hàng ghế sau chạm đầu tới cả nóc xe. Một lúc sau thì được biết, mỗi năm số vụ lật xe ở khu vực này không phải là ít, điều đó càng chứng tỏ sự lựa chọn lái xe là người bản địa của Tuần Tuần hết sức sáng suốt.

Tri Trinh cứ cười trên sự nhát gan của Tuần Tuần với vẻ coi thường. Lúc đầu Tri Trinh còn lấy làm thích thú trước sự căng thẳng của Tuần Tuần, bởi vì mỗi khi gặp một đoạn cua gấp hay một cái dốc nguy hiểm, Tuần Tuần lại bất giác nắm chặt lấy vạt áo của Tri Trinh, cho đến khi bị móng tay của cô cào vào người thì mới vừa cười vừa kêu đau.

“Này, nhẹ thôi chứ. Đừng có nhân cơ hội ấy mà trả thù tôi!” Tri Trinh cũng không chịu thiệt thòi, cứ mỗi lần gặp đoạn cua gấp thì lại càng ôm Tuần Tuần chặt hơn.

Tuần Tuần biết rõ dụng ý của Tri Trinh nhưng không biết làm thế nào, nên cứ thầm tự trách rằng, chưa biết chừng đó chính là mục đích của việc Tri Trinh cứ một mực dỗ cô lên núi cùng, biết ngay là anh ta chẳng có ý gì tốt.

Sau chín đoạn đường với mười tám khúc cua, cuối cùng họ cũng đã tới được đích, Tuần Tuần đẩy cánh cửa xe, làn gió lạnh buốt ủa vào mặt, len qua kẽ hở của quần áo, cả người Tuần Tuần dường như biến thành một cây củ cải để trong tủ lạnh.

Tri Trinh xoa tay, đưa hành lý cho người phục vụ của khu nghỉ dưỡng vừa chạy ra đón, cười hi hi hỏi Tuần Tuần: “Như thế này cô đã thấy đủ lạnh chưa? Tôi hy vọng cô đã chuẩn bị tốt tâm lý vì ban đêm khi ngủ còn lạnh hơn”. Nghe vậy, Tuần Tuần mới càng thấy thấm thía, đừng bao giờ đánh giá thấp sự dai dẳng của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giác mộng bên vách núi

Son trang Minh Đăng, nơi hai người nghỉ lại là ngôi nhà chính trong khu nghỉ dưỡng lớn nhất trên Cốc Sơn Dương. Khi làm thủ tục, Tuần Tuần không lấy gì làm ngạc nhiên khi Tri Trinh luôn miệng tỏ ý xin lỗi với vẻ không thành khẩn rằng, son trang chỉ còn lại đúng một phòng trống. Khi hỏi thăm người phục vụ, Tuần Tuần được biết rằng việc thiếu phòng cho thuê là sự thực, nhưng nguyên nhân hoàn toàn không phải do ngành du lịch phát triển như lời của Chu Thụy Sinh, mà là hàng năm, cứ đến mùa khí hậu lạnh giá là lúc vắng khách du lịch, vì vậy son trang chỉ mở cửa đón khách ở ngôi biệt thự sát vách núi, và chủ yếu là đón tiếp đoàn khách nhỏ là những người yêu thích chụp ảnh, vì vậy số phòng dư ra chỉ còn rất ít, nhưng phòng để dành cho hai người là phòng thơm nhất, rộng rãi và bố trí đẹp nhất.

“Nếu cô thấy không yên tâm về tôi thì có thể cân nhắc tới các ngôi nhà gỗ, mặc dù ở đó không có nước nóng, không có máy sưởi, nhưng tôi đảm bảo chắc chắn sẽ có phòng trống...”, Tri Trinh nói với vẻ rất hiểu người khác.

Tuần Tuần hỏi: “Anh có đảm bảo rằng, nếu tôi đổi sang nhà gỗ rồi thì nửa đêm không nhìn thấy mặt anh không?”.

Tri Trinh chỉ cười, không trả lời.

Hệ thống lò sưởi trong son trang cũng làm cho người ta thấy dễ chịu, Tuần Tuần đặt hành lý xuống, ngắm nhìn căn phòng tiêu chuẩn hai người. Tuần Tuần đã hiểu ra, vì sao Chu Thụy Sinh đã bị Tri Trinh nói cho gay gắt về chuyện đặt phòng cho hai người. Nếu theo nguyện vọng chủ quan của Tri Trinh thì có lẽ trong phòng chỉ cần có một chiếc giường nhỏ đủ cho hai người.

Tri Trinh tựa vào một trong mấy chiếc giường, nhìn Tuần Tuần đi đi lại lại tìm kiếm thiết bị an toàn trong phòng với vẻ thích thú.

“Triệu Tuần Tuần, khoá cửa chiếc cửa ấy đủ chắc chắn chưa? Liệu có chống lại được với sự xâm nhập của người ngoài hành tinh không?”

“... Cô chắc chắn rằng chúng ta có khả năng bị các thợ chụp ảnh chụp trộm à?”

“Trong bồn tắm có điện không?”

“Cô chỉ mang một chiếc ga giường sạch, nếu chẳng may tôi bị nhiễm virus là như thế chẳng phải sẽ lây sang cô sao?”

Tuần Tuần giả như không nghe thấy những lời nói ấy của Tri Trinh, cứ việc mình mình làm. Tri Trinh cụt hứng, bèn nhắc nhở với về tốt bụng: “Còn ban công nữa, nếu chẳng may nửa đêm kẻ trộm đột nhập vào thì gay go...”

Mục tiêu tiếp theo của Tuần Tuần đúng là ban công. Cô bước ra ngoài, nhìn ra ban công mà nhân viên phục vụ nói rằng “phong cảnh đẹp tuyệt trần” bỗng thấy toát mồ hôi, nổi da gà. Cô chắc chắn rằng sẽ chẳng có kẻ xấu nào trèo qua cửa sổ mà vào được vì ngôi biệt thự sát vách núi này đúng là được xây dựa vào thế núi, nếu ai đó không muốn sống nữa mà nhảy từ ban công xuống thì phía dưới sẽ là một vực sâu thăm thẳm chờ đón. Mặc dù đã có hàng lan can kính bảo vệ nhưng Tuần Tuần vẫn bất giác lùi về phía sau, rồi ngồi xuống chiếc giường cách xa chỗ ấy mà vẫn nom nớp lo sợ rằng móng của ngôi biệt thự này không chắc chắn, nếu không cẩn thận thì tất cả sẽ đổ sụp đến một mảnh ngói cũng không còn.

Tri Trinh cười no xong bèn kéo cô đứng dậy nói: “Còn lâu mới đến giờ ăn cơm, đi ra ngoài cùng tôi đi”.

Thấy Tuần Tuần có vẻ không hào hứng, Tri Trinh bèn dọa, “Một mình cô ở lại trong này, cẩn thận kéo ngã xuống dưới thì đến cái đệm lưng cũng không có đâu”.

Tuần Tuần hăm hăm thay quần áo rồi cùng Tri Trinh đi ra ngoài. Vào buổi trưa, tuy bên ngoài son trang trời đã tạnh mưa nhưng bầu trời vẫn tối sầm như cũ, những đám mây dày che kín cả bầu trời, thời tiết lạnh giá khiến mọi người đều cảm thấy ngột ngạt.

“Chúng ta đi về phía bên này.” Tri Trinh chỉ vào con đường đá ở phía sau của son trang Minh Đăng nói, “Tôi đã tới đây mấy lần rồi, phong cảnh hai bên con đường này rất đẹp”.

Tuần Tuần kéo cổ áo, đi theo Tri Trinh. Tri Trinh vừa đi vừa ngắm Tuần Tuần rồi tắc lưỡi khen, “Triệu Tuần Tuần, cô có cả áo tránh gió hãng Arc'teryx cơ à? Tôi thực sự muốn biết trong túi của cô còn có những thứ gì mà tôi không thể nghĩ ra được”.

Cũng không trách con mắt soi mói của Tri Trinh được, bởi vì nhìn Tuần Tuần chẳng có vẻ gì là một người yêu thích những hoạt động ngoài trời nhưng mọi thứ trên người cô quả là không xoàng, những nhà leo đỉnh Everest cũng không dám cười cô là không chuyên nghiệp. Với thói quen luôn tính toán kỹ lưỡng cẩn thận của một người làm công tác tài vụ, cô không bao giờ dễ dàng đầu tư vào những chỗ không cần thiết.

Nhưng rồi Tri Trinh lập tức hiểu ra ý đồ của cô.

“Đây là một trong những thứ mà cô chuẩn bị để đối phó với việc trái đất bị hủy diệt, băng tan phải không?”

Không trả lời có nghĩa là Tri Trinh đã đoán đúng, Tri Trinh không nên được bật cười, “Cô đã dùng tất cả những thứ đó, tôi cảm thấy rất vinh hạnh”.

Trước sự trêu chọc của Tri Trinh, Tuần Tuần đỏ mặt, rồi đáp lại với vẻ lãnh đạm: “Không cần phải khách sáo”.

Suốt dọc đường hầu như Tri Trinh không ngớt cười. Cứ thế đoạn đường hai người đi được cũng khá xa. Con đường đá này rất dài, trông giống như một con bạch xà len lõi giữa thảm cỏ xanh. Lúc đầu họ còn gặp một vài du khách tản bộ quay về, càng đi sâu vào bên trong, người càng thưa thớt, chỉ còn nghe thấy tiếng gió vi vút qua những khóm cây tùng.

“Nhanh chân lên chút đi, cẩn thận kéo không theo kịp lại bị người rừng bắt đi đấy”, Tri Trinh thấy bước chân của Tuần Tuần mỗi lúc một do dự, bèn bước lên mấy bước và lên tiếng dọa.

Lúc đó họ vừa tới trước một đầm nước xanh biếc, vách đá bên cạnh có khắc hai chữ Dược Trì, phía trên đầm có dựng một cây cầu đôi bằng gỗ nhỏ hẹp, trên đó phủ một lớp rêu xanh. Nơi đây như một đường ranh giới giữa hai khu thắng cảnh, con đường phía bên kia cầu càng vươn xa về phía rừng sâu hơn.

Nghe thấy Tri Trinh dọa như vậy, Tuần Tuần dừng ngay bước chân và định tìm đường quay về.

“Tôi thực sự không hiểu anh đưa tôi tới nơi này làm gì?”, Tuần Tuần lẩm bẩm.

Tri Trinh cười: “Tất nhiên là lừa cô vào rừng sâu để cướp của, giở trò rồi”.

Tuần Tuần không hề cảm thấy buồn cười, chăm chú nhìn Tri Trinh một lát, quay đầu đi ngược trở về. Lúc ấy Tri Trinh mới túm chặt lấy cổ tay của cô.

“Cô tưởng thật à?”

“Anh vẫn chưa nói lý do đưa tôi lên núi là gì? Nếu còn cứ nói linh tinh nữa là tôi lập tức xuống núi đấy.”

Tri Trinh cúi đầu nhìn cô, dường như để đoán mức độ chân thực trong câu nói ấy của Tuần Tuần.

“Cô sợ, thế thì tại sao còn đồng ý theo tôi tới đây?”

Đó cũng là câu hỏi mà Tuần Tuần cứ tự hỏi mình. Cô biết Tri Trinh là một người nhìn thì tưởng rằng coi trời bằng vung, nhưng hễ làm việc gì thì cũng đều có mục đích rất rõ ràng. Tuần Tuần đã do dự cân nhắc, nhưng rồi cuối cùng vẫn quyết định lựa chọn lên núi với Tri Trinh, không chỉ là để tìm lời giải đáp

cho những thắc mắc trong lòng, mà cái chính là vì cô ngạc nhiên khi thấy mình đã đặt cược rất nhiều trong ván bài này, rút lui trong sự bảo toàn nguyên vẹn dường như trở thành điều không tưởng, nên ngoài việc dùng nốt những quân bài cuối cùng để giành lấy phần thắng ra, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

Trì Trinh đưa bàn tay lạnh như nước đá lên chạm vào má của Tuần Tuần, mặc dù mặt cô cũng lạnh tê cứng, nhưng cô vẫn bắt giác lùi lại.

“Nhìn cô kia, mặt biến sắc cả rồi.” Trì Trinh vẫn cười, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước, “Nói cho cô biết cũng được rồi. Tôi đưa cô lên đây, vì tro cốt của mẹ tôi đặt trong một ngôi miếu trên núi này.”

“Huyền Chân Các à?”

“Cô nói chưa từng tới nơi này cơ mà?”

Tuần Tuần chưa tới, nhưng hồi cha cô còn sống ông suốt ngày mượn thần mượn thánh, tự xưng là đệ tử của Thái Ất Chân Nhân²⁷, tuy chẳng phải là truyền đạo chân chính nhưng cũng đã từng mở lều xem bói ở Huyền Chân Các.

“Tôi lên mạng xem về các tuyến du lịch”, Tuần Tuần đi chậm lại, rồi nói về do dự, “Trì Trinh, mẹ anh qua đời là vì sao?”

“Bị bệnh, ung thư gan, từ lúc phát bệnh cho đến khi qua đời chưa đầy nửa năm” Trì Trinh nói, “Sao cô lại ngây người ra thế? Đối với một số người thì sống là một nỗi khổ, chỉ có ra đi thì mới được giải thoát. Tuần Tuần, cô không phải nghĩ nhiều thế đâu, chẳng qua tôi hy vọng để mẹ tôi được biết, người con gái mà con trai bà yêu là người như thế nào”.

Tuần Tuần bị Trì Trinh dẫn lên cầu mà vẫn không hay biết. Nước dưới suối sâu ngưng kết lại khiến Tuần Tuần cảm thấy căng thẳng.

“Cô đừng nhìn xuống phía dưới”, Trì Trinh cảm giác thấy bàn tay nắm chặt của Tuần Tuần, vội an ủi.

Tuần Tuần gật đầu, bước đi càng thận trọng hơn, lóp rêu trên cầu có phần hơi trơn, bước chân càng nặng thì càng dễ bị trượt, bước chân của Tuần Tuần không vững, người nghiêng ngả, Trì Trinh vội vàng giữ chặt lấy cô.

“Anh khiến tôi thấy căng thẳng.”

Tuần Tuần cười xấu hổ. Trong cơn hốt hoảng, cô bắt giác nhìn xuống dưới chân, sự lay động của cây cầu khiến cho nước trên mặt suối gợn sóng lăn tăn, bóng hai người trên mặt nước trông rất gần, chỉ có điều khuôn mặt không rõ.

Sau khi đặt chân lên mặt đất, Tuần Tuần mới nghĩ đến câu hỏi: “Bây giờ chúng ta tới Huyền Chân Các à?”

Trì Trinh đáp: “Không vội, Huyền Chân Các ở một quả núi khác, ngày mai chúng ta sẽ đi, hôm nay chỉ đi dạo một chút thôi. Tôi nhớ ở phía trước có một thác nước rất đẹp”.

Sau khi qua cầu, họ đi tiếp trên con đường nhỏ dưới tán cây rồi sau đó rẽ một cái và nhanh chóng tới một ngã ba đường. Những dòng chữ viết trên các tấm gỗ chỉ đường cũ kỹ đã bị mờ, chỉ có thể luận ra rằng đi theo tay trái sẽ là “Thác... Vân”, còn bên phải không biết chỉ hướng đi về đâu.

“Đi thôi.” Trì Trinh không để cho Tuần Tuần tự đi, mà nắm lấy tay cô tiếp tục đi về hướng thác nước bên trái.

Nhưng Tuần Tuần không nhúc nhích. Cô do dự một lát, chỉ về một hướng khác, nói với Trì Trinh: “Thác nước mùa đông thì có gì đáng xem, hay là chúng ta đi sang phía bên phải?”

Trì Trinh rất lấy làm ngạc nhiên: “Tôi nói để cô rõ, bên ấy tôi chưa tới bao giờ, ai biết được rằng bên ấy có đường đi hay toàn là vách núi?”.

“Vị thế phải đi sang đó xem thử.”

“Cô bỗng lấy đâu ra tinh thần mạo hiểm ấy thế?”

“Vừa mới đây thôi”, Tuần Tuần cười thành tiếng.

Trì Trinh bước những bước rất rộng, giữ thói quen đi đằng trước vài bước khiến cho tay hai người nắm tay nhau gần như trở thành một đường thẳng, nhưng rồi lại sợ Tuần Tuần không theo kịp nên thỉnh thoảng bước chậm lại chờ cô. Tuần Tuần đi theo Trì Trinh về hướng mà hai người chưa biết, mắt cô nhìn theo phía sau Trì Trinh, dường như đang kiểm tra lại trí nhớ của mình.

Trì Trinh là ai?

Nơi mà Trì Trinh từng bước dắt cô đi rồi cuộc là chuyện cổ tích trong hiện thực hay chỉ là những lời nói dối?

Tin tưởng vào Trì Trinh. Không nên tin tưởng vào anh ta. Mỗi bước đi Tuần Tuần lại nhủ thầm trong lòng, giống như một cô gái bói hoa với câu hỏi “anh ta có yêu mình không?”.

Nếu khi xuất hiện tấm biển chỉ đường tiếp theo, cuối đường vẫn còn đường đi, như vậy cô sẽ tin vào tất cả những lời Trì Trinh nói.

Cô nóng lòng muốn biết đón chờ cô ở phía trước sẽ là điều gì, như đang khao khát điều kỳ diệu của số phận ấy.

Con đường ấy đã đi tới điểm cuối nhanh chóng hơn cô tưởng, trước mắt hai người là khoảng không rộng mênh mông.

Cuối con đường là mê cung tạo bởi bụi cây.

Mỗi một người hồi còn nhỏ đều đã đi qua những mê cung, bạn biết rõ nhất định sẽ có một con đường dẫn tới bên kia, nhưng khi đứng ở cửa vào thì không thể biết rằng con đường ấy ở đâu.

Tri Trinh và Tuần Tuần đều không ngờ được ở một góc hẻo lánh như thế mà lại ẩn giấu một nơi đẹp như vậy. Nhìn từ bên ngoài, mê cung là một phương trận hơn một trăm mét, được vây quanh bằng những khóm cây bụi, ở giữa dựng một đài bằng tre để mọi người trèo lên quan sát phương trận. Lúc đó đã có mấy du khách đến sớm đang dựng chân giá chụp ảnh ở trên đài, trong mê cung có mấy tốp người đang mò mẫm.

Tri Trinh dẫn Tuần Tuần bước vào, hai bên trái phải đều là những con đường giống hệt nhau.

“Hay là chúng ta mỗi người đi một bên xem ai đến đài ở giữa trước?”, Tri Trinh chợt nảy ra một ý, thấy Tuần Tuần không phản đối bèn buông tay cô ra, hai người đi về hai hướng ngược nhau.

Tuần Tuần đi men theo con đường về phía trước dựa vào trục giác, một lát sau quay đầu lại chỉ nhìn thấy Tri Trinh thấp thoáng giữa các bụi cây cách chỗ cô khoảng mười mấy mét. Tuần Tuần vòng bên trái rồi lại vòng bên phải, không cẩn thận đi vào một ngõ cụt, phí công đi mất một đoạn đường, đành tui ngưu quay đầu trở lại.

Tri Trinh thấy mình thuận lợi hơn, nên thỉnh thoảng lại cười, gọi cô, rồi đưa tay vẫy vẫy. Khi Tuần Tuần gặp phải một ngõ cụt lần thứ hai, cô đang cân nhắc xem có nên đánh dấu những đoạn đường mà mình đã đi qua hay không, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình ở phía trước, ngẩng đầu lên nhìn đã thấy đối thủ của mình đứng ung dung trên đài ở giữa, miệng nở nụ cười của kẻ chiến thắng với cô. Sự thất bại nhiều khi phần lớn được quyết định bởi con đường lựa chọn lúc đầu có đúng hay không, trong quá trình không ngừng quay đầu đi trở lại con đường cũ, cô càng ngày càng cách xa mục đích lúc đầu.

“Triệu Tuần Tuần, cô đúng là người không biết chọn đường đi.”

Tri Trinh nhìn thấy Tuần Tuần vẫn ngược xuôi, không nén được cười và thúc giục. Lúc này Tri Trinh đã thoát khỏi mê trận, đứng trên đài cao, vì thế tất cả những gì ở phía dưới đều rõ mồn một.

Nghe tiếng cười chế nhạo của Tri Trinh, Tuần Tuần càng trở nên nôn nóng. Mê cung này nói rằng khó thì khó, nhưng nếu mà bị sa vào bên trong thì dễ lập tức tìm được đường ra cũng không phải là việc dễ dàng. Dường như Tuần Tuần đã chọn con đường sai lầm nhất, đi thế nào cũng không đúng, định quay đầu lại thì lại phát hiện ra đường đi không dễ dàng như lúc đến.

Mấy du khách đến mê cung trước cũng đã lần lượt trèo lên đài, có người tốt bụng đã kêu lên chỉ đường cho Tuần Tuần, nhưng có điều cách thức lại chưa đúng, vì thế Tuần Tuần vẫn cứ quay đi quay lại ở bên trong.

Thời tiết vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, mây dường như càng nặng và dày hơn, nhiệt độ có vẻ như cũng mỗi lúc một hạ. Tuần Tuần thấy bốn phía đều là vách, bất lực đưa tay về phía Tri Trinh làm hiệu tuyên bố đầu hàng. Tri Trinh cười chán, thấy không thể tiếp tục đứng nhìn được nữa, bèn trở lại mê cung, định đưa Tuần Tuần ra.

Đúng lúc đó, một tia chớp rạch ngang khoảng trời bên núi, một vài nữ sinh nhát gan đứng trên đài kêu rú lên, xem ra, một trận mưa lớn sắp bắt đầu.

Những du khách vừa rồi mới còn đứng ngắm cảnh trên cao vội chạy toán loạn, mấy người thích chụp ảnh cũng cuống cuống thu xếp giá chụp. Con mưa ở rừng núi đến rất nhanh, những cơn gió cũng thổi khiến bước chân người xiêu vẹo, nếu để cho cả người bị ướt đầm hần là một chuyện rất khó chịu.

Lúc này trong mê cung bỗng nhộn nhịp hẳn lên, chỉ có một mình Tuần Tuần là mặt vẫn hướng về giữa, còn lại những người khác thì đều chạy về hướng cửa ra, nhưng khi người trong mê cung tăng lên thì cũng khiến cho tình hình bên trong thêm rối, chẳng khác gì một đám nhặng không đầu chạy lung tung, cửa ra vì thế càng trở thành nơi có thể nhìn nhưng không thể tới được.

Ánh chớp cuối chân trời cứ nối tiếp nhau, Tri Trinh cố gắng đi về phía Tuần Tuần.

“Cô đừng có nhúc nhích, cô càng đi thì tôi càng không tìm thấy cô.” Tiếng người ồn ào xung quanh khiến Tri Trinh càng sốt ruột. Trời mỗi ngày một tối, màu xanh trời dài tít tắp gần như đã hoà lẫn với màu sẫm của bầu trời, tạo thành một thứ màu nguyên thủy, trang nghiêm, bước chân và bàn tay chạm vào cây cỏ của những người đi qua tạo thành tiếng xào xạc.

Tuần Tuần vốn định đứng nguyên tại chỗ để chờ, nhưng khi Tri Trinh cố tìm cách đi về phía cô, Tuần Tuần bất chợt cũng muốn trở lại bên cạnh Tri Trinh. Cũng không hiểu vì sao mọi người đều tìm cách để mau chóng thoát thân khỏi mê cung, còn mục đích của hai người lại là tìm đến bên nhau, cửa ra trong lúc này không còn quan trọng nữa.

Khi giữa hai người chỉ còn cách một dải ngăn cách bằng bụi cây, đưa tay ra là có thể chạm vào người nhau, vị trí của Tri Trinh cách cửa không xa, nhưng Tuần Tuần vẫn phải đi vòng mấy đoạn mới tới được bên cạnh anh.

“Làm cái gì thế?”, Tri Trinh bất lực và bực mình.

Tán cây lúp xúp cao khoảng một mét rưỡi, phía dưới là bệ cây được xây bằng gạch, Tuần Tuần vít lấy mấy cành cây, đứng trên bệ ngược nhìn qua, nói với vẻ mơ hồ: “Tôi cũng không biết vì sao nữa...”.

Những lời nói đó của cô bị bỏ lửng, mấy câu còn lại trở thành những âm thanh không rõ ràng. Tri Trinh kéo cô về phía mình qua bụi cây, những giọt nước đọng trên lá cây bị gạt xuống.

Sau một chút mơ màng cực kỳ ngắn ngủi, Tuần Tuần nhanh chóng kiễng chân lên vươn tay ra ôm lấy cổ Tri Trinh, trong đầu hoàn toàn trống rỗng. Họ chưa từng trải qua sự gấp gáp như thế này bao giờ, và không biết thời gian từng bị bỏ phía là vì sự xuất hiện của giây phút này. Những lời Tri Trinh nói ra có thể có những lời là thật, và cũng có những lời là nói dối, nhưng cô bằng lòng đổi tất cả lý trí để lấy sự ấm áp có thể chạm vào được trong giây phút này.

Chặng đường trở về trong ký ức của Tuần Tuần chỉ còn là sự vội vã vụt qua, con đường đá trắng, cây cầu lắc lư, con đường tắt giữa những lùm cây xanh và cả hành lang dài trải thảm màu đỏ của biệt thự... Tất cả như những cảnh tượng như đoạn phim nhanh chóng tua qua. Cô chỉ nhớ rằng, họ đã chạy về đến phòng trước khi cơn mưa ập xuống, nhớ chiếc rèm cửa mà cô vừa kéo kín lại lập tức bị Tri Trinh mở tung ra. Tuần Tuần nằm ngửa trên chiếc giường màu trắng ở gần ban công, từ đó cô nhìn thấy cả một khoảng trời rộng, phủ lên người cô, ngoài cơ thể của Tri Trinh còn có cả những làn mây cụm lại rồi lại tan ra trên đỉnh núi xa xa.

Đám mây màu đen trông thật dữ tợn, lúc trông giống như một con ngựa vọt dây cương, lúc lại giống như con hổ xuống núi, có lúc cô lại cảm thấy chúng không giống bất cứ một vật gì, mà giống với một Tuần Tuần xa lạ.

Có lẽ sự giao hợp lúc này đã phải trải qua sự chờ đợi quá lâu, vì thế động tác của Tri Trinh không hề nhẹ nhàng chút nào, khi trên người Tuần Tuần không một mảnh vải, thì trên người Tri Trinh chỉ là một chiếc sơ mi cởi dở chừng, sự chênh lệch rõ rệt khiến Tuần Tuần trong cơn hoảng hốt không biết giấu người vào đâu. Tri Trinh được thỏa mãn cơn khao khát trước một Tuần Tuần không thể tiếp tục dùng lớp vỏ ngoài che dấu bản thân, bèn ghé miệng vào tai Tuần Tuần thì thầm: “Tôi hơn hẳn Tạ Bằng Ninh chứ?”.

Lúc đầu Tuần Tuần chỉ nhắm mắt không trả lời, nhưng khi bị dồn đến điểm gay cấn, quên mất cả cân nhắc, thỏ thẻ rằng: “Anh chỉ biết so sánh với anh ấy sao?”.

“Ồ, tôi không biết lại còn có người khác nữa.” Tri Trinh tỏ vẻ tò mò đặc biệt, tiếp tục hỏi, “Vậy, tôi cũng hơn ‘người ấy’ chứ?”.

Cơ thể của ‘người ấy’ cũng gắn chặt với Tuần Tuần trong tư thế này, ‘người ấy’ cũng có một cơ thể trẻ trung, mái tóc ướt đầm mồ hôi và đôi chân đầy sức mạnh, ‘người ấy’ đã cho cô cảm giác đau lạ lùng và cả mùi vị của dục vọng trong trắng, tuy nhiên, ‘người ấy’ chỉ là một giấc mộng của Tuần Tuần. Ánh chớp ngoài trời nhúc nhích, và cũng phá rách vỏ ngoài của giấc mộng, những dòng ký ức trào ra như dòng nước bạc, Tuần Tuần cảm thấy đến cả ánh đèn màu vàng cam và sự run rẩy sùng sốt của đám mây cũng vô cùng quen thuộc.

Tuần Tuần không biết là mình đã tỉnh lại rồi hay tiếp tục chìm vào một giấc mộng sâu hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hồi ức như tỉnh mộng

Lần đầu tiên hai người tỉnh dậy là vào lúc hai giờ đêm, tiếng mưa tràn trên vách núi nghe như bản hoà tấu từ thuở xa xưa. Người mang đồ ăn phục vụ hai mươi tư giờ của sơn trang đã giúp họ qua cơn đói một cách nhanh chóng, thời gian tiếp sau đó cũng là sự hỗn độn như cũ và cả bầu trời cửa sổ vẫn một màu không phân biệt rõ là ngày hay đêm.

Lần thứ hai Tuần Tuần tỉnh dậy là do một cú điện thoại. Lúc đó đã vào buổi trưa của ngày hôm sau, chiếc di động cứ kêu mãi trên đầu giường. Tuần Tuần khó khăn lắm mới nhích người ra khỏi cái chân đang gác lên người của Tri Trinh, cầm điện thoại lên, nhìn thấy hai chữ Tăng Dục, cô sực tỉnh hoàn toàn, thế là Tuần Tuần bước ra khỏi giường, đi chân trần, cầm lấy quần áo, nhón gót bước vào trong nhà vệ sinh.

“Sao mãi mới nghe điện thoại thế?” Sự kiên nhẫn của Tăng Dục luôn có giới hạn, tiếp đó nói một mạch, “Nhất định là tôi đã uống phải rượu giả, đầu đau tưởng muốn chết. Nhưng trước khi chết tôi phải để lại những lời nhắc nhở này cho cô, cô thực sự không nhớ ra chàng trai đang ở bên cạnh cô là ai à? Chắc chắn là cô đã gặp rồi, ba năm trước, khi tôi từ nước ngoài về, tôi đã bắt cô làm thế tập thể hình, đúng không? Cậu ta chính là trợ lý huấn luyện của phòng tập thể hình ấy và đã từng kèm tôi tập một lần, chính là cái người ‘tao đánh chết ông mày bây giờ’ mà tôi đã kể với cô đó”.

Tăng Dục nhấn mạnh như vậy, còn Tuần Tuần thì cũng có nhớ ra được một chút, nhưng ấn tượng ấy không liên quan gì đến Tri Trinh, chỉ có điều nó khớp với điển tích ‘ông đánh chết ông mày bây giờ’ của Tăng Dục.

Đó là chuyện Tăng Dục do ở nước Mỹ tương đối dài nên khi trở về nước bị mọi người chê là ‘dinh dưỡng dư thừa’, để đạt được kết quả giảm béo trong một thời gian ngắn, Tăng Dục đã mời riêng một huấn luyện viên ở phòng tập kèm cho mình. Có một lần, trước giờ tập, huấn luyện viên có việc gấp nên đã sai trợ lý trẻ đến thay. Tăng Dục đã quan tâm hỏi quá tới chàng trai trẻ điển trai đó, vì thế khi nhìn thấy người ấy vừa trẻ lại vừa non, bất giác buột miệng

nói đùa mấy câu...

Đại khái là Tăng Dục đã hỏi những câu như “Tôi mời huấn luyện viên thể hình chuyên nghiệp cơ, còn cậu trông gầy như vậy, liệu có ổn không?”. Sau đó lấy lý do kiểm tra cơ ngực đã sờ lên ngực của đối phương. Lúc ấy người trợ lý mới đang kéo găng cho Tăng Dục, nghe thấy thế, khẽ nhếch miệng đáp: “Ổn hay không thì cứ thử rồi sẽ biết”. Nói xong dùng hai tay ẩn vai của Tăng Dục xuống.

Tăng Dục kêu lên thất thanh và không kịp nghĩ vượt miệng buột ra một câu học được của một bạn trai học khóa trên người Bắc Kinh: “Tao đáng chết ông mày bây giờ!”.

Nhưng người trợ lý không buông Tăng Dục ngay ra, ngược lại cười nói: “Ông nội tôi chết từ lâu rồi, nếu mà chị muốn đi tìm ông ấy thì để tôi đi tìm huyệt lại cho chị đã”. Nói rồi, người ấy lại ấn mạnh lên vai cô một cái.

Nói theo lời của Tăng Dục, sau đó suốt một tuần cô đã phải cả nhắc nhở và lo cho cái chân đẹp của mình sẽ vì thế mà bị tàn phế. Cô đã định tố cáo để người ấy phải chịu trừng phạt, nhưng khi tìm đến ông chủ của trung tâm thì được biết người trợ lý ấy chỉ làm thêm và hiện đã nghỉ rồi. Hơn nữa, ngẫm nghĩ kỹ, Tăng Dục thấy mình cũng có lỗi vì đã vô duyên khơi mào ra trước, vì vậy đành chịu ầm ức cho xong chuyện, sau đó đến kêu khổ với Tuấn Tuấn.

Tuấn Tuấn đến trung tâm thể hình thuần túy là đi cùng với Tăng Dục và để tiêu khoảng thời gian còn lại sau giờ đi làm. Lúc thì cô tập bên chiếc máy chạy bộ, lúc thì tập thể dục. Trung tâm thể hình ấy tuy quy mô không lớn nhưng có thể nói là nơi tập trung rất nhiều của huấn luyện viên đẹp trai, Tuấn Tuấn cũng nghe được thông tin về chuyện kén chọn người trong số họ từ miệng Tăng Dục. Nghe nói giữa các học viên nữ và một số huấn luyện viên nam cũng nảy sinh tình cảm riêng tư và đó cũng là một trong những lý do khiến trung tâm này thu hút một lượng rất đông học viên nữ, nhất là những người phụ nữ trung tuổi lắm tiền.

Nhưng những chuyện bí mật ấy phần nhiều chỉ là thả mồi bắt bóng, còn đối với những người bình thường hết sức như Tuấn Tuấn thì những chuyện đó thật xa xôi, hơn nữa cô không hề hứng thú chút nào trước những huấn luyện viên điển trai hoặc cơ là bắp rần chắc, hoặc là thân hình quá mức mềm mại, trừ một huấn luyện viên họ Văn. Người ấy đã hướng dẫn cho Tuấn Tuấn cách thức thao tác với máy tập mấy lần, người ấy hiền hậu, nụ cười rất chân thành, vẻ ngoài trông rất giống Bee Yong Joon ở thời kỳ đỉnh cao nhất. Còn về “đồng chí” mà Tăng Dục nói “đánh chết ông nội mày” thì Tuấn Tuấn không hay biết chút nào. Lúc đó Tuấn Tuấn chỉ cảm thấy buồn cười, nếu bí mật mà Tăng Dục nói đúng là như vậy, và “đánh chết ông mày” lại “trình liệt” như vậy, thì hoặc là anh ta là thuộc loại người “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn”, hoặc là người vừa thoáng nhìn đã biết Tăng Dục không trả nổi tiền.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta tôi đã thấy rất quen mặt, có điều thay đổi thân phận thì cũng có vẻ mang nhiều đáng đáp người lớn hơn nên vì thế tôi đã không nhận ra ngay lập tức. Cô nghĩ xem, anh ta có nhận ra cô không? Không lẽ lại có sự trùng hợp như vậy? Theo như lời cô thì lúc đầu hai người không phải là gần với nhau như vậy, có lẽ cô cảm thấy cậu ta giống với Văn Đào, đúng không?” Khi nhắc đến tên “Văn Đào”, tư duy tàn bạo của Tăng Dục đã bay đến tận đâu tận đâu, cô cười về thú vị, “Cô vẫn chưa quên Văn Đào đấy chứ. Tôi rất quan tâm đến cô đấy nhé, những việc cần làm thì tôi đã làm giúp cô rồi, là cô bỏ lỡ cơ hội, không thể trách tôi được... A lô, a lô, có phải điện thoại trực trực hay sao thế? Cô có nghe tôi nói không đấy?”.

“...” Tuấn Tuấn vót vát theo, nói bằng giọng vội vàng, “Sao cơ? Chị vừa nói gì cơ? Bây giờ em không ở trong thành phố, sóng không được tốt lắm, để khi về em sẽ nói chuyện với chị”.

Tuấn Tuấn tắt máy một lúc rồi mới đi tắm rửa qua. Khi cô ra khỏi nhà vệ sinh, Trì Trinh vẫn quay lưng về phía cô ngủ ngon lành, không có dấu hiệu gì là muốn dậy.

Tuấn Tuấn ngồi người ngồi xuống mép giường, cảm giác thân quen của cô đối với Trì Trinh giống như lớp tro tàn còn lại của một đám cháy trên nền đất, từng đóm, từng đóm, thường là không kịp bắt lấy thì nó lập tức tắt ngấm. Ký ức không được tin tưởng lắm đã được chứng thực bằng lời của Tăng Dục qua điện thoại. Phòng tập thể hình ba năm về trước... Lẽ ra cô nên biết sớm, trên đời này chẳng có tình yêu và mối hận nào là không hề có căn nguyên.

Cuối cùng Tuấn Tuấn đã bước tới cánh cổng lớn của đáp án, sự thật giống như nước lũ, thủ dũ sau cánh cửa đóng chặt, nhưng chúng rất yên lặng, trong lòng Tuấn Tuấn chỉ còn lại nỗi hoang sợ. Cô phải dùng đến quyết tâm rất lớn để từ từ quay người lại đối diện với người đàn ông đã vô cùng thân thiết với cô trong một đêm.

Tiếng mưa rơi nhỏ dần, căn phòng không bật điện sau bữa trưa vẫn âm u như cũ, Trì Trinh nằm co mình, lấy chăn quấn vào người, chỉ để lộ ra mái tóc đen và nửa khuôn mặt tuấn tú.

Một buổi sáng sớm ba năm về trước, trong một căn phòng âm u như thế này, cũng một cảm giác rối ren và bàng hoàng như vậy. Lúc ấy, cô cũng ngồi bên mép giường với tư thế như thế này, chỉ có điều vì sự xấu hổ quá lớn, mãi cho tới khi đặt đồ xuống và rời khỏi, cô vẫn không dám nhìn mặt người ấy một lần.

Lúc đó, Tuấn Tuấn bỗng phát hiện ra, trên chiếc gối mà lúc trước cô nằm ngủ có thêm một chiếc ví tiền, đó là chiếc ví mà Trì Trinh thường dùng, không lẽ tối hôm qua trong lúc cuồng quýt đã không để ý làm rơi ra? Nhưng khi tỉnh dậy cô đã không phát hiện ra nó. Tuấn Tuấn hơi nghi ngờ cảm chiếc ví lên.

Lượng tiền trong ví không ít, Tuấn Tuấn mở ra xem, trong đó có đủ tiền mặt và thẻ rút tiền, nhưng điều thu hút sự chú ý của cô là tấm ảnh ở giữa ví. Cô gái đứng trước đám đông, đôi mắt nhìn về phía trước với vẻ xa xăm không phải cô thì là ai? Trên người cô là bộ quần áo cô đã mặc trong lần ‘gặp mặt đầu tiên’ với Trì Trinh trên sân bay, lúc đó lẽ ra còn phải có cả một người nữa đứng cách chỗ cô không xa là Tạ Bằng Ninh, hai người đã chờ đợi sự xuất hiện của “dì họ” và vị hôn phu với tâm trạng khác nhau.

Trì Trinh đã lén chụp bức ảnh này từ một góc nào đó và trong tâm trạng như thế nào? Tuấn Tuấn cảm thấy mình giống như con nai ngơ ngác đứng trước con mãnh thú đang chờ phục mà không hề hay biết gì. Cô vội vàng rút tấm ảnh ra định xem thật kỹ bỗng phát hiện ra phía sau tấm ảnh còn có điều bí mật khác.

Phía sau tấm ảnh là một tấm ảnh khác và điều khiến Tuần Tuần bất ngờ là, người trong tấm ảnh ấy vẫn là cô, chỉ có điều khuôn mặt trẻ hơn và nếu cô không nhầm, thì bức ảnh đầy đủ tiêu chuẩn ấy là vào ba năm trước.

Trong ví tiền của một người đàn ông lưu giữ hai tấm ảnh của cùng một người con gái, thế mà trong một thời gian dài, cô vẫn không thể nhớ ra người ấy là ai, nói ra không biết ai sẽ là người đáng thương hơn.

Lúc ấy, Tuần Tuần nghe thấy có tiếng trờ mình, vội vàng nhét trả tấm ảnh về chỗ cũ nhưng không kịp, vừa quay đầu lại nhìn thấy Tri Trinh nằm trên giường, một tay đỡ đầu, nhìn cứ chi của cô với ánh mắt rất thích thú.

“À, là thế này, tôi nhìn thấy ví tiền của anh rơi trên giường, định cất đi cho anh”, Tuần Tuần giải thích với vẻ rất không tự nhiên. Dù sao thì việc xem đồ của người khác mà chưa được sự cho phép cũng là một việc không hay, nhất là đó lại là một vật rất nhạy cảm như ví tiền.

Tri Trinh vẫn không tỏ ra ngạc nhiên chút nào mà đẩy chiếc ví trở lại trước mặt Tuần Tuần.

“Cô thích thấy chiếc ví ấy à? Thế thì hay quá, những thứ trong đó tôi cũng đang định cho cô đấy”.

“Gi cơ?”, Tuần Tuần không hiểu những lời của Tri Trinh.

“Có lúc tôi thực sự không sao đoán được, bản lĩnh giả vờ của cô không biết cao đến mức độ nào”, Tri Trinh nói với vẻ suy nghĩ.

Tuần Tuần nhìn chiếc ví rồi nói với vẻ hoang mang: “Tôi không hiểu... Tôi không hiểu cái này thì có liên quan gì đến chúng ta bây giờ?”.

Tri Trinh ngồi dậy, xếp bằng chiếc giường bừa bộn.

“Chẳng phải cô luôn muốn biết lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô là vào khi nào sao? Cô không có chút ấn tượng nào à?”

“Ở trung tâm thể hình? Trung tâm thể hình của cậu họ anh, Chu Thụy Sinh?”

“Cuối cùng cô cũng nhớ ra tôi là ai rồi? Nhưng tôi vẫn phải nói rằng, câu trả lời là sai rồi!” Chiếc ga trải giường trắng và mái tóc ngắn rối bù khiến cho Tri Trinh càng trẻ ra. Thấy vẻ bất lực của Tuần Tuần, Tri Trinh cười thành tiếng, “Thực ra là ở cổng của trung tâm thể hình! Để tôi giúp cô nhớ lại nhé. Hôm ấy trời nắng rất to, tôi đang gọi điện cho cha tôi ở cổng trung tâm thể hình của Chu Thụy Sinh, lúc ấy bệnh của mẹ tôi đang ở giai đoạn cuối. Sau khi họ ly hôn, tôi đã thề rằng coi như không có sự tồn tại của cha tôi, nhưng hôm ấy tôi đã cầu cứu ông ấy một cách bất lực, bảo ông ấy nể tình vợ chồng bao nhiêu năm trở về nhìn mẹ tôi lần cuối. Cho dù mẹ tôi có hận cha tôi đến mấy thì trước khi nhắm mắt không nhìn thấy ông ấy cũng sẽ không yên lòng. Nhưng cha tôi đã nói ông ấy đang rất khó khăn, vợ kế của ông ấy vừa mới sinh cho tôi một thằng em trai, bà ta cũng rất cần có ông ở bên. Ông ấy nói, có thể gửi cho tôi một khoản tiền chứ không thể về được. Tôi đã đứng bên đường và dùng những lời độc địa nhất để nói với ông ấy, ông ấy tắt máy rồi nhưng tôi vẫn cứ chửi... Lúc ấy, có một cô gái đi ngang qua tôi và cứ quay đầu lại nhìn tôi. Tôi cứ tưởng rằng người kia là kẻ khủng, rồi bất ngờ cô gái ấy chạy về phía tôi, đẩy mạnh tôi một cái khiến tôi suýt nữa thì va vào tường, mồm lại còn kêu lên ‘Nguy hiểm!’ Tôi cứ tưởng rằng mình sẽ bị xe đè chết ngay lúc đó, hoặc từ trên cao có vật gì đó sắp rơi xuống đầu tôi nhưng cuối cùng chẳng có gì cả! Một hồi sau, cô gái kia mới lắp bắp nói với tôi rằng, đứng gọi điện thoại trên nắp hốt ga là rất không an toàn”.

“Anh nói, cô gái ấy là tôi ư?”, Tuần Tuần vẫn không tin lắm. Đúng là cô đã từng có lần hành động “cứu người” trên nắp hốt ga nhưng tình huống không gay cấn như lời Tri Trinh kể.

Hồi còn nhỏ, có lần Tuần Tuần theo mẹ đi chợ bán hàng, mẹ cô vừa đi vừa nhiec móc cô, đi mãi, đi mãi, bỗng nhiên cô thấy bên tai im ắng hẳn, không còn nghe thấy tiếng của mẹ nữa, người cũng chẳng thấy đâu, sau đó Tuần Tuần nghe thấy tiếng kêu từ dưới đất, tìm kiếm một lát cô mới nhận ra tiếng kêu phát ra từ một chiếc hốt ga ở chỗ lối rẽ. Vì mãi nói, mẹ cô không nhìn đường đi nên đã trượt chân rơi xuống rãnh nước. May mà nước dưới rãnh không sâu nên Tuần Tuần mới cứu được mẹ lên, nhưng dù là như vậy thì mẹ cô vẫn bị xây xước nhiều chỗ, nên dù mới chỉ học tiểu học, Tuần Tuần đã phải trông nom mẹ trong bệnh viện tới cả nửa tháng trời. Vì nguyên nhân ấy, Tuần Tuần không hiểu nổi tại sao vẫn có những người đứng trên miệng hốt ga gọi điện thoại, mỗi khi có ô tô chạy qua, những chiếc nắp hốt ga lại rung lên bần bật, không lẽ họ không sợ mình sẽ biến khỏi mặt đất chỉ trong giây lát?

Cô đã đắc tội với Tri Trinh lần đầu tiên trong hoàn cảnh ấy sao? Tuần Tuần nói, vẻ hoang mang: “Tôi hoàn toàn không biết lúc ấy anh đang tức giận...”.

“Lúc đó thì tôi đang tức giận thật, nhưng sau đó thì không tức giận nữa mà còn thấy buồn cười! Tôi còn nhớ, lưng cô đeo một chiếc túi màu xanh, tóc cặp thế này này...”, nói rồi, Tri Trinh đưa tay lên khẽ vén một lọn tóc của Tuần Tuần lên và làm động tác ví dụ. Tuần Tuần chợt nhớ đến đôi bàn tay ấy trên thân thể mình đêm qua, chỗ da bị chạm vào bất giác nổi da gà lên.

“Cô đi qua tôi, quay đầu nhìn lại với vẻ ngốc nghếch như sợ tôi không nghĩ ra lại tiếp tục trở về tìm cái chết trên miệng hốt ga, và không ngờ, chân cô cũng suýt nữa thì đụng phải một cái. Cô sợ quá nhảy dựng lên như con chuột túi.”

“Vì sao lại giống như con chuột túi?” Tuần Tuần đoán chắc chắn Tri Trinh sẽ đáp, vì “chuột túi rất ngốc nghếch”. Nghĩ tới cảnh tượng ấy, Tuần Tuần cũng cảm thấy mình thực sự rất ngốc.

Nhưng Tri Trinh lại nói: “Bởi vì cô đeo một chiếc túi...” rồi Tri Trinh cúi đầu cười và nói tiếp: “Thực ra là vì tôi thích chuột túi”.

“Thế sao?”

Tri Trinh không để ý đến lời cô, tiếp tục nói: “Tôi đã xin cậu họ cho tôi làm thêm ở trung tâm thể hình vì còn nửa năm nữa tôi mới tốt nghiệp, cho dù mẹ

tôi không còn nữa thì tôi cũng không muốn xin của cha tôi dù chỉ một xu. Tôi biết cô là hội viên của trung tâm thể hình của cậu họ tôi. Hôm ấy, lúc tôi đang dọn vệ sinh thì cô bước ra từ phòng thay quần áo, tôi cười với cô, cô cũng cười với tôi. Tôi cứ tưởng rằng cô còn nhớ tôi, nhưng lần thứ hai chào gặp mặt, cô lại đi qua tôi như hoàn toàn không quen biết gì.”

Tuần Tuần chỉ còn biết cười buồn, không biết phải nói gì. Với cách xử lý mọi chuyện của cô, cô không bao giờ chủ động đắc tội với bất kỳ ai, chỉ cần người khác mỉm cười với cô, thì dù quen hay không quen, cô cũng đáp trả lại bằng nụ cười. Lúc ấy, với cô Trì Trinh là một người hoàn toàn xa lạ, thậm chí cho đến giờ phút này những điều Trì Trinh nói đều không gọi lại bất kỳ ấn tượng nào trong ký ức của cô.

“Cô không biết tôi, không có vấn đề gì, lúc ấy tôi cũng không dám có bất cứ một ý nghĩ nào vượt quá giới hạn. Chỉ có điều tôi bất chợt phát hiện ra rằng, ngoài việc hận cha tôi và buồn vì bệnh tình của mẹ tôi, tôi còn muốn nghĩ tới người khác và việc khác. Cô không biết tôi buồn cười thế nào đâu, tôi đã chủ động nhận trực đêm ở trung tâm thể hình, để rồi lật giờ xem tư liệu về các hội viên suốt một đêm, cuối cùng mới tìm được tấm ảnh đó của cô. Tôi biết tên cô là gì, rồi còn gỡ cả tấm ảnh trong đó, kết quả là bị Chu Thụy Sinh phát hiện ra và bị mắng một trận nên thân.”

“Là tấm ảnh kẹp trong ví tiền đó ư?”

“Cô nói xem? Tôi còn nhớ, cô thường đến trung tâm vào buổi tối thứ Tư và buổi chiều thứ Bảy, nhưng cũng có khi lười nên thứ Bảy không thấy bóng hình đâu. Những khi không có giờ tôi thường đến giúp việc ở trung tâm, Chu Thụy Sinh bảo tôi làm trợ lý cho huấn luyện viên kiêm các việc lật vật khác. Tôi thường nhìn thấy cô qua lớp cửa kính, khi tập thể hình cô thường đứng ở hàng cuối, không theo được nhịp thì thường chỉ biết cười một cách ngốc nghếch, khi tập máy thì chẳng khoa học một chút nào và còn thích dùng chiếc tủ số 22 để cất giữ đồ vì đó là chiếc tủ trong góc cuối, hơn nữa bên ngoài còn có thêm một chiếc khoá nữa. Cô không bao giờ uống nước mà người khác đưa cho, lúc nào cũng mang theo mình chứng minh thư, quen để tiền ở nhiều nơi trong một chiếc túi... Trong khoảng một năm mỗi tuần chúng ta gặp nhau hai lần, tổng cộng cô nói với tôi hai câu, lần đầu tiên là khi tôi đứng gọi điện thoại trên nắp cống, lần thứ hai là lần đầu tiên tôi chỉnh máy tập cho cô, cô đã nói: ‘Cảm ơn!’”

“Tôi không biết... Xin lỗi, lúc ấy tôi đã không hề biết tất cả những chuyện này.” Trong lúc Trì Trinh kể lại, Tuần Tuần cố vất óc để nhớ lại mọi chuyện xảy ra ở trung tâm thể hình ba năm về trước. Những chi tiết ấy chính xác tuyệt đối, cô nhớ chuyện không theo được nhịp khi tập thể hình, cũng nhớ cả chiếc tủ để đồ ở trong góc nhưng không hề nhớ gì đến Trì Trinh. Ký ức của cô về Trì Trinh chỉ bắt đầu vào buổi sáng tối tệ ấy.

Trì Trinh nói: “Không phải là tôi muốn cô xin lỗi tôi. Lúc ấy tôi chẳng có gì, ngay cả đến việc liệu có tốt nghiệp đại học thuận lợi không tôi còn không biết và chỉ có thể kiếm com qua ngày bằng cách làm việc vặt ở chỗ người thân, tôi dựa vào đâu để làm cô phải chú ý đến tôi? Nếu lúc ấy bỗng nhiên có một ngày cô không đến nữa, hoặc là tôi rời khỏi trung tâm của Chu Thụy Sinh, thì cô chỉ là cô gái nói với tôi hai câu, vì vậy đến bây giờ tôi vẫn phải cảm ơn cô. Cuộc sống có khó khăn đến mấy, một tuần ít nhất cũng còn có được hai ngày chờ mong. Tuần Tuần, cô là giấc mộng giữa ban ngày của tôi, tôi thà cả đời ngốc nghếch ảo tưởng cũng không muốn niếm hy vọng mà cô dành cho tôi trong một đêm, khiến cho tôi đã tưởng rằng trên đời này đúng là có chuyện mơ ước thành hiện thực, để rồi sáng sớm hôm sau khi tỉnh dậy, tôi chỉ thấy bên mình ngoài một món tiền ra chẳng còn gì nữa!”

Hai tay Tuần Tuần túm chặt lấy một góc chăn, cô vui mặt vào trong.

Đó là chuyện hoang đường nhất mà cô từng làm trong cuộc đời, cho dù sau đó khi trời vừa sáng cô đã thấy hối hận vô cùng, nhưng quỹ đạo của cuộc sống đã lặng lẽ thay đổi. Về sau cô chưa bao giờ dám nhớ lại và cũng không muốn nhớ lại, nhưng điều cốt tử là, cho dù cô không cố ý né tránh thì những đoạn cô còn nhớ được cũng rất ít. Cô thường không phân biệt được đó là trong mộng hay những tình tiết xảy ra trong hiện thực, hơi men đã làm cho trí nhớ của cô không còn nguyên vẹn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Sự điên khùng của người thân trọng

Tuần Tuần chỉ nhớ hôm đó là sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của cô. Hai mươi sáu tuổi, cô cũng đã ba năm công tác, ở cùng với người mẹ đã ly dị chồng. Hàng ngày, chín giờ cô tới nơi làm việc, năm giờ chiều trở về nhà, cứ đi làm rồi lại trở về nhà như thế... Giống như lời của Tăng Dục nói về cô, như một người máy sống đã được lập trình, cứ đến giờ là đâu vào đấy, không hề sai sót.

Mấy ngày trước hôm sinh nhật, người cha đã mất liên lạc từ lâu gọi điện cho cô. Người cha làm nghề buôn thần bán thánh ấy cười hi hi nói với cô rằng mình vừa mới phát tài và cũng đã nghĩ kỹ rồi, làm cái nghề lừa gạt người khác cả nửa đời mà cũng vẫn chẳng thay đổi được gì, từ nay về sau sẽ từ bỏ nghề cũ, dùng số tiền có được buôn bán nhỏ, sống thật thà chăm chỉ trong nửa đời còn lại.

Buổi sáng Tuần Tuần nhận được điện thoại của cha còn chưa rõ hết ý thì đến buổi chiều nhận được tin cha bị tai nạn bất ngờ và chết trên đường.

Mẹ Tuần Tuần đã vạch rõ ranh giới, cắt đứt mọi mối liên quan với cha cô, là con gái duy nhất, Tuần Tuần đành phải đứng ra lo hậu sự cho cha. Cảnh sát giao thông đã đưa lại cho cô toàn bộ di vật của cha, trong đó có cả một chiếc phong bì cũ đựng năm mươi ngàn tệ tiền mặt. Tuần Tuần không biết khoản tiền đó từ đâu ra, nhưng đoán đó chắc chắn là số tiền mà cha cô nhắc đến buổi sáng hôm đó và đương nhiên nó là tài sản để lại cho cô một cách chính đáng.

Tuần Tuần đã dùng mười nghìn để lo hậu sự cho cha và cảm bốn mươi nghìn lại đón sinh nhật lần thứ hai mươi sáu của mình. Lúc đó Tăng Dục vừa đi học ở nước ngoài về, cô đã tổ chức sinh nhật cho Tuần Tuần, Tăng Dục hỏi cô có mong muốn gì. Tuần Tuần bỗng nhiên phát hiện ra rằng mình chẳng có mong muốn gì. Mong muốn là điều tốt đẹp, vượt qua hiện thực, còn thứ cô có chỉ là một cuộc sống bình thường có thể dự đoán trước. Mẹ cô đã chọn cho cô một đức lang quân như ý, sau ngày sinh nhật, cô sẽ phải gặp mặt người nhà mà mồm mẹ cô luôn nói rằng đó là “người chồng tốt nhất”. Tuần Tuần đã nhìn qua mặt người ấy qua ảnh và cũng đã được nghe một số chuyện về người ấy. Đó là một người đàn ông rất đáng tin cậy, trình độ học vấn, hoàn cảnh gia đình, tuổi tác, nghề nghiệp, dung mạo, tính cách, không có gì phải chê, Tuần Tuần không thể nghĩ được ra lý do để từ chối. Một điều hoàn toàn có thể tin tưởng là, ngày hôm sau gặp mặt, chỉ cần người đàn ông kia để ý đến cô thì rất nhiều khả năng kể từ đó Tuần Tuần sẽ cùng người ấy bước tới lễ đường đám cưới, bắt đầu một trang mới trong cuộc đời bình lặng và an toàn.

Mặc dù mẹ Tuần Tuần đã dặn rằng phải giấu kín chuyện đó với Tăng Dục và bà cô của Tăng Dục, nhưng Tuần Tuần lại đem tất cả mọi chân tơ kẽ tóc nói cho Tăng Dục. Không ngờ Tăng Dục không hề để ý đến chuyện đó, vì vậy Tuần Tuần cảm thấy hụt hẫng, mất tự chủ trước sự phóng khoáng và độ lượng của đối phương. Hoặc có thể, trong sâu thẳm của tiềm thức, cô mong đợi ở Tăng Dục một sự phản đối và cản trở, cho dù cô biết rõ người đàn ông ấy là sự lựa chọn không tồi.

Dường như Tăng Dục đã thấy được điều gì đó nên cứ một mực truy vấn Tuần Tuần, chẳng lẽ lại để cho cuộc đời trôi qua một cách bình lặng như vậy mà không hề có lấy một chút hối tiếc?

Lúc đó Tuần Tuần không trả lời ngay. Cô bỗng nhiên nhớ đến người cha vừa qua đời. Từ nhỏ tới lớn, Tuần Tuần không sống cùng cha được bao nhiêu ngày, khi ông biến mất khỏi thế giới này cô cũng không hề nhỏ một giọt nước mắt mà chỉ cảm thấy ứ rữ. Cả đời ông chỉ toàn làm những chuyện lừa bịp, dối trá mà chưa hề có một việc tốt nào, duy nhất một lần ông định thay đổi cuộc đời của mình thì Diêm Vương lại tìm đến, đúng là đời người thật khó mà nói trước.

Tuần Tuần nghĩ, nếu cô chết lúc này thì dòng chữ khắc trên mộ sẽ là gì nhỉ? Hai mươi sáu năm qua cô chưa từng làm một việc gì sai trái, nhưng cũng chưa bao giờ làm một việc rất muốn làm, chưa bao giờ trải qua nỗi buồn quá lớn, và cũng chưa bao giờ nếm trải niềm vui đặc biệt nào. Điều mà một cô gái quan tâm nhất là chuyện tình cảm, cho dù đó là mối tình đầu, mối tình đau khổ, thất tình, yêu thầm... Nhưng chẳng có điều gì xảy ra với cô, nếu cô chết thì cũng sẽ tan biến trong thế giới này như một con sâu con kiến. Có lẽ chỉ có thể dùng một câu để thể hiện, đó là: chẳng có gì để nói. Đó chính là cuộc đời của Triệu Tuần Tuần.

Tăng Dục thì không thể nào hiểu nổi, sao lại có một cô gái hai mươi sáu tuổi mà chưa từng xao xuyến thực sự trước bất cứ ai, cô nói, nếu đổi lại là cô, thì nhất định cô sẽ nhận lúc còn thanh xuân tìm một người và dốc hết tình yêu.

Tuần Tuần rụt rè hỏi: yêu như thế nào? Và tới đâu để tìm người mà yêu?

Tăng Dục lắc đầu, nhắc đến huấn luyện viên Văn Đào ở trung tâm thể hình với ý không lấy gì làm tốt: “Đừng có tưởng tôi không nhìn thấy cô có cảm tình với anh ta”.

Tuần Tuần có thiện cảm với Văn Đào, nhưng dù vậy thì cũng chỉ dừng lại ở thiện cảm mà thôi. Người đàn ông cao lớn, nét mặt cân đối nghiêm chỉnh, tính cách hướng nội, ít cười cợt càng khiến cho người ta cảm giác an toàn. Chỉ có điều, chưa bao giờ Tuần Tuần nghĩ theo hướng đó, giữa cô và huấn luyện viên dù chỉ là một cái gật đầu cũng chưa có, bình thường, trong phòng tập, bên cạnh Văn Đào không thiếu những người hâm mộ đủ các tầng lớp, lứa tuổi.

“Nếu cô thật lòng để ý đến anh ta thì hãy giao cho tôi, tôi sẽ nghĩ cách cho cô.” Tăng Dục thấy Tuần Tuần vẫn có vẻ đang suy nghĩ, nên lập tức cảm thấy có kịch hay để xem.

“Chị cũng không quen lắm với anh ấy vậy thì nghĩ cách như thế nào?” Tuần Tuần nghĩ rằng, Tăng Dục chỉ nói đùa như vậy thôi.

Tăng Dục chớp mắt, “Tôi không quen lắm với anh ta, nhưng người khác thì lại rất quen”.

“À?” Tuần Tuần vừa cất tiếng hỏi xong lập tức cảm thấy trong lời của Tăng Dục có ẩn ý, nên bất giác ngây người, chau mày nói, “Làm sao anh ấy có thể là loại người ấy được?”.

“Thế nếu anh ta như vậy thì sao?”, Tăng Dục ghé sát mặt Tuần Tuần, hỏi bằng giọng trêu chọc xem cô có dám không.

Lúc đó hai người đã uống một chút rượu, đầu óc của Tuần Tuần cứ nóng bừng lên, không biết vì sao, dòng chữ khắc trên tấm bia mộ giống như một màn hình cứ quanh quẩn trong tâm trí cô. Ngày mai cô vẫn phải đến chỗ hẹn gặp mặt đầy những khó khăn, Tuần Tuần là đứa con gái biết nghe lời, cô không bao giờ nấn tâm để mẹ mình phải thất vọng. Nhưng cô đã ngoan ngoãn nằn nệ suốt hai mươi sáu năm qua, những ngày tiếp theo cô cũng sẽ phải tiếp tục làm một người phụ nữ an phận, chỉ duy nhất một lần này, chỉ duy nhất buổi tối hôm nay, ý nghĩ không an phận giống như chất men cứ thiêu đốt cô.

Tuần Tuần không nói gì mà chỉ uống cạn chỗ rượu đỏ còn lại trong cốc.

Tăng Dục nhìn Tuần Tuần có vẻ ngạc nhiên.

Nên biết rằng, người thận trọng nhất một khi đã liều thì còn điên cuồng hơn những người bình thường rất nhiều. Giống như bàn tay không biết viết chữ, nét bút đầu tiên thường vạch ra ngoài dòng kẻ. Bởi vì họ chưa nếm trải nên không biết ranh giới ở đâu.

Sau bữa tối, Tăng Dục nói còn có hoạt động khác nữa nên cứ một mực đưa Tuần Tuần đến một nơi tụ tập khác. Ở đó, Tuần Tuần ngạc nhiên khi nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, không chỉ là những hội viên nữ thường gặp trong trung tâm thể hình, mà còn có cả mấy huấn luyện viên nam trẻ tuổi,

tất cả hợp thành một đám đông vừa uống rượu vừa cười cợt, trêu đùa nhau, thậm chí có một vài đôi đã lù vào một góc thì thầm tâm sự.

Tăng Dục có vẻ quen với mấy người phụ nữ trong số đó. Tuần Tuần cũng không lấy làm lạ trước điều đó vì Tăng Dục thích ồn ào và lại giỏi giao thiệp, hầu như ở đâu cô cũng có người thân. Tăng Dục kéo Tuần Tuần đến một góc rồi ngồi xuống. Lần đầu tiên Tuần Tuần được chứng kiến một cảnh tượng hỗn loạn như vậy nên không khỏi đỏ mặt tía tai, đứng ngồi không yên. Lúc này, Tuần Tuần mới tin lời đồn về “nghề thứ hai” của các huấn luyện viên trong trung tâm thể hình là có thật. Ban ngày, lúc ở trung tâm thể hình, họ hướng dẫn cho những người phụ nữ mà cơ bắp đã nhào một cách rất chuyên nghiệp, mồ hôi đầm đìa, nhể nhại, nhưng sau khi màn đêm buông xuống họ lại tiếp tục diu dắt những người phụ nữ ấy tiêu hao hết năng lượng dư thừa bằng cách thức khác, miễn là có người quen dặt mồi, miễn là có tiền.

Tuần Tuần không quen ai, lại cảm thấy rất gò bó nên chỉ ngồi một lúc thì nảy ra ý bỏ về, nhưng đúng lúc đó thì Văn Đào xuất hiện. Văn Đào chào Tăng Dục một câu rồi ngồi xuống giữa Tăng Dục và Tuần Tuần một cách rất tự nhiên.

Lúc đầu, anh ta chỉ nói với Tuần Tuần mấy câu một cách rất lịch sự. Tuần Tuần thấy rất căng thẳng, vì thế dù chỉ phải trả lời một câu đơn giản nhất cũng suýt nữa cắn vào lưỡi của chính mình, cô ngượng tới mức chỉ muốn dắt nứt làm đôi để chui xuống. Trong khi đó, Văn Đào tỏ ra rất kiên nhẫn và dịu dàng. Anh ta chủ động đề nghị hướng dẫn cho Tuần Tuần chơi trò súc sắc, Tuần Tuần thích thú đồng ý, để rồi sau đó thua hết ván này đến ván khác và uống hết cốc này đến cốc khác. Từ trước đến lúc đó, chưa bao giờ Tuần Tuần lại uống nhiều như vậy và không hề biết từ lượng của mình được bao nhiêu, chỉ biết rằng trạng thái căng thẳng dần dần biến đâu mất, tiếng người bên cạnh dần dần mờ hồ, bóng người thì chập chồn và chập lại với nhau.

Tăng Dục từ trước vẫn ngồi bên cạnh cô, lúc đó không hiểu đã đi đâu mất, xung quanh bỗng trở nên rất yên ắng. Trò chơi súc sắc kết thúc lúc nào cô cũng không biết. Dường như Tuần Tuần đã dựa vào một vòng tay ấm áp và ngủ một giấc rất ngon lành, không hề có ác mộng, không hề có nỗi sợ hãi, không hề có kẻ trộm bất ngờ đột nhập vào và không có cả ngày mai với rất nhiều điều bất ngờ đan xen. Sau đó cô tỉnh dậy, hoặc là lại nằm tiếp trong một giấc mơ càng tuyệt diệu hơn, có ai đó nắm lấy bàn tay cô diu đi trong một toà nhà có ánh đèn khác thường và lạ lẫm. Cô đã nói chuyện, nói mãi, nói mãi, nhưng lại không nghe rõ là mình đã nói những gì. Cô chỉ biết bên cạnh mình có một người, người ấy không nói xen vào, cũng không ngắt lời cô mà chỉ lắng nghe. Là ai nói nhỉ, rằng anh ta có một thành trì điên đảo, chỉ có một mình anh ta ở bên trong đó, bây giờ người ấy sẵn sàng dâng nó bằng hai bàn tay, chỉ miễn là cô bằng lòng tin tưởng.

Họ quấn chặt lấy nhau, da thịt bám vào nhau trong ngôi thành trì ấy, Tuần Tuần cảm thấy một sự sung sướng và tự do chưa từng có bao giờ.

Tất cả những điều đó đã chấm hết khi Tuần Tuần mở mắt ra nhìn lên trần nhà màu trắng. Ngôi thành của cô biến mất cùng với ánh sáng, sụp đổ như đất lở. Tất cả những điều tốt đẹp đều biến mất không dấu vết, chỉ còn lại cơn đau đầu và sự khó chịu dội lên từ dạ dày. Cô đã tỉnh dậy trên một chiếc giường lạ lẫm, không một tác vãi trên người, bên cạnh cô là một người đàn ông, hoặc một chàng trai trẻ, cũng trần như nhộng. Người ấy nằm quay lưng lại phía Tuần Tuần cơ người ngủ ngon lành, và điều khiến cô kinh hoàng hơn là người ấy không phải bất cứ người quen nào của cô.

Tuần Tuần ngồi dậy và ra khỏi giường, không cẩn thận giẫm phải những bộ quần áo trên sàn, trong đó có chiếc áo phông in logo của trung tâm thể hình nơi cô tập. Cô không dám tin buổi tối hôm trước mình đã có những hành động náo loạn mua vui, giống như tất cả những người phụ nữ đáng thương dùng tiền để mua chuộc thân thể các chàng trai trẻ, nhưng thực sự cô đã làm như vậy.

Sau khi lý trí còn lại quay trở về với hình hài, Tuần Tuần ngồi xuống mép giường, điều mà cô có thể khẳng định lúc đó là, người bên cạnh không phải là Văn Đào. Kết quả của sự xác định này giúp cô tránh được sự khó xử của việc lên giường với một người nửa quen nửa không, nhưng điều tệ hơn là, sau khi có quan hệ với một người hoàn toàn không quen biết sẽ xảy ra chuyện gì thì cô không sao nghĩ ra được.

Chuyện đã đến mức này khiến cho Tuần Tuần cảm thấy vô cùng hối hận, tự trách, hoang mang và lo sợ. Cô không biết tiền phải trả cho một đêm mưa gió là bao nhiêu và phải làm như thế nào để chuyện này kết thúc một cách triệt để? Cô mặc quần áo bằng động tác khẽ khàng nhất, từ đầu chí cuối không tìm đâu ra dũng khí để nhìn lại người kia một lần. Trước khi rời đi cô suy nghĩ một lát, cuối cùng thấy đầu nóng bừng lên và nhân khi chưa hoàn toàn thoát ra khỏi sự găm nhám của chất cồn, móc đám tiền “phát tài” của cha trong chiếc phong bì cũ lạng lẽ đặt xuống bên cạnh gối của người kia. Nếu không phải vì cuộc sống dồn đến đường cùng thì chẳng ai muốn bán thân xác mình, món tiền kia vốn không phải là của cô, hãy để nó đến bên người cần đến nó hơn. Đó là tất cả những gì mà Tuần Tuần có thể hồi tưởng lại.

Sau chuyện đó, Tuần Tuần đã phải sống trong tâm trạng nom nớp lo âu suốt mấy tháng trời, lúc thì lo rằng người kia sẽ tìm đến và tổng tiền cô bằng bí mật đó, lúc thì lo mình đã để lại bằng chứng phạm tội, trở thành đối tượng của công an trong việc truy quét các tệ nạn xã hội. Cô mất ăn mất ngủ, suốt ngày cứ như mất hồn, đề rồi bị mẹ cô lôi đi gặp mặt như một cái máy, sau đó là đi ăn cơm, hẹn hò xem phim trong tâm trạng không chú tâm. Cô cảm thấy mình là một cô gái tội tề, đối phương có thể nhìn thấy sự khác thường của cô từ biểu hiện bên ngoài. Thế nhưng đã không có chuyện gì xảy ra. Cô không tới trung tâm thể hình nữa, cũng không gặp lại Văn Đào, chàng thanh niên kia cũng không xuất hiện, cũng không có lưỡi gươm chính nghĩa nào chém gục cô, không ai biết đêm đó đã xảy ra chuyện gì, kể cả Tăng Dục.

Hôm ấy, trước khi rời khỏi, Tăng Dục đã tưởng rằng Văn Đào sẽ chăm sóc tử tế cho Tuần Tuần, sau đó cô vừa đoán già đoán non vừa tìm cách hỏi Tuần Tuần về tình tiết buổi tối hôm ấy, Tuần Tuần kiên quyết trả lời rằng, Văn Đào đã không ở cùng cô, cô đã qua đêm một mình trong khách sạn với trạng thái say xỉn. Tất nhiên là chẳng đời nào Tăng Dục tin điều đó, nhưng sau đó ít lâu cô được biết đúng là đêm hôm đó Văn Đào đã ở cùng với một người phụ nữ khác. Vì chuyện này Tăng Dục cảm thấy rất có lỗi với Tuần Tuần trong suốt một thời gian dài.

Sự bất ngờ đi ngược lại lẽ thông thường ấy giống như một giọt nước trên bãi cát đang nóng rực, chưa kịp rơi xuống thì đã bốc hơi hết. Giấc mộng đêm xuân không để lại dấu vết gì, những rắc rối rắc rối trong đó lại không phải là những điều cô có thể tưởng tượng được, thời gian không thể mang đến cho cô sự thực, cô cũng không muốn đi tìm hiểu sự thực. Đoạn từ khi tỉnh dậy cho đến khi rời khỏi căn phòng đó mờ dần, còn những ảo tưởng hỗn độn trên mây trên gió thì lại dần dần ăn sâu bám rễ trong lòng. Tuần Tuần mỗi lúc một mơ hồ, đến nỗi cô dần không phân biệt được những gì diễn ra đêm hôm ấy và buổi sáng hôm sau là sự thực hay trong mộng, hoặc đó chỉ là ảo giác sau cơn say của một cô gái bình thường.

Đúng lúc ấy, sau lần gặp mặt, Tạ Bằng Ninh – người không hề tỏ thái độ lạnh nhạt hay nồng nhiệt trong những lần hẹn hò với Tuần Tuần đột nhiên đưa ra lời đề nghị kết hôn. Tuần Tuần đã đón nhận chiếc nhẫn cầu hôn từ tay anh ta và càng mong ước kỷ niệm đẹp và ly kỳ đó sẽ biến mất thực sự trong cuộc

sống của cô, quyết tâm từ đó làm một người vợ hiền thực, bước đi trên quãng đường đời tiếp theo với một tâm trạng không lo lắng, sợ hãi. Cô không còn phải sợ trên bia mộ của mình bị khắc dòng chữ về một cuộc đời bình lặng, trong suy nghĩ của cô, cùng bên nhau tới đầu bạc rằng long chưa hẳn không phải là một điều may mắn. Chỉ có điều cô đã đánh giá cao vòng quay của bánh xe thời gian, chưa đầy ba năm, quá khứ mà cô đã vứt bỏ lại trở về bên cô với một cách thức càng kỳ lạ hơn.

Tri Trinh lạnh lùng quan sát những biến đổi trên mặt của Tuần Tuần rồi đưa tay ra vuốt lên bờ vai cô một cách từ từ. Tuần Tuần rụt người lui về phía sau, Tri Trinh liền cất tiếng cười.

“Cô nói rằng không nhớ, nhưng tôi lại cảm thấy thân thể cô đang nói với tôi rằng: đã lâu rồi không gặp. Tuần Tuần, ba năm qua cô không hề nhớ đến cái đêm tuyệt vời ấy của chúng ta sao?”

Tuần Tuần nói một cách khó khăn: “Sao anh lại... Tôi nhớ rõ lúc ấy là...”.

“À... Cô vẫn nhớ đến cái tay họ Văn ấy à?” Về mặt của Tri Trinh đầy vẻ coi thường và chế nhạo, “Nói thật để cô biết, người chị em của cô đã gọi điện đến chỗ ông cậu họ tốt bụng của tôi, nói rõ là Văn Đào ‘làm sinh nhật’ cho cô... Thái độ của cô là gì vậy, không lẽ cô cho rằng ông già đó không biết gì đến vụ giao dịch đó ư? Đúng là chuyện đùa! Ông ta không những mắt nhắm mắt mờ, mà còn có thể nói là một tay dốt mồm lớn nhất, lần giao dịch nào ông ta cũng đòi được chia chác phần trăm. Nếu không nhờ vào khoản thu nhập ấy thì cái trung tâm thể hình chẳng ra gì của ông ta đã đóng cửa từ lâu rồi. Chu Thụy Sinh là người mà vì tiền thì việc gì cũng làm. Thấy cuộc đời chác tự tìm đến, tất nhiên là ông ta nhận lời ngay rồi sau đó gọi Văn Đào đến. Lúc đó Văn Đào đúng là con gà quay trong trung tâm thể hình, anh ta sớm đã có đường đi của mình. Nếu phục vụ cho những khách hàng mà Chu Thụy Sinh giới thiệu, sau khi trừ phần trăm cho ông ta thì số tiền còn lại chẳng được bao nhiêu, vì thế anh ta không còn ‘nhiệt tình’ với công việc đó nữa. Những... cũng không loại trừ nguyên nhân anh ta không thích cô”.

Tri Trinh vừa nói vừa đưa đôi mắt đầy ẩn ý nhìn một lượt trên người Tuần Tuần. Tuần Tuần cảm thấy vô cùng khó sở. Tri Trinh tiếp tục nói bằng cái giọng như muốn đâm vào lòng người khác: “Tóm lại là, Văn Đào không muốn đắc tội với Chu Thụy Sinh nên đã đến với cô, tôi đoán anh ta cũng đã định, dù sao thì cũng đang rối rắm, nhầm lẫn ‘làm vụ giao dịch’ này với cô cho xong nhưng giữa chừng thì khách cũ của anh ta gọi điện báo anh ta đến ngay, vì thế anh ta không thể không bỏ rơi cô. Nhưng dù sao thì Văn Đào vẫn còn chút lương tâm, sợ để lại một thân gái trẻ ở lại nơi đó có thể xảy ra bất trắc, trong khi anh ta cũng không có số điện thoại của Tăng Dục, vì vậy Văn Đào đã gọi điện đến nói với Chu Thụy Sinh rằng mình có chuyện gấp nhất định phải đi ngay, rồi bảo Chu Thụy Sinh thu xếp nốt sự việc”.

Nói đến đây Tri Trinh dừng lại một chút, sắc mặt trở nên rất khó coi và chủ đề câu chuyện đột ngột thay đổi.

“Lúc ấy mẹ tôi ốm thoi thóp, đến mức ấy rồi mà bà ấy vẫn mang ảo tưởng rằng cha tôi sẽ hồi tâm chuyển ý, tôi nói gì bà cũng không nghe, miệng bà kể, bụng bà nghĩ về những tháng ngày họ bên nhau trong gian khổ khó khăn. Mẹ tôi đã hoàn toàn mất hết lý trí, bà ấy đã tin vào lời lừa gạt của một kẻ giang hồ, rằng cha tôi đã bị người đàn bà kia dùng bùa mê khiến cho lú lẫn, chỉ cần được giải bùa ấy thì cha tôi sẽ hồi tỉnh và trở về bên bà. Tháng cuối cùng, mẹ tôi gầy tới mức chỉ còn da bọc xương, mỗi khi lên cơn đau cứ lăn lộn trên giường nhưng bà không dám dùng thuốc tốt, bà đã giấu tôi đem năm mươi ngàn tệ còn lại đưa cho gã giang hồ buôn thần bán thánh ấy coi như tiền để giải bùa.”

Tuần Tuần kêu lên sững sốt, điều ấy càng khiến Tri Trinh thấy khoái trá hơn và tiếp tục nói với giọng dồn dập hơn.

“Chắc hẳn cô cũng biết, sau khi lừa gạt được khoản tiền ấy, gã giang hồ kia chẳng cần quan tâm gì đến sự sống chết của mẹ tôi. Bệnh viện thúc tôi thanh toán viện phí nếu không thì sẽ không cấp morphine cho bà nữa. Lúc ấy tôi thực sự quẫn bách, tôi đã nghĩ đến chuyện đến vay tiền Chu Thụy Sinh. Ông ta đồng ý cho tôi vay ba nghìn tệ, tôi đã cảm ơn ông ta như cảm ơn Bồ Tát, nhưng không ngờ, tiền của ông ta đâu có thể vay được dễ dàng như vậy. Sau khi Văn Đào bỏ rơi cô, ông ta sợ ảnh hưởng đến uy tín, không tìm được người thay thế nên đã nghĩ đến tôi, mặc dù biết rõ tôi có ý với cô thế mà còn giả vờ không biết, nói rằng nhờ tôi đến đưa một khách hàng nữ uống say về nhà từ Trụ sở Hội những người bạn. Cái đồ khôn kiếp mặt dày! Lúc đầu khi cha mẹ tôi cùng nhau làm ăn, ông ta giống như một con chó của nhà tôi, ngay cả khi cha mẹ tôi ly hôn rồi, mẹ tôi vẫn cho ông ta tiền để mờ trung tâm thể hình. Ông ta đã được bà ngoại tôi nuôi lớn, là người thân duy nhất bên ngoại của mẹ tôi, thế mà chỉ vì ba nghìn tệ ông ta đã bán tôi đến tận căn bã cũng không còn! Tôi cũng là một kẻ ngu ngốc khi nghĩ rằng ông Trời thấy tôi đã quá đen đủi nên dành cho tôi một chiếc bánh nướng và là thứ tôi mà tôi thích.”

“Anh...”

“Tôi làm sao?... Cô đừng nói ra những lời vô ích nữa! Nếu không phải là tôi thì ai là người đánh thức cô ở cái chỗ tối tăm ấy? Cô đã nôn đến mức nhũn cả người xuống, ai là người dọn cho cô, rồi đưa cô về khách sạn nghỉ ngơi? Suốt dọc đường cô vừa khóc vừa cười, cứ như một con mụ điên, kể một thôi một hồi về những chuyện từ bé đến lớn của cô. À phải rồi, tôi suýt nữa quên không nói, cái điệu bộ cô lôi tôi lên giường cứ như đang chết khát ấy... chà, chà. Còn nữa, đêm ấy cô đã hứa với tôi chuyện gì nhỉ, cô nói không nhớ là không nhớ được sao? Tôi đã rất vui, trong cả cuộc đời tôi chưa bao giờ vui như vậy, vui đến mức không hề nghĩ xem vì sao cái gã súc sinh Chu Thụy Sinh lại biết nghĩ cho tôi thế, và vì sao mà người con gái tôi thích lại chủ động nhào vào lòng tôi! Mẹ kiếp, thì ra các người đã coi tôi như là một gã mặt trắng!”

Sắc mặt của Tri Trinh đỏ gay, những đường gân ở góc trán giật giật. Từ trước tới nay Tri Trinh luôn tỏ vẻ bất cần, Tuần Tuần không nghĩ rằng trong lòng anh ta lại chất chứa nhiều thù hận đến thế.

“Những thứ khác tôi không muốn nói nhiều, tôi chỉ cần cô tự hình dung ra. Nếu cô là tôi, tỉnh dậy sau một giấc mơ, quay người thấy lạnh một bên chân, người nằm cạnh đã đi khỏi, chỉ để lại bên gối một tập tiền dày, mà điều điên rồ nhất là số tiền đó lại đựng trong chiếc phong bì của chính nhà mình! Cô nói đi, nếu là cô thì cô sẽ nghĩ như thế nào? Cô được lắm, cô đã dùng số tiền mà mẹ tôi bị lừa mất để mua vui từ chỗ con trai bà ấy. Có phải vì tiền kiếm được rất dễ dàng nên cô đã vung tay hào phóng thế không? Hay là cô đã quen chuyện mỗi lần ngủ với một người đàn ông thì trả cho họ bốn mươi ngàn tệ?”

“Thôi được rồi! Tôi xin anh hãy im mồm đi được không?”, Tuần Tuần bịt tai, mặt tái nhợt, “Đó mới chính là lý do sau ba năm anh vẫn tìm đến tôi?”.

“Tôi không ngờ trí nhớ của mình tốt như vậy, bức ảnh hoảng hốt của cô trông rất xấu vậy mà vừa nhìn là tôi nhận ra cô ngay. Nhưng tôi biết, cô không nhớ gì về tôi nữa. Ba năm trước tôi cầm số tiền mà cô ‘thường’ đi gặp Chu Thụy Sinh, chính mồm ông ta thừa nhận chuyện giao dịch giữa các người. Cô đoán thử xem ông ta mặt dày đến cỡ nào, ông ta nhìn thấy số tiền tôi đập xuống trước mặt mà còn dám nói theo quy định ông ta sẽ lấy một nửa. Lúc đó, nếu không vì nghĩ đến chuyện mẹ tôi còn đang ở bệnh viện mà tôi ra tay mạnh hơn một chút chắc là sẽ đánh chết ông ta. Tôi tới bệnh viện thanh toán hết tiền thuốc men, không lâu sau thì mẹ tôi mất. Chôn cất mẹ tôi xong, việc đầu tiên mà tôi định làm là đi gặp cô để hỏi cho rõ ràng. Đến lúc ấy tôi vẫn cứ nghĩ rằng lời nói trong con say của cô là thật! Khó khăn lắm tôi mới tìm được nhà Giáo sư Tăng thì vừa đúng lúc cô đang tươi cười hơn hớn chuẩn bị đi tới chỗ hẹn, cô đi ngang qua tôi rồi bước lên chiếc xe đến đón cô và không hề nhìn tôi lấy một lần. Sau khi xe của hai người đi rồi, mẹ cô khoa môi múa mép khoe với mọi người rằng đã tìm được một cậu con rể quý như kim quý. Khi cùng quần quít với tôi, cô đã nói rằng trước nay chưa bao giờ vui sướng như vậy, thế mà khi tỉnh dậy, đến mặt của tôi cô cũng không hề nhận ra!”

Câu nào của Trì Trinh nói ra cũng đều đúng. Tuần Tuần không thể biện minh được lời nào, cô chỉ còn biết nói với giọng đau khổ: “Món tiền đó là cha tôi đã lừa gạt từ mẹ anh, ông ấy đã sai ngàn vạn lần và phải chịu quả báo. Khi tôi để lại cho anh tôi không hề biết gì, cũng coi như đó là lỗi của tôi, nhưng anh muốn tôi phải làm gì bây giờ?”

Trì Trinh vuốt mái tóc của Tuần Tuần, cô không khỏi run lên dưới những cái vuốt ve ấy.

“Tôi không yêu cầu cô phải làm gì cả. Thực ra chúng ta cũng không có thù hằn sâu nặng gì. Tôi biết cái chết của mẹ tôi không liên quan gì đến cô, chuyện đêm trước khi cô kết hôn có phóng túng một chút cũng chẳng có gì là to tát, còn chưa kể cô đã trả lại cho tôi số tiền của mẹ tôi, nếu không có số tiền đó thì tôi đã không đưa được xác mẹ tôi ra khỏi bệnh viện. Nhưng tôi vẫn không thể nào quên được, cô có biết vì sao không? Vì tôi thích cô cho nên tôi lại càng hận cô hơn. Kể từ lúc cô ngồi lên chiếc xe của Tạ Bằng Ninh lướt qua bên tôi, tôi đã tự nói với chính mình sẽ có một ngày tôi ngủ với cô một đêm, rồi sau đó sẽ tận tay đặt tiền bên gối cô! Tôi muốn cô chủ động tìm đến cửa, để cô tưởng tượng viên vòng, sau đó sẽ đánh thức cô để cô được nếm mùi vị đó như thế nào!”

Mỗi nước cờ của Trì Trinh đều là để đi đến kết cục ngày hôm nay, cô luôn tìm mọi cách giữ cho mình trọn vẹn, nhưng kết quả lại từng bước từng bước tự mang mình đến nộp mạng cho Trì Trinh đúng như điều nguyện ước của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Quay đầu không có đường

Toàn thân Tuần Tuần nhũn xuống, dùng chút sức lực cuối cùng gạt tay Trì Trinh ra khỏi người mình.

Trì Trinh nói: “Cô xem cô kia, người khác liệu có biết tính tình cô nóng nảy đến thế không? Mắt cô nhìn kiểu gì đấy? Hận tôi à? Tôi đã làm chuyện gì đó quá đáng hay sao? Sao tôi lại cảm thấy mình tốt hơn cô rất nhiều. Ít ra tôi cũng không hề lừa gạt cô và càng không hề ép buộc cô. Tôi nói tôi yêu cô, đó là những lời thật lòng, nhưng từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nói rằng sẽ lấy cô! Là cô tự ly hôn, tự tìm đến làm việc cho công ty tôi, rồi dùng chìa khoá mở cửa nhà tôi, trèo lên giường tôi, tất cả đều do cô tự nguyện. Đến ngày hôm nay, mỗi bước đi đều là sự lựa chọn của cô. Nếu có trách thì hãy trách cô đã tính nhầm nước cờ!”

Tuần Tuần gạt đầu liên tiếp, rồi khẽ nói: “Anh nói đúng lắm. Tôi không trách anh, anh yêu tôi như vậy, lại tốn nhiều tâm sức như vậy, làm sao tôi dám trách anh? Là tôi để tiện, biết rõ là không bình thường mà vẫn còn lao đầu vào, thua cuộc là do tôi tự chuốc lấy”.

Tuần Tuần đảo mắt nhìn xung quanh tìm chiếc kẹp tóc, nhưng khi tìm được rồi thì không sao cầm chắc trong tay khiến nó rơi xuống đất, rồi lại đỏ mặt lên đi tìm, cuối cùng ngồi thụp xuống một hồi lâu. Trì Trinh xuống giường, lặng lẽ đến bên cô, cúi người định nhặt giúp, nhưng Tuần Tuần đã đứng phắt lên, lùi về sau hai bước, không nói câu nào, túm vớ tóc thành chiếc đuôi ngựa rồi bắt đầu đi sắp xếp hành lý của mình.

“Cô làm cái gì thế?”, Trì Trinh hỏi.

Tuần Tuần không dừng tay, một lát sau mới đáp: “Xuống núi. Tôi không trêu chọc được anh nhưng có thể trốn chạy khỏi anh”.

Trì Trinh khoác áo lên người, mặt không chút biểu cảm, “Việc gì phải như vậy, cũng không nên vội về lúc này. Tôi đã đưa cô lên đây được thì nhất định sẽ đưa cô về”.

“Tôi đâu dám làm phiền anh nữa.” Tuần Tuần nhét nốt đồ dùng cá nhân cuối cùng vào túi, không nói thêm lời nào nữa, bước về phía cửa. Trì Trinh kéo cô quay trở lại.

“Anh làm cái gì thế?” Tuần Tuần cố giữ cho giọng nói bình thường, nói nốt câu, “Là ý gì vậy, sao lại chỉ để tôi làm những chuyện dễ tiện mà không để tôi quay đầu lại?”.

Cánh tay của Trì Trinh hơi lỏng ra, nhưng không chịu buông.

“Một đêm cũng nên nghỉ vợ chồng, huống chi chúng ta lâu ngày gặp lại.” Tri Trinh chậm chậm cài nốt chiếc khuy áo sau cùng, cười nói, “Dù sao tôi cũng đã nói hết cả rồi, coi như hoà, chuyện gì cũng có thể dễ dàng nói ra. Tôi hôm qua chúng ta đã rất ăn ý với nhau, sự mềm mại của cô vẫn rất tuyệt như trong trí nhớ của tôi. Dù sao thì cũng đã đến đây rồi, chi bằng gạt bỏ những chuyện cũ, cùng nhau hưởng thụ mấy ngày”.

Tuần Tuần tức giận đến mức cười thành tiếng: “Đúng là không thể nào hiểu nổi, làm sao có lúc tôi lại nghĩ sẽ sống suốt đời với một người như anh được nhỉ? Tôi vốn nghĩ rằng sự đôn mật mà anh thể hiện ra là vì anh quen với sự cô đơn, không biết phải đối xử với người khác thế nào cho tốt. Nhưng kết quả tôi lại sai lầm tiếp, vì anh thực sự là đồ vô sỉ từ trong ra ngoài!”.

Nói xong cô chau mày vì bị đau ở bả vai.

Tri Trinh cười lạnh lùng: “Cô xuống núi bây giờ thì sẽ thành liệt nữ trinh tiết ư? Cô có nơi nào để mà đi? Đừng có nghĩ rằng Tạ Bằng Ninh còn muốn chấp nhận cô. Anh ta còn tơ vương là bởi anh ta thấy ghen vì khi ly hôn xong cô vẫn sống ổn hơn anh ta, đó là ham muốn sở hữu của đàn ông, không phải là tình yêu. Cô ngồi dậy từ giường của tôi để đi tìm anh ta mà anh ta vẫn muốn có cô thì đúng là chuyện lạ. Mẹ cô đang rất vui về với Chu Thụy Sinh, Tăng Dục đã có sự khởi đầu mới của mình, còn Tôn Nhất Phạm thì đã ngồi ăn cơm tù rồi. Ai mà chẳng biết mối quan hệ giữa chúng ta? Ai mà chẳng nghĩ rằng tôi chơi đủ rồi thì vứt bỏ cô? Chi bằng cứ ở lại bên tôi, chưa biết chừng ‘lừa gần rom lâu ngày cũng bén’, chúng ta lại sống yên ổn với nhau mấy năm cũng nên”.

“Cút!” Tuần Tuần quăng chiếc túi trên vai về phía Tri Trinh, rồi nhún nhảy vùng khỏi tay Tri Trinh, bước ra khỏi phòng, rồi chợt nhớ còn cầm chiếc thẻ phòng, cô lẳng lặng móc ra ném lại, chiếc thẻ phòng không may bay đúng vào mặt Tri Trinh.

Nhìn mặt của Tri Trinh biến sắc, Tuần Tuần chẳng còn tâm trí nào mà chờ thang máy nữa, cô chạy một mạch năm tầng cầu thang. Cuối cùng cô xuống đến đại sảnh của sơn trang, gió lùa qua khe cửa khiến cô rùng mình vì lạnh. Mấy nhân viên phục vụ đang cười cười nói nói và treo những chiếc đèn lồng lên cầu thang, nhìn họ, Tuần Tuần chợt nhớ hôm nay là Ba mươi Tết, những trang trí đầy sắc màu càng làm nổi bật sự trống trải xung quanh.

Tuần Tuần hỏi thăm về chuyến xe du lịch xuống núi ở quầy, nhân viên phục vụ đáp, bình thường mỗi ngày có hai chuyến xe du lịch, nhưng hôm nay là trường hợp đặc biệt, không những các chuyến xe ấy tạm dừng mà ngay cả người dân bản địa chờ khách lẻ hàng ngày cũng đã nghỉ về nhà ăn Tết. Dưới chân núi có thể có xe về thành phố, nếu cô vẫn cứ muốn đi thì đi theo đường núi mà người dân ở đây mở ra để xuống cửa của khu danh thắng rồi sau đó tính tiếp. Tuần Tuần bèn hỏi về hướng cụ thể và tình hình con đường núi ấy thì được biết, nếu đi bộ bình thường thì cũng phải mất ít nhất là ba tiếng đồng hồ, vì thế cô không khỏi đôi chút do dự.

Đúng lúc đó Tri Trinh bước ra khỏi thang máy, đứng dựa vào lan can chỗ ngồi nghỉ trong đại sảnh, vừa mân mê chiếc thẻ phòng vừa nhìn Tuần Tuần, thấy vậy bèn nói thêm vào: “Lúc này, có ma mới chịu đưa cô xuống núi”.

Tuần Tuần không phải là người dễ bị kích động, nhưng cô cảm thấy không thể ở lại nơi này thêm một giây nào nữa.

Ra khỏi sơn trang Minh Đăng, con đường núi đi xuống cách đó khoảng hơn một trăm mét. Theo những tin tức mà Tuần Tuần tìm hiểu được, trước khi có đường thông xe thì đây là con đường lên núi duy nhất, dù bây giờ đã có đường lớn, nhưng hàng ngày người dân quanh vùng vẫn đi theo con đường này. Mặc dù một phần con đường men theo thể núi, một phần được bắc bằng những cây cầu đâm vào vách núi nhưng rất chắc chắn, và cũng không có những rui ro lớn, chỉ cần dọc đường không gặp trở ngại gì thì cô hoàn toàn có thể xuống tới cổng của khu danh thắng dưới chân núi trước khi trời tối.

Tuần Tuần thử đi xuống một đoạn, quả nhiên không thấy lung lay như trong tưởng tượng, chỉ có điều sau trận mưa tối qua, nhiệt độ đã xuống dưới mức không độ, mặc dù lúc này đã tạnh mưa, nhưng những con gió núi lùa vào buốt giá như kim châm. Mỗi bước chân Tuần Tuần đều hết sức thận trọng, đồng thời cô cũng thấy rất mừng vì những bộ đồ mặc bên ngoài mình, nó khiến cô cử động dễ dàng hơn.

“Muốn xuống núi thật à? Tôi thấy cô điên thật rồi!”, giọng nói như hồn ma bám riết lại vang lên phía sau.

Tuần Tuần không quay đầu lại, đáp bằng giọng lạnh lùng: “Chẳng liên quan gì đến anh”.

“Đừng có coi nhau như người lạ vậy, dù nói thế nào thì tôi cũng nên tiễn cô một đoạn.”

“Rốt cuộc là anh muốn gì, hay là để tôi nhảy từ đây xuống thì anh mới vừa lòng?”, Tuần Tuần dừng lại hỏi.

Tri Trinh cười, bước lên mấy bước, đưa ví tiền đến trước mặt cô.

“Đừng có nghĩ tôi là kẻ ác đến vậy. Cô quên không mang theo đồ này. Tôi đã nói là cho cô thứ này, dù sao thì cô cũng đã cho tôi một đêm rất vui vẻ, tôi không thể để cho cô thiệt thòi.”

Tuần Tuần tiếp tục bước về phía trước, đến lúc này rồi mà Tri Trinh vẫn không quên si nhục cô.

“Sao, cô không cần à?” Tri Trinh nói với giọng lười biếng, “Sau này cô đừng có hối hận đấy”.

Đối với Tuần Tuần chuyện cô hối hận nhất đã xảy ra rồi, thế thì còn gì đáng sợ nữa? Cô đi về phía trước, ngược hướng gió, tiếng bước chân của Tri Trinh dần dần bị bỏ lại ở phía sau, nhưng một lúc lâu sau cô lại thấy bóng dáng ấy ở một lối rẽ. Tri Trinh bước khoan thai như đang đi dạo ở phía sau, như thể không nỡ để cho vở kịch hay chấm dứt ở đây.

Đi được khoảng chừng một tiếng, Tuần Tuần cảm thấy không còn lạnh như trước nữa, làn hơi thở ra càng nóng hơn. Dù là đi xuống núi thì việc đi bộ với một chiếc túi trên vai cũng là một việc tốn sức lực. Tuần Tuần đang cân nhắc xem có nên dừng lại nghỉ một lát không thì tiếng chuông điện thoại trong túi bỗng vang lên, đó là điện thoại của mẹ cô.

“Tuần Tuần, con chết ở đâu rồi, mẹ gọi cho con mười mấy lần bây giờ mới được. Rốt cuộc là con đang ở đâu?”

Tuần Tuần nhìn vào điện thoại, bên trên chỉ còn một vạch sóng. Giữa rừng núi hoang vu có thể nhận được một cú điện thoại đã là một chuyện không dễ dàng, hơn nữa chất lượng sóng cũng rất kém, vì vậy cô cứ phải thay đổi tư thế liên tục để nghe rõ tiếng nói ở đầu dây bên kia. Cô không biết giọng mình lúc này có phải nghe rất buồn cười hay không, “Con đang ở một nơi xuân ấm hoa nở”.

“Mẹ không cần biết con đang ở đâu, con mau về đi, nếu muộn thì con sẽ không gặp được mẹ của con nữa đâu!”

Giọng của mẹ cô cuồng quýt và còn như đang khóc nữa. Tuần Tuần cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Tuy mẹ cô không thật đáng tin nhưng lại rất mê tín, trong dịp Tết, nếu không xảy ra chuyện gì thì sẽ không bao giờ nói với giọng buồn thảm như vậy.

“Mẹ sao thế? Mẹ đừng cuồng lên như vậy, cứ từ từ nói!”

Không hỏi có khi còn không sao, nhưng vừa nghe thấy con gái nói như vậy, lập tức mẹ Tuần Tuần khóc rống lên.

Thì ra, tình cảm giữa mẹ cô và Chu Thụy Sinh đang trong những ngày trầm thiết nhất thì bỗng một tối mẹ cô phát hiện ra Chu Thụy Sinh giấu mình nói chuyện với ai đó. Nghi ngờ Chu Thụy Sinh đang qua lại với người đàn bà khác ở bên ngoài, mẹ cô bèn nấp vào một chỗ nghe lén.

Điều khiến bà ngạc nhiên là từ đầu chí cuối Chu Thụy Sinh đều nói đến việc nghiêm chỉnh. Tai của mẹ Tuần Tuần rất thính, bà đã nghe được rằng Chu Thụy Sinh đang bàn chuyện hợp tác cùng thực hiện một vụ mua bán lợi nhuận rất cao với một người bạn.

Buổi tối hôm ấy Chu Thụy Sinh đã bất ngờ bị đối xử lạnh nhạt, mấy lần cố gắng làm thân nhưng đều bị đập khòì giường. Ông ta không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, cứ hỏi đi hỏi lại xem bản thân đã làm gì đắc tội với “cục cưng” của mình. Lúc đó mẹ Tuần Tuần mới tức giận nói ra rằng, bà đã dốc lòng dốc ruột với Chu Thụy Sinh, ấy thế mà ông ta lại coi bà như người ngoài, một mình nghĩ đến chuyện làm ăn phát tài.

Chu Thụy Sinh không chịu thừa nhận, lại còn định tìm cách lấp liếm, nhưng không chống đỡ nổi trước những lời chất vấn của mẹ Tuần Tuần, cuối cùng đành phải nói ra. Ông ta nói, có một người bạn mấy năm nay làm ăn phát tài, thời gian gần đây người ấy đang gặp một cơ hội tốt, nhưng hiềm một nỗi là xoay không kịp, một lúc kiếm không đủ tiền đầu tư, thế là bỗng nhớ đến ông ta và quyết định kéo ông ta vào, hỏi ông ta có muốn hùn vốn cùng làm ăn không. Tất nhiên là Chu Thụy Sinh không từ chối.

Chu Thụy Sinh còn nói với mẹ cô rằng, khoản đầu tư của người bạn ấy gọi là “huy động vốn trong dân”, nói trắng ra là đem khoản tiền nhàn rỗi của mình cho vay với lãi suất cao. Theo những gì mà Chu Thụy Sinh tìm hiểu được thì kiểu “đầu tư” này rất thịnh hành, lợi nhuận cao, thu hồi vốn nhanh, đúng là kiểu tiền đẻ ra tiền. Nhưng vì độ rủi ro cao, hơn nữa việc làm ấy là vi phạm chính sách hiện hành, vì vậy phải giữ kín và chỉ thực hiện đối với những người trong cùng ngành, những người ngoài rất khó xen vào được, nếu không có bạn bè giới thiệu thì dù có nhiều tiền đến mấy người khác cũng không dám làm.

Nghe nói vậy trong bụng mẹ Tuần Tuần thấy ngứa ngáy, suốt đêm không ngủ được, trời còn chưa sáng đã gọi Chu Thụy Sinh dậy, hỏi liệu bà có thể tham gia cùng không. Chu Thụy Sinh lắc đầu quầy quậy, nói rằng đã gom đủ tiền rồi. Nhưng mẹ Tuần Tuần đâu có chịu nghe, mà cứ một mực đòi Chu Thụy Sinh mở giới cho mình, để bà kiếm một khoản kha khá dưỡng già. Chu Thụy Sinh lại ra vẻ khó khăn, nói rằng thông thường người ta không nhận những người góp vốn quá ít, nếu muốn tham gia thì ít nhất phải có từ một triệu trở lên, còn mẹ Tuần Tuần chỉ có một chút tiền con con thì đừng nghĩ đến việc đó, nên giữ lại để sống là được.

Mẹ Tuần Tuần đã nằng Chu Thụy Sinh là coi thường người khác, bà nói, trong tay mình có khoản tiền tuất của Giáo sư Tăng để lại, bà cũng có thể thế chấp ngôi nhà. Chu Thụy Sinh thấy mẹ Tuần Tuần quyết tâm như vậy, đồng ý sẽ nghĩ cách giúp bà và phải tốn khá nhiều công sức mới đưa bà vào làm ăn cùng, nhưng điều kiện là phải giữ bí mật, ngay cả với con đẻ cũng không được tiết lộ.

Mẹ Tuần Tuần đã trông đợi cơ hội phát tài, mừng ra mặt, dốc hết khoản tiền của mình ra vẫn chưa đủ, bà còn tìm cách hỏi vay hơn mười nghìn từ bạn bè, người thân, cuối cùng thì cũng đủ, đường hoàng làm một nhà đầu tư lớn ngồi nhà chờ thu lợi nhuận.

Niềm vui chưa kịp đến thì sáng sớm hôm nay Chu Thụy Sinh ôm đầu chạy đến nói, bọn họ đã bị lừa, người bạn bị chó gặm mất lương tâm của ông ta sau khi có được tiền đã bỏ trốn mất tăm, bản thân ông ta cũng bị lừa mất hơn một triệu.

Mẹ Tuần Tuần vừa nghe nói thế, rụng rời chân tay, khóc lóc ầm ĩ đòi hỏi Chu Thụy Sinh đến báo cảnh sát. Chu Thụy Sinh liền né tránh, nói chuyện cho vay nặng lãi trong dân không được luật pháp bảo hộ, báo cảnh sát còn bị xử là đáng khác.

Mẹ Tuần Tuần nghe mà như bị sét đánh, ngoài khoản tiền dốc hết trong nhà chưa kể, các khoản vay của bạn bè, người thân đã nói rằng sau Tết ra có lãi sẽ lập tức trả lại mọi người, lại còn cả khoản mấy trăm nghìn ở ngân hàng nữa, đến kỳ hạn mà không trả được thì chắc chắn đến già sẽ phải lang thang đầu đường xó chợ. Sau khi ngất đi, tỉnh dậy bà nhớ đến con gái, thế là lập tức gọi điện cho con như phát cuồng, không ngờ đúng lúc Tuần Tuần trên đường xuống núi, sóng điện thoại rất kém, gọi tới cả chục lần mới được.

Tuần Tuần im lặng nghe trọn vẹn câu chuyện từ đầu chí cuối. Mẹ cô khóc lóc rất trầm thiết, tiếng khóc ấy nghe rất xa xôi, xa tới mức còn không rõ bằng tiếng gió u u giữa lưng chừng núi. Những cơn gió ấy thổi vào cô, dường như chỉ một tích tắc thôi là cô có thể rơi xuống vực sâu không đáy. Tuần Tuần không còn nghĩ ra được lời để trách mẹ, một hồi lâu sau cô chỉ hỏi xem bây giờ Chu Thụy Sinh đang ở đâu.

Mẹ Tuần Tuần đã khóc và nói, Chu Thụy Sinh cũng bị lừa rất thảm, bây giờ đã đi ra ngoài để nghĩ cách. Tuần Tuần cười cay đắng, lập tức bảo mẹ cô gọi cho Chu Thụy Sinh bằng điện thoại cố định trong nhà, đúng như dự liệu, máy của Chu Thụy Sinh luôn ở trong trạng thái bận.

Trước một kẻ cáo già như Chu Thụy Sinh thì mẹ Tuần Tuần chẳng khác nào một con cá, kêu khóc cầu xin người ta làm thịt. Đó đâu phải là đầu tư, rõ ràng là một vụ lừa gạt. Trên đời này làm gì có những người có tiền lại to gan và ngu ngốc như mẹ của Tuần Tuần, bọn lừa gạt mà không ra tay kiểm soát thì mới là chuyện ngược đời.

Mẹ của Tuần Tuần không biết phải làm gì, đành hỏi con gái xem nên giải quyết ra sao? Khoản tiền đảm bảo cho phần đời còn lại của bà không lẽ đành chịu mất trắng như vậy? Mà như thế cũng đành, nhưng nếu các chủ nợ tìm đến nhà thì bà sẽ phải làm như thế nào đây?

“Tuần Tuần, bây giờ mẹ chỉ có thể trông cậy vào con. Con không thể bỏ mặc mà không lo cho mẹ.”

Tuần Tuần thần thờ đáp: “Mẹ bảo con phải lo cho mẹ như thế nào bây giờ?”.

“Nhất định phải nghĩ ra cách, con có thể hỏi Tri Trinh, mẹ là mẹ vợ tương lai của nó, nhất định nó sẽ có cách”, mẹ Tuần Tuần nhắc đến Tri Trinh như chết đuối vớ được cọc.

“Mẹ vợ tương lai cái gì?” Tuần Tuần cất tiếng cười khan đầy chua chát, “Mẹ đừng nhắc đến con người ấy nữa, con và anh ta đã chấm dứt rồi”.

Thoạt nghe, mẹ Tuần Tuần không tin, nhưng rồi bà cũng ý thức được rằng con gái mình nói thật, thế là lập tức giận dữ trách mắng, “Đến một thằng đàn ông mà con cũng không giữ nổi. Trời đất ơi, sao tôi đen đui đến thế này!”.

Đúng thế, sao mà đen đui đến thế! Tuần Tuần cũng tự mình hỏi như vậy, cô chỉ cầu mong một cuộc sống bình thường yên ổn, nhưng cuộc sống cứ như thùng thuốc nổ giấu dưới lòng đất bị người khác châm ngòi sau một đêm. Tuần Tuần nghĩ đến cái tên mà mẹ cô vừa nhắc đến, bất giác rung mình. Lúc đầu cũng chính anh ta đưa Chu Thụy Sinh đến với mẹ cô, để rồi sau đó mẹ cô bị Chu Thụy Sinh lừa cho đến cả quần cũng không còn, và những chuyện khiến cho anh ta thấy rất hả hê liên tiếp xảy ra, không lẽ đó cũng chỉ là sự trùng hợp?

Trái tim bị băng giá làm cho tê buốt của Tuần Tuần bỗng vụt lên một ý nghĩ, mặc cho mẹ cô tiếp tục khóc lóc, kể lể, cô không nghĩ đến chuyện có kịp xuống núi trước khi trời tối hay không mà quay ngoắt người chạy ngược lại như điên.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Anh hề và con bù nhìn

Quả nhiên Tri Trinh đang đứng trên lưng chừng núi ngắm nhìn những chiếc lá bị một lớp băng mỏng bao phủ bên trên.

“Tôi biết trước rằng cô không nỡ rời xa tôi”, Tri Trinh nở nụ cười ngạc nhiên, mắt nhìn Tuần Tuần từ đầu đến chân.

Tuần Tuần thờ dòn dập, giọng nói phát ra không biết là giống cười hay khóc.

“Chu Thụy Sinh ở đâu?”

“Cô quay lại tìm tôi là vì Chu Thụy Sinh?” Tri Trinh hỏi bằng giọng giễu cợt, “Cô lại thích ông ta rồi à?”.

Tuần Tuần hét lên: “Các người quá ác, lừa hết tiền của mẹ tôi còn chưa đủ, còn tìm cách buộc bà ấy thế chấp cả nhà cửa, như thế có khác gì là giết bà ấy!”.

Tri Trinh chau mày, dường như không hiểu những lời cô nói.

“Đừng có giả vờ với tôi! Đùa cợt với người khác làm anh thích thú lắm phải không? Bây giờ anh đã có tiền, Chu Thụy Sinh cũng biến thành con chó của anh, anh bảo ông ta làm chuyện gì thì ông ta sẽ làm chuyện ấy. Nếu không phải là do anh thì trên đời này thiếu gì những người đàn bà ngốc nghếch mà ông ta phải tìm đến mẹ tôi!”.

“Sao cơ, ông ta lừa tiền của mẹ cô à?” Lớp băng mỏng trên phiến lá rơi xuống, Tri Trinh thu tay về, vẻ mặt ngạc nhiên và thông cảm, “Thấy chưa, tôi đã nói từ trước rồi, ông ta là một tên khốn nạn mà mọi người có chịu tin đâu”.

Tuần Tuần tức giận đến mức toàn thân run lên, “Có phải là anh muốn nói rằng, mẹ tôi bị lừa là do tự bà chuốc lấy, là bà dè tiện, cả nhà tôi dè tiện? Làn này thì anh vui rồi chứ, đắc ý rồi chứ?”.

Tri Trinh phì giọt nước trên tay, lạnh lùng đáp: “Xét đến tâm trạng không vui của cô, tôi không cãi nhau với cô nữa. Tuần Tuần, cô có thành kiến với tôi cũng không sao cả, nhưng trước khi hắt nước bẩn vào người khác thì dù gì cũng phải có lý, nếu không có lý thì cũng phải có bằng chứng. Cô dựa vào đâu mà nói rằng tôi sai Chu Thụy Sinh đi lừa người nhà cô. Cho dù ông ta là cậu họ của tôi, thì làm sao tôi biết được chuyện ông ta cùng với mẹ cô? Tôi đây hai người ấy lại với nhau à? Cô nhất quyết giấu chuyện đó cho tôi thì cô cũng không thoát khỏi liên đới đâu. Cô không chọc tức tôi thì làm sao mẹ cô

quen với Chu Thụy Sinh, chính là cô đã kéo cả người nhà vào cuộc, cô mới chính là kẻ đầu sỏ tội lỗi!”

“Là lỗi của tôi!” Tuần Tuần không nén được bật khóc, “Tôi đã sai trăm ngàn lần, lẽ ra tôi không nên tin tưởng anh, không đúng, lẽ ra ngay từ đầu tôi đã không nên gặp anh! Anh hận tôi, cũng được thôi, vậy thì anh cứ việc nhằm vào tôi đi. Anh làm cho tôi không còn thứ gì cũng được, thân bại danh liệt cũng được, tôi chấp nhận hết, nhưng vì sao đến người nhà tôi anh cũng không buông tha?”

“Cô khóc rồi à? Tôi lại cứ tưởng rằng cơ thể của cô không sản sinh ra nước mắt”, Trì Trinh ngạc nhiên nhìn Tuần Tuần.

Tuần Tuần bước từng bước lại gần Trì Trinh, nước mắt cô bị gió thổi khô rất nhanh, khiến cho da mặt căng lên, “Anh đúng là đồ biến thái! Tôi đã từng nói, càng như thế tôi càng coi thường anh! Vì anh thật đáng thương, không có ai yêu quý anh, mẹ anh chẳng để ý gì đến anh, cha anh coi anh như người ngoài, chẳng ai muốn ở bên anh, ngoài tiền ra anh chẳng có gì cả, vì thế nên anh mới khư khư ôm lấy chuyện cũ mà không chịu buông tay. Nếu anh có được một chút hạnh phúc thì anh đã không phải mất nhiều tâm sức như vậy, anh luôn nghĩ tới việc trả thù một người hầu như không hề biết về anh. Nhưng tiếc thay, dù cho anh có giành giật thế nào thì cũng là một gã hề chẳng được ai thích!”

Sắc mặt Trì Trinh đanh lại, dường như Tuần Tuần nghe được cả tiếng hai hàm răng nghiền vào nhau. Trì Trinh khoá chặt lấy tay của Tuần Tuần, ấn bàn tay sắp chạm vào mũi mình xuống. Điều bộ của Trì Trinh khiến người ta thấy sợ, nhưng lúc này Tuần Tuần không sợ bất cứ điều gì, dường như con giận dữ làm máu trong người cô sôi sục, chỉ mong sao nó bốc thành ngọn lửa thiêu cháy Trì Trinh.

“Được lắm, nếu cô đã nói như vậy thì dù tôi có phủ nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì. Là tôi đã sai khiến Chu Thụy Sinh đấy, thì sao nào? Bây giờ cô đi báo cảnh sát đi, đi đi, để rồi xem hậu quả sẽ ra sao? Nếu không thì cô cứ mạnh tay vào, tiến thêm mấy bước nữa đi, như thế mọi việc mới kết thúc, và nếu may mắn thì chúng ta sẽ cùng chết.” Nói rồi Trì Trinh đưa tay ra đẩy, Tuần Tuần hơi loạng choạng, va người vào cành của bụi cây lúp xúp, những giọt mưa đêm qua mang theo lớp băng mỏng rơi xuống, có mấy giọt rơi vào cổ Tuần Tuần, giống như những con kiến độc bò trên da thịt. Tuần Tuần chợt nhận ra, trong cơn tức giận cô đã quên hết mọi nguy hiểm, cô tiến sát tới bên Trì Trinh, trong lúc chỉ vào mặt anh ta mà nhếch mồm thì đồng thời đã bước tới mép ngoài của con đường núi. Họ đang đứng ở một mặt bằng tương đối rộng, dưới chân là những bãi cỏ hoang um tùm, bụi cây lúp xúp ở phía trước che khuất tầm nhìn, phía ngoài bụi cây, thê núi dốc thẳng đứng, không biết chỗ đặt chân lên thì sẽ bị trượt ngã.

Tuần Tuần hít một hơi, vội vàng lùi về sau hai bước.

“Sợ rồi à? Đồ nhát gan! Cô là người quá yêu quý bản thân mình, trong lòng ngoài bản thân ra chẳng còn gì. Cha cô là một tên bịp bợm cáo già, mẹ cô tham lam và thích quyền thế, sẵn sàng bán đứng người trong nhà. Cô là kết quả của sự pha trộn giữa kẻ buôn thần bán thánh và kẻ bán dâm hợp pháp! Ít ra thì bọn họ cũng chạy theo dục vọng tối thiểu nhất, chỉ có điều là trực tiếp, còn cô, nhìn thì tưởng chẳng có tham vọng, mong muốn gì, nhưng thực ra lại là kẻ ích kỷ nhất! Tôi là gã hề không ai yêu quý, ha ha, thế còn cô thì là gì? Cô chỉ là một con bù nhìn rách nát, trống rỗng, chẳng yêu ai! Tạ Bằng Ninh, người đàn ông gặp mặt tôi hôm ấy, Tôn Nhất Phàm và cả tôi nữa, tất cả những người đàn ông có điều kiện thích hợp, đều là công cụ để cô tìm kiếm sự ổn định. Nhưng đáng tiếc là cô đã gặp tôi, một gã hề không ai yêu quý và một con bù nhìn không trái tim, đúng là một đôi rất thú vị. Cô càng mong muốn cơ mình lại để sống cuộc sống yên ổn, tôi lại càng làm cho cô không được như ý. Chẳng phải cô muốn tìm một người đàn ông để sống suốt đời sao, chẳng phải để ra một ‘quỹ không chút gì’ sao? Tôi sẽ làm cho cô không còn gì, chặn mọi đường rút lui của cô, lột mọi lớp da của cô lên, để xem rốt cuộc cô có lấy một nửa thật lòng không! Ly hôn cô không khóc, bị tôi chơi xong vứt bỏ cũng không khóc, nhưng thấy sắp phải bỏ tiền ra để lo việc cho mẹ, cô mới biết rơi nước mắt! Cô là người đàn bà tầm tối nhất mà tôi từng gặp.”

Tuần Tuần không thể nghe thêm được nữa, cô giờ tay còn lại lên định tát cho Trì Trinh một cái thì bị anh ta gạt đi.

“Bị tôi nói trúng tim đen rồi ư? Thẹn quá hoá giận chứ gì? Cô thấy chưa, tôi lúc nào cũng là người hiểu cô nhất. Nhưng tôi không hiểu vì sao đàn bà các người cứ hơi một tí là lại đòi tát vào mặt người khác. Đây là lần cuối cùng tôi nói với cô, cho dù tôi thích cô, cho dù tôi qua cô đã làm tôi rất vừa lòng, thì cô cũng đừng có mơ là sẽ tát được vào mặt tôi.”

Trì Trinh vừa nói vừa vung vẩy chiếc ví trước mặt Tuần Tuần, “Chỗ tiền mặt và thẻ trong này tổng cộng là bốn mươi ngàn tệ, cô có chắc là không cần chứ? Không cần phải khách sáo thế đâu, qua một vài năm nữa chưa chắc cô còn được cái giá này đâu.”

Tuần Tuần thờ dõc, không nói lời nào, trong lòng cô nghĩ, quý thần ơi, nếu đúng là quý thần thật thì cô nguyện bớt mấy năm tuổi thọ để người đàn ông này biến mất ngay lập tức trước mặt cô.

Nhưng ở cái nơi mà chim cũng không đẻ trứng, tín hiệu di động cũng không có thì ân huệ của quý thần làm sao tới nơi được.

“Có khí phách lắm, tôi lại càng thấy yêu cô hơn, nhưng tốt nhất là cô đừng có hối hận.” Trì Trinh lùi về sau một bước, làm động tác định vút ví tiền xuống núi, nhưng chẳng ai nghĩ tới việc vì mưa liên mấy ngày, lớp đất phủ trên bề mặt các phiến đá núi đã trở nên xốp hơn hẳn, Trì Trinh đứng đứng vào chỗ rất hiểm, động tác ném đồ đi khiến Trì Trinh nghiêng người, bàn chân đặt trên lớp lá ẩm ướt bị trượt, khiến cả một khoảng đất dưới chân anh ta lún xuống.

Bụi cây lúp xúp phía sau lưng cũng đã ngăn lại, nhưng làm sao đỡ nổi trọng lượng của một người đàn ông to lớn. Tuần Tuần bị Trì Trinh túm chặt cổ tay nên chẳng kịp phản ứng gì, cô chỉ cảm thấy mình bất ngờ lộn nhào về phía trước, sau đó toàn thân bị kéo xuống, hai mắt tối sầm lại, kèm theo tiếng rơi của sỏi và cành cây, cô đưa tay túm lấy bất cứ vật gì có thể túm được theo bản năng. Đúng lúc trong đầu không thể nghĩ ra được gì thì xu thế rơi xuống đột ngột dừng lại, hình như có vật gì đã móc vào người và giữ cô lại, tiếp sau đó là bàn tay bị túm bắt chợt lỏng ra, đến khi cô giữ người lại cho vững thì nghe thấy có một tiếng động trầm, bốn xung quanh chỉ còn lại một mình cô bị treo ngược giữa lưng chừng.

Khoảnh khắc ấy, Tuần Tuần cảm thấy mọi thứ đều trở nên trống rỗng. Đầu óc trống rỗng, bàn tay vẫn đang trong tư thế bị kéo xuống cũng trống rỗng, một nơi nào đó trong cơ thể cũng vậy. Không thể kêu lên được, không có nước mắt, không kịp sợ hãi, không đau buồn, thậm chí không có cả cảm giác đau, chỉ có những cơn gió núi mang theo hơi lạnh của băng giá luồn qua hang núi đến. Có lẽ Trì Trinh đã đứng, cô thực sự là một con bù nhìn với trái tim trống rỗng, gã hề đáng ghét cũng biến mất, chỉ còn lại bị nhìn giữa núi rừng hoang vu, giờ hai bàn tay, trong lòng cuối cùng vẫn là sự trống vắng.

Tuần Tuần ôm một cành cây to, nín thở sửa lại tư thế, kịp thời đổi từ tư thế treo ngược sang tư thế có lợi hơn trước khi cành cây bị gãy do không chịu được sức nặng của cơ thể cô, người cô đầm đìa mồ hôi. Thì ra, cái mặt bằng mà vừa rồi họ đứng đúng là treo lơ lửng, nhưng bên dưới không phải là vực sâu không đáy như cô tưởng tượng, mà chỉ là dốc đứng chừng hai, ba mét, sau đó thì thể núi dốc hơn nhưng bị cây cối um tùm che phủ, chính vì thế mà Tuần Tuần không biết Trì Trinh trượt xuống chỗ nào.

Tuần Tuần cất tiếng gọi tên Trì Trinh, không thể nào tin được con người đáng ghét ấy lại bị ngã tan xương chỉ trong một khoảnh khắc. Những kẻ ác trong các bộ phim thường luôn để lại một hơi thở giài vò người khác cho đến giây phút cuối cùng. Nhưng không ai trả lời cô, chỉ có tiếng vọng từ xa xa dội vào tai. Im ắng không tiếng động mới là sự tuyệt vọng cao độ nhất, dù cô có hận Trì Trinh hơn nữa thì tiền đề cũng phải là sự tồn tại sống động của anh ta chứ không phải là hồi kết theo phương thức này và điều càng khiến cô hoảng hốt hơn là trong hoàn cảnh trước mắt, một nỗi đau buồn dâng ngập trong lòng Tuần Tuần.

Ngày mùa đông trên núi, trời tối rất nhanh, cả bầu trời nặng trĩu bỗng chốc sẫm lại. Những trận mưa liên tiếp đã khiến cho lớp đất trên vách núi xóp ra, cho dù tạm thời không có gì trở ngại cũng không thể ở lại lâu ở chỗ này.

Tuần Tuần không dám hy vọng vào việc được người khác phát hiện ra, cô ngẩng đầu nhìn để tính toán khả năng trèo lên. Thực ra cô đang ở cách mặt bằng phía trên không xa, chỉ cần có chỗ vịn thì dù hơi nguy hiểm nhưng không phải là không thể trèo lên được. Tuần Tuần thử dịch chân lên điểm tựa ở phía trên, đó là một góc hẹp được tạo bởi một gốc cây khác và sườn núi, rồi từ từ chuyển trọng lượng cơ thể, lại một tiếng rào rào, rất nhiều những sỏi cùng với đất và những giọt mưa trên cành cây đổ xuống người cô, nhưng may sao cô đã đứng vững được lên.

Đúng lúc đó, Tuần Tuần dường như nghe thấy mấy tiếng rên rất khẽ, cô giật mình, suýt nữa thì trượt chân xuống dưới.

“Trì Trinh, có phải anh không?”

Tiếng gió thổi u u, Tuần Tuần tưởng rằng mình đã nghe nhầm, tia hy vọng vừa nhen lên lại vụt tắt. Nhưng, đúng lúc cô đang tìm một điểm đặt chân mới, thì tiếng rên yếu ớt lại một lần nữa vang lên từ phía bên dưới. Lần này cô đã nghe thấy rất rõ ràng.

“Chắc là cô thấy thất vọng vì tôi không chết chứ gì? Nên lại làm cho mặt tôi hừng đầy đất đá một lần nữa.”

Tuần Tuần vừa khóc vừa cười, nghe tiếng của Trì Trinh thì có thể thấy anh ta ở cách chỗ Tuần Tuần không xa.

Tuần Tuần dùng cả chân và tay để trườn xuống dưới, tiếng động dưới chân lại làm cho Trì Trinh chốc chốc cất tiếng chửi, sau mấy lần hết hồn, cuối cùng Tuần Tuần cũng đã xuống được chỗ tương đối bằng phẳng, rồi vừa bò vừa lăn mò mẫm tới bên cạnh Trì Trinh.

Điều bộ của Trì Trinh thấm hại thật sự, anh ta nằm sấp trên bụi cỏ, một nửa người bị những cụm cỏ dài và các cành cây rơi từ trên xuống đè lên, tất nhiên còn có rất nhiều sỏi đá do chân của Tuần Tuần đạp rơi xuống nữa. Tuần Tuần gạt những cành cây và đất đá bên trên, rồi thận trọng đỡ Trì Trinh dậy, mặt của Trì Trinh đầy máu, bùn đất và lá cây, trông mà thấy sợ. Tuần Tuần vội vàng kiểm tra vết thương, thấy máu đều chảy ra từ mắt vết xước trên mặt của Trì Trinh, chắc là bị cành cây cào rách khi rơi xuống, cũng may mà không vào mắt, trên đầu cũng không có vết thương nào đáng kể, tuy rằng nhìn thì thấy thật đáng sợ. Tuần Tuần khẽ thở phào một cái, rồi tiếp tục kiểm tra xem anh ta bị thương đến đâu.

Có thể nói, cú ngã của Trì Trinh không nhẹ chút nào, may mà chân chạm đất trước nếu không thì chắc hẳn đã mất mạng, vết thương nặng đều ở tay và chân, nhất là chân trái, Tuần Tuần không thể chạm tay vào đó, cũng không biết bị thương đến mức độ nào, liệu có gãy xương không. Còn lại những chỗ khác chỉ bị trầy xước hoặc bị rách da, nhưng như thế cũng đủ để Trì Trinh bị đau rồi, nên dù là những lời lẽ độc địa cũng không còn tác dụng như trước.

“Từ trước đến nay tôi chưa từng gặp người đàn bà nào độc địa hơn cô, thấy mình không bị làm sao là chỉ nghĩ đến chuyện trèo lên, nếu không phải vì tôi nhìn thấy hết tâm địa của cô, cô...”

Chỉ nghe thấy tiếng bộp, bộp, hai cái tát mạnh giáng xuống mặt Trì Trinh. Đây là việc đầu tiên Tuần Tuần làm kể từ lúc xác định được rằng anh ta không gặp nguy hiểm gì về tính mạng, và đó cũng là mong ước bấy lâu của cô.

Trì Trinh ngẩn ra một lúc sau thì bắt đầu nổi đóa lên, “Tôi sẽ đánh chết ông nội cô!”

“Ông tôi chết từ lâu rồi, nếu anh muốn tìm ông tôi thì để tôi thả lỏng cơ cho anh đã.”

Nếu Tăng Dục biết được rằng Tuần Tuần đã trả món thù ba năm trước đây giúp cô ấy trong tình huống này, không biết cô ấy sẽ nghĩ gì.

“Mẹ kiếp... tôi sẽ... cô còn đánh nữa à!”

Mặt của Trì Trinh lại bị nghiêng sang một bên khác, tức giận định phản ứng lại, nhưng vừa mới nhúc nhích một chút thì đã đau tới chảy cả nước mắt, vì thế tức muốn ngất.

Tuần Tuần nói: “Nếu mà anh còn dám nói ra một từ tục nào nữa, tôi sẽ cho anh một cái tát. Chẳng phải anh ghét nhất việc bị người khác tát vào mặt sao, còn tôi lại cảm thấy thú anh thiếu nhất là những cái tát đó!”

“Tôi...”

Lần này, trước khi cánh tay của Tuần Tuần giáng xuống, Trì Trinh đã sáng suốt nuốt ngay cái từ định nói ra, đồng thời cố nén cơn tức giận và uất ức đầy trong lồng ngực xuống. Trì Trinh biết Tuần Tuần nói thật, nếu Trì Trinh mà còn nói ra miệng thì nhất định Tuần Tuần sẽ đánh tiếp, khi mà rơi vào hoàn cảnh phải phò thác bản thân cho người khác thì việc tỏ ra ghê gớm chỉ chuốc lấy cái khổ vào thân mà thôi.

Trì Trinh không nói gì nữa mà đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn Tuần Tuần.

Lại hai tiếng bốp, bốp nữa vang lên.

Trì Trinh thực sự suy sụp, “Không nói gì cũng đánh? Rốt cuộc là cô muốn gì?”.

“Hai cái tát này không phải vì anh nói bậy, mà bởi vì anh rất đáng ghét, nếu so với những việc anh đã làm thì không hề thiệt thòi chút nào.”

“Vậy thì cô đánh chết tôi đi, như thế mọi người đều cảm thấy thoải mái.” Trì Trinh quay đầu nhỏ một bãi nước bọt đầy máu.

Và nguyện vọng của Trì Trinh nhanh chóng được thỏa mãn.

“...Cô đánh thật à? Tôi sẽ... cô giỏi lắm, cô cứ đánh nữa thử xem... Thôi nào, đừng đánh nữa, tôi xin cô đừng được không, tôi đâu muốn chết đây này!”

Cuối cùng Trì Trinh không còn sức lực để hống hách nữa, anh ta thờ dõn dập, ánh mắt cũng không còn dữ dằn như trước, mặt nóng bừng lên, lời nói cũng trở nên mơ hồ, rồi hắt hàm ra hiệu cho Tuần Tuần kiểm tra vết thương của mình với vẻ rất đáng thương.

Lúc đó Tuần Tuần mới nhìn vào đôi bàn tay mình, trên đó đầy máu, nhưng hoàn toàn không phải là máu từ mặt của Trì Trinh. Khi cô bị Trì Trinh kéo xuống đã bị trầy xước ở mu bàn tay, khi trèo xuống vì quá gấp gáp, bị cành cây có gai đâm vào lòng bàn tay, lúc trước thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ mới thấy đau nhói.

Tuần Tuần đứng dậy, tập tễnh bước đi.

“Này, cô đi đâu thế?”, Trì Trinh hoảng hốt.

Tuần Tuần không thèm để ý đến Trì Trinh mà cứ tìm quanh quẩn, cuối cùng tìm được một cành cây dài chắc chắn, rồi bước tới bên vách đá, cô gắng dùng cành cây đó khều chiếc túi bị mắc trên cành xuống.

Nếu như vừa mới đây thôi Tuần Tuần còn có khả năng trèo lên, thì bây giờ ý định ấy đã hoàn toàn bị xóa bỏ. Xuống thì dễ, trèo lên mới khó, ngay từ giây phút cô đặt chân xuống, cô biết rằng mình đã đưa ra một quyết định hết sức sai lầm. Cho dù Trì Trinh sống hay chết, bị thương như thế nào, thì cách sáng suốt nhất là cô phải thoát thân trước, rồi sau đó đến một nơi an toàn xin cứu hộ. Cô đã định làm như vậy, nhưng rồi trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy rất lo sợ nghĩ tới, khi cô và những người cứu hộ tới nơi không biết Trì Trinh có còn nói ra được những lời độc địa nữa không? Cô sợ Trì Trinh sẽ chết trong lúc cô đi cầu cứu, và mong muốn cho Trì Trinh mấy cái tát mãi mãi không thực hiện được.

Nơi họ đang ở là một chỗ tương đối bằng phẳng dưới vách núi, nhìn từ đây thì thấy việc bò lên được là rất khó nhưng đi xuống thì được, theo đó có thể sẽ tới được một đầu khác của con đường núi hoặc tới một thôn bản gần đó, tuy nhiên, điều kiện đầu tiên phải là chân tay đều còn lành lặn. Lúc này Trì Trinh tuyệt đối không thể đi được, chân của Tuần Tuần cũng bị thương nhẹ, dù Trì Trinh đi cùng là việc không thể. Nơi này cách xa đường núi, hoàn toàn hoang vu, hẻo lánh, không biết đã bao nhiêu năm rồi không có người qua lại. Địa hình lại rất phức tạp, có chỗ có thể trèo lên được, nhưng có chỗ dốc thẳng đứng và trơn trượt, điều quan trọng nhất là trời sắp tối hẳn, một số chỗ cỏ cao lút đầu người, không thể nhìn thấy đường đi dưới chân, nếu không cẩn thận bị trượt chân lặn nữa và như vậy là chấm hết.

Tuần Tuần kiểm tra người Trì Trinh, anh ta lại cọt nhả: “Đến lúc này rồi mà cô vẫn không tha cho tôi à?”.

Trong lúc đó Tuần Tuần cũng kịp tìm thấy chiếc điện thoại trên người Trì Trinh, quả nhiên nó cũng không có tín hiệu giống điện thoại của cô. Cô thờ dãi, bước tới dùng hai tay ôm lấy anh ta và kéo lui ra phía ngoài. Bị chạm vào chỗ đau, Trì Trinh luôn miệng xuyt xoa, nhưng không dám chọc giận Tuần Tuần nữa, mà chỉ nói: “Cô định kéo tôi đi chôn đây à?”.

Tuần Tuần thờ nặng nhọc, không trả lời mà cứ kéo Trì Trinh tới vị trí như ý.

“Phong thủy ở đây thế nào?” Trì Trinh dựa vào chiếc túi mà Tuần Tuần nhét sau lưng, cảm giác tiếp xúc mềm mại, thoải mái trong lúc này đúng là còn tuyệt hơn cả chiếc giường lớn trong khách sạn năm sao.

Tiếp đó Tuần Tuần dùng khăn ướt lấy ra từ trong túi lau vết thương trên mặt Trì Trinh, một hồi lâu sau mới trả lời: “Nếu anh chết, chôn ở chỗ nào mà chẳng được, vì dù sao cũng có con cháu đâu? Nhưng người sống mà nằm ở chỗ này thì khuất gió, buổi tối sẽ không đến nỗi lạnh, cũng sẽ không bị những hòn đá rơi từ trên kia xuống đè chết... Có điều, nếu lũ xảy ra trên núi thì cũng khó nói lắm”.

“Cô có thể nói những lời tử tế hơn được không?” Khi Tuần Tuần lau vết thương sâu nhất trên má Trì Trinh, anh ta đau tới mức luôn mồm kêu tướng lên, rồi đột nhiên nói ra điều mà trong lòng Tuần Tuần thấy lo nhất, “Sao cơ? Cô nói là có thể chúng ta phải ở lại đây một đêm sao? Đừng có đùa, không lẽ không có ai phát hiện ra rằng chúng ta đã mất tích, lập tức tổ chức mọi người đi tìm kiếm?”.

Tuần Tuần nhìn Trì Trinh bằng cái nhìn thông cảm.

“Vậy thì hãy kêu to gọi người đi, biết đâu sẽ có người nghe thấy tiếng... 110 cũng không gọi được... Vì sao cô lại phải nhảy xuống cơ chứ! Nếu cô trèo lên đi tìm người, có thể chúng ta đã được cứu lên rồi!”. Trì Trinh vừa nghe nói mình bị thương khắp người và có thể phải ở lại đây không biết đến bao giờ, thì cảm giác yên tâm khi nhìn thấy cô bỗng nhiên biến mất.

Tuần Tuần cũng không muốn tốn lời để biện giải với Trì Trinh, cô có mang theo một túi thuốc cá nhân nhỏ, trong đó có cả bông thấm, i ốt, gạc, thuốc

kháng sinh...

“Tôi thềm vào... đừng đánh, ‘thềm vào’ không phải là từ tục!” Tri Trinh dùng ngôn ngữ tay chân để nói rằng mình “thềm dựa vào” vào chiếc túi.

“Trời tối rồi, làm thế nào đây? Ở lại đây không chết vì ngã thì cũng chết vì sợ, chưa biết chừng sẽ có con thú dữ nào đó xuất hiện. Còn nữa, tôi không thích rắn đâu!”

“Sợ thì sợ, việc gì phải nói là không thích!” Tuần Tuần vạch trần điểm yếu của Tri Trinh không chút kiêng dè, “Thay vì nghĩ đến loài dã thú thì anh hãy lo xem trong lớp có có những loài côn trùng gì đi, có một số loài côn trùng độc sẽ chui qua kẻ áo vào trong đấy...”

“Tôi không tin là cô không sợ!” Tri Trinh co người lại, rồi chau mày, “Chân của tôi có phải là bị gãy rồi không? Vết thương trên mặt to đến đâu? Nhìn cả người thì có thấy sợ lắm không? Cô lại còn gây thêm những vết thương khác trên mặt tôi, tôi sẽ gặp mọi người thế nào đây?”

Nếu không vì lo số lượng băng dính có hạn thì Tuần Tuần đã dán vào miệng của Tri Trinh một cái. Quả thực cô không thể chịu đựng thêm được việc Tri Trinh cứ lo lắng cho khuôn mặt của mình, nên ném cho Tri Trinh chiếc gương.

Tri Trinh cầm chiếc gương lên ngắm bên nọ, ngó bên kia, sau đó nhìn chiếc gương con rồi nói: “Triệu Tuần Tuần, trong túi của cô còn chứa những gì nữa?”

Tuần Tuần tiếp tục lục túi lấy ra chiếc áo mưa mặt một lần, một ít nước uống, túi kim chỉ, lương khô, bật lửa, dao quân dụng Thụy Sĩ, còn có một chiếc la bàn nữa.

Tri Trinh im lặng một lúc, tiếp tục hỏi: “Bình thường trong túi của cô cũng có những thứ này sao? Nói thật đi, có phải trước khi lên núi cô đã có sự chuẩn bị về khả năng xấu nhất là bị tôi bỏ lại giữa núi hoang vu không?”

Tuần Tuần đáp: “Như thế thì có gì mà gọi là khả năng xấu nhất? Còn chưa bằng việc bị anh dụ dỗ đi bán thận”.

“Cô được lắm...” Tri Trinh thừa nhận còn thua kém nhiều so với Tuần Tuần, cúi đầu ăn miếng lương khô mà cô đưa cho, rồi hỏi bằng vẻ hờ hững: “Thế mà cô vẫn tới?”

Tuần Tuần đáp, giọng lãnh đạm: “Chẳng phải tôi là kết quả của sự pha trộn giữa kẻ buôn thần bán thánh với kẻ bán dâm hợp pháp sao? Nếu đã tìm thấy nơi gửi gắm có điều kiện phù hợp, thì tại sao lại không đến?”

Tri Trinh liếc nhìn Tuần Tuần một cái, không nói gì nữa. Tuần Tuần cũng im lặng, nhân khi trời chưa tối, dùng kim khâu từng chiếc dăm trong lòng bàn tay.

Không biết sau khi không gọi được cô, ở nhà một mình và nghĩ đến món nợ khổng lồ ấy mẹ Tuần Tuần sẽ lo lắng như thế nào? Tuần Tuần không nên được buồn rầu nghĩ, nếu mình chết ở đây thì mẹ sẽ ra sao? Liệu có mừng vui vì khoản tiền bảo hiểm mà con gái bà đã mua khi còn sống không? Có lẽ bà cũng sẽ khóc một trận, vì dù sao thì cũng là ruột thịt.

Trước đây Tuần Tuần không thể nào tìm ra lời giải thích vì sao ông trời lại cho cô một người mẹ như vậy? Cũng vì có mẹ, mới có Tuần Tuần ngày hôm nay. Tuần Tuần rất ít khi đồng thuận với mẹ, có lúc còn thấy hận vì bà luôn kìm hãm, cản trở mình nhưng dù sao thì đó cũng là mẹ đẻ của cô. Người phụ nữ không đáng tin cậy ấy, trong những năm tháng khó khăn, đã phải xoay vần giữa những người đàn ông khác nhau, nếu không có đứa con giữ chân chắc chắn bà đã có thể tìm được một nơi gửi gắm tốt hơn, dù miệng bà luôn nói rằng Tuần Tuần là vật cản chân, nhưng chưa bao giờ bà nghĩ đến việc vứt vật cản chân ấy.

Khi tìm được Giáo sư Tăng, mẹ Tuần Tuần như vớ được ngọc, thế nhưng trước khi bước chân vào nhà họ Tăng, sau khi hỏi về vấn đề cốt yếu nhất đối với gia đình là ai giữ tiền xong, câu hỏi thứ hai bà hỏi đối phương xem liệu có chấp nhận Tuần Tuần không. Lòng tham của bà khiến cho Giáo sư Tăng mắc bẫy, nhưng khi bà mang hy vọng phát tài thì ngoài mong muốn về những năm tháng tuổi già có đủ cái ăn cái mặc, bà vẫn không quên dành cho cô con gái bất hạnh của mình một món hồi môn.

Tuần Tuần biết, sau khi Tri Trinh lột trần mọi việc ra, cô hoàn toàn thua, nhưng cô không thể làm liên lụy đến mẹ. Cô đã nghĩ kỹ rồi, nếu không thể đòi lại khoản tiền từ chỗ những kẻ lừa gạt thì cô sẽ bán căn nhà mà Tạ Bằng Ninh để lại cho mình, tất nhiên số tiền đó cũng chưa đủ, nhưng cô vẫn còn “quý không còn chút gì”. Cái quỹ dành dụm suốt hơn hai mươi năm qua chẳng phải là để dành cho ngày hôm nay sao? Một ý nghĩ sai lầm, thêm một sự lựa chọn sai lầm, kết quả là chẳng còn gì cả.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”, Tri Trinh khẽ hỏi. Sắc mặt của anh ta lúc này trông kém hơn, tinh thần cũng ỉu rũ. Nếu lúc trước sự khiêu khích của Tuần Tuần tạm thời khơi dậy tinh thần của Tri Trinh, thì bây giờ những vết thương đã dần dần trở thành vấn đề quan tâm lớn nhất của anh ta.

Tuần Tuần ăn xong chỗ lương khô trong tay, trả lời bằng vẻ mặt lạnh tanh: “Không liên quan gì đến anh”.

Dường như Tri Trinh cũng đoán được tâm sự của cô, nên im lặng với vẻ không tự nhiên, một lát sau mới chậm rãi nói: “Tôi có ý giới thiệu Chu Thụy Sinh với mẹ cô, nhưng chuyện lừa mẹ cô số tiền lớn ấy hoàn toàn không phải là ý của tôi, cô không được đổ oan cho tôi... Mặc dù lúc mẹ cô hỏi vay tiền tôi cũng đoán được chút ít... Cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, ai bảo mẹ cô hào phóng như vậy. Chu Thụy Sinh không phải là người tốt, tôi đã nói ngay từ đầu rồi”.

“Bây giờ tôi không muốn nghe những điều này.”

Dường như Tri Trinh không nghe thấy những lời đó của Tuần Tuần, tiếp tục nói: “Tôi không biết mình là gì trong lòng cô, có thể mất đi một người đàn ông mà mình không yêu không đau khổ như tôi tưởng tượng, vì thế, tôi cảm thấy dễ cho cô bị thiệt thòi một chút về mặt vật chất cũng không phải là chuyện xấu. Nếu đôi lại là cô, cô sẽ làm thế nào?”.

“Đôi lại là tôi? Thế thì chúng ta sẽ không hề quen biết, và cũng không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.”

Tri Trinh do dự một lát, rồi mới nói một câu phải cố gắng lắm mới nghe ra, đó là “xin lỗi”, nhưng rồi lại nhanh chóng giải thích, “Tôi nói xin lỗi vì là đã kéo cô xuống chứ không phải là xin lỗi vì những việc trước đây. Hơn nữa, cô cũng đã đánh tôi rồi, tôi không có nợ nần gì cô cả”.

Nói rồi Tri Trinh uể oải nằm xuống, sắc mặt trắng bệch, môi thâm lại, thân nhiệt hạ xuống rất nhanh. Điều mà Tuần Tuần không muốn thấy nhất đã xảy ra, mây đen trên trời ùn ùn kéo đến, loáng cái bầu trời đã đen kịt, nhiệt độ cũng xuống rất thấp, xung quanh có dấu hiệu sẽ đóng băng.

Tri Trinh chỉ cần một miếng lương khô rất nhỏ rồi để sang bên, Tuần Tuần dùng nước làm mềm nó rồi lấy thìa đồ vào miệng Tri Trinh, “Nếu anh không chịu nạp một chút năng lượng, cân thậm chí kéo mất mạng đây. Đêm nay có khả năng sẽ có mưa đá”.

Mưa đá ở đây là những hạt băng to bằng hạt ngô rơi xuống cùng với mưa, thường xảy ra vào những ngày giá lạnh nhất. Ở một mức độ nào đó thì có thể nói, những đêm mưa ở phương Nam khắc nghiệt không kém những ngày có tuyết lớn tại phương Bắc, hơi lạnh sẽ cùng với hơi ẩm xuyên tận vào xương tủy, tim phổi, quần áo bình thường không thể chống chọi nổi.

Tuần Tuần vừa nói xong thì đã nghe thấy tiếng xào xạc từ cành cây trên đầu, âm thanh ấy đáng sợ hơn tiếng mưa bình thường rất nhiều.

Tri Trinh cười đau khổ, “Tôi không biết nên nói rằng cô dự liệu như thần hay nên nói mồm cô như mồm con quạ nữa”.

Tuần Tuần đã mặc áo mưa loại dùng một lần lên người và cho Tri Trinh, lá và cành cây bên cạnh tuy rất nhiều nhưng đều ẩm ướt, không thể nào châm lửa được, cô đành lấy chiếc ga giường duy nhất quấn lên người Tri Trinh để giữ ấm cho anh ta.

“Cô giỏi thật đấy, rốt cuộc cô nhìn thấy dấu hiệu mưa đá tối hôm nay từ đâu vậy?”

Tuần Tuần đáp: “Từ chương trình dự báo thời tiết”.

Tri Trinh cười, nhưng ý thức của anh dần dần trở nên mơ hồ, cảm giác duy nhất mà Tri Trinh có lúc này là lạnh, hình ảnh cuối cùng đi vào tiềm thức của anh là ánh sáng của bó đuốc, rồi sau đó là tiếng người dồn dập. Anh rời khỏi một vòng tay, rồi được khênh lên, nhưng tay vẫn nắm chặt lấy một bàn tay khác không chịu buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sự nương tựa duy nhất

Tri Trinh cảm thấy mình như đang trong một biển lửa, mỗi một phần trên cơ thể đều nóng rực, đau đớn tận cùng, trong cơn co giật nhìn về phía xa, ở bên kia là bờ biển yên tĩnh, Tuần Tuần đang đứng bên bãi cát, nghe thấy tiếng Tri Trinh gọi, quay đầu lại khẽ cười, chiếc lúm đồng tiền thoát ần thoát hiện. Tri Trinh bất chấp tất cả định chạy đến bên cô, phát hiện ra rằng một bên chân đã bị lửa bao bọc lấy, còn hình dáng và nụ cười của Tuần Tuần mỗi lúc một xa.

Tri Trinh tỉnh dậy trong tiếng kêu tuyệt vọng, thấy dưới người mình không còn là lớp cỏ hoang ẩm ướt, không còn những giọt mưa đá rơi xuống mặt đau rát, không còn những cơn gió núi lạnh buốt... Mặc dù cảm giác đau vẫn như cũ, nhưng Tri Trinh nhanh chóng biết được rằng mình đã thoát khỏi nguy hiểm.

Tri Trinh dùng cánh tay còn cử động được nâng người dậy, nhưng thấy rằng nơi mình đang ở không phải là bệnh viện, cũng không phải trong khách sạn, mà là trong một căn nhà đơn sơ. Mặc dù nhìn qua cửa sổ có thể lờ mờ nhận thấy bên ngoài đang là ban ngày, thế nhưng trong căn phòng Tri Trinh đang nằm thì tối đen như trong động, trên bức tường đen loang lổ toả ra mùi ẩm mốc. Tri Trinh nằm trên chiếc giường gỗ có trải mền bông, đồ vật duy nhất có bên cạnh là chiếc ghế tre rách.

Tri Trinh nghĩ ngợi mình đang trong một giấc mơ khác, đưa tay sờ người. Lớp băng dính vết thương trên mặt đã được thay bằng lớp bông băng, cánh tay trái cũng được quấn một lớp băng dày, Tri Trinh định ngồi dậy, nhưng cơn đau ở chân dội lên tê buốt, anh ta vội vàng tung chăn ra, may quá, hai chân vẫn còn nguyên, tuy một chân được nẹp bằng những tấm ván thô sơ.

Bộ quần áo cũ đang mặc trên người Tri Trinh có vẻ không được vừa vặn lắm, không những hơi chật mà điều đáng sợ là trên đó có in hình những bông hoa... Tri Trinh kéo áo nhìn bốn xung quanh, Tuần Tuần không có ở bên cạnh. Trong đầu Tri Trinh chỉ có một ý nghĩ, đó là gọi to tên của Tuần Tuần, nhưng vừa há miệng ra thì đã thấy đau rất trong cổ họng, tiếng gọi to trong tưởng tượng của Tri Trinh còn là tiếng kêu yếu ớt.

Tri Trinh bỗng có một ý nghĩ kỳ quặc, liệu mình có vượt qua thời gian và không gian đến nơi xa lạ nào đó không? Đúng lúc đó thì anh nhìn thấy chiếc áo khoác màu cam đỏ phủ trên chân, vì thế mới cảm thấy an tâm trở lại. Đó là trang bị cuối cùng của người ấy, nếu áo còn ở đây, thì dù có quay trở lại xã hội nguyên thủy, ít nhất cũng sẽ có Tuần Tuần đi cùng.

Tri Trinh đang suy nghĩ thì cánh cửa bị đẩy từ bên ngoài vào nghe “kẹt” một tiếng. Tuần Tuần ôm một đồng quần áo bước vào, phía sau còn có một người phụ nữ trung tuổi quần khăn trên đầu. Người phụ nữ ấy bưng bát, nhìn thấy Tri Trinh đã tỉnh dậy, cười và nói bằng thứ tiếng địa phương mà Tri Trinh không hiểu.

Tri Trinh không hiểu tình hình như thế nào, chỉ còn biết đưa mắt nhìn Tuần Tuần như muốn hỏi. Người phụ nữ kia đặt bát xuống, rồi hoa chân múa tay nói một hồi xong thì đóng cửa đi ra, chỉ còn lại Tuần Tuần và Tri Trinh ở lại trong phòng.

Tuần Tuần đặt đồ trên tay lên chân của Tri Trinh, Tri Trinh nhìn, thì ra đó là quần áo vốn dĩ anh ta mặc trên người, mặc dù đã gấp gọn gàng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mấy chỗ bị xé rách lớn trên chiếc áo khoác, quần bò cũng bị rách, chỉ có điều chúng đã được giặt sạch sẽ.

Tri Trinh bị Tuần Tuần ấn trở lại giường, kéo chăn đắp lên.

“Anh đừng có để bị cảm gì nữa đấy. Tôi không có hơi sức để chăm sóc cho anh đâu”, Tuần Tuần nói.

Thì ra, sao khi họ mắc kẹt ở vách núi gần bốn tiếng đồng hồ thì được nhân viên tuần núi là người dân trong bản gần đó phát hiện ra, sau đó về gọi mọi người cùng hợp sức cứu hai người lên. Nhìn thì có thể thấy, họ đang ở trong nhà của người tuần núi, còn người phụ nữ vừa bưng bát vào là vợ của anh ta.

Tri Trinh được biết mình đã ngủ một ngày một đêm, cũng có nghĩa bây giờ đã là trưa mừng Hai Tết, Tri Trinh hỏi với vẻ hết sức ngạc nhiên rằng, vì sao Tuần Tuần lại không đưa anh ta tới bệnh viện dưới núi.

Tuần Tuần nói với Tri Trinh, chỉ riêng việc tìm bác sĩ cho anh thôi mà người chủ gia đình này đã phải đội mưa gió đi suốt một đêm vượt qua một ngọn núi, biết bao khó khăn mới mới được người của trạm y tế của bản kể bên tới. Bây giờ vết thương đã được xử lý, ngoài vết thương ngoài da, thì xương ống quyển chân trái của anh cũng bị rạn, như thế đã là trong cái rủi có cái may rồi. Mấy ngày hôm nay thời tiết rất tệ hại, suốt hai ngày vùng núi này liên tiếp chịu các trận mưa đá, đường lớn hầu như đã bị đóng băng, đường núi thì vừa khắp khênh vừa trơn trượt, vì thế hầu như các loại xe đều không thể lưu thông được, cũng không thể dùng cáng mà khiêng Tri Trinh xuống bệnh viện dưới chân núi.

“Anh ấy nói với tôi, mỗi năm đến thời gian này thời tiết đều như vậy, ngoài một số nhiếp ảnh gia với ý định điên rồ phục lâu dài trên núi, còn lại hầu như chẳng có ai lại lựa chọn thời gian này để lên núi. Anh có dám nói là trước khi đi anh không hề biết chút gì về điều này không?”, Tuần Tuần ghé người xuống mép giường nói với Tri Trinh.

Sắc mặt của Tri Trinh tối lại, một lát sau mới lẩm bẩm: “Tôi đâu có biết là sẽ đen đủi thế này”.

Tuần Tuần cười chua chát, từ “đen đủi” mà Tri Trinh nhắc tới có lẽ là chỉ việc không lường trước rằng sẽ bị trượt xuống núi. Trong kế hoạch ban đầu của Tri Trinh chắc hẳn là mong cho tuyết và mưa bao trùm lấy vùng núi này, như vậy thì dù có bị ức hiếp thì Tuần Tuần cũng không thể rời khỏi và phải ở lại khách sạn để cho Tri Trinh thoải sức si nục. Đáng tiếc là người tính không bằng trời tính, kết quả là Tri Trinh đã phải chịu báo ứng!

Tri Trinh gạt quần áo được sấy khô sang một bên, chỉ vào bộ quần áo hoa mặc trên người, hỏi Tuần Tuần: “Những thứ quý quái gì trên người tôi đây?”.

Vì ánh sáng trong phòng không đủ, Tri Trinh không nhìn rõ vẻ mặt Tuần Tuần, chỉ nhìn thấy cô quay mặt đi.

“Đó là bộ quần áo tôi mang theo. Khắp người anh ướt đầm, không thay quần áo làm sao được? Nếu là quần áo của anh chủ nhà thì sợ anh không chịu mặc, rồi lại gây sự với tôi! Hơn nữa, đồ ngủ của tôi cũng rất rộng rãi.”

“Ý của cô là, kể từ sau khi được khiêng về đây, tôi cứ mặc bộ quần áo này sao?” Tri Trinh tưởng tượng đến cảnh mình mặc bộ đồ ngủ này và để cho mọi người băng bó vết thương, nẹp chân, sau đó còn không biết có những ai ra vào căn phòng này nhìn thấy nữa, bất giác chỉ muốn đập đầu chết cho rồi.

Tiếng của Tuần Tuần nghe cứ như đang cố nén cười, “Mà anh mặc nó cũng đâu có xấu. Vừa rồi chị chủ nhà nói trông anh xinh hơn cả mấy cô gái trong bản”.

Tri Trinh tức giận: “Cô coi tôi là đồ ngốc à? Cô nghe hiểu được tiếng địa phương của chị ta?”.

“Mười câu thì cũng hiểu được một câu”, Tuần Tuần đáp.

“Cô chỉ nghe hiểu được những câu nói xấu tôi! Dù sao thì tôi cũng đã như thế này rồi, cô cứ việc cười đi.” Tri Trinh tức giận, dùng một tay cời bộ quần áo đang mặc trên người, định thay bằng bộ quần áo của mình, nhưng đáng buồn là một tay rất khó làm, vết thương lại chưa lành, cử động mạnh một cái là đau tới mức méo cả mặt.

“Cô cười cái gì, nhìn thấy thế mà không đến giúp tôi à?”, Tri Trinh giận dữ nói.

Tuần Tuần kéo tay Tri Trinh xuống, khuyên: “Anh chịu khó một chút đi, chân anh bị thương như vậy, ai mà dám mặc quần vào bây giờ, chẳng may để lại di chứng thì làm sao?”.

“Cô sợ tôi bị què thì phải chăm sóc tôi cả đời chứ gì?”, Trì Trinh cướp lời.

“Ai mà sống suốt đời với anh?”

Trì Trinh nghe nói thế ngậy người ra, ngẫm nghĩ một lát cười lạnh lùng: “Đúng thế, cô tính toán nhanh lắm, chỗ dựa lâu dài tìm đâu mà chẳng thấy, cần gì phải tìm đến một chỗ tạm thời, đây là chưa kể còn thiếu một chân nữa chứ”.

Tuần Tuần nén con tức giận, “Giữa chúng ta như thế nào, anh là người rõ nhất, cho dù anh bị liệt hoàn toàn cũng chẳng liên quan gì đến tôi. Những chuyện trước đây tôi không muốn nhắc lại nữa, tôi thấy thương hại anh nên mới chăm sóc anh!”.

“Tôi mà cần đến sự thương hại của cô sao?” Trì Trinh thay đổi sắc mặt, kéo chân nhìn bốn xung quanh, rồi lại nói với Tuần Tuần, “Đưa điện thoại đi động của tôi đây. Tôi sẽ tìm người đưa tôi xuống núi bây giờ”.

Tuần Tuần tìm thấy chiếc điện thoại cuối giường, không nói không rằng ném nó tới cạnh tay Trì Trinh.

Quả nhiên, người đầu tiên mà Trì Trinh gọi là Chu Thụy Sinh, anh đưa máy ghé sát vào tai nghe một hồi lâu, mãi vẫn không liên lạc được với đối phương. Trì Trinh sực nhớ ra những chuyện mà Chu Thụy Sinh mới làm, chắc hẳn giờ này ông ta đã cuốn gói và ẩn kín ở một nơi nào đó rồi. Trì Trinh cũng chợt nhớ ra là mình còn để xe dưới chân núi, lập tức gọi tới phòng ban của khu danh thắng, chờ một hồi lâu thì nhận được câu trả lời rằng, chiếc xe ấy không còn ở đó nữa, vì sau khi hai người đến, Chu Thụy Sinh đã lái xe đi ngay lập tức.

Trì Trinh tức giận tới mức mắt như toé lửa, “Gã khốn đó đến tôi mà cũng còn chơi một vỏ”.

Trì Trinh xem nhặt ký cuộc gọi, có hàng loạt các cuộc gọi nhờ, có cuộc thì là của cha anh, có cuộc là của đồng nghiệp trong công ty, có cuộc là của khách hàng và có cả các cuộc gọi của đủ loại bạn. Nhưng nghĩ mãi cũng không thể tìm được ai là người có thể đội gió mưa đến đón và chăm sóc mình trong số đó! Trì Trinh buồn bã phát hiện ra rằng, trong những lúc thế này, những người mà Trì Trinh có thể nghĩ ra được thì trừ đồ vô si Chu Thụy Sinh sẵn sàng làm mọi chuyện vì cái lợi ra thì chỉ còn lại người đang đứng bên nhìn anh với con mắt lạnh lùng, bàng quan. Xét theo một khía cạnh khác cũng có thể nói là, bây giờ Trì Trinh không thể trông cậy được bất cứ ai.

Trì Trinh ném điện thoại xuống cuối giường trước mặt Tuần Tuần, rồi nằm phịch xuống, vì không lường trước được độ cứng của tấm phản giường nên bị đau kêu toáng cả lên.

Tuần Tuần quay lưng về phía Trì Trinh, thu xếp những bộ quần áo được sấy khô, tưởng rằng Trì Trinh đã ngủ hoặc đã lịm đi, yên lặng một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng anh ta từ trong chăn: “Tôi muốn vào nhà vệ sinh”.

“Cái gì?”, Tuần Tuần không hiểu, quay đầu lại hỏi.

“Tôi nói là... tôi muốn đi tiểu!” Trì Trinh cao giọng, nhưng không có vẻ tức giận lẫn át người như trước. Thấy Tuần Tuần vẫn không động đậy, Trì Trinh lại cố nhắc người lên, gằn từng tiếng: “Nhờ cô diu tôi vào nhà vệ sinh!”.

Tuần Tuần lặng lẽ cầm từ dưới gầm giường lên một vật dụng trông giống như chiếc xô.

“Cái gì?” Trì Trinh bày tỏ phản ứng mạnh mẽ của mình bằng giọng nói theo kiểu “chắc hẳn là cô đang đùa”.

Tuần Tuần nói rõ cho Trì Trinh biết: “Lúc anh trong cơn mê man không phải là chưa dùng đến thứ này đâu, trước khi anh có thể xuống giường thì đây là biện pháp duy nhất để anh giải quyết mọi vấn đề của chuyện ấy”.

Trì Trinh nhìn chằm chằm vào mặt Tuần Tuần, cho đến khi xác định được đó là sự thật, đành cúi đầu rũ rũ nói: “Cô đi ra ngoài đi”.

“Anh chắc chắn rằng sẽ đi tiểu chính xác vào đó mà không để dây ra ngoài chứ?”

“Triệu Tuần Tuần...”

Tuần Tuần nói, mặt không chút biểu cảm: “Dù sao thì kể từ sau khi tới đây không có việc gì là tôi chưa làm. Và anh nữa, đến lúc này rồi thì chẳng việc gì phải xấu hổ, ngượng ngùng”.

Sau khi giải quyết vấn đề xong, Tuần Tuần đỡ Trì Trinh nằm xuống, rồi bước đến giường đối diện, chống chiếc cửa sổ bằng gỗ bé tẹo lên. Trì Trinh sững sờ nhìn vào dãy núi trắng mênh mông ngoài cửa sổ, những cây tuyết tùng ở Cốc Dương Sơn trong truyền thuyết cuối cùng cũng đã xuất hiện, nhưng Trì Trinh chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ cùng cô ngắm nhìn cảnh tượng ấy trong hoàn cảnh như lúc này.

Người tuần núi đã cứu Trì Trinh và Tuần Tuần họ Cồn, đó là đặc trưng của dân tộc Động trong vùng núi này. Trì Trinh gọi hai vợ chồng họ là “anh Cồn” và “chị Cồn” theo Tuần Tuần, lúc đầu cảm thấy cũng hơi ngượng, nhưng gọi mấy lần rồi cũng thấy quen.

Vợ chồng anh Cồn là những người thật thà, chất phác và tốt bụng. Chưa nói tới chuyện anh Cồn chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm thầy thuốc cho Trì Trinh, còn thu xếp cho Trì Trinh và Tuần Tuần ở trong nhà của họ, bảo cứ ở đây cho đến khi nào vết thương của Trì Trinh đỡ hẳn, hoặc thời tiết tốt lên. Anh Cồn còn tìm tam thất tự nhiên hầm với xương lợn rừng cho Trì Trinh uống, nghe nói đó là một bài thuốc rất tốt cho xương cốt. Chị Cồn đúng là điển hình của phụ nữ dân tộc Động, chị không biết nhiều từ phổ thông, khi nói chuyện với Tuần Tuần và Trì Trinh đều phải dùng động tác của chân tay, mọi sinh hoạt đều trông nhờ vào sự chăm sóc chu đáo của chị, thậm chí hầu như cơm nước chị đều mang đến tận giường.

Tuần Tuần biết, cuộc sống của anh chị Cồn cũng rất khó khăn, con trai của anh chị đi làm ở bên ngoài vẫn chưa về, tuy là ngày Tết, nhưng bữa nào mang ra cũng đều là những thứ ngon nhất có được trong nhà. Tuần Tuần hiểu những phiền phức mà hai người mang lại cho gia đình anh chị Cồn, vì thế, ngoài việc chăm sóc Trì Trinh, những khi rỗi rãi cô đều ở bên chị Cồn, giúp chị làm những việc có thể làm được.

Vì nhà anh chị Cồn chỉ có hai phòng có thể ở được, thêm vào đó khi phát hiện thấy Tuần Tuần và Trì Trinh, thấy hai người dựa bên nhau, nên ngay lập tức anh Cồn nghĩ rằng họ là một đôi yêu nhau gặp nạn trên đường đi du lịch. Tuần Tuần không biết phải giải thích về mối quan hệ giữa cô và Trì Trinh như thế nào, bởi chính cô cũng có lúc không hiểu rõ và cũng không muốn làm cho rõ. Để tránh gây phiền hà cho người khác, buổi tối cô và Trì Trinh cùng ngủ trong phòng của con trai anh chị Cồn, như thế cũng tiện cho việc chăm sóc người bị thương. Trì Trinh cũng không có ý kiến gì về chuyện này.

Đến đêm, hai người ngủ trên một chiếc giường. Mặc dù trước đó không lâu, cả hai đã cùng chia sẻ niềm sung sướng về những bí mật sâu kín trên cơ thể của nhau, nhưng lúc này mỗi người có một tâm sự riêng, tuy cùng đắp chung một chiếc chăn, nhưng cả hai đều thấy ngượng ngùng. Buổi tối hôm Trì Trinh vừa tỉnh lại, Tuần Tuần làm xong mọi việc, nhìn thấy Trì Trinh có vẻ ngủ say rồi, mới khẽ khàng nằm ghé vào một bên. Không biết Trì Trinh có bị đánh thức hay không, vì trên người có vết thương nên anh nằm dang tay dang chân ra, một mình chiếm gần hết cả chiếc giường, Tuần Tuần chỉ còn cách nằm ép sát vào tường.

Trước khi Trì Trinh tỉnh lại, Tuần Tuần và thầy thuốc của trạm y tế bận túi bụi, vết thương nhỏ trên tay chân của cô cũng chẳng kịp xử lý, tiếp sau đó vì không muốn làm phiền chị Cồn, cô giặt hết quần áo mà hai người thay ra, rồi lại cầm trên tay hong khô trên bếp lò, sau khi Trì Trinh tỉnh lại thì lại càng không có lúc nào ngơi tay, nên vừa đặt lưng xuống giường lập tức cảm thấy toàn thân rã rời, dù là ở một nơi xa lạ rất khó thích nghi, nhưng cô vẫn ngủ mê mệt ngay.

Chiếc chăn bông thủ công người nhà nông, nhìn thì dày và nặng, nhưng lại không dính vào người, nửa đêm Tuần Tuần tỉnh dậy một lần, cảm thấy vai lạnh cóng, gió lùa vào qua khe hở giữa hai người.

Trì Trinh đã ngủ say, hơi thở nặng nề. Điều kiện y tế ở vùng núi kém, vết thương trên người khiến Trì Trinh rất khó chịu, điều đó Tuần Tuần rất hiểu, khi Trì Trinh bị ngấm lạnh, lúc đó Tuần Tuần đã ôm anh, có những lúc Tuần Tuần gần như không cảm thấy chút hơi ấm nào trên cơ thể Trì Trinh. Thầy thuốc của trạm y tế nói, nếu Trì Trinh không phải là người có sức khỏe thì có lẽ đã nguy hiểm đến tính mạng rồi. Nghĩ đến đây, Tuần Tuần đẩy chiếc chăn về phía Trì Trinh, trùm kín vai cho Trì Trinh, rồi lấy cả áo khoác của hai người trùm lên trên.

Tiếp đó, Tuần Tuần lại mơ màng ngủ một giấc, chân tay lạnh cóng mà trời vẫn chẳng thấy sáng. Cô cứ co ro, nhưng chăn không đủ, việc thay đổi tư thế khiến cho một phần cơ thể lộ ra ngoài không khí dường như đang ngưng đọng lại. Hình như Trì Trinh bị đánh thức, khẽ cựa mình, chiếc áo khoác rơi xuống người Tuần Tuần, Tuần Tuần đắp lại cho Trì Trinh, Trì Trinh đẩy chăn ra về thiếu kiên nhẫn.

“Có để cho người khác ngủ hay không nữa, cô có thể không động dậy được không?”

Tuần Tuần không đáp, Trì Trinh càng được thế, nói tiếp: “Chiếc giường rộng như vậy, liệu cô có thể co người đến chân trời được không? Ai người ta thêm cơ chứ, mà cũng có phải là chưa ngủ với nhau đâu”.

Tuần Tuần nhắm mắt giả vờ ngủ say. Trì Trinh lại nằm xuống, một hồi lâu sau lại lẩm bẩm: “Tôi không dịch người lại được, cô nhích lại gần hơn đi, cẩn thận kéo đề vào chân tôi đấy. Cô mà bị lạnh thì lấy ai là người chăm tôi?”.

“Tôi đâu có kêu lạnh”, Tuần Tuần đáp cố giữ vẻ cứng cỏi.

Trì Trinh tức giận nói: “Nhưng mà tôi lạnh!”.

Trì Trinh nằm chờ một lúc, tới khi gần như sắp mất hết kiên nhẫn thì Tuần Tuần mới dịch người tới sát bên Trì Trinh. Khi cô chỉnh lại tư thế, không cẩn thận đã chạm vào chân có nẹp của Trì Trinh, biết chắc như vậy sẽ rất đau, Tuần Tuần định xin lỗi nhưng không nghe thấy Trì Trinh nói câu nào.

Khi hai cơ thể sát lại bên nhau, chiếc chăn dường như rộng hẳn ra. Tuần Tuần nghiêng mặt lại, lần đầu tiên thử có nhìn gương mặt Trì Trinh trong bóng tối. Dường như cô chưa bao giờ nhìn thẳng vào Trì Trinh trong trạng thái tỉnh táo và ở cự ly gần như vậy, cũng chưa bao giờ nằm yên lặng bên cạnh anh. Gạt bỏ những ham muốn xác thịt như cuồng phong bão táp và những toan tính giữa cái được, cái mất, dường như họ đều trở nên yếu ớt hơn hẳn. Không nhìn thấy rõ về mặt và đường nét trên khuôn mặt của người nằm bên cạnh, nhưng cảm giác về sự tồn tại trở nên mạnh mẽ hẳn lên, hơi ấm truyền cho nhau và sự nương tựa vào nhau sao mà hiển hiện và quan trọng đến thế. Tuần Tuần nhắm mắt lại, hơi thở của Trì Trinh làm ấm cả khoang cổ của cô.

Đối với phụ nữ, thế nào thì gọi là sự yên ổn? Ngoài thứ cần cân nhắc như vật chất, thì có lẽ chỉ còn lại là những tiếng thở đều đều của người đàn ông bên cạnh những lúc nửa đêm. Không cần người ấy phải làm gì, chỉ cần người ấy ở đó, để khi giờ tay ra là có thể chạm vào thì con người ta sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Một lúc sau đó, cả hai đều nhanh chóng đi vào giấc ngủ say nồng, hình như Tuần Tuần còn mơ nữa, nhưng khi tỉnh dậy thì không nhớ rằng đã mơ thấy chuyện gì, cô cứ thấy tiêng tiếc, nhất định đã có thứ gì đó quý giá bị đánh mất trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Một bát đấm mê

Bản làng mà Tuần Tuần và Tri Trinh đang ở chỉ có không đầy năm chục hộ gia đình, đây cũng là nơi tụ cư của những người dân tộc Động, vì giao thông không thuận tiện nên sự giao tiếp với thế giới bên ngoài rất hạn chế. Theo lời anh Côn thì, có một số người già suốt đời chưa bao giờ ra khỏi núi, ngay cả đến một người phụ nữ như chị Côn nhiều nhất một năm cũng chỉ xuống thị trấn hai lần. Ngành du lịch mới mở hoàn toàn chưa mang lại những thay đổi thực sự cho cuộc sống của họ, họ vẫn sống theo kiểu tự cung tự cấp từ hàng trăm năm, thậm chí là hàng nghìn năm trước. Mỗi khi mùa đông đến, gặp khi mưa tuyết, bản làng lại càng trở nên cách biệt với thế giới bên ngoài. So với sự tấp nập của thành phố thì dường như thời gian ở đây trôi qua rất chậm.

Tri Trinh bị chiếc chân bị thương cột chặt trên giường, ngày ngày chỉ nhìn thấy bầu trời bừng sáng rồi lại tối sầm bên ngoài cửa sổ, ngày vì thế trở nên dài lê thê, chân tay buồn bực, bứt rứt tới mức Tri Trinh cảm thấy da thịt mình như dính chặt xuống giường và Tuần Tuần trở thành tiêu điểm toàn bộ sự chú ý của anh.

Những khi Tuần Tuần ở bên, hai người chưa hẳn đã hợp nhau. Tri Trinh thì thấy sốt ruột vì mãi cũng không xuống khỏi giường được, tính tình trở nên rất khó chịu. Không phải lần nào Tuần Tuần cũng nhường nhịn, nên hai người thường xuyên nói mấy câu rồi thì cãi nhau. Nhưng hễ Tuần Tuần rời khỏi phòng, lập tức Tri Trinh cảm thấy bất an, thính giác bỗng trở nên rất nhạy. Anh có thể nghe rõ tiếng động khác nhau trong khi làm việc của Tuần Tuần và chị Côn, cũng nghe rõ tiếng bước chân bên ngoài và tất nhiên có cả tiếng bước chân nhẹ nhàng hơn người khác của cô nữa.

Tất nhiên Tuần Tuần cũng cảm thấy sự dựa dẫm của Tri Trinh với mình, nhưng Tri Trinh trong lúc ốm đau càng rất khó gần. Giống như buổi sáng sớm ngày mùng Sáu, khó khăn lắm cô mới đun được thùng nước để cho Tri Trinh rửa mặt, nhưng không biết dây thần kinh nào bị chập mạch mà anh ta cứ nhất quyết đòi thay bằng nước giếng mức lên.

Lúc đó nước giếng lạnh buốt như kim châm, Tuần Tuần đã biết điều đó khi giặt quần áo, nên nhất quyết khuyên Tri Trinh đừng có gây sự, còn Tri Trinh thì lại một mực đòi cô ra ngoài mức nước giếng. Tuần Tuần không thể chịu nổi nữa, liền ra ngoài mức một gàu nước giếng mang vào phòng, Tri Trinh được dâng chân lên dâng đầu, lại đòi Tuần Tuần dùng chiếc bát to của chủ nhà mức cho anh một bát. Tuần Tuần làm theo, mức một bát nước đầy đưa đến trước mặt Tri Trinh, rồi nhìn xem Tri Trinh còn định giờ trò gì nữa. Tri Trinh dựa vào đầu giường, chỉ nhìn qua một cái rồi lại đòi Tuần Tuần mức lại.

Nghĩ đến chuyện Tri Trinh bị thương nhàn rồi, vô vị, nên Tuần Tuần không so đo với anh, và mức lại bát khác, Tri Trinh vẫn cứ lắc đầu mấy lần như vậy, dù là người rất kiên nhẫn cũng không chịu đựng thêm được nữa. Lần cuối cùng, Tuần Tuần vục mạnh chiếc bát vào thùng, con tức giận của cô khiến cho một ít nước bắn cả ra ngoài cô cũng mặc. Trong bụng Tuần Tuần đã nghĩ, nếu Tri Trinh còn nghĩ cách gây khó dễ cô sẽ đánh anh. Không ngờ, lần này nhìn thấy bát nước đưa tới, Tri Trinh lại mỉm cười có vẻ rất vừa lòng, rồi yêu cầu cô đem bát nước đó đi đun để pha trà.

Bát nước ấy là do Tuần Tuần tự tay mức từ dưới giếng lên, cô biết rõ, đó là một thứ vô cùng bình thường, trong đó ngoài một chút bọt ra chẳng còn gì nữa. Cô nghĩ ngờ, không biết có phải là do Tri Trinh ngã mà ảnh hưởng đến não hay không, hoặc là do hoàn cảnh thay đổi đột ngột dẫn đến sự biến thái trong tâm lý, nên mới tìm cách khác để gây sự với cô như vậy. Rồi Tuần Tuần lại nghĩ, có lẽ vì lúc thường do nghĩ đến vết thương của Tri Trinh cô đã nhường nhịn quá nhiều cho nên bây giờ mới dẫn đến hậu quả như thế này. Sau khi pha trà xong, một hai ngày sau đó, Tuần Tuần không thêm nói năng gì với Tri Trinh.

Ngày mùng Tám trời bắt đầu tạnh mưa, nhiệt độ hơi nhích lên. Nhưng sau khi đi thăm dò đường về, anh Côn nói với họ rằng, đường xuống núi vẫn còn nhiều nơi đóng băng, chưa có xe nào lên tới nói, xe xuống núi cũng không dám đi, kể cả xe buýt du lịch trong sơn trang. Tuy vậy, đường núi thì có thể đi được rồi, chỉ cần cẩn thận một chút thì không còn phải lo trượt ngã nữa.

Xuất phát từ lòng tốt, anh Côn hỏi Tri Trinh và Tuần Tuần có định nhân lúc này chuyển về khách sạn không, vì dù sao thì điều kiện ở đó cũng tốt hơn, nếu họ đồng ý thì anh có thể tìm người đến giúp cùng khiêng Tri Trinh đi theo con đường núi. Tuần Tuần hơi do dự, một mặt vì những lời anh Côn nói là sự thực, nhưng mặt khác, vì băng ở đường núi vừa mới tan ra, đường lại hiểm trở, nếu khiêng người bị thương đi trên con đường như vậy vẫn nguy hiểm, hơn nữa cũng lại phiền đến mọi người. Và theo cô được biết, những người ở lại làm việc trong sơn trang dịp Tết không nhiều, trong phòng y tế cũng không có người trực ban, trở về đó, ngoài điều kiện vật chất được cải thiện hơn một chút, họ vẫn cứ mắc kẹt như cũ.

Tuần Tuần vẫn còn chưa kịp nói gì thì Tri Trinh đã thẳng thắn tỏ rõ thái độ của mình. Anh hỏi vợ chồng anh chị Côn, có phải họ ở đây lâu đã mang lại phiền toái cho gia đình không, nói rồi Tri Trinh móc tiền trong ví ra, giúi vào tay anh Côn, chứng tỏ rằng mình không làm phiền hà cho gia đình.

Vợ chồng anh chị Côn nhìn thấy mớ tiền Tri Trinh nhét vào tay luống cuống không biết phải nói gì. Mãi cho đến khi Tuần Tuần trừng mắt nhìn Tri Trinh một cái, Tri Trinh mới ngượng ngùng cầm tiền về, nhưng vẫn giữ nguyên ý rằng, anh mong muốn chủ nhà tiếp tục cho họ ở thêm mấy ngày nữa, đến khi nào đường lớn thông xe thì thôi. Vợ chồng anh Côn thì một mực bày tỏ rằng, gia đình rất vui vì có khách đến nhà, họ không hề có ý định đuổi khách đi, thế nên mọi người không bàn đến chuyện chuyển về khách sạn nữa.

Nhớ đến chuyện Tri Trinh còn để lại đồ trong khách sạn, Tuần Tuần quyết định nhân lúc đường dễ đi, quay trở lại đó lấy đồ giúp Tri Trinh.

Nhưng Tri Trinh lại không hề tỏ ra biết ơn vì điều đó, mà nói rằng chỉ là mấy bộ quần áo chẳng đáng tiền, không cần thiết phải mất công như vậy. Tuần Tuần không hiểu thực sự Tri Trinh muốn gì nữa, rõ ràng hôm qua khi cô lau người giúp, anh ta cứ ca cẩm về bộ quần áo hoa mặc trên người, chỉ mong sao nhanh chóng có bộ quần áo vừa hơn để thay ra.

Tuần Tuần vẫn cứ quyết định đi một chuyến, ít ra thì cũng phải tới đó trả phòng. Anh Côn sợ trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã sai chị Côn đưa Tuần Tuần đi. Trước khi ra khỏi cửa, Tuần Tuần nhìn thấy vẻ không thích của Tri Trinh, tựa hồ như chuyến đi này của cô là dứt khoát dứt bỏ anh không bằng, vì thế trong lòng cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trên đường đi, Tuần Tuần xin lỗi vì chuyện Tri Trinh không nói gì mà đã nhét tiền vào tay anh chị Côn. Cô không biết rốt cuộc thì chị Côn có nghe hiểu những lời nói của cô hay không, chỉ biết rằng khi cô nói xong rồi thì chị Côn xi xò một thôi một hồi, khuôn mặt đen xạm nở một nụ cười tươi như hoa,

Tuần Tuần không hiểu câu nào, chỉ còn biết mỉm cười đáp lễ với vẻ ngượng ngùng. Có lẽ chị Cồn cũng biết cô không hiểu những lời mình nói, nên vừa cười vừa lắc đầu, vẻ hơi lo lắng. Sau đó chị cố gắng nói thật chậm, và dùng những lời gần với tiếng phổ thông nhất, kết hợp với các động tác chân, tay nhấn mạnh lại một lần nữa. Tuần Tuần chăm chú lắng nghe, chỉ nghe thấy mấy từ "nước giếng" và "uống trà", hình như chị Cồn đang giải thích về hành động kỳ quặc của Tri Trinh hai hôm trước. Tuần Tuần chợt nhớ ra, hôm ấy, khi cô đang đun trà, chị Cồn cũng ngồi bên bếp lửa và nhìn cô cười.

Lúc này Tuần Tuần cũng thấy tò mò hẳn lên. Khi lên tới son trang Minh Đăng lấy hành lý xong, Tuần Tuần đến quầy làm thủ tục trả phòng, chợt nảy ra một ý nghĩ, tiện thể hỏi người phục vụ xem có hiểu tiếng địa phương không. Một cô gái trong số họ nói mình là người bản địa, nên Tuần Tuần đã nhờ cô làm phiên dịch giúp cho.

Chị Cồn lại nói một thôi một hồi, cô gái kia nghe xong thì cười. Cô nói lại với Tuần Tuần, ý của chị Cồn là, ở bản của chị có một phong tục, là tục "Tết mức nước" vào ngày mừng Sáu Tết, theo truyền thống, buổi sáng hôm ấy, các cô gái chuẩn bị lấy chồng sẽ mức một bát nước giếng và đun trà cho người yêu, nếu bát nước được mức lên có bọt trắng thì có nghĩa là mang điều may mắn, chứng tỏ cô gái ấy và chàng trai kia thật lòng yêu thương nhau, người con trai uống bát trà ấy xong thì hai người có thể sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Cô gái kia nói xong, chị Cồn cứ gật đầu và cười với Tuần Tuần. Có thể anh Cồn đã vô tình nói cho Tri Trinh biết phong tục này cho vui, nhưng không ngờ Tri Trinh tưởng thật. Chị Cồn đã chứng kiến toàn bộ quá trình mức nước đun trà, chị mong muốn cho tình cảm giữa hai người thật tốt và bảo Tuần Tuần đừng gặng Tri Trinh về chuyện này.

Hai bàn tay của Tuần Tuần chống trên quầy phục vụ bằng đá lạnh toát, thần thờ.

Cô nhớ bát nước đầu tiên cô mức không có bọt, có lẽ đó mới thực sự là ý định của ông Trời. Cô không sẵn lòng, Tri Trinh cũng không có ý nghiêm chỉnh, đầu bạc răng long chỉ là hoa trong gương, trắng nơi đáy nước. Tri Trinh biết điều đó nhưng lại cứ buộc cô ném trái hết lần này đến lần khác, cho dù là đi ngược lại quy tắc của trò chơi cũng đòi cho bằng được kết cục mà anh ta muốn có.

Hình ảnh Tri Trinh mỉm cười bê bát trà lên thường thức vẫn hiện lên trước mắt Tuần Tuần, niềm vui sướng đó chẳng khác gì khi đứa trẻ được người lớn dỗ dành rằng "ngày mai cho con đi chơi công viên". Nhưng anh ta lại là người chẳng tin tưởng vào điều gì.

Chị Cồn chộp lấy bàn tay của Tuần Tuần, dùng bàn tay thô ráp xoa lên mu bàn tay của cô. Cô gái kia lại tiếp tục vai trò phiên dịch của mình, nói chị Cồn bảo rằng Tuần Tuần là người có phúc. Tuần Tuần mỉm cười với chị Cồn nhưng cảm thấy trong lòng gợn lên một nỗi buồn khó tả.

Trên đường xuống núi, Tuần Tuần nhận được điện thoại của Tạ Bằng Ninh. Anh nói ngày Ba mươi anh gọi cho cô mãi cũng không sao liên lạc được. Mấy ngày trước, vì dễ giữ lễ, anh chuẩn bị một ít quà đến thăm mẹ vợ cũ, trước khi đi đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sẽ bị mẹ vợ cũ lạnh nhạt, bóng gió xa xôi, nhưng không ngờ mẹ Tuần Tuần vừa nhìn thấy anh đã như người chết đuối vớ được cọc, khóc lóc ầm ĩ lên.

Lúc ấy Tuần Tuần cũng đã gọi điện về báo cho mẹ biết mình vẫn bình an, mẹ Tuần Tuần tuy biết con gái mắc kẹt trong núi nhưng không gặp nguy hiểm gì. Bà khóc là vì hoàn cảnh khó khăn đang gặp phải và chưa tìm đâu ra sự nương nhờ, thế nhưng người con rể sau khi ly hôn mà bà luôn thấy chương mắt đã mang đến cho bà sự an ủi và chút ấm áp thiếu vắng từ lâu.

Tạ Bằng Ninh an ủi mẹ vợ mãi, sau đó thì được biết Tuần vẫn Tuần đang trên núi nên rất không yên tâm. Anh nói mấy ngày nay anh dò hỏi về cách đi lên núi thông qua đủ mọi nguồn, nhưng bất cứ lái xe nào nghe đến Cốc Dương Sơn sau trận mưa tuyết cũng đều nói là không dám mạo hiểm tới đó. Bây giờ mưa tuyết tạm ngừng, có thể đi bộ lên lưng chừng núi, Tạ Bằng Ninh nói vừa may có mấy người lái xe của đơn vị bạn thân đi qua vùng núi này, nên đã nhờ và họ cũng đã đồng ý sẽ lái xe tới chờ ở cửa vào khu danh thắng, chỉ cần Tuần Tuần đi được tới đó, thì hôm nay có thể đón cô về thành phố.

Tạ Bằng Ninh còn nói, nếu không vì phải đi làm, cơ quan lại đang có việc gấp thì nhất định anh sẽ đích thân lái xe đến đón cô.

Tuần Tuần vội đáp: "Xin lỗi vì đã để anh phải bận tâm".

Trong lúc này, cô thấy rất khó thích ứng với sự lo lắng bận tâm của người chồng trước đối với mình. Lúc hai người còn sống với nhau, có lần cô đi mua rau, chẳng may gặp trận mưa lớn mắc kẹt ở siêu thị, trong khi cơ quan của Tạ Bằng Ninh cách đó không xa, anh biết rõ lúc đó vợ mình rất có khả năng chưa về được nhà, nhưng không hề nghĩ đến chuyện tiện thể ghé qua đón cô. Tuần Tuần đã phải đợi hai tiếng đồng hồ, trời tối rồi mới gọi được xe về nhà. Nói như vậy không có nghĩa là lòng dạ anh sắt đá, đối xử tồi tệ với vợ, anh không thuộc dạng người khắc nghiệt mà chỉ là vì không nghĩ ra được. Sự chia ly nhiều khi không phải là vì sự oán hận mà là vì sơ suất.

Tạ Bằng Ninh nói: "Em không cần phải khách sáo với anh như thế. Tuần Tuần, em cứ yên tâm, chuyện của mẹ em, anh sẽ nghĩ cách. Anh có người bạn làm việc bên Sở công an, anh cũng đã hỏi rồi, sẽ nhanh chóng tìm ra kẻ lừa gạt thôi. Em đừng vội nghĩ đến chuyện bán nhà, anh cũng còn chút tiền, anh đã đưa để mẹ em trả lại số tiền vay của người thân rồi".

Trước mắt Tuần Tuần dường như xuất hiện một vị cứu tinh, nhưng cô hiểu, trên đời này chẳng có thứ gì cho không, cho dù những thứ đó là từ chỗ người chồng cũ.

"Cám ơn anh. Nhưng anh không cần phải làm tất cả những điều đó vì em đâu", Tuần Tuần nói với Tạ Bằng Ninh.

Tạ Bằng Ninh có vẻ thất vọng, bèn tự đùa rằng: "Tuy chúng ta đã ly hôn, nhưng có nhất thiết phải vạch ranh giới rõ ràng như thế không? Đúng, trước đây anh đã đối xử với em không tốt, anh đã coi nhẹ sự tồn tại của em...".

Tuần Tuần đột nhiên ngắt lời anh, "Mẹ em đã nói với anh về chuyện em và Tri Trinh chia tay nhau rồi à? Bà ấy đã cam kết với anh những gì nữa?".

Tạ Bằng Ninh sùng sốt, giọng nói bỗng trở nên sượng sùng, anh nói tiếp: "Thực ra dù mẹ em có nói gì cũng không quan trọng, điều quan trọng là chúng

ta biết mình cần gì. Con người rất tệ, trước Tết thu dọn nhà cửa, người dọn nhà lôi từ dưới gầm giường ra một cái túi đồ dùng khi cần kíp. Anh nhớ, trước đây cứ cách một khoảng thời gian em lại thay mấy thứ như lương khô hoặc nước uống trong đó, lúc ấy anh thấy việc làm ấy thật buồn cười. Anh đã bảo người lau dọn mở chiếc túi ấy ra xem, tất cả những thứ để trong đó đều đã quá thời hạn, chị ta hỏi anh có nên vứt nó đi không, nhưng anh hoàn toàn không muốn. Bởi vì, khi nhìn vào những thứ đó, anh mới nhớ đến những ngày tháng có em ở bên. Vốn dĩ chúng ta đã có thể trở thành vợ chồng sống với nhau đến đầu bạc răng long, nhưng đáng tiếc giờ đây đã mất hết thời gian bảo hành. Anh gói ghém chiếc túi đựng đồ ấy và để nó vào chỗ cũ. Tuần Tuần, có lẽ chúng ta đều đã đi qua một đoạn ngã ba đường, nhưng vẫn còn kịp quay đầu lại, anh...anh hy vọng rằng những thứ bên trong chiếc túi đựng đồ khi cần kíp ấy sẽ được chính tay em thay".

Những lời này được nói ra từ miệng một người không giỏi nói năng như Tạ Bằng Ninh quả là một việc không dễ dàng, và anh đã nói bằng một giọng gấp gáp, sau đó nín thở chờ đợi.

Tuần Tuần cảm thấy trong lòng rất rối ren, đây là việc được gọi bằng cái tên "quay lại" của người chồng cũ ư? Rất nhiều khi không phải là mất rồi mới cảm thấy trân trọng, quý giá, mà là sau khi bị mất rồi biết rõ đó chẳng có gì to tát, nhưng ở một nơi sâu kín trong lòng vẫn cảm thấy một khoảng trống vắng.

Cô nên lấy hết can đảm nói to lời từ chối, mọi người đều nói, ngựa tốt không nhai lại cỏ, bởi vì, thứ cỏ nhai lại đó phần nhiều đã thấm nước bọt của con ngựa khác. Nhưng nếu phía trước chỉ có gai góc thì liệu bạn có nhai lại thứ cỏ đó không? Huống chi, phần lớn mọi người đều không phải là những con ngựa tốt, tiếp tục kiếm tìm có thể chỉ toàn gặp những cây khô cằn cỗi, quay đầu lại thì chỉ cần một sự thỏa hiệp và dừng khí trong một khoảnh khắc mà thôi.

Tuần Tuần đã ném thử cuộc sống đến đầu bạc răng long với Tạ Bằng Ninh, tuy thất bại, nhưng không có nghĩa là họ không có khả năng ấy, bởi họ đều cam tâm tình nguyện làm những người bình thường, trải qua sự vấp vấp, mỗi người sẽ biết cách trân trọng, đời người bình dị có được không phải dễ dàng.

Mỗi sự lựa chọn đầy sức cảm dỗ được đặt ra trước một Tuần Tuần luôn khao khát một cuộc sống ổn định. Thế nhưng cô không suy nghĩ lâu, mà nói ngay với Tạ Bằng Ninh rằng "không". Cô có thể đi bộ xuống núi được nhưng còn Trì Trinh thì sao?

Tuần Tuần cũng không hiểu mình ra sao nữa, có lẽ cô đã trúng phải bùa mê của bát nước ấy. Một lời nói dối sẽ kèm theo rất nhiều lời nói dối khác, một sự hoang đường trong một đêm cũng nhất định phải cần tới vô số lần hoang đường khác để bù đắp vào đó?

Tuần Tuần và chị Cồn cùng về đến ngôi nhà nhỏ. Đoạn đường núi bằng gỗ vẫn rất trơn, hai người đã phải bước đi rất thận trọng, bởi họ đều biết có người đang đợi họ ở nhà. Lần đi về này tốn không ít thời gian, khi nhìn thấy ngôi nhà gạch bằng đất cũ mà tường vôi trắng đều đã lở hết thì trời cũng vừa lúc hoàng hôn, phía đầu núi bên kia đã nhìn thấy ánh nắng chiều từ lâu không thấy.

Anh Cồn đang làm sạch chiếc tàu thuốc của mình ở trước nhà, người ngồi dựa vào cửa cách đó không xa chính là Trì Trinh nhiều ngày liền không xuống khỏi giường. Trên chân của Trì Trinh phủ một chiếc chăn dày, người khoác chiếc áo gió của Tuần Tuần. Chị Cồn lại cười và nói điều gì đó, Tuần Tuần vẫn không hiểu. Chân cô giẫm vào một mẩu giấy gói pháo màu đỏ bị nước mưa làm ướt, đi gần về phía người ngồi trước nhà. Anh Cồn đứng dậy ra hiệu cho vợ đi nấu cơm, Trì Trinh nửa cười nửa không nhìn Tuần Tuần nhưng không nói câu nào. Bỗng nhiên Tuần Tuần cảm thấy Trì Trinh có thể nghe hiểu những lời của chị Cồn.

Tuần Tuần cất hành lý của Trì Trinh xong, quay ra cửa hỏi, vì sao anh lại ra ngồi ngoài cửa để bị gió thổi như vậy. Trì Trinh từ chối không chịu để Tuần Tuần đi trở lại trong phòng, nói rằng mình sắp bị mốc meo trên giường rồi và cảm thấy người khỏe hơn trước rất nhiều, có thể đi được mấy bước nếu được người khác dìu, vì vậy cảm thấy rất dễ chịu.

Nếu đã vậy Tuần Tuần cũng không ép nữa. Cô mang một chiếc ghế thấp ra ngồi bên cạnh Trì Trinh và mấy bộ quần áo hai người thay ra tối hôm trước. Trì Trinh đứng đưa cái chân không bị thương, soi gương cạo râu, vì không cẩn thận chạm vào vết thương vừa đóng vảy, bật tiếng kêu đau, rồi sau đó lại cất tiếng ngân nga hát chẳng thành văn điệu gì. Tuần Tuần giặt quần áo xong, dùng hết sức để vắt ga trải giường, Trì Trinh cười trêu rằng cô ngốc, rồi bảo cô đi lại gần, dùng một tay túm lấy một đầu chiếc ga giường vắt kiệt giúp cho cô.

Mùi thơm của thức ăn nhanh chóng tỏa ra khắp nhà, anh Cồn gọi hai người vào ăn cơm. Tuần Tuần đỡ Trì Trinh dậy, anh nhảy cẫng nhấc từng bước một, rồi đột nhiên sờ vào bàn tay của Tuần Tuần đang đỡ ngang người mình.

"Tay của cô lạnh quá", Anh nói.

Tuần Tuần cười, tưởng rằng cuối cùng thì Trì Trinh cũng đã hiểu cho nỗi vất vả phải giặt quần áo bằng tay trong nước lạnh của cô, ai ngờ câu tiếp theo lại là câu trêu chọc.

"Điều bộ của cô khi giặt quần áo rất giống với một bà già".

Tuần Tuần đáp với vẻ không vui: "Người mặc bộ quần áo ngủ bằng vải hoa mới là bà già".

"Tôi lại đang muốn cô nói rằng tôi là một ông già", Trì Trinh đáp lớn không hề xấu hổ.

Tuần Tuần cố ý không nhắc Trì Trinh về bức cửa dưới chân, quả nhiên vì mãi giành phần thắng bằng lời, nên khi chân còn lại vấp phải, Trì Trinh suýt nữa thì bị ngã bổ chửng.

Chương 34: Lời trong mơ của hai người

Bữa tối hôm đó không có món nào ngon nhưng bởi vì đây là lần đầu tiên Tri Trinh ngồi ăn cơm ở bàn, vì thế mà nó trở nên khác biệt. Anh Côn đã rót cho mọi người một chén đầy rượu do nhà ngâm, và đặc biệt ép Tri Trinh uống thêm mấy chén nữa, anh nói loại rượu này rất tốt cho vết thương của Tri Trinh.

Tri Trinh không quen uống rượu thuốc, cảm thấy có vị rất lạ, nhưng trước sự nhiệt tình của chủ nhà khó lòng từ chối nên đành liều uống mấy chén. Một lát sau, hơi rượu bốc lên, cảm giác lạnh và đau của vết thương bỗng nhiên đỡ hơn hẳn, Tri Trinh cũng thấy vui hơn.

Sau khi ăn cơm tối xong, Tuần Tuần vào bếp giúp chị Côn thu dọn bát đĩa, Tri Trinh và anh Côn vẫn tiếp tục anh một chén, chú một chén chuyện trò rất rôm rả. Một lúc sau, hai người đàn ông đã chuyển choáng vì hơi men, khoác vai nhau nhận anh nhận em, cảm giác xa cách, sự khác nhau về thói giới quan, nhân sinh quan... tất cả đều tan biến như mây khói, chủ đề câu chuyện từ những chuyện vui của thời du học ở nước ngoài, cho đến những vụ móc nối, đấu đá nhau ở chốn thương trường, đến những điều cần biết trong phòng chống cháy rừng, rồi lại đến làm thế nào để bắt được báo trong mùa xuân, chuyện gì cũng đáng để thêm một chén. Đến khi Tuần Tuần rửa bát xong chuẩn bị đi ngủ, thì thấy hai người đàn ông chụm đầu bên chiếc bàn nhỏ, dưới ánh đèn vàng vọt, không biết đang bàn tính chuyện gì, thì ra nhân lúc có men rượu, Tri Trinh đang làm giúp anh Côn một bản phân tích đầu tư sản xuất đối với việc nhận thầu trồng rừng.

Sau cùng, anh Côn gục xuống bàn ngáy khò khò, còn Tuần Tuần thì phải vừa dọa vừa dỗ mới kéo được Tri Trinh vẫn đang trong trạng thái lơ mơ về phòng. Trước khi ngủ, Tuần Tuần lấy nước nóng lau người cho Tri Trinh, anh ta bắt đầu giờ trò, khiến cho nước bắn ra tung toé. Tuần Tuần đỏ bừng mặt, ném chiếc khăn mặt lại, không thêm lau cho Tri Trinh nữa.

Tri Trinh chỉ còn một chân bị thương là chưa lành, hôm nay thầy thuốc của trạm y tế đến thay thuốc, nói tình hình hồi phục của anh rất tốt. Mặc dù nẹp gỗ chưa thể tháo được, nhưng anh đã có thể trở mình nhẹ nhàng trên giường. Tri Trinh vòng tay ôm Tuần Tuần từ phía sau, rồi tiếp tục di chuyển xuống phía dưới, Tuần Tuần không nén được vừa giăng ra vừa nói: “Vừa mới đỡ được một chút mà anh đã lập tức lộ nguyên hình, không sợ chân bị gãy lại à?”.

Tri Trinh khẽ cọ má lên gáy Tuần Tuần, nói với giọng dịu dàng: “Đây không phải là lỗi tại tôi. Cô không biết rượu của anh Côn ngâm bằng gì đâu! Không phải là đuôi hươu thì cũng là đuôi hổ, đều là những thứ bổ cả, không lẽ cô nhân tâm nhìn tôi thất khiếu chảy máu sao?”.

Tuần Tuần dờ khóc dờ cười, nhắc tay này của Tri Trinh xuống, thì tay kia của anh lại bám riết lên người cô, không cần quay đầu lại cô cũng có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong hơi thở của anh.

“Lẽ ra lúc trước anh phải ngã cho thất khiếu chảy máu mới phải! Anh mà còn dám động đây nữa thì cứ chờ đấy, phiền anh giữ chút văn hoá uống rượu được không?”

Tri Trinh cười: “Cô mà nói tới văn hoá uống rượu với tôi à, khi cô uống say thì văn hoá của cô còn không bằng tôi đâu”.

“Chỉ nói linh tinh!”

“Nếu tôi nói sai lời nào thì lần sau bị ngã sẽ trở thành thái giám. Có đúng là cô quên hết rồi hay không, cô không biết còn tôi thì nhớ rất rõ ràng”.

Mặc dù Tuần Tuần biết Tri Trinh vốn là người lắm mưu nhiều kế, để đạt được mục đích thì không có gì là không làm, nhưng nhớ tới cái đêm ba năm trước, cô không khỏi giật mình. Cô vừa thấy sợ, những cũng vừa mong muốn được gỡ tấm màn bao phủ trong ký ức, vì thế quay người lại hỏi: “Sau đó anh đưa tôi đến toà nhà đó đập chén hay là vì buổi tối hôm đó chúng ta ở dưới nhà hàng ở tầng dưới?”.

Tri Trinh vui đầu vào ngực cô, gật đầu liên tiếp, “Thấy chưa, không phải cô không nhớ chút nào đâu nhé”.

“Những điều tôi nhớ thì đều là khi tỉnh dậy và rời khỏi đó... Tôi hôm ấy chắc là tôi đã say tới mức mê man không biết gì, chắc chẳng khác gì một cây chuối đổ đâu nhỉ?”, Tuần Tuần nói với hy vọng có được sự buông tha.

Nhưng Tri Trinh đã lập tức làm tan biến ảo tưởng ấy của cô không chút nể nang.

“Cái gì mà như cây chuối đổ? Có cây chuối đổ nào lại chủ động như cô không? Cô muốn nói là mình không biết gì và đổ mọi lỗi lầm sang cho tôi hả, đừng có mơ!” Tri Trinh cố ý nói to, “Cô không biết lúc đó cô buồn cười thế nào đâu. Tôi thì rất trong sáng, một lòng một dạ đưa cô về phòng mà cậu họ đã chỉ định để nghỉ ngơi một đêm, cô cứ luôn mồm nói luyện thuyên tôi cũng chịu, rồi cô nói một thời một hội về triết lý sống lạ lùng của cô, tôi cũng chịu. Nhưng khi tôi vừa đi cô lên giường, vẫn chưa kịp đứng dậy, thì đã bị cô đè xuống giường như núi Thái Sơn rồi”.

Tuần Tuần nghĩ, chắc là không phải thế, không lẽ cảm giác mình sẽ trả tiền trong tiệm thức đã khiến cô phóng túng và bừa bãi như vậy? Tri Trinh tiếp tục khơi ra những điều mà cô không muốn nghe nhất, “Điều buồn cười nhất là, tôi vẫn còn đang định tỏ ra mình là người không lợi dụng lúc người khác nguy khốn mà làm bậy, khó khăn lắm mới thoát ra được và lấy hết can đảm để nói với cô mấy điều tâm sự trong lòng. Tôi đã nói rất thật lòng, rất đúng với tình cảm của mình, trái tim trong sáng của tôi còn đập loạn xạ cả lên, nhưng không ngờ khi quay lại thì đã thấy cô cởi hết quần áo trên người...”.

“Làm sao có chuyện đó được!”, Tuần Tuần mặt đỏ đến tận mang tai, chỉ còn biết phủ nhận lời của Tri Trinh.

“Lúc đó tôi cũng đã nghĩ rằng chắc là mình bị ảo giác. Nhưng cô cứ cười một cách ngốc nghếch, nói những câu nào là ‘quần tử còi mỗ, tiểu nhân giấu nhem’, và nhất định lột quần áo để tôi thành quần tử... Lúc đó tôi có hiểu gì đâu? Tất cả là do cô dạy tôi làm những điều xấu!”

Tuần Tuần thấy hối hận vì đã hỏi Tri Trinh về những chuyện này, cô chỉ muốn đập đầu vào tường cho rồi. “Quần tử còi mỗ, tiểu nhân giấu nhem...” là câu danh ngôn của Tăng Dục trong một thời gian nào đó, không hiểu sao nó lại được lưu vào trong bộ nhớ của cô một cách vô thức như vậy. Ảnh hưởng của tám gương xấu quả nhiên thể hiện rất rõ.

“Thôi, anh uống nhiều rồi, đừng có nói nữa”, Tuần Tuần vội ngắt lời.

Tri Trinh vẫn cười, Tuần Tuần cảm thấy cả nhịp rung lồng ngực anh.

“Làm thế nào bây giờ? Vừa mới nói đến chỗ thú vị nhất. Tôi bị cô dỗ lên giường mà vẫn cứ không biết là vì sao, nhưng vừa mới động chạm một cái, thì cô đã đẩy tôi, rồi thương lượng rằng, cô là trinh nữ, làm như vậy liệu có bị thiệt thòi không...”

“Tôi ngủ rồi”, Tuần Tuần nói với giọng tuyệt vọng.

Tri Trinh xoay cô lại, cười nói: “Tôi cũng đã trả lời cô rất thật rằng, đó cũng là lần đầu tiên của tôi, như thế là chúng ta hoà”.

Tuần Tuần đẩy Tri Trinh một cái, bỗng thấy bàn tay mình chạm vào làn da nóng rực.

“Anh sao thế...” Có thể cởi bỏ áo quần một cách nhanh chóng như vậy trong tình trạng bị thương, không biết như vậy có coi là “thân tàn nhưng chí vẫn kiên cường” hay không?

Tri Trinh trả lời một cách mơ hồ: “Hãy cho tôi được làm ‘quần tử’ một lần đi”.

Chân của Tri Trinh vẫn cử động khó khăn như cũ, sự giằng co của Tuần Tuần chỉ có tính chất tượng trưng, hoặc có lẽ cô vốn không thật quyết tâm từ chối. Lý do của Tri Trinh là vì loại rượu thuốc rất bổ cất giữ lâu năm của anh Cồn, còn trong lòng Tuần Tuần thì chỉ có bát nước giếng có bọt màu trắng và cả hồi ức không biết là thực hay giả. Cô tạm thời quên mất bài học lần trước, quên hết mọi chuyện đáng ghét mà Tri Trinh đã làm, khi ở bên anh dường như cô trở thành một con người khác hẳn, hồn phách bay tận đầu đầu.

Trong lúc mơ hồ, Tuần Tuần cũng không biết phải làm thế nào để một người cử động khó khăn như Tri Trinh thực hiện được việc ấy. Vì vết thương ở chân nên động tác của Tri Trinh rất gượng, khi chuyển động không còn nhuệ khí hùng hực như lần ở trong căn phòng trên vách núi. Có lúc, thậm chí Tuần Tuần phải phối hợp theo Tri Trinh, cảm thấy đôi tay ghi trên cơ thể mình của Tri Trinh, cả hơi thở gấp gấp và những giọt mồ hôi của anh nữa. Anh không phải là một giấc mơ kỳ diệu giữa đêm khuya, cũng không phải là một thứ vũ khí lợi hại chinh phục cô giữa đám mây đen cuộn cuộn, mà chỉ là một cơ thể bình thường và chân thực. Trong cơ thể ấy có một trái tim, khao khát có được và cũng sợ hãi bị mất đi.

Chiếc giường lâu năm cuối cùng cũng đã thôi cột kệt, Tri Trinh vẫn giữ nguyên tư thế ôm Tuần Tuần từ phía sau. Con hưng phấn dần dần lắng xuống, Tuần Tuần cảm thấy mình giống như bãi cát dài vô tận, không biết là vừa được một con sóng trào lên xoa bằng hay bị treo lơ lửng trên không.

Giọng của Tri Trinh giống như lời trong mơ của cả hai người. Anh nói: “Hôm nay sau khi cô đi rồi, tôi thấy lo lắng trong lòng, tôi sợ cô sẽ để tôi lại đây một mình và không quay trở về nữa.”

Tuần Tuần hỏi: “Vì thế cho nên khi nhìn thấy tôi về anh mới cười vui như vậy, đúng không?”.

“Cũng không hẳn như vậy.” Tri Trinh khẽ cử động. “Tôi đã ngồi ở đó rất lâu, anh Cồn nói anh ấy hơi đói. Nhiều người phụ nữ đi chợ về cùng đều đi trên con đường ấy, anh Cồn nhìn thấy hai người từ xa, liền nói, có người nấu cơm rồi. Cô đi sau chị Cồn một chút, khuôn mặt đỏ ửng, mắt sáng long lanh, cười với tôi từ xa, bỗng nhiên tôi cảm thấy, tôi không còn chỉ có một mình nữa, tôi đã có người cần đến rồi”.

Tuần Tuần đổi sang tư thế nằm thẳng, nhìn lên chiếc màn rủ xuống trên đầu, khẽ nói: “Làm sao anh lại không có người cần cơ chứ? Anh còn trẻ, lại có một người cha giàu có, con gái trên đời này rất nhiều, chỉ sợ anh không cần đến họ thôi”.

“Cô đã đánh giá tôi cao quá rồi.” Tri Trinh cũng nằm như Tuần Tuần, hai người nằm kề vai bên nhau, “Tôi không được như trong suy nghĩ của cô đâu. Những đồng tiền mà cô nhìn thấy đều không thuộc về tôi. Ba năm trước, tôi đã mang nỗi uất ức trở về bên cha tôi, lúc đó tôi mới biết được rằng tiền quan trọng như thế nào, không có tiền tôi chẳng là gì cả. Cha tôi sợ tôi và cũng cảm thấy có lỗi với tôi, hề những vấn đề gì có thể dùng tiền giải quyết được, ông đều cố gắng bù đắp cho tôi, chỉ cần tôi không phá vỡ gia đình mới của ông. Nhưng Nghiêu Khai không phải hoàn toàn là của ông, vị trí của tôi thực sự rất gượng ép. Người đàn bà ấy tuy mồm không nói ra nhưng trong lòng làm sao có thể chấp nhận tôi được? Cứ cho là cha tôi luôn nắm giữ công ty đi, nhưng sẽ đến lúc ông ấy già, hai đứa em trai và em gái là con chung của cha tôi với người đàn bà kia cũng sẽ lớn lên, đó mới là ruột thịt của họ, đến lúc ấy tôi sẽ là gì? Công ty liệu còn chỗ đứng cho tôi không?”.

“Vậy anh có dự định như thế nào?”

“Văn phòng đại diện cũng chỉ là chỗ tạm thời, sớm muộn gì tôi cũng phải tự lập sự nghiệp cho mình. Cô có biết Cửu An Đường không? Tư Đồ Quyết, con gái của Tư Đồ Cửu An có thể coi là sư tỷ của tôi, chúng tôi đã từng nói chuyện với nhau mấy lần và rất hợp chuyện. Sức khỏe của Tư Đồ Cửu An không được tốt như trước nữa, sau khi người quản lý là Diêu Khởi Vân xảy ra chuyện thì Cửu An Đường gần như không còn người cốt cán. Tư Đồ Quyết là người có cá tính rất mạnh và không có khả năng làm kinh tế, bản thân cô ấy cũng biết rõ điều này. Mặc dù gia đình nhà họ Phó tạm thời tiếp

nhận cơ ngơi rách nát này nhưng Phó Kinh Thủ làm gì đủ hơi sức để tâm đến mọi mặt, hơn nữa, gia tộc đó vốn cũng hoạt động trong lĩnh vực có liên quan đến thuốc men, nếu Tư Đồ Quyết vẫn bước bình không chịu hợp nhất thì mọi người đều thấy rất khó khăn. Đây có thể là một cơ hội tốt đối với tôi, tôi và Tư Đồ Quyết không nhất thiết phải trở thành đối thủ, tin rằng hai bên sẽ ngang bằng, và cô ấy sẽ mong muốn hợp tác với tôi. Điều mà tôi chờ đợi, đó là một cơ hội, bây giờ điều quan trọng nhất là phải đứng cho thật vững.”

“Nhưng Nghiêu Khai suy cho cùng vẫn là tâm huyết của cha anh.”

“Năm xưa, cha mẹ tôi đã cùng nhau lẫn lộn, khi mọi việc thuận buồm xuôi gió thì vợ chồng ân ái, hạnh phúc, nhưng vì một quyết định sai lầm của cha tôi đã dẫn tới thất bại trong làm ăn, thế là ông ấy quay mặt đi tìm người đàn bà khác có nhiều tiền hơn, để lại cho mẹ tôi cơ nghiệp rách nát, thế mà còn nói ra với bên ngoài không biết xấu hổ rằng, đã tìm thấy tình yêu đích thực. Tôi nghe mà thấy xấu hổ thay cho ông ấy. Được thôi, cứ để cho ông ấy phủ nhận mọi tình cảm với mẹ tôi, không yêu thì không yêu, có gì to tát đâu. Nhưng nguyện vọng cuối cùng của mẹ tôi chỉ là nhìn thấy mặt ông ấy một lần trước khi chết, yêu cầu đó chẳng có gì là quá đáng. Dù là một bộ quần áo cũ, trước khi ném đi cũng còn phải nhìn lại một lần cuối, huống hồ là người vợ đã cùng ông kết tóc xe tơ, cùng vượt qua gian khổ hơn hai mươi năm trời.”

“Không lẽ anh định trả thù ông ấy?”

“Khi tôi trở về với ông ấy trong lòng tôi đã nghĩ như vậy, sớm muộn gì tôi cũng phải làm cho ông ấy day dứt về những chuyện đã làm. Nhưng mấy năm gần đây, nhìn thấy mái đầu của ông mỗi ngày một bạc đi, sức khỏe cũng không được tốt, ý chí và khí phách không còn như trước, suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện giữ gìn gia nghiệp và cuộc sống yên ổn với vợ con, nói thật lòng tôi không còn thấy hận ông ấy như trước nữa. Ông ấy sống cũng chẳng dễ dàng gì. Con người ta trước hết phải nghĩ đến bản thân cũng chẳng có gì là quá sai. Nếu có trách, thì trách mẹ tôi quá si tình, quá coi trọng tình yêu, đến nỗi chẳng nghĩ gì cho bản thân mình. Dù sao tôi cũng còn nói chuyện được với cha tôi, ít nhất ông cũng cảm thấy có lỗi trong lòng, mỗi khi ở bên tôi ông đều không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Chính là vì trong lòng ông ấy vẫn còn nhớ có tôi là con trai, cho nên càng muốn tôi đi càng xa càng tốt.”

Dường như Trì Trinh nói nhiều mệt, nên dừng lại, thở dài. Thời gian sẽ khiến người ta quên đi lý do yêu một người, và cũng sẽ quên lý do thù hận, "mãi mãi không quên" chỉ là một thứ xa xỉ, cần đến rất nhiều tâm huyết, dũng khí, sự kiên định, thậm chí là phải liên tục ru ngủ mình. Tuần Tuần không nên được suy nghĩ, nếu đã như vậy thì vì sao đã ba năm rồi mà Trì Trinh vẫn còn xuất hiện bên cô? Là vì tình yêu, hay vì hận thù? Hay vì cả hai? Đối lại, nếu là cô ở hoàn cảnh ấy, thậm chí yêu một người, rồi sau một đêm ân ái, người ấy để lại một món tiền rồi ra đi, cô cũng sẽ cảm thấy bị sỉ nhục và đau lòng, thời gian trôi qua, chuyện ấy rồi cũng sẽ đi vào quên lãng. Trì Trinh không quên, ngoài nguyên nhân là tính cách cứng rắn, có lẽ phần nhiều là vì tình cảm mà anh có được và đáng ghi nhớ quá ít, anh cần có một nơi để trú ẩn, dù là phải dùng đến cách thức rất quyết liệt và hơi khác thường.

Trì Trinh gắng gượng dịch người lại phía Tuần Tuần, sát bên cô, tiếp tục nói: "Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về mẹ tôi, còn như cha tôi, có lẽ tôi sẽ để ông ấy sống yên ổn đến già bên người vợ điệu đà và mấy đứa con còn nhỏ của ông. Tất nhiên, cũng có thể tôi không có bản lĩnh để chống lại ông ấy, tôi đã thua, vì thế sẽ chẳng còn là gì cả". Trì Trinh lặng lẽ vuốt ve bàn tay của Tuần Tuần, "Ba năm trước cô đã nói với tôi trong lúc say mềm rằng, đừng cảm không phải là một đức tính quý, người không biết gì mới tiến thẳng về trước, nếu biết rõ hậu quả mà vẫn còn xông lên thì chắc hẳn đã có thứ gì đó che mắt mắt của người ấy. Tôi luôn mang tấm vải che mắt ấy, nhưng tôi vẫn thường xuyên cảm thấy lo sợ".

Tuần Tuần không biết phải trả lời anh như thế nào ngoài việc trao đổi với Trì Trinh qua bàn tay, cô cũng không biết có phải một tấm vải khác cũng che mắt mắt cô như vậy không.

"Đời người là một quá trình mò mẫm trên sa mạc. Tuần Tuần, tôi hỏi cô điều này, cô lựa chọn việc chết trên con đường lặn lội với niềm tin rằng phía trước sẽ có điểm cuối, hay ở lại trong căn nhà ảo tưởng, trước khi uống hết giọt nước cuối cùng cũng vẫn cứ tin rằng tòa thành nơi đây thuộc về mình?"

"Vì sao lại hỏi tôi điều này?"

"Vì đó là vấn đề mà ba năm trước cô vất vả lại cho tôi."

"Vậy, anh đã trả lời thế nào?"

"Tôi vẫn chưa nghĩ ra."

"Còn bây giờ thì sao?"

"Vẫn không biết, có lẽ tôi chỉ để ý xem người đi cùng đường với mình là ai."

Một hồi lâu sau đó hai người không nói gì, cùng nằm lặng lẽ, lắng nghe hơi thở và nhịp đập trái tim của nhau, cả tiếng chó thì nhau sủa từ phía xa xa ngoài cửa sổ.

Trì Trinh nói: "Cô ngủ rồi à? Nói cho cô biết nhé, tôi đã nghĩ rất nhiều đến cảnh cùng nằm bên cô như thế này, và nói ra những lời chẳng đâu vào đâu giống như hai kẻ ngốc nghếch, nhưng theo như tưởng tượng của tôi, dù thế nào thì cũng phải ở trong một khung cảnh lãng mạn, ví dụ như dưới một bầu trời đầy sao bên bờ biển, nếu ở trên núi thì xung quanh phải có hương hoa thơm. Thực sự không ngờ cuối cùng cũng có một ngày như vậy, chỉ có điều, khi tôi nói xong thì chỉ thấy xung quanh là một bức màn đen đúa".

Tuần Tuần khẽ cười.

"Ngủ đi thôi."

"Ừ."

"Tuần Tuần, tôi còn có điều cuối cùng này muốn nói với cô".

"..." Tuần Tuần nghĩ, có những lúc Trì Trinh thực sự giống một đứa trẻ.

Trì Trinh nói: "Cái chết của cha cô có thể không chỉ là một tai nạn bất ngờ. Ba năm trước, khi tôi tới bệnh viện phát hiện ra mẹ tôi bị lừa hết tiền, cô hộ lý nói người đàn ông ấy vừa mới đi khỏi, thế là tôi lập tức đuổi theo sau. Ông ấy vừa nhìn thấy tôi liền bỏ chạy thực mạng, tôi đã đuổi theo ông ấy từ đầu phố đến cuối phố, rồi khi tôi ngã tư thì đột nhiên biến mất. Ngày hôm sau tôi mới biết ở gần đấy xảy ra một vụ tai nạn giao thông. Tôi đoán, nếu không vì sợ bị tôi tóm được thì ông ấy đã không phải hốt hoảng chạy bừa và bị đâm chết như vậy".

Một hồi lâu Tuần Tuần không nói gì, bàn tay đang nắm tay cô của Trì Trinh bắt giác càng siết chặt hơn.

"Vì sao anh lại nói với tôi chuyện này? Anh không nói, thì mãi mãi tôi cũng không biết được", cuối cùng Tuần Tuần cũng lên tiếng, nhưng giọng nói rất khó khăn.

"Vì đó là chuyện cuối cùng mà tôi giấu cô, bây giờ nói ra rồi, tôi không còn cảm thấy bất an như trước nữa."

Một lần nữa Tuần Tuần lại quay về phía Trì Trinh, "Tôi hỏi anh nhé, anh nói trong ba năm ấy anh luôn hận tôi, lý do để anh hận như vậy là vì cha tôi đã lừa tiền của mẹ anh, hay là vì cuối cùng tôi đã lấy chồng và rời xa?"

Trì Trinh ngẫm nghĩ một lát, rồi đáp thật thà: "Cái chính là vì cô rời xa".

Tuần Tuần khẽ gật đầu.

Những con biến động của Thái Bình Dương cũng không bằng việc tôi đánh mất đồ chơi mà mình yêu quý, những quá khứ dù oanh liệt hơn nữa, dù trắc trở, ly kỳ hơn nữa, cũng chỉ là bối cảnh điểm xuyết cho cuộc đời bình thường của con người, điều mà chúng ta chú ý nhất thực ra chỉ là một chút được mất bên mình. Trì Trinh là vậy, còn Tuần Tuần chẳng lẽ lại có thể khác?

Tuần Tuần nhắm mắt, con buồn ngủ ập đến.

"Cảm ơn cô."

"Tôi chưa làm gì được cho anh", Tuần Tuần nói trong trạng thái nửa thức nửa ngủ.

Trì Trinh áp mặt vào lưng của Tuần Tuần, bàn tay của cô vẫn để yên trong tay của Trì Trinh với một tư thế rất đặc biệt.

Như thế cũng là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Uống không say sẽ không tỉnh lại

Mấy ngày sau đó thời tiết rất đẹp, con chó mực suốt ngày nằm dưới ánh mặt trời ngủ gà ngủ gật ở trước cửa nhà, làn sương mù trong núi tan dần, một vài cành cây đã trở ra những chiếc mầm non xanh biếc, con đường lớn dẫn xuống núi đã hoàn toàn mở lại bình thường, người dân trong bản Miêu Đông nườm nượp đeo những chiếc gùi lên và đi ra khỏi nhà, tất cả cảnh tượng này đều báo hiệu rằng bước chân của mùa xuân đang đến gần.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều bị lôi cuốn bởi sự ấm áp của mùa xuân. Trải qua những ngày ở nhà anh chị Côn mà mỗi một ngày dài như một năm, Trì Trinh và Tuần Tuần đều đã thích nghi với cuộc sống gia đình của nhà anh chị Côn, mặc dù không ai muốn nghĩ nhiều rằng sự thay đổi đó có nghĩa là gì, nhưng trong lòng đều cảm thấy buồn bã.

Khi Tuần Tuần lần đầu nhắc với Trì Trinh rằng, các chuyến xe xuống núi đã khôi phục bình thường thì cái chân bị thương của Trì Trinh bất ngờ có dấu hiệu tái phát, cái chân đã có thể bước đi khi tự chống nạng bỗng nhiên trở con đau dữ dội khiến Trì Trinh không thể xuống khỏi giường, chỉ cần hơi cử động một chút là đau tới mức phải nhăn mặt. Lúc đầu anh chị Côn nghĩ đủ mọi cách mà vẫn không giải quyết được, trong lúc cuống quýt lại định đi mời thầy thuốc ở trạm y tế đến, nhưng Tuần Tuần đã ngăn họ lại.

Tối hôm qua, bóng đèn trong phòng bị cháy cô đã không làm gì, thế mà sáng sớm hôm sau đã thấy được thay bằng một cái mới. Anh chị Côn đều không biết về chuyện này, thế thì chỉ còn lại cái người cứ ra vẻ như chạm xuống đất là sẽ chết ấy.

Tuy vậy, trước mặt Trì Trinh, Tuần Tuần không nói gì. Có lẽ cô đang thử tự thuyết phục mình, bóng đèn cũng có chức năng tự phục hồi. Trì Trinh vẫn cứ trằm chằm ngủ say trên giường, chuyện gì cũng phải chờ Tuần Tuần chăm sóc, anh chị Côn cười khà khà giả như không biết gì, mọi người đều ngầm giao ước với nhau không nhắc gì đến chuyện đường đã thông.

Chỉ đáng tiếc là cho dù dối mình và dối người như thế nào, thì chuyện gì đến cũng sẽ đến. Buổi trưa hôm ấy, Tuần Tuần vừa mang com đến trước giường cho Tri Trinh thì chị Côn từ ngoài cửa cuống quýt vẫy tay với cô. Tuần Tuần bước ra khỏi nhà, nhìn thấy anh Côn dẫn hai người lạ mặt bước vào với vẻ mặt rất phức tạp. Không chờ cô hỏi thì đối phương đã tự giới thiệu, người có vẻ lớn tuổi hơn là cán bộ bản, còn người ăn mặc có vẻ là người thành phố thì là người của công ty cử đến đón Tri Trinh.

Tri Trinh không còn cảm thấy muốn ăn com nữa. Anh cảm thấy hối hận vì khi cha mẹ anh gọi điện đến hỏi về tình hình của mình, anh đã nói cho ông biết chuyện anh gặp sự cố và bị kẹt tại Cốc Dương Sơn. Cha anh cũng biết rõ, di cốt của người vợ cũ hiện đang được đặt tại Huyền Chân Các trên Cốc Dương Sơn, nghĩ đến cảnh trong những ngày Tết con trai một mình lên thăm mộ mẹ và bị thương ở chân, tình phụ tử và sự ân hận trong lòng ông trời dậy, ông đã liên lạc với bộ phận cũ ở đây, và chỉ chờ khi đường vành đai quanh núi được giải tỏa, lập tức sai người của công ty đi tìm Tri Trinh, đồng thời yêu cầu, dù thế nào cũng phải đưa được Tri Trinh bình an trở về.

Tri Trinh lộ vẻ mặt lạnh lùng và tối sầm còn hơn cả mấy hôm trước, nhưng chuyện đã đến nước này thì cũng không thể kiếm cớ kéo dài thêm được nữa. Tuần Tuần nhanh chóng hiểu rõ sự việc và bắt tay vào thu dọn đồ đạc, trong đó có một chiếc áo bị chân của Tri Trinh đè lên, cô ra hiệu cho Tri Trinh nhích người để cô tiện lấy nó ra, không ngờ Tri Trinh vô cớ nổi nóng, bật ra một câu: "Lui cái gì mà lui, không nhìn thấy chân tôi bị thương à?"

Tuần Tuần đành phải nhắc cho Tri Trinh biết, cái chân bị thương của Tri Trinh là chân khác, nhưng về mặt của Tri Trinh vẫn tỏ ra không vừa lòng. Tuần Tuần đành nói: "Cứ nằm mãi trên giường như thế mà không biết chán à? Không lẽ anh định suốt đời không xuống núi nữa?"

Tri Trinh nói bằng giọng mũi nặng: "Xuống núi thì có gì hay, cô vội xuống núi để sống cuộc sống của dân thành thị đến thế à?"

Tuần Tuần vẫn không giận, tiếp tục thu dọn đồ đạc, "Dân thành thị thì sao? Tôi chỉ biết rằng nếu cứ ở trên núi thì chúng ta chẳng làm được gì cả. Nếu không có anh chị Côn thì chúng ta cũng không thể tồn tại được. Cho dù anh chị ấy có tốt đến mấy đi chăng nữa thì chúng ta cũng không thể tiếp tục làm phiền anh chị ấy".

Nói rồi, Tuần Tuần dùng sức lôi chiếc áo dưới chân Tri Trinh, Tri Trinh hừ một tiếng rồi cũng ngồi lên với vẻ không vui.

Biết tin hai người sẽ đi, vợ chồng anh chị Côn tỏ vẻ rất lưu luyến, tuy miệng không nói ra nhưng lặng lẽ đem cả nửa số thịt hun khói nhà tự làm nhét vào túi cho họ. Khi chào từ biệt, Tri Trinh để toàn bộ số tiền có trong ví lại dưới gối. Anh từ chối sự giúp đỡ của người lái xe, chống chiếc gậy anh Côn mới làm cho, tập tễnh rời khỏi nơi họ sống hơn nửa tháng trời.

Trước khi xuống núi, Tri Trinh bảo lái xe đưa xe tới Huyền Chân Các, anh muốn tới thăm mẹ, thấp cho mẹ một nén nhang. Tri Trinh vẫn cứ kiên quyết tự đi, Tuần Tuần cũng không nài, cô ngồi lại trong xe cùng người lái xe.

Vì thời tiết tốt lên nên những người đến thấp nhang ở Huyền Chân Các đông đúc trở lại, trước cổng ra vào vẫn có những hàng đoán chữ, xem bói. Tuần Tuần tưởng tượng ra cảnh, đã từng có lúc đứng trước bàn bói kia là người cha bất lực của cô, ông đứng đó và chờ đợi những người khờ khạo tự nguyện nộp mạng, giống như chờ sung rụng, rồi một lát sau, một phụ nữ khuôn mặt vàng vọt héo hon và tuyệt vọng đi về phía ông. Ông đã thấy mừng thầm trong bụng vì có thể sắp có được một vụ làm ăn. Ông cũng không ngờ rằng, sau đó không lâu, người phụ nữ giống như ngọn đèn sắp hết dầu ấy, đã đem một món tiền lớn đến trước mặt ông chỉ vì một lý do không thể ngờ được hơn được nữa, và càng không thể ngờ được rằng ông sẽ mất mạng vì chuyện đó, để rồi số phận của con gái ông và con trai của người phụ nữ ấy cũng vì thế mà thay đổi.

Trong lúc chờ đợi, Tăng Dục gọi điện đến. Trong dịp Tết, Tăng Dục một mình đi du lịch ở Tam Á, vừa trở về thì được tin mẹ con Tuần Tuần xảy ra chuyện.

Đầu tiên như thể sợ rằng mọi chuyện chưa đủ loạn, Tăng Dục mắng Tuần Tuần một hồi về chuyện Tuần Tuần cùng với Tri Trinh, coi đó như là chuyện tình cảm nhăng nhít, dường như chỉ muốn chính miệng Tuần Tuần thừa nhận chuyện cô và Tri Trinh vì không tìm ra giải pháp nên định cùng nhau nhảy xuống vực. Tiếp đó, Tăng Dục lại hỏi cô xem có đúng là đã từ chối lời đề nghị của Tạ Bằng Ninh không, rồi cô nói, bản thân sự lựa chọn của Tuần Tuần đã là một mệnh đề đầy mâu thuẫn.

"Thật ra điều mà cô sợ nhất không phải là Tri Trinh không yêu cô, mà là vì anh ta không mang lại cho cô cảm giác an toàn, nhưng nếu lựa chọn một người đàn ông chỉ vì để có một cuộc sống bình lặng trong đời người, thì chi bằng hãy trở về bên Tạ Bằng Ninh. Tôi nói cho cô biết, con người ta sống là vì giành giật, vì sao khi lớn tuổi người ta lại muốn tìm một chỗ dựa. Vì con người đã vật lộn với chính mình đủ rồi, cần có một người khác để cùng vật lộn với họ."

Tuần Tuần không muốn nghĩ và phán đoán xem những lời của Tăng Dục có đúng hay không, bởi vì trong giờ phút này, điều mà cô không muốn suy nghĩ tới chính là vấn đề đó. Mùi hương trầm từ trong Huyền Chân Các lan ra mơ màng, dường như nó được ngăn cách với cuộc sống đời thường với toàn những tương cà mắm muối bằng một tấm bình phong vô hình.

Tuần Tuần né tránh vấn đề chính hỏi: "Vì sao bỗng nhiên chị lại có giác ngộ sâu sắc như vậy?"

Tăng Dục đáp: "Vì tôi phát hiện ra mình đã đến cái tuổi cảm thấy mệt mỏi vì những chuyến hành trình một mình rồi. Có lúc tôi đã nghĩ, nếu bên cạnh có một người đàn ông cùng mình vật lộn với cuộc đời cũng là một việc rất tuyệt".

Trong lòng Tuần Tuần biết, bây giờ cha mẹ của Tăng Dục đều đã mất, anh và chị lại ở xa, những năm trước mỗi khi Tết đến cô còn có thể cùng ăn một bữa cơm đoàn viên với Giáo sư Tăng và mẹ Tuần Tuần, nhưng bây giờ, đến cả điều đó cũng đã trở thành quá khứ. Muốn đi du lịch thì lập tức xách túi và xuất phát là giấc mơ của rất nhiều người, nhưng không có cương ghim lại cũng có nghĩa là không có người khác để mà lo lắng cho, ngẫm nghĩ thì thấy Tăng Dục đúng là rất cô đơn.

"Giữa chị và Liên Tuyền thế nào rồi? Chắc là anh ấy về rồi chứ? Đừng bướng bỉnh với chính mình như vậy nữa, nếu không quên được thì hãy đi tìm anh ấy đi", Tuần Tuần nói đúng vào những suy nghĩ trong lòng của Tăng Dục.

Tăng Dục do dự, "Tôi sợ anh ấy nói là chưa muốn ổn định. Cô nói rất đúng, tình cảm mãnh liệt quá thì rất dễ say, tôi rất không muốn là người bị say và ngã đầu tiên".

"Bây giờ nghĩ lại thì thấy những điều em nói trước đây có thể đã sai. Chị sợ uống say, cứ tưởng rằng đã chọn được cốc rượu nồng độ thấp rồi uống từng ngụm nhỏ, nó không làm chị đổ gục mà cứ lơ mơ trong trạng thái đó, thế còn không bằng say một trận cho thật đã." Tuần Tuần nhìn người lái xe đang đi về phía Trì Trinh phía ngoài cửa xe, khẽ đáp: "Không say được thì cũng không tỉnh lại được".

Dọc đường xuống núi, tâm trạng Trì Trinh rất không tốt và lại càng ít nói hơn. Có lẽ trong lòng anh quá rõ, khi trở về với thế giới quen thuộc, rất nhiều vấn đề được che dấu không để lại dấu vết sẽ đều bộc lộ ra. Khi trong núi, Trì Trinh và Tuần Tuần nói rất nhiều về trước đây, nhưng không hề nói gì tới hai chữ tương lai. Những chuyện cũ có yêu, có hận, có được, có mất, có những lý do không muốn quên, nhưng khi tất cả trở về trạng thái không nợ nần, vương bận thì giữa hai người sẽ còn lại những gì?

Vì bị rịn khi chia tay với anh chị Cồn và vì Trì Trinh phải lên thăm mộ mẹ, nên mất không ít thời gian, khi xe ra khỏi khu danh thắng thì bắt đầu tối dần. Từ chân núi về đến nội thành chỉ cần đi xe trên dưới hai tiếng đồng hồ, người lái xe định về ngay trong đêm nhưng Trì Trinh lại nói thấy đói và cứ nhất định đòi tìm một nơi nào đó ở thị trấn để ăn cơm.

Trì Trinh nói thế nào là làm thế ấy, hai người còn lại cũng không tiện phản đối. Đến thị trấn, ba người tìm đến một nhà hàng nhỏ có các món đặc sản và ăn cơm ở đó. Sau khi ngồi xuống và gọi món xong, Trì Trinh bảo người lái xe uống một vài ly rượu nhưng anh ta từ chối, nói rằng mình còn phải lái xe. Trì Trinh liền nói, không cần phải về ngay trong đêm và bảo anh ta cứ việc uống cho thoải mái, buổi tối tìm một khách sạn nào đó ngủ qua đêm là được.

Tuần Tuần không biết rốt cuộc trong lòng Trì Trinh nghĩ gì, dường như anh không muốn rời xa, nhưng lại cứ bướng bỉnh không chịu nói ra. Tuần Tuần cũng không xác định rõ tương lai hết như vậy, cũng cảm thấy rất bất an đối với những điều đã biết rõ, nhưng lại rất mong có một lời cam kết hoặc một sự níu kéo có sức mạnh có thể làm cho đầu óc cô trở nên mê muội trước khi tỉnh lại hoàn toàn, thế nhưng rất tiếc là chẳng có gì cả.

Cô đi ra ngoài gọi điện cho mẹ, nói rằng mình có thể về muộn hơn một ngày. Mẹ cô cứ vặn hỏi lý do vì sao, Tuần Tuần thấy trong lòng rất rối ren, định đáp "con cũng không biết", nhưng cuối cùng đã tìm được một lý do không rõ ràng trả lời cho xong. Vừa ngồi trở lại bàn chưa được bao lâu, ăn chưa được mấy miếng thì lại có điện thoại, lần này là của Tạ Bằng Ninh.

Mẹ Tuần Tuần là người đã trải qua mấy chục năm trong tình trường, lúc thường thì bà không lấy gì làm thông, nhưng về phương diện đó thì bà có kinh nghiệm hơn con gái nhiều. Bà lập tức phán đoán ngay ra lý do mà con gái bà đưa ra có liên quan đến Trì Trinh, nhưng sau khi trải qua mấy biến cố, từ chỗ là người kiên định ủng hộ cho Trì Trinh, bà bỗng thấy nghi ngờ trước dụng ý của anh ta. Rồi nói với con bằng vốn sống trong cuộc đời một cách thẳng thắn rằng: "Cho dù một người đàn ông nói yêu con đến thế nào và quần quýt con ra sao, nhưng nếu người ấy không muốn lấy con thì tất cả cũng chỉ là vô ích". Bà sợ Tuần Tuần định rời đi nhưng rồi lại ở lại, trong giây phút hồ đồ sẽ không tóm được Trì Trinh, đồng thời cũng bỏ lỡ mất Tạ Bằng Ninh mà giá trị "quý hơn vàng", cuối cùng thì xôi hỏng bỏng không, phần đời còn lại của bà vì vậy cũng không có nơi nương tựa, thế là bà quyết định gọi cho con rể cũ, nài nỉ anh tìm cách mang con gái mình về.

Tạ Bằng Ninh bảo Tuần Tuần đợi ở thị trấn khoảng hai tiếng, anh sẽ lập tức đến đón cô.

Tuần Tuần định nói, hôm ấy cô đã nói rất rõ ràng rồi.

Nhưng Tạ Bằng Ninh đã nói ngay trước khi Tuần Tuần mở miệng rằng, cho dù cô không muốn tái hợp thì dù sao hai người cũng từng là vợ chồng, anh có giúp cô một chút ít thì cũng là điều nên làm. Tạ Bằng Ninh còn nói về hoàn cảnh của mẹ cô, sau khi Chu Thụy Sinh ôm tiền bỏ đi, con gái lại xảy ra chuyện, chỉ trong một thời gian ngắn mà bà gần như trở thành một bà cụ, chẳng thiết gì đến trang điểm, tóc trên đầu đã bạc đi khá nhiều, bây giờ điều mà bà mong muốn nhất là nhìn thấy con gái trở về nhà.

Tuần Tuần do dự, rồi bất giác đưa mắt nhìn về phía Trì Trinh. Anh vừa mân mê cốc rượu nhỏ trong tay, vừa lặng lẽ quan sát mọi cử chỉ, lời nói của Tuần Tuần với vẻ chế nhạo. Kể từ lúc quyết định xuống núi, Trì Trinh luôn ở trong trạng thái vui buồn thất thường, lúc nào cũng như mang theo bên mình một quả mìn chỉ chờ khi cô bất cẩn giẫm chân lên đó. Trong lòng Tuần Tuần bỗng nhiên thấy ngại, dựa vào đâu mà anh ta cho mình cái quyền được sắp đặt mọi việc? Dựa vào đâu mà việc gì anh ta cũng đòi đưa ra quyết định? Anh ta luôn thay đổi thất thường, chỉ biết nói ra mồm rằng yêu, nhưng lại không chịu mang đến cho người con gái mà mình nói yêu thứ mà cô ấy khao khát nhất. Nếu anh ta chỉ luyến tiếc cái phần xác của người ấy, thì anh ta có tư cách gì mà đòi hỏi người khác phải yêu tâm hồn của mình?

Tuần Tuần nhận lời sẽ chờ Tạ Bằng Ninh ở thị trấn. Đây là cơ hội cuối cùng cô dành cho mình. Trì Trinh đã hỏi cô ở sa mạc sẽ lựa chọn như thế nào, dù chỉ vì một giọt nước còn lại cũng là tất cả lý do để cô ở lại trong lâu đài ảo tưởng, và trước khi uống hết giọt nước ấy, nếu lâu đài ảo tưởng của cô biến thành mây khói, thì cô sẽ bằng lòng tiếp tục đi về trước.

Tuần Tuần tắt điện thoại, tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bên cạnh cô yên ắng đến lạ thường. Một lát sau, người lái xe thấy không thể ngồi thêm được nữa liền đề nghị ra ngoài chờ họ.

Tuần Tuần cũng nhanh chóng ăn nốt những hạt cơm cuối cùng trong bát, rồi đặt đũa xuống.

"Cô định sẽ đi đâu?", Trì Trinh lên tiếng hỏi, "Ý tôi là sau khi trở về".

Tuần Tuần đáp: "Trở về bên mẹ tôi, trước hết tìm cách giải quyết khoản tiền nợ của bà".

Tri Trinh nói: "Có thể tôi cũng trở về thăm cha tôi một chuyến".

"Ừ."

"Mọi người đều có chỗ để đi như thế chẳng phải là rất tốt sao?"

Tuy miệng Tri Trinh nói như vậy, nhưng về mặt của anh thì chẳng thấy "tốt" ở đâu cả. Tuần Tuần gật đầu phụ họa, thế là Tri Trinh lại nổi đóa lên, "Tôi mà rời khỏi văn phòng thì cô cũng không thể tiếp tục ở lại đó. Trở về bên cạnh Tạ Bằng Ninh để làm một bà chủ gia đình, nhân cơ hội gương vỡ lại lành giải quyết xong việc của mẹ cô, như thế tốt quá còn gì. Đúng là phong cách giải quyết mọi việc nhất quán của cô. Mấy năm sau, lại tích cóp được 'quỹ không còn chút gì', đến lúc đó dù cho Tạ Bằng Ninh có không nghĩ ra mà tiếp tục bỏ rơi cô thì cũng chẳng có gì to tát, chưa biết chừng lại được chia một căn nhà khác. Nói tóm lại đều là tốt hơn hẳn việc đem tất cả quân bài đánh cược với một người luôn ở trong trạng thái không biết lúc nào trắng tay".

Cho dù Tuần Tuần đã hết sức cẩn trọng tránh quả mìn nhưng Tri Trinh lại cứ khiến cho người khác không được yên ổn, cuối cùng buộc phải giẫm chân lên kíp nổ, chỉ có điều so với không khí kỳ quái âm dương hỗn tạp do những trận mưa núi mang đến thì việc trái mìn ấy nổ tung có lẽ còn dễ chịu hơn nhiều. Tăng Dục trước khi quyết định đi tìm Liên Tuyền đã nói cho Tuần Tuần biết về cái gọi là "thống khoái", không có "thống" 29 thì lấy đâu ra "khoái". Tuần Tuần ngồi ngay đơ, từ tốn nói: "Tri Trinh, anh nghĩ gì thì cứ nói thẳng ra, nhưng không thể bỏ lý lẽ".

Tri Trinh đẩy ly rượu trong tay về phía trước, chiếc ly va vào đĩa thức ăn, rơi xuống sàn nhà làm đổ hết rượu bên trong nhưng rất may ly không vỡ.

"Tôi không biết phải nói lý lẽ như thế nào với cô." Giọng của Tri Trinh không thật sự bình tĩnh, "Đừng có nghĩ rằng tôi không biết cô định như thế nào. Chẳng phải cô đang lấy Tạ Bằng Ninh ra để dồn tôi, buộc tôi phải tỏ thái độ hay sao? Tôi không muốn xa cô, mẹ kiếp, ai mà chẳng biết điều đó. Mua một chiếc nhẫn là một việc rất dễ dàng, nhưng dọc đường tôi cảm thấy rất sợ, người mà tôi muốn lấy phải là người phụ nữ yêu tôi, giống như tôi đã yêu người ấy. Vấn đề là đến tận bây giờ, tôi cũng không hiểu rằng ba năm trước người phụ nữ ấy hôn tôi vì rằng lần môi của tôi ở rất gần cô ấy, ba năm sau cô ấy ở bên tôi, không biết có phải vì tôi là bờ vai gần cô ấy nhất hay không? Cô muốn tìm một người đàn ông có thể nương tựa, điều kiện phù hợp, thời cơ thích hợp, ai cũng có thể. Còn tôi, tôi chịu không nổi!".

Tuần Tuần nghe xong những lời chỉ trích, cười chua chát: "Anh hãy sờ tay lên ngực tự hỏi xem, anh có phải là người đàn ông khiến người khác yên tâm nương tựa hay không? Những khi tôi ở bên anh không lẽ không phải trải qua những phút giây nơm nớp? Đúng thế, điều mà tôi muốn là có một cuộc sống tốt, còn anh, người luôn giày vò làm cho tôi sống dờ chết dờ bằng thứ mà anh gọi là tình yêu ấy, cũng thực sự khiến tôi không thể chịu nổi".

Tuần Tuần đứng dậy lạnh lùng nói: "Nếu cả hai chúng ta đều cảm thấy không thể chịu đựng được, đã không cùng chung một con đường thì chẳng cần phải mất thêm thời gian nữa. Coi như tôi đã mù, chuyện quá khứ chấm dứt ở đây, chúng ta cùng hòa, từ nay về sau đường ai nấy đi".

Tuần Tuần quay đầu bỏ đi. Tri Trinh lập tức đứng dậy, anh quên mất cái chân đang bị thương vẫn chưa lành, luống cuống bám lấy mép bàn, kết quả là suýt nữa làm đổ cái bàn đầy những món ăn. Tuần Tuần nhìn thấy dáng điệu thảm hại của Tri Trinh định quay đầu lại đỡ, nhưng rồi lại nghĩ, nếu lần nào cô cũng làm như vậy thì mãi mãi cô không thể nào dứt ra khỏi và đi được. Đó là điều khiến cô phiền lòng nhất, tất cả đều trở thành phi lý tính, biết rõ là không nên nhưng muốn đoạn tuyệt lại không thể đoạn tuyệt. Tuần Tuần quyết định bước thật nhanh và rời khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cuộc tìm kiếm trong bức thành nổi

Tuần Tuần chưa ra khỏi nhà hàng thì đã có người đuổi theo, bước chân nhanh nhẹn, động tác mau lẹ, không phải là Tri Trinh mà là ông chủ quán sợ người ta ăn quỵt tiền.

"Xin lỗi, cô vẫn chưa trả tiền", ông chủ cửa hàng ngăn trước mặt Tuần Tuần, nói với vẻ khó khăn.

Lúc đó Tri Trinh mới chậm chạp rời khỏi phòng VIP, chỉ vào Tuần Tuần nói với ông chủ về cột nhà: "Đúng đấy, đúng là cô ấy, cô ấy đã đến đây cùng với tôi".

Con giận dữ không biết từ đâu kéo đến nhưng Tuần Tuần ngẫm nghĩ kỹ, chợt nhớ ra toàn bộ số tiền mặt của Tri Trinh đã để lại cho anh chị Cồn, còn việc rút tiền qua thẻ tại một nhà hàng bé như thế này chắc chắn cũng không thể được, trên người Tri Trinh hiện giờ đúng là không có lấy một xu.

Tuần Tuần đành phải thanh toán theo số tiền ghi trong hóa đơn, sau đó không thèm để ý đến Tri Trinh, tiếp tục đi về hướng đã định, Tri Trinh vội túm lấy tay cô từ phía sau.

"Đừng đi!"

Tuần Tuần cảm thấy đi cũng dở, ở không xong, trong lòng thoáng dậy lên nỗi xúc động muốn rơi nước mắt. Cô nói với Tri Trinh: "Anh là anh, tôi là tôi, chúng ta không thể nào trở thành người như mong muốn của nhau, vậy rốt cuộc anh bảo tôi phải làm gì bây giờ?"

Trì Trinh nói: "Đưa tôi đi thêm một đoạn nữa không được sao? Ít nhất thì cũng phải tiễn tôi trở lại xe chứ".

Buổi tối hôm nay thị trấn có lễ hội, xe của họ đậu tận cuối bãi. Tuần Tuần nhìn Trì Trinh chống nạng, thường là như vậy, khi Trì Trinh đỡ chứng thì hay làm cho người ta chỉ muốn đánh cho một trận nên thân, nhưng khi thay bằng một bộ mặt khác thì lại trông tội nghiệp tới mức dù cho có là người cứng rắn đến mấy cũng không thể nào từ chối được.

Tuần Tuần đỡ tay của Trì Trinh, đây là lần cuối cùng cô đáp ứng yêu cầu của anh, đưa anh đi một đoạn cuối cùng.

Khi hai người bước chân xuống những bậc thang của nhà hàng thì màn đêm đã bao trùm thị trấn dưới chân núi. Thị trấn hẻo lánh này cũng là nơi cư trú của phần đông người dân tộc thiểu số. Hôm nay vừa đúng tết Nguyên tiêu, thị trấn tổ chức lễ hội, đâu đâu cũng vọng lại tiếng pháo và tiếng chiêng trống của đội múa lân, múa sư tử. Nhà hàng nằm ở khu vực đông đúc của thị trấn, những ngọn đèn mới giăng lên và những chiếc đèn lồng treo ở khắp mọi nơi khiến cho đường phố dài sáng trưng như ban ngày. Trên đường phố là các quầy bán hàng và những người đi xem, đông đúc, nhộn nhịp hơn hẳn trước khi trời tối. Tuần Tuần và Trì Trinh đứng giữa đám đông, giống như hai linh hồn phiêu dạt đến với điện đường hoan lạc.

"Đi thôi", Tuần Tuần nói.

Họ lặng lẽ đi về trước mấy bước, phía trước có một nắp hố ga cũ hòng nằm ngang đường, chợt nhớ đến cảnh tượng lần đầu hai người gặp nhau, cả hai đều đứng ngay ra.

Tuần Tuần định dìu Trì Trinh đi vòng qua, nhưng Trì Trinh thì cứ đứng nguyên trên chiếc nắp hố ga đó.

"Làm gì vậy?", Tuần Tuần thờ dãi nặng nề.

Trì Trinh định kéo Tuần Tuần lại phía mình nhưng cô đã giằng tay anh ra rồi nói với vẻ không tự nhiên: "Anh muốn chết thì cũng đừng có lôi tôi vào".

"Tôi không tin vào điều đó." Trì Trinh khó nhọc xoay một vòng tại chỗ, "Nhìn đi, đây là sự nguy hiểm mà cô nói tới. Chuyện mà cô sợ chưa chắc đã xảy ra, chuyện sẽ đến thì dù có cố tránh cũng không tránh khỏi".

"Tôi không đi cùng anh đâu", Tuần Tuần bỏ mặc Trì Trinh ở đó và bước đi.

"Không lẽ cô mãi mãi nhát gan và tinh táo như vậy? Tuần Tuần, tôi không muốn làm cô buồn. Tôi luôn yêu cô nên mới sợ cô chỉ coi tôi như một cái vỏ để gửi gắm mấy chục năm trên đời!", Trì Trinh đứng nguyên tại chỗ, nói với theo sau lưng Tuần Tuần bằng giọng khàn khàn, "Tôi luôn luôn muốn biết, cô đã từng yêu người khác bao giờ chưa?".

Trì Trinh chỉ dám nói từ "người khác", thậm chí không muốn hỏi, "cô có yêu tôi không", bởi vì anh không muốn ngay từ đầu đã phải nhận một câu trả lời phủ định.

Tuần Tuần nghĩ người ra nghĩ, cô đã yêu người khác chưa nhỉ? Cậu lớp trưởng lớp bên cạnh thời phổ thông trung học, Văn Đào ở trung tâm thể hình, kể cả Tạ Bằng Ninh lúc chưa kết hôn và cả Tôn Nhất Phàm bị lột mặt, cô đều có thiện cảm với họ nhưng mỗi thiện cảm ấy là "khi gặp thấy vui, không đến cũng được". Nếu nhất định phải coi tình yêu là sự hồi hộp thì có lẽ cô chỉ yêu những siêu nhân trong các bộ phim truyền hình và cả bóng hình mang đến cho cô tòa thành trì nghiêng ngả trong giấc mơ, nhưng họ không tồn tại trong thế giới hiện thực này. Mặc dù cũng có lúc Trì Trinh trùng với bóng hình ấy, nhưng trong hiện thực của anh luôn chứa đựng đầy sự bất ổn. Cô không quen với cuộc sống mãi mãi không biết trước giây phút tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, giống như việc cô sẽ tránh bất cứ nắp hố ga nào.

Tuần Tuần cứ đi về phía trước một cách vô định và bỗng nghe tiếng Trì Trinh nói to ở phía sau: "Tôi thực sự muốn chết ở trên núi!".

Tuần Tuần quay lưng về phía Trì Trinh, nước mắt trào ra. Cô rất khó khăn để không nghĩ đến những ngày sống ở trên núi. Lúc đó họ đã giống một cặp vợ chồng bình thường biết bao, không cần phải lòng tính toán được mất, cũng không cần phải lo lắng cho ngày mai. Bây giờ quay đầu lại, giống như người Vô Lãng vào nhâm Đào Hoa Nguyên³⁰, ra khỏi núi mới biết đó là giấc mộng Nam Kha³¹. Điều đáng buồn nhất thực ra là, giấc mộng ngọt ngào đó dài như một đời, nhưng khi tỉnh dậy mới thấy rằng tất cả không có gì thay đổi.

Điện thoại di động trên tay cô lại có tín hiệu, tưởng rằng Tạ Bằng Ninh đã tới nơi nhưng không ngờ đó là một mẫu tin nhắn của Tăng Dục, trên đó chỉ có hai câu ngắn gọn: "Đã say, và lại tỉnh".

Tuần Tuần không biết mấy chữ đó có nghĩa gì, đang định gọi điện lại hỏi Tăng Dục cho rõ ràng thì bỗng tiếng chiêng trống đến gần, tiếng pháo nổ và cả tiếng hò hét vui mừng của đám người bên cạnh vang âm bên tai. Đoàn múa rồng dọc phố đang tiến về phía họ, mười mấy người mặc áo màu vàng múa một con rồng rất lớn, rất nhiều người cũng chạy theo xem, vừa hò hét, vừa ném những quả pháo nhỏ đã đốt về phía mình rồng, hành động ấy được gọi là "Tạc long".

Tuần Tuần và đoàn múa rồng cùng đi về một phía, khi cô định thần lại thì thấy mình đã bị bao bọc bởi một đám đông kín mít, xung quanh cô đều là những khuôn mặt xa lạ, quay đầu lại thì không thấy Trì Trinh đâu nữa. Những người đi xem cũng chen nhau đi theo đội múa rồng, Tuần Tuần cũng bị đẩy đi theo. Hai con người vốn định chia xa, bất ngờ bị dòng người đang trong cơn vui cuồng cuốn về hai ngã khác nhau.

Tuần Tuần lo chân của Trì Trinh không chống đỡ nổi sẽ bị mọi người xô ngã, vội kiễng chân lên tìm kiếm, nhưng bốn phía xung quanh chỉ thấy người và những quả pháo tóe lửa ra xung quanh.

Tuần Tuần tránh những mảnh giấy pháo nổ bung ra, cố gắng tìm cách đi ngược về chỗ cũ, nhưng giữa dòng người đông đặc, mỗi bước nhích chân là một

lần khó khăn. Cô cũng không hiểu vì sao trong lòng vô cùng lo lắng, nên chẳng kịp suy nghĩ gì nhiều, ra sức gạc tất cả những người chắn trước mặt mình. Rất nhiều người nhìn Tuần Tuần bằng ánh mắt giận dữ, còn cô liên tục lặp lại những câu "xin lỗi", "cho đi nhờ một chút", "xin nhường đường", chân thì luôn lách giữa dòng người. Sau cùng, cô chẳng nói câu nào nữa, tất cả nỗi lo lắng và bất an đều biến thành sự xúc động mãnh liệt và đơn giản, cô muốn được nhìn thấy Trì Trình đứng trước mặt mình, ngay bây giờ, cho dù chỉ mấy phút trước cô đã quyết định sau khi thân nhiên đi qua đoạn đường này, cô sẽ bỏ lại đằng sau tất cả. Thậm chí cô không còn phân biệt được khao khát được nhìn thấy anh có phải là vì lo lắng cho cái chân bị thương của anh hay không, cũng có thể do sự xui khiến của một cảm xúc giống như vậy, cô mới từ bỏ ý định trèo lên từ lưng chừng vách núi để nhảy xuống hôm trước.

Thế nhưng, bất chấp mọi nỗ lực, Tuần Tuần vẫn không thể nào đi ngược lại dòng người, mà đứng ra là đoàn người xem và múa rồng đã tràn qua và để cô ở lại đằng sau. Trông cô lúc này giống như một chiếc vỏ sò tro tro trên bãi cát sau cơn thủy triều lớn rút đi. Nhưng, may mắn sao, tại nơi yên tĩnh và trống vắng lúc này bỗng nhiên xuất hiện một đồng loại. Trì Trình vẫn đứng nguyên ở chỗ có nắp hố ga, mắt nhìn về phía cô.

Thì ra họ ở rất gần nhau, nhưng Tuần Tuần lại cảm thấy họ bị ngăn cách bởi cả một dải ngân hà. Tuần Tuần nghĩ, có lẽ mình đã bị tiếng pháo nổ quá gần làm cho đầu óc lú lẫn, chẳng thể nghĩ ra được điều gì ngoài việc tiến lại gần Trì Trình với vẻ ngốc nghếch, rồi khi Trì Trình dang một cánh tay ra, cô nhào vào lòng anh không chút do dự.

Họ từng có nhiều lý do để ôm nhau, nhưng mà bây giờ cái người mà cô đang đứng ôm chặt lấy hoàn toàn không cần đến lý do. Hoàn toàn không phải là không nghĩ ra, có thể anh không thực sự yêu cô, anh chỉ yêu những thứ mà anh chưa có được, cô cũng không có một tình yêu quá sâu sắc, điều mà cô cần là những thứ mà trong giờ phút này có thể nắm bắt được. Song, đáp án không lẽ lại chân thực, đáng tin cậy hơn con người đang ở trong vòng tay? Bây giờ thì cả hai đều đã nhận thấy, không có gì tệ hại hơn là ý định "chia tay".

"Anh cứ tưởng là em đã đi mất rồi", Trì Trình ghi chặt đến mức Tuần Tuần thấy ngạt thở. Một tay anh phải nắm chặt chiếc gậy mới giữ được sự cân bằng cho cơ thể, tay còn lại ôm lấy cô, do đó không còn cách nào lau được những giọt nước mắt xúc động đang trào ra trên mắt. Anh nghĩ, chẳng có gì phải xấu hổ, trước mặt cô vốn dĩ anh cũng chẳng phải là một hình tượng to lớn vĩ đại gì. Anh không muốn nhắc cô, một Tuần Tuần luôn coi những chiếc nắp hố ga như nước lũ với thú dữ, bây giờ đang kiễng chân đứng trên nắp của một chiếc hố ga đang rung lên bần bật. Nếu một màn như vậy đã biến thành hiện thực thì sao lại không tin sẽ có một ngày cô yêu cái vỏ sò sống cùng mấy chục năm?

Tuần Tuần dựa đầu vào vai của Trì Trình, và chợt hiểu ra ý tứ trong cụm từ "mệnh đề mâu thuẫn" mà Tăng Dục nói đến. Mặc dù sống cùng với ai rồi cũng sẽ có ngày trở về với đất, chẳng ai có thể thoát khỏi cái chết, nhưng lúc sinh ra rồi sống một đời và đi đến cái chết cuối cùng thì lại không giống nhau. Điều quan trọng không phải là sự bắt đầu và kết thúc muôn hình vạn trạng, mà là đoạn giữa chừng có muốn bỏ đi cũng không được. Dù cho tính tình anh có xấu hơn nữa, có khó nắm bắt hơn nữa, thì rồi cũng sẽ đến một ngày dần dần già đi bên cạnh cô, và khi anh đã tóc bạc da mồi, hoàn toàn trở thành một ông lão, thì ngoài cái chết, chẳng còn phải lo cô sẽ mất anh vì lý do gì khác, nếu gắng được đến ngày ấy thì coi như cô đã chiến thắng tuyệt đối.

Tăng Dục gửi mẫu tin nhắn vắn vắn vài chữ rồi vội vàng chạy ra khỏi khu nhà của Liên Tuyền. Cô đã dốc hết can đảm đến gõ cửa nhà Liên Tuyền, không ngờ khi cánh cửa mở ra thì ở đó là cả một đám người đông đúc, xem ra thì trong đêm tết Nguyên tiêu không chỉ có anh từ xa trở về mà cả nhà anh cũng đều có mặt.

Ra mở cửa là một cô gái trông thanh tú và nho nhã, nhìn trẻ hơn Tăng Dục chừng mấy tuổi, chưa chờ Tăng Dục hỏi xem Liên Tuyền có ở nhà không thì Liên Tuyền đã bước từ bếp ra với vẻ mặt sừng sốt, trên người anh vẫn còn đeo chiếc tạp dề có in những hình ảnh ngộ nghĩnh.

"Sao em lại ở đây?", Liên Tuyền đứng bên cửa, không tin vào mắt mình, lấy thân hình khéo léo che khuất cô gái ở phía sau.

Trong phút chốc Tăng Dục bỗng hiểu ra tất cả, trái tim hồi hộp định trao đi giờ lại rơi trở về lồng ngực.

Cô gái kia cất tiếng khẽ hỏi từ phía sau lưng Liên Tuyền: "Liên Tuyền, chị ấy là ai thế?"

"Cô ấy..."

"Tôi là khách hàng của anh ấy! Luật sư Liên, vụ án ấy của tôi anh xác định là không có vấn đề gì, đúng không?", Tăng Dục vội cướp lời nói.

"À, vâng, chúng ta tìm một nơi nào đó để bàn kỹ về việc này."

Tăng Dục mỉm cười nói: "Không cần đâu, nếu trong nhà anh có người thì sau khi đi làm tôi sẽ gọi đến văn phòng của anh là được. Tôi không làm phiền mọi người nữa, xin chào".

Rồi cô gật đầu chào cô gái đang thò đầu ra nhìn từ phía sau Liên Tuyền, sau đó quay người bước đi.

"Tăng Dục, đứng lại đã!"

Lúc Tăng Dục sắp ra tới chiếc xe ở bãi đỗ đầu khu nhà thì Liên Tuyền đuổi theo.

"Anh không ngờ em lại đến tìm anh", Liên Tuyền thở dồn dập đứng bên cạnh cô, trong lòng cảm thấy bối rối.

Tăng Dục khẽ nhún vai, "Chẳng qua bỗng nhiên tôi thấy rỗi rãi, định tiện đường đến tìm anh cùng uống một ly. Nếu đã thế này thì...anh cứ yên tâm, tôi sẽ không bao giờ đến nữa đâu".

Tăng Dục vội vã bước lên trước mấy bước, mở cửa xe định chui vào, Liên Tuyền đưa tay ra đóng cửa xe lại.

Anh ngẫm nghĩ một lát, rồi cuối cùng bật ra.

"Em cũng đã nhìn thấy rồi đấy... anh nói ra câu này cũng không sợ em cười, anh là người không biết chơi bời, đã nói rõ từ đầu là không coi đó là sự thật, nhưng anh rất thích em. Thật sự không biết phải nói với em như thế nào, anh đã định bảo em đi cùng anh, định giải quyết xong việc trước thời hạn để về tìm em, nhưng lại cảm thấy không thể được. Làm sao em lại có thể bằng lòng để cho một người đàn ông trời buộc, để rồi đến lúc nào đấy bị người ta cười cho. Trong một thời gian dài em đã không liên lạc với anh, nghe nói cũng đã có bạn trai mới, em thực sự cởi mở hơn hẳn anh. Tăng Dục, sau khi gặp em xong anh mới nhận ra rằng, anh không thể cứ đùa bỡn mãi được. Mọi người trong nhà cũng bắt đầu lo lắng cho anh, rồi một mực chọn bạn gái cho anh...Cô ấy là một cô gái rất trong sáng..."

"Đúng thế, tôi vừa nhìn cũng đã thấy cô ấy rất thích hợp để cho anh ổn định. Không chơi được thì đừng chơi nữa, chẳng có gì quan trọng đâu. Chúng ta đã nói với nhau từ đầu rồi, tôn trọng cuộc sống của nhau, nếu một trong hai người có bạn thực sự, thì người kia tự động rút ra. Tôi rất hiểu điều đó", Tăng Dục gạt tay Liên Tuyền rồi ngồi vào trong xe.

Liên Tuyền cúi người nhìn vào Tăng Dục trong xe, không giấu nổi ánh mắt khó hiểu, "Em đến tìm anh là..."

"Là cái gì? Anh muốn ổn định nhưng không có nghĩa tôi cũng muốn như vậy, tôi đến nơi khác để uống một vài ly đây." Tăng Dục khởi động xe rồi nói với Liên Tuyền, "Anh quay về đi, hãy đối xử với cô ấy thật tốt".

Liên Tuyền vẫn đứng dưới tấm biển quảng cáo bên đường, qua gương chiếu hậu Tăng Dục nhìn thấy bóng hình của Liên Tuyền mỗi ngày một xa, rồi dần dần hòa lẫn vào màn đêm. Cô mở to mắt, khẽ mỉm cười tự chế giễu mấy lần trong tiếng nhạc vụn to hết cỡ, và lần thứ ba bỗng nhiên cô nếm thấy vị mặn chát của những dòng nước mắt.

Cô muốn tìm đến một nơi nào đó để uống một ly và phải là loại rượu mạnh, không say không về!

Những hộp đêm cuồng loạn khiến người ta thấy vui. Tăng Dục say mềm đổ gục xuống bên quầy rượu như cây chuối đổ, đêm nay ai sẽ đưa cô về? Tăng Dục bật máy điện thoại, bấm số của Tuần Tuần nhưng không gọi được, chút tinh táo còn lại khiến cô chợt nhớ đến điều gì đó, nhưng rồi cô lại nhanh chóng gạt nó đi.

Tuần Tuần ở trong vòng tay của Trì Trình, giữa họ có lẽ còn rất nhiều vấn đề chưa được giải quyết, nhưng chẳng ai muốn là người buông tay trước.

Trì Trình nói: "Về thôi, anh muốn được ăn mỳ ăn liền chính tay em nấu, giống như lúc trước, cho thêm một quả trứng gà, không có rau".

Tuần Tuần gạt đầu, "Được rồi, nhưng ngày mai đừng quên lấp lưới chống trộm đấy".

Đội múa rồng đã đến đầu kia của thị trấn, tiếng chiêng trống ồn ã đã xa dần, đường phố dường như bị cuốn sạch đi, những ngọn đèn sáng trưng càng làm nổi rõ bóng tối phía chân trời nơi những ngọn núi xa, tựa hồ không có nền tảng, những người bên cạnh đến rồi đi như dòng cát chảy, may sao họ vẫn có nhau.

Bạn đang đọc truyện *Phù Thế Phù Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.